

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"This book is like if Ali Hazelwood and Tessa Bailey had a spicy baby. I devoured every page and was sad to see it end."
—International bestselling author Ruby Dixon

A NOVEL

The Nanny

When the one that got away
is closer than you think . . .

LANA FERGUSON

erkeley Ro
mance
New York

BERKLEY ROMANSI

Berkley tarafından yayımlandı

Penguin Random House LLC'nin bir baskısı

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023, Lana Ferguson'a aittir.

alıntıSahte Eytelif hakkı © 2023, Lana Ferguson

Penguin Random House telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, özgür konuşmayı teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir sürümünü satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir bölümünü dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random

House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B colophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

İsimler: Ferguson, Lana, yazar.

Başlık: Dadı / Lana Ferguson.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022038780 (baskı) | LCCN 2022038781 (e-kitap) | ISBN 9780593549353 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9780593549360

(e-kitap) Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3606.E72555 M37 2023 (baskı) | LCC PS3606.E72555 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20220818 LC

kaydı şu adreste mevcuttur:<https://lccn.loc.gov/2022038780>

LC e-kitap kaydı şu adreste mevcuttur:<https://lccn.loc.gov/2022038781>.

Birinci Basım: Nisan 2023

Kapak tasarımı Rita Frangie'den

Kapak çizimi Monika Roe'dan

Kitap tasarımı Alissa Theodor tarafından, Kelly Brennan tarafından e-kitaba uyarlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, iş yerleri, olaylar ya da yerler ile

benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_143149737_e0_r0

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[PaGBu](#)

[ortakPtam](#)

[am özveri](#)

[ChaP1](#)

[tane var](#)

[ChaP2](#)

[tane var](#)

[ChaP3](#)

[tane var](#)

[ChaP4](#)

[tane var](#)

[ChaP5](#)

[tane var](#)

[ChaP6](#)

[tane var](#)

[ChaP7](#)

[tane var](#)

[ChaP8](#)

[tane var](#)

[ChaP9](#)

[tane var](#)

[ChaP10](#)

[tane var](#)

[ChaP11](#)

[olmak](#)

[ChaP12](#)

[olmak](#)

[ChaP13](#)

[olmak](#)

[ChaP14](#)

[olmak](#)

[ChaP15](#)

[olmak](#)

[ChaP16](#)

[olmak](#)

[ChaP17](#)

[olmak](#)

[ChaP18](#)

[olmak](#)

[ChaP19](#)

[olmak](#)
[ChaP20](#)
[olmak](#)
[ChaP21](#)
[olmak](#)
[ChaP22](#)
[olmak](#)
[ChaP23](#)
[olmak](#)
[ChaP24](#)
[olmak](#)
[ChaP25](#)
[olmak](#)
[ChaP26](#)
[olmak](#)
[ChaP27](#)
[olmak](#)

[VEPilog kabul](#)
[edildiGmentler](#)
[alıntıSahte Eş yazar hakkında](#)

*Bir keresinde bana “Onun yerine çocuk kitapları yazmayı tercih etmez miydin?”
diye soran tatlı anneme.*

Kendi kendime gergin olmayacağımı söyledim.

Beni gerçekten göremiyorlar, peki neden kalbim bu kadar hızlı atıyor?

Kıyafetimi tekrar değerlendirmeden önce açığı kontrol ederek kameramı dördüncü kez ayarlıyorum. Bu sevimli bir sütyen ve iç çamaşırı uyumu - sırada daha önce binlerce kez yapmadığım hiçbir şey yok.

Sadece şimdi, görünmeyen izleyiciler için para karşılığında yapacağım.

Kendime paraya ihtiyacım olduğunu hatırlatarak derin bir nefes alıyorum. Bu benim bedenim ve onun sahipliğini alıyorum. Bu noktadan sonra yaptığım her şey benim seçimim ve tüm kontrol bende.

Bu düşünce beni cesur hissettiriyor.

Derin bir nefes alıyorum. Peruğumu kontrol ediyorum. Maskemi ayarlıyorum.

Bunu yapabilirim.

kamerayı çalıştırıyorum

BÖLÜM 1

cassie

BENevsiz kalacağım.”

Wanda'nın mutfağından (bu arada, yedi yüz metrekarelik bir apartman dairesinde o kadar da uzakta değil) dilini şaklattığını duydum ve yüzümü kanepesinin eski kadifesinden kaldırdığımda, bana bir spatula salladığını görebiliyorum. Merhamet partisi yok, dedi bana. "Evsiz kalmayacaksın. Gerekirse kanepeyi alabilirsin.”

Bahsedilen kadife koltuğa bakıp, ucundaki gazete yığının ve tahta kabuğunun içinde ölmeyi reddederek zamana meydan okuyan televizyona bakıyorum. Yapamazdım. . . empoze et," dedim çekinerek, duygularını incitmek istemeyerek. "Bir şeyler bulacağım."

Mesleki terapi için yüksek lisans okulunun üçüncü yılında, çocuk hastanesinde terapi asistanı olarak işimi kaybetmek planının bir parçası değildi. Zar zor kira yapıyordum*ile*bana verdikleri maaş ve şimdi küçülmek zorunda kaldıkları için, Wanda'nın evinin karşısındaki daha da küçük dairem, çok yakında geçmişte kalacak gibi görünüyor.

"Saçma," diye tartışıyor Wanda. "Burada istendiğini biliyorsun."

Kumral bir bukleyi yüzümden uzağa üfledim ve koltuk minderlerinden oturma pozisyonuna geçtim. Wanda Simmons'ı yaklaşık altı yıldır tanıyorum; Buradaki ilk haftamda kendimi daireye kilitledikten sonra beni çay içmeye davet ettiğinde onunla tanıştım. Yetmiş iki yaşında bir kadın, en iyi arkadaşım olarak, burada yapılacaklar listemde tam olarak yer almıyordu, ama benden daha ilginç olabilir, o yüzden sanırım bu var.

"Wanda," diye içini çektim. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, ama . . . bir banyonuz var ve Wi-Fi yok. Aramızda asla yürümez.

"Yaş farkı, değil mi," diye somurttu.

"Kesinlikle hayır. Benim için her zaman tek kadın olacaksın.”

"Ben sadece söylüyorum. Seçenek orada.”

"Eve bingo adamlarını getirdiğinde ne yapacaksın ve ben burada kanepende oturuyorum?"

"Ah, seni rahatsız etmeyeceğiz. Yatak odasına gideceğiz."

yüzümü buruşturdum "Seninkini almana sonuna kadar katılıyorum ama bunun için kesinlikle bu çok ince duvarların diğer tarafında olmak istemiyorum."

Wanda köfteleri için sosu karıştırırken kıkırdar. "Her zaman o bubi kameralarını yapmaya geri dönebilirsin."

inledim. "Lütfen onlara bubi kameraları deme."

"Ne? Bu bir kamera. Göğüslerini göster. Paranı alıyorsun."

Yüzümü kanepesine yaslamasına izin verdim. Wanda'ya benim . . .*tarih*OnlyFans ile, ama tekilasını, hepsini açığa çıkardığım gece benden daha iyi idare edebileceğini pek tahmin etmemiştim. Hiçbir şekilde bundan utandığımdan değil. İyi paraydı. Başka türlü ödemeye başlayamayacağım, yaklaşan bir okul faturasıyla karşı karşıya kaldığımda, taşlarını atmak isteyen insanlardan nakit para almak kolay bir karardı. Demek istediğim, iyi memeler gerçekten geçimlerini sağlamalı. Sanırım Margaret Thatcher bir keresinde bunu söylemişti.

Yapamayacağımı biliyorsun, diye iç çektim. "Tüm hesabımı sildim. Tüm yedeklerim gitti.

Onları tekrar inşa etmem iki yılımı daha alırdı."

Ayrıca, ilk seferde dersimi aldım. en azından tuttumOkendime ayırdım.

"Öyleyse ne yapacaksın? Başka bir iş mi arıyordun?"

"Çalışıyorum," diye homurdandım, telefonumda çoğunlukla paniğe kapılmayan aynı yardım aranıyor reklamları arasında gezinirken. "Size geri dönmeyeceklerse neden yardım aranıyor reklamları yayınlıyorsunuz?"

Wanda, "Bu şehirde çok fazla insan var," diye küsüyor. "Biliyorsun, ben buraya taşındığımda sokakta yürüyüp insanları tanıyabilirdin. Şimdi dışarısı bir arı kovanı gibi. Her zaman vızıltı. Kartını bile kullanmadığın lanet olası bir bakkalları olduğunu biliyor muydun? Sadece içeri gir ve dışarı çık. Sürekli hırsızlık yaptığımı sanıyordum. Bout bana kalp çarpıntısı verdi.

"Evet, yeni Fresh mağazasından bahsetmiştik, unuttun mu? Hesabınızı oluşturmanıza yardımcı oldum."

"Ah evet. Bir bakmışsın bakkalları kapına kadar uçuruyorlar." "Wanda, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama zaten öyleler."

"Şaka yapmıyorum? Hmm. Onu da ayarlamalısın. Beni lanet bir yürüyüşten kurtar. "Sanırım geleceğe o kadar da karşı değilsin."

"Evet evet. Peki ya Beşinci Caddedeki lokanta?"

"Kampüs içi laboratuvarlarıma gitmeme izin vermiyorlar."

"Biliyor musun, Sal yardım alabileceğini söylüyordu-"

"Ben şarküteride çalışmıyorum," dedim ona sertçe. "Sal çok becerikli." Wanda, "Onun bu yönü her zaman hoşuma gitmiştir," diye gülüyor.

"Bu kadar azgın olmak için fazla yaşlı değil misin?"

Ben yaşlıyım Cassie, diye homurdandı. "Ölmedi."

"Cidden, ne yapacağımı bilmiyorum. *Yapmak*, diye inledim.

"Reklamları tekrar kontrol edin. Belki bir şeyi gözden kaçırdın."

"Onları defalarca kontrol ettim," diye homurdandım.

Wanda mutfaktan hâlâ bana homurdanıyor, ne olursa olsun yardım aranıyor bölümüne tekrar göz atıyorum, yeterince kez tararsam daha önce fark etmediğim bir mucize reklamın üzerime atlayacağını düşünüyorum. İş bulmak nasıl bu kadar zor olabilir

Bu, geceleri okul ödevlerimi yapmama ve her hafta sonu kampüs içi derslerim için izinli olmama izin verecek mi? Demek istediğim, burası San Diego, Santa Barbara değil. olmak zorunda *bir şey* yapabileceğimi...

Ah, kahretsin, dedim aniden.

Wanda elinde spatulayla mutfaktan çıkar. "Ne?"

"Aranıyor: tam zamanlı yatılı dadı pozisyonu. Çocuklarla deneyim bir zorunluluktur.

Ücretsiz oda ve yemek. Yalnızca ciddi sorular."

Wanda homurdanıyor. "Başkasınıkiyle ilgilenmek zorunda kalmak istemezsin..." "Giriş maaşı. . . Vay be."

"İyi mi?"

Wanda'ya ağzım açık bakıyorum ve ona ne teklif ettiklerini söylediğimde, Wanda genellikle sadece Lakers kaybettiğinde kullandığı bir kelime söylüyor. Daha sonra o telaşlı tavrıyla düzgün beyaz buklelerini okşayarak bir nefes verdi. "Sanırım onları arasan iyi olur."

BEN Aiden Reid'in ona e-posta gönderdikten sonra bana bu kadar çabuk geri dönmesini beklemiyordum ve kesinlikle bir görüşme için tarih belirlerken bu kadar istekli görünmesini beklemiyordum. Ve tarihten bahsetmişken, *benkesinlikle* Beni şehrin en lüks restoranlarından birinde -yemek yemeye param yetmediği ve çok az giyindiğimden emin olduğum bir yerde-buluşmaya davet etmesini beklemiyordum. *olmak* zenginler böyle mi mülakat yapar? Lokantadaki Sal'ın, kendisi için hindi dilimlememi sağlamak için beni beş yıldızlı bir restorana ısmarlayacağından şüpheliyim. *kazara* elini kıcıma sürüyor.

Yine de, üniversite mezuniyetimde giydiğim en sevdiğim siyah kılıflı elbisemi giydim ve umarım bu beni şu anda hissettiğimden çok daha derli toplu gösterir. Şimdi bakıcılık yapmaya çalıştığım ailenin ilk düşündüğümünden daha iyi durumda olduğundan şüphelendiğim için, biraz yanlış güvenin bana çok iyi geleceğini düşünüyorum.

Yani, çocukları severim. Ve çocuk hastanesinde çalışırken, onların korkunç şakalarımın hedef kitlesi olduğunu öğrendim, yani bu bir artı. Ayrıca, uğraşı terapisinde bir kariyer peşinde olmamın tek nedeni, hiç kimse yokmuş gibi görünürken çocukların yanında olan o kişi olmaya çalışmaktır - yani bunu akılda tutarak, bu iş çocuk oyuncağı olmalı, değil mi?

Kendime söylemeye devam ettiğim şey bu.

Yemin ederim, hostes Target'tan vanilyalı vücut spreyimin kokusunu alıyor ve bir şekilde *bilir* Bu, buradaki mezeleri karşılayamayacağım anlamına geliyor, ama o bir gülümseme yapıştırdı, bu onun hakkıydı ve ona müstakbel yemeğimi verdikten sonra beni bir masaya götürdü.

İşverenin adı. Çekmek böyle bir duygu mu? İpek kaplı koltuğa oturuyorum, yanan mumlar ve zarif müzik arasında kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Kahretsin, dirseklerimi masaya dayamaya korkuyorum.

Bir garson gelip herhangi bir mezeyle başlamak isteyip istemediğimi sordu ve yargılayıcı bakışlı hostes kesinlikle haklı olduğu için beklerken onun yerine su istedim. Bu Aiden denen herifin ortaya çıkmasını beklerken (kendi röportajına geç kalmak biraz kabalık gibi görünüyor), her zaman böyle yerlerde yemek yiyormuş gibi görünmeye çalışırken yudumluyorum.

Restoranın kendisi şimdiye kadar bulduğum en güzel restoran. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok kristal süs eşyası görmemiştim ve Wanda menüdeki fiyatları görse çıldırırdı. Ona daha sonra söylemek ve gözlerinin kafasından fırlamasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Affedersiniz, diyor birisi.

Kulağıma çok yakından mırıldanan derin ses neredeyse boğulmama neden oluyordu, öksürürken alt dudağımdan ve çenemden aşağı biraz damladı. Silmek için elimin tersiyle oraya bastırdım ve artık bulanıklaşan görüşümde bir yüz belirirken büyük ellerin farkına vardım.

Kutsal. Cehennem.

Beynim birkaç saniye kısa devre yapıyor, alnından uzağa itilmiş kalın kestane rengi saçları, güçlü çenesi ve daha güçlü elmacık kemikleri olan ve ağız benimkinden daha yumuşak görünen iri yarı bir adamın aniden ortaya çıkışını anlamlandırmaya çalışıyor? O da uzun. Basketbol falan oynadığını düşündürecek kadar uzun değil (gerçi isterse kesinlikle yapabilirdi), ama sırf omuzlarının gömleğinin altından nasıl hareket ettiğini görebilsin diye senin için en üst raftan bir şey kapmasını istemene neden olacak kadar uzun. Bu düşünce sürecinin pek mantıklı olmadığına farkındayım ama tek bildiğim, beş yedi yaşımdayım, bedelini ödemeye değer göğüslerim, squat üzerine kurulu bir kırım ve ekmekle duygusal bir bağım var ve bu adam bana şunu hissettiriyor: *minik*.

Ve eğer bu şeyler beni şaşkına çevirmek için yeterli değilse (ki öyleyim, yani kelimenin tam anlamıyla köpüklü su akıtıyorum) gözleri işi görürdü. Heterokromiyi duydum; en azından, ben lisans öğrencisiyken biyoloji profesörümün geçerken bundan bahsettiğinden oldukça eminim, ama bunu şahsen hiç görmedim. Gözleri bir kahverengi ve bir yeşilin karışımı, renkleri parlak değil ama ince, sıcak çay ve deniz suyu gibi bakması zor.

Yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunun farkındayım. Zavallı adama bakıyor. Üzgünüm, diye kekeledim. "Bir nevi beni hazırlıksız yakaladı."

Peçeteyi alıp çenemi okşamaya başladım, adamın beyaz bir şef önlüğü giydiğini ve beline uyumlu bir önlük bağladığını fark ettim.

Ah, diye yeniden başlıyorum. "Henüz bir şey sipariş etmeyecektim, birini bekliyordum."

"Sağ." Ortodontistimin kendinden geçeceği bir dizi mükemmel dişi parlattı, neredeyse masaya doğru yürüdüğüne pişman olmuş gibi görünüyordu. Ya da belki tahmin ediyorum. "Sanırım beni bekliyorsun. Sen Cassie misin?"

"Ben-" Ah hayır. Hayır hayır hayır. Beni işe almaya çalıştığım adamın önünde üzerime su tükürmedim. "Siz Bay Reid misiniz?"

Bir yüz yapar. "Aidan, lütfen. Bay Reid beni yaşlı hissettiriyor."

Ki o değil. sanmıyorum Yani benden büyük ama değil*eskimiş*. Otuzdan büyük olamaz, bahse girerim. Hala ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Pekala," diyorum, kendimi toparlamaya çalışarak masadan uzaklaşıp beceriksizce elimi uzatıyorum. Ben Cassie'yim. Cassie Evans.

Uzattığım elimi görünce ağzını oynattı ve sanki Teneke Adam'ın Broadway dışı bir yorumunu yapıyormuşum gibi onu uzattığım için hemen pişman oldum.*Oz sihirbazı*, ama artık geri almanın bir yolu yok. Kibar olma çabası olduğunu tahmin edebileceğim bir tavırla parmağını sallıyor, koltuğuma geri dönüyor ve karşımdakini almadan önce oturmamı bekliyor.

Boğazımı temizliyorum, bir dakika önce çocuğuna bakmam için bana saçma sapan bir para ödemeyi çok istediğim, yaşayan en seksi erkeğe neredeyse su tüküreceğimi unutmaya çalışıyorum.*Onun çocuğu*, Kendime hatırlatırım. Bu birışröportaj. Bu da benim hâlâ onun kocaman ellerini düşünmemi tamamen uygunsuz kılıyor. Arka beynimin aslında fark ettiği eller herhangi bir yüzük takmıyor.

Kes şunu beyin.

Her halükarda ellerine bakmayı bırakmalıyım. Bir kızın son randevusunun ne zaman olduğunu zihinsel olarak hesaplamasını sağlayacak kadar büyük olsalar bile.

"Yani," diye denedim beceriksizce. "Sen bir aşçısın." İnledim, seçtiğim kelimelerden anında pişman oldum. "Üzgünüm. Bir şef demek istiyorum. Sen bir şefsin. Sağ?"

Mucizevi bir şekilde beni aldırma için aramıyor, onun yerine gülümsüyor. "Evet. Ben burada yemek yaparım."

Oh, beni eğlendirdiği için onu kutsa.

"Bu. . . Mükemmel. Gerçekten harika." Parıldayan avizelere ve arkamızda bir yerde bulunan piyaniste göz gezdirirken takdirle başımı salladım. "Şık bir yer."

"Öyle," diye katılıyor. "Birkaç yıldır burada yönetici şefim." "Şaka yapmıyorum? Süslü."

"Fantezi," diye tekrarladı, eğlenmiş görünerek. "Sağ. Benimle işte buluşmanı istediğim için üzgünüm. oldum, ah. . . Peki. Son zamanlarda çılgınca oldu.

"Büyük bir sorun değil. Özellikle böyle bir yerde, akşam yemeğinde bunlardan birini yapmanın garip olduğunu düşündüm ama düşündüm ki... . " Aklıma gelseydi güzel olabilirdi*önce*Saçma sapan şeyler söylemeye başlamıştım ama yine de beni etkiledi. Söylediklerinin sonuçları. Ağzım ısı gibi kapanıyor

yüzümü sel bastı ve gözlerimi kapatırken utançla eğildim. "Aman Tanrım. Bu bir akşam yemeği röportajı değil. Molanda benimle konuşmak istedin.

"Almalıyım . . . e-postamda daha açıktı.

Aman Tanrım. Beni savunmaya çalışıyor. Biri beni gömsün.

"İnanılmazım."

"Hayır, hayır," demeye çalışıyor. "Bu iyi."

"Tanrım, ben bir aptalım. Bu aptal elbiseyi giydim ve..." "Çok güzel bir elbise."

"Muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyorsun..." "Gerçekten, düşünmüyorum."

"Bazen çok katı olabiliyorum, üzgünüm."

Hala eğleniyor gibi görünüyor. Sanki benim zihinsel çöküşümü komik buluyormuş gibi. Bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum.

"Bir şeyler sipariş edebilirsin," diye öneriyor. "Eğer istersen. Umurumda değil.

"Şey, teşekkür ederim ama şimdi gidip kusmam gerekebilir. Kendimi görmeliyim, değil mi? Bu zaten bir felaket."

"Bekle hayır." Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde elini uzattı. "Bunu yapma."

Kaçmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Hâlâ beni düşünüyor olamaz, değil mi? Belki o da delirmiştir. "Hala benimle röportaj yapmak istiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye içini çekti, "kimse senin kimlik bilgilerine yakın bir şeyle başvurmadı. CPR eğitimi, mesleki terapide bir lisans ve psikolojide yandal mı? Demek istediğim, son işin bir *çocuk* hastane. Ve referanslarınızı kontrol ettiğimde orada sizin hakkınızda iyi şeyler söylemekten başka bir şeyleri yoktu. Neredeyse gitmene izin vermekten nefret ediyor gibiydiler.

"Evet, yaptıklarında oldukça kızmıştım," diye itiraf ediyorum. "Maalesef bir finansman sorunu vardı. İşi sevdim."

"Eh," diye gülüyor, "Umarım onların kaybı benim kazancım olur. Bana özgeçmişini gönderdiğinde inanamadım."

"Ama şimdi benimle tanıştığına göre, uydurduğumu düşünmeye başlıyorsun, değil mi?"

Sanki bana güldüğünü düşündürmekten korkuyormuş gibi gözlerini masaya çevirirken ağzını zar zor açarak gülüyor. *de* Bu korkunç ilk görüşmeyi göz önünde bulundurursak, bu onun hakları dahilinde olurdu.

"Hayır," diyor. "Bunu senin uydurduğunu düşünmüyorum. Yine de, geçmişinle neden bir dadı pozisyonuna baktığını merak ediyorum.

Sandalyeme geri çöktüm, masanın üzerine eğilirken derin bir iç çektim. "Sana karşı tamamen dürüst olabilir miyim?"

"Bunu tercih ederim," diyor, eğilip meraklanmış görünerek.

"Uzun Ömür Yüksek Lisans programının son yılındayım ve e-postamda da belirttiğim gibi, küçülme nedeniyle işimden ayrıldım. Bu şehirde kira çok saçma ve dürüst olmak gerekirse paraya ihtiyacım var. Ve hatta *Daha* dürüst olmak gerekirse, bedava oda ve yemek

benim de burnumu sokacak bir şey değil. Her şeyden önce bunun için endişelenmek zorunda kalmamak harika olurdu.”

"Sağ. Bu konuda." Sonra kaşlarını çattı ve sanırım bu, benim gibi tüküren bir delinin çocuğunun yanına yaklaşmasına gerçekten izin veremeyeceğini söylediği yerd. "BTdır-dircanlı bir konum, ancak tam açıklama. . . sadece ben ve kızım. Elbette kendi odan olurdu, neredeyse kendi katın, hatta tam mahremiyet falan, ama... . . Seni rahatsız etme ihtimaline karşı sana karşı tamamen şeffaf olmak istiyorum.”

Yirmi beş yaşındayım ve ilk kez yakışıklı bir erkekle tam bir ilişki yaşıyorum.Şehir Dışı Kızlarsenaryo. Bu durumdaki diğer ebeveyni sormak için can atıyorum, en azından zihinsel salyalarını bastırmak için, ama beynim bunun yanlış bir hareket olduğunu haykırıyor. Yine de iyi bir işi ve hoş bir gülümsemesi var ve bana tam bir katil havası vermiyor.

En profesyonel gülümsememi yapııştırıyorum. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Ancak, şeffaf olma ruhu içinde. . . San Marcos'taki St. Augustine'de karma bir programdayım.

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu, derslerimin çoğunun çevrimiçi olduğu anlamına geliyor, gece işten sonra bununla ilgileniyorum, ancak ayda iki hafta sonu kampüs içi derslere katılmak zorundayım. Her zamanki programdan daha uzun sürüyor ama kendi yöntemimle ödediğim için çalışmayı kolaylaştırıyor. Başvurduğum işlerin çoğu, programıma göre benimle çalışmadı, bu da bir tür anlaşmayı bozuyor. bir kakhaha patlatırım. Görünüşe göre kimlik bilgilerimin etkileyici olduğunu düşünen tek kişi sensin. Lokantalar, dalışlar ve mağazalar? Çok değil."

Aiden kaşlarını çattı, düşündü. "Her gece eve makul bir saatte geliyormuş gibi davranmayacağım. İşim stresli - bu aslında yetersiz bir ifade. benim işim birkabusBazen. Çoğu sabah boşum ve bazen öğleden sonraya kadar içeri girmem gerekmiyor. . . ama gecelerim geç olabiliyor. Sizce sorun olur mu? Sophie normalde dokuzda yatağa girer. Karnı doyduğu ve yatmaya hazır olduğu sürece, okul ödevlerine çalışabileceğine eminim."

Sophie? Senin kızın?"

Aiden sıcak ve gururlu hissettiren ama gözlerinde kıvılcımlar saçan hüzün parıltısıyla çelişen yeni bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Evet. o . . . gerçekten harika. Dokuz yaşında ama bundan çok daha yaşlı görünüyor. Kendi iyiliği için fazla akıllı.

"Genellikle küçük kızlar öyledir," diye güldüm, kendimi düşünerek. "Ya okulumun olduğu hafta sonları? Öğleden sonra evde olabilirim. Bu yüzden kesinlikle akşam yemeğini halledebilirim.

Aiden bunu düşünüyor. "İşe yaramasını sağlayabilirim. Yani, zaten şimdiye kadar var. Daha da kötüye giderse, belki o günlerde onu buradan alabilirsin? Yapabilirdi

beklerken küçük oyun sistemini ofiste oynayın. O, ah, ne yazık ki artık buna alıştı.

"Ve senin kızın? Bütün bunlarla iyi mi? Dadı durumu?"

Aiden düşünceli bir şekilde başını salladı. "Daha önce de almıştı. Hiçbiri gerçekten yok. . . yine de uygun. BEN . . . Sana karşı tekrar dürüst olabilir miyim?"

"Bunu tercih ederim," dedim ona, önceki duygularını tekrarlayarak.

Aiden tekrar güldü ve eğer onunla yaşayacaksam, kendi akıl sağlığım için onu çok sık güldürmemeye özen göstermem gerektiğine karar verdim. Bu çok güzel bir gülüş, tamam mı? "Ben sadece . . . Açık sözlüysem biraz yardıma ihtiyacım var Cassie. Bunu tek başıma yapıyorum ve düşündüğümde çok daha zor. Ya da belki de tam olarak düşündüğüm kadar zor. Bilmiyorum. Sophie çok olabilir. . . güçlü irade ve bu, ortalıkta kalmaya istekli birini bulmayı zorlaştırdı. Haftalardır son dadı için bir yedek arıyordum çünkü Sophie'ye en uygun olanı bulmak istiyordum ve kesinlikle hiç kimse senin kadar nitelikli iş başvurusunda bulunmadı. Haftalarca hokkabazlık programları oldu ve bu noktada çaresizim.

"Bu. . . çok dürüst."

"Her an çılgılık atarak kaçabilirsin."

Garip bir şekilde, bunu yapmaya hiç niyetim yok. Güzel gözleri ve midesini bulandıran kahkahasıyla bu yorgun görünen adamda ona hayır demeyi biraz zorlaştıran bir şeyler var. Bahsetmiyorum bile, hala teklif ettiği saçma miktarda para var.

"Peki, bu nasıl olacak? Eğer evet dersem."

"Eh, bir an önce başlamanı çok isterim," dedi bana. "Belki bu cumartesi gelebilirsin? Seni Sophie ile tanıştırebilir ve sana evi gösterebilirim. Nerede kalacağınız falan. . . İşi kabul edersen, yani."

Yapmamam aptallık olur, değil mi? Demek istediğim, bu kadar iyi bir şey ne zaman ortaya çıkacak? Elbette, birinin evinde yaşamak şöyle dursun, birinin çocuğundan doğrudan sorumlu olma fikri ürkütücü. . . özellikle *Bu* adamın evi. . . Hala. Benim konumumda gerçekten reddedebileceğim bir teklif olduğunu düşünmüyorum.

"Tamam aşkım."

Bir karara vardığımda masaya başımı eğdim, Aiden'la göz göze geldim ve bir kez daha düşüncesizce elimi uzatarak anında pişman oldum.

Cidden, neden bunu yapmaya devam ediyorum?

Neyse ki, Aiden rahatlayarak iç çekti ve elimi tekrar tuttu ve çok daha büyük olanı ile sardı. "Demek işi istiyorsun?"

Madem beni istiyorsun, dedim kendinden emin olduğunu umduğum bir sesle.

Garip cümlelerimle gözlerinin nasıl büyüdüğünü düşünmemeye çalışıyorum; şimdi sinir bozucu söz kusmuğuma pişman olmak işe yaramayacak. Tanrıya şükür çok çaresiz.

Ve elinin benimkini nasıl yuttuğunu kesinlikle düşünmüyorum.

@alacarte ile sohbet

@alacarte

sana 20 dolar
bahşış gönderdi

Geldiğin yolu seviyorum.

BÖLÜM 2

cassie

BCumartesi yaklaşırken, Aiden ve ben programımı ve maaşımın ayrıntılarını çoktan belirledik. O zamanlar, ateşli bir adamın çatısı altında yaşamanın ve çocuğunun benden nefret etmemesini ummanın sinirlerini yatıştırmak için bile olsa, bunun harika bir iş olacağına kendimi ikna edebildim. Yeni kariyer yolumdan ne kadar emin olsam da, Wanda o kadar ikna olmuş değil. Sabah kıyafetlerimi hazırlamak için harcadığım tüm süre boyunca Aiden'ın yerine gitmem gerekiyordu (yıllardır biriktirdiğim ve temel ihtiyaçlar dışında biriktirmeye değer bulduğum çok az şey olduğu düşünülürse bu kolay bir işti), Wanda benimle bu konuda röportaj yapmayı kendine görev edindi.*Benim*röportaj, hepsiyle yaşayacağım gizemli adam hakkındaki her ayrıntı için beni sorguya çekiyor*ister istemez*. (Onun sözleri, benim değil.)

"Ya bir kızı bile olmazsa?" gözlerimi deviriyorum. "Bir kızı var."

"Bütün bunlar, seni bodrumuna kilitleyebilmesi için seni evine çekmeye yönelik incelikli bir plan olabilir."

Bir şehir evinde yaşıyor, dedim ona. "Bodrumlarının olduğunu bile düşünmüyorum."

Değilim*Baştan sona*Daha önce hiç binmediğime göre bundan eminim ama Wanda'nın bunu bilmesine gerek yok.

"Bir tür şifreli kelime düşünmemiz gerekiyor."

Çorapları gece çantama tıkmaktan vazgeçiyorum. "Kod sözcüğü mü?"

"Sağ." Wanda kanepemden/yatağımdan düşünceli bir şekilde başını salladı (hepsi şilteye selam olsun). "Serbest konuşmana izin vermezse diye."

"Kaç Lifetime filmi izledin?"

"Sana bebek maması yedirirken ve sana giydirme oyunu yaptırırken bunun çok komik olduğunu düşünmeyeceksin."

buna gülüyorum "Bunun aslında bir tuhafılık olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Dalga geçiyorsun."

Şaşırmış ifadesi beni daha çok güldürüyor. "İnsanlar sevimli kızları bebek maması ile beslemek ve giydirme oyunları oynamak için iyi para ödüyor."

"Lanet olsun." Wanda başını sallar. "Ben küçükken orası neredeydi? Beni kütüphanedeki birçok vardiyadan kurtarabilirdi."

"Kütüphanede çalışmayı seviyordun," diye hatırlattım ona.

"Biri bana içinde çıplak kalmam için para verseydi çok daha fazla sevebilirdim."

"Başka bir hayatta olsaydı," diye kıkırdadım, "camgirl sahnesinin tamamına hakim olurdun." "Ve unutma," diye küsüyor.

Dolabımdaki son kıyafetleri çantaya atarken bile odanın karşı tarafından beni izlediğini hissediyorum. Dikkatimi ona vermeden önce çuvalın dolmasını ve bağlanmasını bekledim. "Ne?"

Sadece dikkatli olmanı istiyorum, dedi biraz daha nazıkçe. "Dışarıda bir sürü tuhaf insan var."

"İyi olacağım," diye onu temin ederim, endişesi bende gülümsemek istemiyormuş gibi davranarak. Yüzde doksan huysuz olabilir ama Wanda beni annemin hiç zahmet etmediği kadar önemsiyor. "Söz veriyorum. İyi para ve inanılmaz derecede iyi biriydi. Facebook'unu da inceledim ve bir kızı var. Bir de güzel. Cidden, *genler* bu ailede "Ayrıca ortam kötüyse gidebilirim, tamam mı?"

"Siz çocuklar ve hisleriniz," diye homurdandı. "Ben senin yaşındayken, bizde titreşim yoktu, içgüdümüz vardı."

"Neredeyse aynı şey olduğunun farkındasın değil mi? Ayrıca sızlanmayı bırakıp bir şeyler toplamama yardım edebilirsin.

Wanda kollarını kavuşturur. "Sırtımı dinlendirmeliyim. Bu akşam tombala maçı var."

Ayrıntı istemiyorum, bingo için mi yoksa kaçınılmaz olarak eve getireceği kişi için mi dinlenmesi gerekip gerekmediğini bilmek istemiyorum. O ve Fred Wythers geçen hafta kavga ettiler, bu yüzden onun dışarıda olduğunu tahmin ediyorum.

"Her zaman yaşlı olduğunu, ölü olmadığını söyleyen sen değil misin?" Bana parmağını veriyor ve ben gülüyorum. "Hey, orta parmağın en hızlı uzayan tırnak olduğunu biliyor muydun?"

"Ah, senin lanet Snapple gerçeklerinin canı cehenneme."

Dikkatimi yeniden toplamaya verirken gülümsememi geri alıyorum. Küçük alan çeşitli kutulara ve çantalara doldurulduğunda, iyi yapılmış bir işe takdirle başımı sallıyorum ve bu şekilde çoğunlukla boş olduğunda yerin bir şekilde daha büyük görüldüğünü düşünüyorum. Ben buraya geldiğimde burada olduğu için mobilyalar duruyor. Artı, Aiden'in evinde kendi mobilyalı odam olduğu için buna ihtiyacım olmayacak.

sadece bir tane *varminik* Aiden Reid ile aynı çatı altında olacağımı hatırladığımda midemde kelebek kanatları çırpıyorum.

"Bence bu hemen hemen işe yarar," dedim Wanda'ya.

"Sanırım öyle." Wanda yere dağılmış çantalara bakıyor. "Sadece senden sonra bir ucubenin buraya girmesine izin vereceklerini biliyorum."

"Belki de senin ruh eşin olur."

Wanda homurdanıyor. "Bunlardan birine ihtiyacın yok."

Onun bağımsızlığına hayran olmalısın, orası kesin.

Wanda, bildiğim kadarıyla, uzun hayatı boyunca hiç sakinleşmedi, hep bir erkekten diğerine sıçradı. Eğlenceli görünmesini sağlıyor, beni yanlış anlamayın, ama kesinlikle bazen yalnız olmak zorunda. Birbirimizin hayatına girdiğimizde birbirimize eşit derecede ihtiyacımız olduğunu düşünmeyi seviyorum. O geldi

beklenmedik bir vekil anne ve en iyi arkadaş, hepsi bir arada, beni hayatına evlat edindi ve bana hiç sahip olmadığı çocuğuymuşum gibi davrandı. Onunla tanışmadan önce gerçek sevginin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden tam olarak emin değilim.

"Ve sen *Elbette* Bu iyi bir fikir? Hala bubi kameralarını çekebilirsin.

Wanda'nın OnlyFans çabalarımla dolaylı olarak yaşamayı sevdiğini bildiğim için (cidden, bu kadın gerçek amacını kaçırdı) *veistemekte* tekrar bir takipçi kitlesi edinebilirim kolay para kazanabilirim, ama kendimi buna ikna edemiyorum. Olanlardan sonra değil.

"Eminim." Başımı salladım, çoğunlukla kendim için. "Beni özleyeceğini söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Seni özledim?" Omzuma hafifçe vururken homurdandı. "Sen ziyarete gelmezsin, ben senin kışını ararım."

Onu kucaklıyorum, White Diamonds parfümünün tanıdık kokusunu ve altına her zaman garip bir şekilde rahatlatıcı bulduğum talk pudrasını içime çekiyorum. "Harika olacak. Göreceksin."

Wanda uzaklaştığında hala ikna olmuş görünmüyor ve yarın geri kalan eşyalarımı getirecek olan taşıma hizmetine hazırlanmak için eşyalarımın geriye kalanları toplamaya başladığımda, her şey hakkında görüldüğüm kadar kendinden emin görünmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Aiden'in şehir evi, sokağı sıralayan üç katlı evlerin sakin bir yerleşim bölgesi olan güvenli bir sitede yer almaktadır. Aiden'in özellikle şirin bir avlusu var, blok duvarla kaplı ve demir bir kapıyla kapatılmış. Ön kapıya park etmiş eski Toyota'm, parlak görünümlü şehir evlerinin sıraları ve sıraları arasında yerinde görünmüyor, ama adil olmak gerekirse, ben de öyle.

Yarın her şey gelene kadar geceyi geçirmem için gerekli olan şeyleri yanıma aldıktan sonra nihayet kapı zilini çalma cesaretini topladığımda gece çantamın askısını daha sıkı omzuma çektim. Birdenbire olacağım bana vuruyor *yaşamaksanal* yabancılarla ve ya Aiden'dir-dirbir çeşit tuhaflık mı?

Tanrı.

Wanda'ya başardığımı bildirmek için cebimden telefonumu çıkarmaya çalışıyorum, çantam omzumdan kayıp yere düşmeden önce yarıya kadar çekmeyi başardım, yarı fermuarlı tek açıklık bazı eşyalarımın verandaya dökülmesine izin veriyordu. Dağınık eşyaları tekrar toplamaya başlamak için dizlerimin üzerine çöktüm.

Bunun, yeni patronumun beni kapısının önünde iç çamaşırlarımı alırken bulması için ihtiyacım olan son şey olduğunu düşünüyorum.

"Siktir, kahretsin,*Kahretsin.*"

Ve evren kararsız bir orospu olduğu için, Aiden Reid beni tam olarak böyle buluyor. Kişisel bir fiyaskonun ortasında, verandasında küfrederek ve iç çamaşırımı tutarak. Ama yine de, siyah (üzerine tam oturuyor, tam oturuyor) tişörtünü ve uyumlu siyah önlüğünü kaplayan ve yanaklarının daha yukarısındaki un lekelerine bakılırsa, yapışkandan bahsetmiyorum bile. . . pantolonunun önünden aşağı damlayan bir şey (daha az dar ama daha az dikkat dağıtıcı değil), sanırım bu sefer ödeşmişizdir.

"Sen" - gözlerim onun darmadağınık görüntüsünü algılıyor - "iyi misin?"

Bakışları hâlâ çömelmiş halimden elimdeki kalp desenli neon yeşili iç çamaşırama ve yüzüme kaydı. "*Sen*Tamam?"

"Ah." Aceleyle iç çamaşırımı çantama geri tıktırırken ensem ısınıyor ve ayağa kalkarken askıyı omzumun üzerinden çekiyorum. "Ben iyiyim. Az önce bir kaza geçirdim." Aiden'in pantolonundaki yapışkanı işaret ederek iç çamaşırımı nasıl gördüğünü düşünmemeyi aktif olarak seçiyordum. "Senin de varmış gibi görünüyor."

Aiden çaresizce yüzünü buruşturdu ve ağzından çıkan sessiz iç çekiş mideme komik bir şey getirdi.

"Evet." Bana mahcup bir sırıtış vermeden önce gömleğinin dağınıklığına baktı. "Yapıyor musun . . ." Dudağını ısıyor. Bunun üzerinde durmamalıyım. "Krep hakkında bir şey biliyor musun?"

"Krep?"

Aiden başını sallayarak arkasındaki merdiveni işaret etti. "Yukarı gel."

Giriş yolundan çıkıp ikinci kata kadar onu takip ettim, merdivenlerin tepesi ana yaşam alanı ve mutfak gibi görünen bir yere çıkıyordu. Biz yaklaşırken mutfaktaki tezgahta duran küçük bir kızı tanıdım, saçları Aiden'inkiyle aynı tondaydı ve ağzı tam bir somurtkanlık halindeydi. Aiden'in Facebook'unda görüldüğünden daha sert görünüyor. Aiden'in gömleği ve pantolonundaki dağınıklığın mutfak zeminine ve tezgahın yarısına kadar uzandığını da fark ettim.

"Biz, ah. . . Senin için güzel bir şey yapmak istedim, dedi Aiden. "Buradaki ilk günün için."

"*Baba*Küçük kız tezgâhın yanındaki yerinden benim anlayabileceğim kadar yüksek bir sesle homurdandı.

Aiden ona sert bir bakış attı. Ona iyi görünüyor. Bunun üzerinde de durmamalıyım. "*Biz*Krep seversin diye düşündüm ama, ah. . . Bu utanç verici."

"Bir sorun yaşıyor gibisin," dedim eğlenerek. "Krep konusunda hiç böyle bir karmaşa görmemişim."

Aiden ayaklarına annesinin vazosunu kırmış ve ona söylemekten çekinen bir çocuk gibi bakıyor. "Hamur kasesini düşürdüm. Burası bir felaket."

"Yapabilirim," -elbette tamamen araştırma amacıyla gözlerimi yeniden önünden aşağı kaydurdım- "şunu gör."

"Ben . . . Krep yapmakta pek iyi değil," diye itiraf ediyor, sanki bu ona acı veriyormuş gibi.

Başımı eğiyorum. "Sen bir şef değil misin?"

"Menümdе krep yok." Ağzı, tehlikeli bir şekilde surat asmaya yakın bir şey yapıyor ve onun boyundaki bir adam için işe yaramamalı ama garip bir şekilde işe yarıyor. "Sophie onlardan hoşlanmadığını söylüyor ama eminim ki o da sevmiyordur.*bana ait*, yani artık kişisel. Yeni bir tarif deniyordum ama. . . " Dağınıklığı işaret ediyor. "Açıkçası umduğum gibi olmadı."

Ona sırtttım, gerçekten olduğunu fark ettim.*yapmak*Yardıma ihtiyacım var. "Vay canına, oğlum."

Boşluğa girerken çantamı merdivenlerin yanına bırakıyorum. Mutfak, siyah dolaplar ve gri mermer tezgah ile şık ve modern - şehrin bu bölgesindeki lüks bir evden bekleyebileceğiniz her şey. Fayanslar grinin benzer bir tonu, belki daha açık, siyah deri mobilyaların altında duran yumuşak görünümlü gri halıyla karıştığı yerin hemen ötesinde açık oturma odasının kenarına kadar uzanıyor.

Aiden'in burada renk konusunda pek büyük olmadığını anlıyorum.

Burası güzel bir yer, dedim ona. "Yaptığın şey hoşuma gitti, ah. . . renk uyumu."

Arkamı dönüp baktığımda Aiden'in kaşlarını çatıldığını görüyorum. "BEN . . . siyah gibi."

"Kesinlikle asla tahmin edemezdim," diye takıldım. Hâlâ çamurla kaplı olduğu aklıma geliyor. "Sağ. Krep." Mutfağı taradım, aradım. "Başka önlüğün var mı?"

Aiden, (sürpriz) bir siyah önlük çıkarmak için siyah paslanmaz çelik buzdolabının hemen yanındaki uzun, ince dolaba koşuyor. Tezgâhta hâlâ sessizce beni tartmakta olan kıza gülümserken ipleri bağlamak için arkama uzandım.

"Sen Sophie olmalısın," diye denedim. "Ben Cassie."

"Sen benim yeni dadımsın," dedi sadece biraz acıyla. "Ben.

Birkaç tane içtiğini duydum."

Sadece dört, diye mırıldandı.

"Kaç yaşındasın Sophie?"

"Dokuz."

"Vay. Neredeyse büyüdün. Bir dadıya ihtiyacın olduğundan bile şüpheliyim. "İşte buBENdedi, diye homurdandı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette." Sesimi alçaltmak için yaklaşmadan önce ciddi bir şekilde başımı salladım. "Seninle benim aramda . . . Sadece biraz arkadaşla ihtiyacım vardı. çok arkadaşım yok Bana işi vermesi için neredeyse babana yalvarmak zorunda kaldım, anlıyor musun?"

Sophie şüpheli görünüyor, dudaklarını bir süre birbirine bastırdıktan sonra nihayet gözlerini tezgaha dikti. "Benim de çok arkadaşım yok."

"Kuyu . . . arkadaş olabiliriz. Belki? Ne düşünüyorsun?"

Sophie düşünür gibi bana tepeden tırnağa bakıyor. "Güzelsin," diyor sonunda.

"Senin kadar güzel değil," diye fışkırdım. "Şu çillere bak!" Sophie gözlerini kısıyor. "Çiller güzel değil."

Haklısın, diye iç geçirdim yumruklarımı kalçalarımaya dayayarak. "Onlarmuhteşem."

Sophie gözlerini deviriyor ama bunu yaparken ağzında hafif bir gülümseme var. Babasıyla aynı duruma sahip olmadığını fark ettim ama gözleri, babasının sağ gözününkiyle aynı yumuşak yeşildi ve saçının güzel rengini tamamliyordu. Şimdi çok sevimli ama büyüdüğünde gerçek bir nakavt olacağını şimdiden söyleyebilirim. Cidden, *genler*.

"Doğru," diyorum tekrar. "Öyleyse ilk denemeni temizleyelim, olur mu?"

Aiden hâlâ son derece şaşkın görünüyor, sanki kendi mutfak becerisi seviyesinde evrensel olarak bilinen bir şeyi mahvettiğine hâlâ inanamıyormuş gibi, ama sessizce aynı ince dolaba bir süpürge ve ıslak bir paspas çıkarmak için yürüyor.

"Üzgünüm," diyor bana. "Gerçekten denemek ve güzel bir şey yapmak istedik."

Omuz silktim, bileğimdeki lastiği çekip saçımı bağlamak için uzandım. "Bu iyi. Sophie ve ben bunu aldık, değil mi?"

"Neden yardım etmeliyim?"

Krep yapacaksam yetenekli bir asistana ihtiyacım var, dedim ciddi bir şekilde. "İş için mükemmel bir kıza benziyorsun."

Hâlâ bana pek güvenmiyor gibi görünüyor ama krep yeme arzusu bana olan ihtiyatını aşmış olmalı ve bar taburesinden temkinli bir şekilde zıplayarak mutfağın karşısına geçerek yanıma geldi. "Sanırım öyle."

Kesinlikle gülümsemiyor.

Ondan zaten hoşlanıyorum.

Tikinci pankek denemesi ilkinden çok daha yumuşak gidiyor, ortalık dağılıyor ve çok büyük bir şef (ama pankek yapımcısı değil) ve küçük mini ben şurubu ve pastanın etrafında mırıldanıyor.

"Bunlar çok güzel," diye fışkırıyor Sophie. "Babam onları asla doğru anlamaz. Her zaman çok duygusaldırlar."

"Ah, yani sen *Yapmak* onlar gibi," diye homurdandı Aiden. Kreplere sanki onu gücendirmişler gibi bakıyor. "Gerçek bir mikser almalıyım."

Çatalımın etrafında gülümsüyorum. "Nasıl mikseriniz olmaz?" "Fazla yemek pişirmem."

"Açıkçası," diyorum sırtarak. "Bir kutu karışımına sahip olduklarını biliyorsun." Aiden, "Bir kutu karışımı, varlığımın her zerresine aykırı," diye alay ediyor.

Yüz ifademi ciddi tuttum, çatalımla lavabosunda ıslanan bulaşıkları işaret ettim. "Evet. Açıkçası bu daha iyi."

Sophie gerçekçi bir tavırla, Bundan sonra bütün krepleri Cassie yapmak zorunda, dedi.

Aiden bana minnet dolu bir bakış attı ve bakışlarımı onun gözlerindeki çarpışan parlaklığa odaklamamak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

"Bence babanın mutfağının güvenliği için en iyisi bu," dedim ifadesizce. Aiden gülmesini bastırıyor. "Herkes bir eleştirmendir."

Tabaklar boşaldığında ve çatalar tabaklara çarptığında, Sophie memnun bir sesle karnını sıvazlıyor, yüzünde halinden memnun küçük bir gülümseme var. İyisin, sanırım, dedi bana, gülümsemesini çabucak daha sert bir ifadeyle gizleyerek. "Ama odama giremezsin."

"Bunu hayal bile edemezdim," diye onu temin ederim. "Ama istersen benimkine gelebilirsin. Yarın eşyalarımıyla birlikte gelen masa oyunlarım var. Aiden'a dönüp bakıyorum. "Bu arada benim odam nerede?"

"Ah. Evet. Elbette." Bar taburesinden kayarak önlüğünü başının üzerine çekerken, pazı kasları pamuğuna oturan pamuğun üzerinde yuvarlanıp esner. Bu, bir erkekte fark ettiğim bir şey değil, kollara karşı pazı. "Yine aşağıda. Sana gösterebilirim . . . ?"

"Mükemmel." Kendi taburemden aşağı atladım, merdivenlerin yanına bıraktığım çantayı aldım ve omzuma astım. "Yol göster."

Alt sahanlığa yaklaştığımızda Aiden, Yani birinci katın tamamı senin olacak, dedi. "Yatak odasında bitişik bir banyo ve içinde bir TV var, bu yüzden ihtiyacın olan her şeye sahip olmalısın, ama sana getirmem gereken başka bir şey olup olmadığını sorabilirsin."

Aiden açabilmem için girişin hemen yanındaki kapıyı işaret etti ve ötesinde neredeyse tüm dairemden daha büyük bir oda vardı. Kraliçe boy sayvanlı yatak kalın, gri (şok edici) nevresimlerle kaplıdır; çekmeceli dolap ve sehpa, ev dekorunun geri kalanıyla eşleşen şık bir siyahtır. Bu kadar güzel bir yatakta uyuduğum zamanları düşünmeye çalışarak, hayranlıkla odanın içinde şaşkın şaşkın geziniyorum. Eğer hiç.

Bir şeyi değiştirmek istiyorsan, dedi Aiden arkamdan sessizce, biz...

Mükemmel. Cidden, bu benim tüm dairemden daha güzel."

Aiden'ın rahatlayarak iç çektiğini duydum. "İyi. Burada rahat olmanı istiyorum." "Dadı bölümünde gerçekten bayıldım, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." Aiden kapı çerçevesine yaslandı. "Çok şey yaşadı. Sanırım bu yüzden bazen rol yapıyor. Her zaman onun bu konu hakkında konuşması için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama o... ." Sadece ağzından üfleme için burnundan nefes alıyor ve başını sallıyor. "Bazen farklı bir dil konuşuyormuşuz gibi geliyor."

"Bir şey yaptı . ." Çantamı halıya atıp beceriksizce boynumu kaşımak için uzanıyorum. "Umarım haddimi aşmıyorumdur, ama yapmam gerektiğini düşündüm... . Yanlışlıkla duyarsız bir şey söylemem için, biliyorsun. Sophie'nin annesi. . . o mu . . ?" Bir an cevap vermiyor, konuyu nasıl açacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını kemiriyor. Bir hikaye olması gerektiğini biliyorum ve daha ilk günümde soru sormaktan nefret ediyorum ama ayağımı yanlışlıkla ağzıma sokma düşüncesinden de nefret ediyorum.

bir nokta çünkü ben yapmadaha fazlasını bilmek

Aiden sonunda yarı fısıldayarak, O öldü, dedi. "Neredeyse bir yıl önce. Felç."

"Aman Tanrım." Kötü bir boşanma falan bekliyordum. OlumsuzO. "Bu korkunç. Kaybınız için gerçekten üzgünüm."

"Oldu . . . birden. Hiçbirimiz beklemiyorduk. Ne de olsa çok gençti." Aiden içini çekerek parmaklarını saçlarından geçirdi. "Harikaydı" diyor bana. "Harika bir anne. Bu konuda benden çok daha iyiydi. Hala bunu onsuz nasıl yapacağımı düşünüyorum."

aniden hissediyorumBu yüzdenisteyerek ya da değil, yakalayıcısının eldivenli elleriyle ilgili tüm oyalanan düşüncelerim hakkında çok daha kötü. "Gerçekten üzgünüm," diyorum topallayarak. "Evleneli ne kadar oldu?"

Aiden'in kaşları çatıldı. "Ne? Ah. Hayır, değildik. Beraber bile değildik." Kafam karışmış görünüyor olmalıyım. Aiden bu yüzden açıklama yapmayı seçiyor olmalı. Sophie öyleydi. . . Ah, beklenmedik. Rebecca ve ben üniversitenin son yılında bir partide tanıştık ve bir süre rastgele görüştük. Rebecca hamile olduğunu öğrendiğinde gerçek bir ilişki girişiminde bulunduk ama aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceği çok erken belliydi. Eş-ebeveynlik için elimizden geldiğince sorunsuz bir şekilde elimizden gelenin en iyisini yaptık. Sophie'nin hatırı için."

"Ah." Ayakkabılarıma baktım, kendimi hâlâ garip hissediyordum. "Eminim Sophie için zor olmuştur."

Öyle, dedi Aiden. "Bunu sana yüklediğim için üzgünüm. Onu daha iyi anlamana yardımcı olabileceğini düşündüm. Bilseydin."

Hayır, bana söylemene sevindim, dedim dürüstçe. "Teşekkür ederim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, son birkaç yıldır orada daha fazla bulunabilirdim. Yönetici şefliğe terfi ettiğimde her şey çok telaşlıydı ve ben... . . Ona ayırmam gereken zamanı ayıramadım. Şimdi bunun için para ödüyorum."

O zaman Sophie'ye karşı bir sempati dalgası hissediyorum.KesinlikleBir ebeveynin kariyerinde ikinci olmak nasıl bir şey. Hala. Aiden en azından şimdi deniyor gibi görünüyor.

"Demek istediğim . . . yine de asla geç değildir, değil mi?" Cesaret verici bir gülümseme için çabalıyorum. "O hâlâ çok genç. Çözeceksin."

Aiden da bana benzer şekilde yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Umarım haklısındır."

Büyük oda şimdi daha küçük görünüyor, çünkü orada bir aptal gibi durup kapımın önündeki güzel adama gülümsüyorum ve sonunda eski dalgın bakışımı odanın etrafına çekip, tablosuna hayranlık duyuyormuş gibi yapmak zorunda kalıyorum. . . ah. Bu duman mı? Soyut duman? Bu eve gerçekten biraz renk katmam gerekiyor.

"Tamam aşkım." Aiden, garip enerjimi hissetmiş olmalı, çünkü şu anda kapı çerçevesinden uzaklaşmayı seçiyor. "Kuyu. Hasta . . . o zaman eşyalarını çıkarmana izin ver.

"Fazla bir şeyim yok," diye itiraf ediyorum. "Geri kalanı yarın geliyor."

"Sağ. Kuyu. İşin bittiğinde sana etrafı göstermeyi bitirebilirim. Yaşam alanının tamamı ikinci kattadır. Benim ve Sophie'nin odaları üçüncü katta."

Harika, dedim.

Bu neden harika? Neden öyle olduğunu söyledim? İnsanlar artık havalı mı diyor?

Aiden, O zaman seni bırakayım, dedi.

Gözden kaybolana kadar nefes almıyorum, içimden küfürler yağıdırıyor. *V*ehavalı davranış, daha önce hiç ateşli bir erkek görmemiş gibi davranmak. Ama sonra tekrar, aslında hiç yapmadımı *yaşad*ı daha önce ateşli bir adamla. Özellikle de pankek yapmaya çalışan (ve başarısız olan, ama biraz sevimli) ve çocuğuyla nasıl bağ kuracağı konusunda endişelenen biri değil.

Bu bir iş, Kendime hatırlatırım. Bu sadece bir iş.

Aiden'ın yatağının da siyah olduğuna
bahse girerim. Düşündüğümünden değil.

Bu, birinin bana gönderdiği ilk hediye.

Ambalaj şık, ama asıl dikkatimi çeken içindikiler.

Oyuncak daha önce kullandığım her şeyden daha büyük ve yutkunarak kutudan çıkarıyorum. Bu kadar büyük bir şeyi alabilir miyim? Onunla birlikte gelen notu aldım, dışarıdaki bir adamın bunu kullanırken beni izlemek istediğı gerçeğini düşünürken içimi tuhaf bir heyecan kapladı. Onun dışarıda hayal ettiğini

Şu anda.

Bunu kullanmanı izlemek için sabırsızlanıyorum. -A

BÖLÜM 3

cassie

BENEşyalarımı yerleştirmeyi bitirip gözleme fiyaskosundan sonra yukarı geri dönün, Aiden'ı oturma odasında oturmuş gazete okurken, Sophie'yi ise hiçbir yerde bulamayınca buluyorum. Girmeme izin verilmeyen odada olduğunu varsayıyorum. Gömleğini temiz bir gömlekle değiştirmiş (hala siyah, ama siyahın farklı bir tonu, bu mümkünse, bu yüzden sanırım onu işaret ediyor), ama gri eşofmanlarının tek renkli tonundan ve ona uyma biçiminden şikayetçi değilim. Saçları, onunla tanıştığım gecekinden daha az biçimli, dağınık ve şakaklarında kıvrılmış, sanki daha önceki tüm hamuru yıkadıktan sonra havluyla kurutmuş gibi. Normalde olduğundan daha genç görünmesini sağlıyor.

Garip bir şekilde merdivenlerin başında oyalandığımı, sayfaları katladığımı ve bana hafifçe gülümsediğimi fark ettiğinde başını gazeteden kaldırdı. "Herşey ayarlandı?"

"Evet." Kollarımı kavuşturuyorum, garip hissediyorum. Şu anda gerçekten burada yaşadığım fikri bir anda üzerime çöküyor. "Oda harika."

"Memnun oldum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemeyi unutma. Neye ihtiyacın varsa halledebilirim."

Ah oğlum.

Cevap vermek yerine, onun oturduğu kanepenin karşısındaki koltuğa ilerledim ve bacaklarımı altıma sıkıştırmak için yukarı çektim. Taytlarım ve uzun tişörtüm konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan gündelik kıyafetleri için gerçekten minnettarım. Yani, üniformadan falan bahsetmediğini biliyorum ama yine de.

Ama o eşofman altı dikkat dağıtmıyorsa kahretsinsin.

Hâlâ incelemekte olduğu kâğıdı işaret ettim. "Orada ilginç bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diyor omuz silkerek. "Bunları esas olarak bulmacalar için alıyorum." *Bu neden şirin?*

"Bulmacalarda iyi olan birine haççı denildiğini biliyor muydun?"

Bana tek kaşını kaldırmak için kâğıdı indirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir Snapple kapağında okudum," diyorum. "Bilgimin yüzde seksenini oradan alıyorum."

"Bol Snapple içmelisin."

Ah, tonlarca. Bahse girerim bu noktada şeftali çayını akıtırım.

Aiden gülümseyerek başını salladı. "Bilmem gereken başka ilginç gerçekler var mı?" "İnsanlar sabahları geceleri olduğundan biraz daha uzundur."

Kaşları kırıyıyor. "Bu doğru olamaz."

"Kesinlikle öyle."

"Bunu bilmiyorum," diye gülüyor.

"Gerçi şimdi kontrol etmek için kendiniölçeceğine bahse girerim."

"Hmm." Bunu suçlu bir ifadeyle değerlendiriyor. "Beşinciye savunuyorum."

Başka bir sayfayı çevirirken hâlâ gülümsüyordu ve ben parmaklarımla kalçalarıma hafifçe vurdum. "Bu yüzden . . . bu akşam yemek yok mu?"

"Daha sonra girmem gerekecek. Yemek servisinden önce." Gözlerini bana diyor. "Yine de geldiğinde burada olacağından emin olmak istedim."

"Bunu takdir ediyorum."

O zaman biraz garip bir sessizlik olur. Şu anda birlikte yaşayan iki yakın yabancının ürünü olduğuna eminim.

"Bu yüzden . . ." Aiden'ın yüzü dışında başka bir yere bakabilmek için sandalyede biraz kıpırdandım ki bu da oldukça dikkat dağıtıcıydı. "Sophie'nin bu gece yatağına pisleteceğini mi düşünüyoruz, yoksa dolmadan önce yanlış bir güvenlik duygusu edinmeme izin mi verecek? *Evde yalnız üzerimde?*"

Aiden tekrar güldü ve bunun ne kadar hoş bir ses olduğunu hatırladım. "Güvende olmak için belki de açmadan önce kapıların üst kısımlarını kontrol edersin."

En azından kendi banyom var, diye işaret ettim. "Belki şampuanıma daha iyi bakabilirim ki içine Nair koymasın."

Aiden baba gibi, "Yapabileceği en kötü şey havlularını yerde bırakmak," diye homurdandı. "Kıza bir havlu askısı alıyorsun, hemen yanına bırakıyor. Yatak odasının zemininde bana onun ayakkabılarını giydirme bile."

"Banyomun zemininde havlu yok," diyorum ciddi bir şekilde. "Anladım."

"Ah." Aslında biraz utanmış görünüyor. "HAYIR. Bu senin odan. Beni dinleme, ben sadece. . ."

"Düzgün ucube mi?"

"Bunu söylemezdim," diye mırıldandı. "Her şeyi yerli yerinde seviyorum."

Bütün bunlar yüzüne yazıldığında tam bir kontrol manyağı değilmiş gibi davranmaya çalışması tuhaf bir şekilde sevimli.

"Anladım." İfadem sabit tutuyorum. "Yani bu, size benim toplu karınca çiftlikleri ağımdan bahsetmek için muhtemelen kötü bir zaman, o halde?" Aiden dehşete düşmüş görünüyor ve ben de kahkahalara boğulmaktan kendimi alamıyorum. "Şaka yapmak."

"Gülünç."

Daha fazla sessizlik. Sessizlikten nefret ederim. Beni her zaman endişeli hissettiriyor. Konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Sophie için büyük bir ayarlama olmalı. Bu yıl."

"Kesinlikle zor oldu." Kâğıdı kanepenin yanına, yanına bırakır. Yaklaşırlar. Yani, eminim anne-kız arasındaki bağın nasıl bir şey olduğunu biliyordur."

Gülümsemeye çalışıyorum ama mecbur.

"Tam olarak değil." "Ah. Bok. Üzgünüm."

Öyle mi . . . ?"

"Yaşıyor, merak etme." acı acı gülüyorum "Ailem hiçbir zaman anaç tip olmadı. Onlarla konuşmadım. . . uzun zaman."

Üzgünüm, dedi tekrar. "Bu korkunç."

"Neyse ne. En başta ebeveyn olmak istemedikleri halde, onları berbat ebeveynler oldukları için suçlayamazsınız sanırım."

"Yani, yapabilirsin," diye tartışıyor. "Çoğunlukla ortalamanın altında bir ebeveyn olarak, bu konuda uzmanım."

sırıtiyorum "Senin vasatın altında bir ebeveyn olduğunu düşünmüyorum. Demek istediğim. Sen buradasın. Ona göz kulak oluyorsun. Bu zaten savaşın yarısı.

"Sağ." Aiden'ın gözleri aniden uzaklara baktı. "Deniyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bir çocuğun tek istediği bu. Sadece elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorlar."

Aiden'ın ağzı böyle bir şey yapıyor, tam olarak gülümsemiyor ama bir nevi ve gözleri benimkilerle buluşuyor, yumuşak yeşil ve kahverengiden uzak durmak zor.

"Bunu takdir ediyorum."

"Öyleyse, benden istediğin şeyin üzerinden biraz daha geçmeliyiz," dedim konuyu tekrar değiştirerek.

Aiden'ın kaşları kalktı. "Senden ne istiyorum?"

Kahretsin. Kulağa tuhaf mı geldi? Kafamda garip gelmedi. "Buradaki temel şeyleri biliyorum ve bana programını ve Sophie'nin alerjilerini verdin ama onun okul sonrası kulüpleri var mı? Bilmem gereken herhangi bir futbol antrenmanı var mı? Akrabaların acil durum numaralarının onaylanmış bir listesi veya buna benzer bir şey ne olacak? Amcası gibi davranan bir ucubeye izin vermek istemiyorum."

"Ah." Aiden, bakışları düşünceli bir şekilde, ayaklarımın yere düşmesine izin verme şeklimi izleyerek bacaklarımı çözmemi izliyor. "Henüz herhangi bir kulübe katılmadı. Ne de olsa yeni bir okul yılı ve o hâlâ alışıyor. Tanıdığım tuhaf amcalar yok. Ailem ülke çapında yaşıyor, bu yüzden onları sadece tatillerde gerçekten görüyoruz. Rebecca'nın Iris adında bir kız kardeşi vardır, bu yüzden zaman zaman Sophie'yi görmek için buralarda olabilir. Sana restoranın numarasını bırakabilirim ve tabii ki numara değiş tokuşu yapmalıyız.

"Sayılar mı?"

"Birbirinize sonsuza kadar e-posta göndermeye devam etmek gerçekten pratik değil," diye belirtiyor. "Birlikte yaşadığımıza göre."

Bana hatırlatması yeterliydi.

Benyaşamakbu muhteşem adamla Hatırlatmayla bu kadar telaşa kapılmak için bir neden yok, çünkü her şey sözleşmeye bağlı. Zaten önemli değil. Aiden'ın ne kadar hoş görüldüğü tamamen alakasız çünkü ben dadıyım ve o kesinlikle, kesinlikle yasak. Tüm bu düşünce çizgisine neredeyse gülebilirim; Aiden başarılı, yakışıklı ve ligimin çok dışında. Muhtemelen düzenli olarak eve tarihler getiriyor.

Aman Tanrım. Bunu düşünmemiştim. Yakın zamanda öğrenmem gereken bir şey olmadığını içtenlikle umuyorum.

"Doğru," diyorum. "Sayılar. Bana telefonunu ver, kendime bir mesaj göndereyim.

Aiden cep telefonunu bulmak için kalçasını kanepeden kaldırdı ve gri eşofmanlı seksi bir adama yapılan bu hareketin neden gözlerimi kaçırmama neden olduğunu açıklamama gerek yok sanırım. Bana telefonunu verdi ve onun ve park gibi görünen bir yerde gülümseyen Sophie'nin olduğu duvar kağıdını hemen fark ettim. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor ve Sophie'nin gülümsemesi geniş, parlak ve burada hafifçe çarpık dişli, kesici dişlerinden biri hâlâ içeride.

Mesajlarını açarken, "Bu güzel bir resim," dedim.

"Güzel bir gündü." Aiden sevgiyle gülümsüyor. "Çok uzun sürmedi, um. . . Rebecca'dan sonra.

"Üzgünüm," diyorum, ağrıyan bir yere dokunmuşum korkusuyla. "Ben öyle demek istemedim."

"Hayır hayır. Cidden. Bu iyi. Sophie'yi ilk kez böyle gülümsediğini hatırlıyorum. Olanlardan sonra. Hatırlamayı seviyorum."

"Anladım," diye cevaplıyorum sessizce.

"Harika bir fotoğraf." "Teşekkür ederim."

Cebimdeki telefonumun titrediğini hissederek kendime bir mesaj yazdım ve ardından Aiden'inkini ona geri verdim. "Hepsi tamam. Evi yakarsam sana mesaj atacağımdan emin olabilirsiniz."

Aiden gülerek, "Bunu takdir ediyorum," dedi.

omuz silkiyorum "Bunun genel bir nezaket olduğunu düşünüyorum."

"Elbette."

Daha fazla şey söylemek için ağzını açarken merdivenlerden gelen ayak sesleri gümbür gümbür geliyor, Sophie aşağıya inerken çevremde bir kestane rengi saçlar parlıyor.

Baba, uzaktan kumandamın pilleri zayıf, diye homurdandı. "Başka var mı?"

Aiden mutfağa doğru yürümek için kanepeden kalkarken, söylemek üzere olduğu şey dilinde ölürken ağzını kapattı. Lavabonun yanındaki çekmecedeler, dedi ona. "Onları senin için almama izin ver."

Başımı çevirdiğimde Sophie'nin bana baktığını fark ettim. "Öğle yemeği yapacak mısın?" "Bu duruma göre değişir," diyorum yumuşak bir sesle.

"Bana yardım edecek misin?"

"Beni beslemek senin görevin değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve düşünüyormuş gibi başımı salladım. "Olabilir. Ama pancar çorbası mı yoksa pizza mı yiyeceğine karar verme konusunda tüm gücün bende olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Nedir *pancar çorbası*?"

Aiden, "Aslında pancar çorbası," diye omzunun üzerinden atıp pil aramaya devam etti. "Çok iyi. Yine de biraz ekşi. Smetana ile iyi oluyor."

"Şu. Bana bunu yediremez, değil mi?"

Aiden, bulduğu pilleri tutarak tezgaha yaslanmak için döndü ve Sophie'ye soğuk bir bakış atarken omuz silkti. "Ben yokken patron o."

Sophie gözlerini kısmak için döndü ve ben ona en tatlı sırıtışımı yaparken kaşlarını çatı. "İyi," diye yumuşadı. "Ben yardım edeceğim. Ama pancar yok.

Merdivenleri güçlükle çıkarken babasının verdiği pilleri aldı ve Aiden mutfaktan bana gülümsüyor, eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Parası için ona bir şans vereceksin, değil mi?"

Plan bu, diye onu temin ettim. "Benden kurtulana kadar."

Aiden'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Bu şehirde kızımı idare etme şansı olan tek kişi sen olabilirsin," diyor. "Gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum, üzgünüm."

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de içimde komik bir şeyler oluyor.

"Öyleyse," diyorum, dramatik bir etki yaratmak için sesimi yükseltirken koltuktan kalkıp ellerimi çırpıyorum. "Pancarları burada nerede tutuyorsun?"

"Pancar yok!" Sophie'nin sesi merdivenlerden geliyor.

Aiden kahkahasını gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor.

T Eşyalarımın geri kalanı Pazar öğleden sonra Aiden işe gittikten sonra geliyor ve biraz zaman ayırıp, bana fazla yaklaşmamaya kararlı olan esrarengiz küçük kıza nefes alması için bir dakika veriyorum. Şimdiye kadarki girişimlerim en iyi ihtimalle ılık bir karşılama ile karşılandı.

Benden nefret edebileceğini düşünüyorum, dedim Wanda'ya, kot pantolonumu asarken omzumla telefonu kulağıma dayayarak. "Ama bunun bir kişi olarak benden çok prensiplerle ilgili olduğundan oldukça eminim, bu yüzden bunu kişisel olarak almıyorum."

Wanda, "Hepsi bu ergenlik hormonları," diye düşünür. burnumu kırıstırıyorum "Daha dokuz yaşında."

"Pekala, belki de zor olmak kişisel bir tercihtir, bilmiyorum."

"Ben hala bir yabancıyım," diye güldüm. "Ona biraz müsamaha gösterebileceğimizi düşünüyorum. Ayrıca, kesinlikle onu kazanacağım. Sadece bekle."

"Bahse girerim," diye kıkırdar Wanda. "Ev nasıl? Bodrum var mı? Senden bebek bezi giymeni istedi mi?"

"Ev harika. Odam tüm dairemde daha büyük olabilir. Yine de bir bodrum olduğuna dair kanıt yok. Ayrıca, daha çok yastıklı bir iç çamaşırı durumu ve kibarca sordu, yani... ."

"Bir gün saçmalıklarınla beni kalp krizi geçireceksin ve o zaman kim gülecek?"

"Eh, muhtemelen sen değilsin."

"Oh haha. Aile hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sophie bir düğme kadar şirin. Yine de cehennem kadar inatçı. Kırılması zor bir ceviz olacağını söyleyebilirim.

"Ya babası?"

"Aiden öyle. . " Hala elim askıda, onu en iyi nasıl tarif edeceğimi düşünürken. "O gerçekten hoş biri. Sophie'yi sevdiğini söyleyebilirsin ve benim burada rahat olmamı sağlamaya kararlı görünüyor. Görünüşe göre son zamanlarda dadı bölümünde biraz şanssızlar.

"Muhtemelen hepsi bodrumdadır."

"Pekala, en azından beni oraya attığında bir arkadaşım olacak."

"Şimdi gülüyorsun ama o kravatları çıkardığında bana ağlayarak gelme."

Vay canına, bu kulağa pek çekici gelmemeli. Kendime, onun gibi görünen birine karşı doğal bir tepki olduğunu ve ona alıştıkça daha iyi olacağını söylüyorum. Kesinlikle.

Wanda'ya Aiden'ın seksi olduğunu kesinlikle söyleyemem. Bu konuda tamamen çekilmez olacak, eminim.

"Onlar çok iyi insanlar ve burası da çok güzel bir ev ve ben tamamen güvendeyim. Söz veriyorum."

"Evet iyi. Şu izci olayını telefonunda devam ettirdiğinden emin ol. "Konumları paylaşıyoruz. Açmak zorunda değilim.

"Eh, seni bodruma attığında bulabildiğim sürece." "Evet ben de seni seviyorum."

"Evet evet."

Bingo nasıldı? "Bir sukulent kazandım."

"Ama senin baş parmağın siyah."

Alay ediyor. "Bu bir kaktüs! Onunla hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Hayır, kesinlikle sulamalısın."

Hayır, bilmiyorsun. Kendi sularını kendileri üretiyorlar."

Kesinlikle ölecek olan o zavallı bitkiyi düşünerek başımı salladım. "Arada bir üzerine biraz su dök," diye ısrar ettim. "Eğlendir beni."

"Her neyse."

Gitmene izin versem iyi olur, dedim ona. "Paketi boşaltmayı bitirdim, o yüzden gidip sevimli küçük canavarı evcilleştirme zamanı."

"İşin püf noktası korku

göstermemek." Alıcıya

gülümsedim. "Kayıt edilmiş."

"Beni yarın ara."

"Yapacağım."

Telefonumu cebime koymadan, odaya son bir kez bakıp memnuniyetle başımı sallamadan önce vedalaştık. Hala ne kadar büyük olduğunu anlayamıyorum. Yatağın iki yanında pratik olarak dans stüdyosu açabilirim. anladım

Sophie'ye bu noktada mümkün olduğunca çok yer ayırdım ve onu odasından çıkarmaya ikna etmek için yatak odamdan ayrılmadan önce kendime moral verici bir konuşma yaptım.

Dün gece ödevi olduğunu iddia edip odasına kapandığından beri ilk kez yukarı çıkıyorum. Yatak odasının kapısını çaldım, o cevap verdikten sonra bile içeri girmemeye dikkat ederek kapıdan başımı dikizledim.

"Hey. Daha fazla ev ödevi?"

Bana kaşlarını çatmak için Anahtarını duraklattı. "Onu bitirdim." "Oh bu iyi."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir velet olmaya çalıştığını biliyorum ama o kadar tatlı ki yine de bende gülümseme isteği uyandırıyor. "Ah, pek bir şey yok. Alt katta kocaman bir kase patlamış mısır ve Blu-ray'de üç Shrek filmi var.

Burnu kırışıyor. "Şrek nedir?" "Hiç görmedin*Shrek*?"

"HAYIR."

Sophie. Bu kültürel bir olgudur. Destansı bir aşk hikayesi. Bir çizgi roman şaheseri. Hayatını görmeden devam etmene vicdanım rahat veremem."

"Kulağa tuhaf geliyor."

Çerçeveye yaslanarak kapısını biraz daha genişçe açtım. "İçinde prensesler var."

"Prenseler için çok yaşlıyım," diyor metanetle.

"Pekala, işimiz bittiğinde huzurevini ziyaret edebiliriz."

Dudakları çanta. "Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansın yok bebeğim." İşinliyorum.

Merdivenlerden aşağı inerken canı sıkkın görünüyor ve oturma odasındaki kanepeye oturduğunda isteksiz görünüyor, ama gereğinden biraz daha agresif bir şekilde çiğnese bile bir avuç patlamış mısır almaktan çekinmediğini fark ettim.

"Neden denir*Shrek*?"

DreamWorks logosu ekranda kayarken oynatmaya basıyorum. "Çünkü adı bu."

"Bu garip bir isim." "Eh, o

bir canavar. Bu yüzden."

"Ew. Bunun prenseslerle ilgili olduğunu söylediğini

sanıyordum? "hayır ben söyledim*vardı*prenseler."

Açılış sahnesi başlarken yüzünü buruşturuyor. "Bu tuhaf şarkı da ne?"

"Aman Tanrım, Sophie. Orada oturup Smash Mouth'a iftira atmana izin

vermeyeceğim." "Yaşlıların müziği mi bu?"

Patlamış mısır kasemi uzattığı elinden çektim. Hanımefendi, patlamış mısır ayrıcalıklarınızı kaybetmek istiyor musunuz?

İyi, diye homurdandı. "Sanırım sorun yok."

Soru yağmuru, Eşek'in geç saatlere kadar ayakta kalma ve hikayeleri değiş tokuş etme konusundaki beyanlarına kadar devam eder ve sonunda Shrek onu evden atıp somurttuğunda güler. Ona bir baktım ve hemen neşesini gizlemeye çalışıyor. "Sanırım biraz komik."

"Lord Farquaad ile tanışana kadar bekle," diyorum.

Filmden hoşlandığını itiraf etmektense saçını yolmayı tercih ediyor gibi görünüyor ve azalan patlamış mısırmıza baktığını fark ettim.

kaseyi alıyorum. "Biraz daha yapmamı ister misin? Bütün gecemiz var. Tamamen bir maraton yapabiliriz.

Gözleri patlamış mısır kasesinden TV ekranına fırlarken kafasında dönen çarkları görebiliyorum, izlemeye devam etme konusundaki bariz arzusu, yeni dadısı olan "düşmana" ilgisiz kalma kararlılığıyla savaşıyor.

"Sanırım kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor sonunda.

Daha fazla patlamış mısır almak için mutfığa giderken arkasından sessizce zafer dansı yaptım.

BENne zaman uyuyakaldığımı bilmiyorum; Sophie, akşam yemeğinden sonra ikinci filmin sonlarına doğru bayıldı ve üçüncüye başladığını net bir şekilde hatırlıyorum, ancak omzumda sıcak bir el ve yanımda daha sıcak bir kütle ile uyandığımda, gözlerim çoğunlukla karanlığa kırıştıyor. Sophie uykudan usulca iç çekerken bana doğru ilerledi ve gözlerim odanın yalnızca üçüncü Shrek filminin menü ekranının yumuşak parıltısıyla aydınlatılan karanlığına alıştığında, Aiden'in eli beni nazikçe uyandırırken, üzerimde beliren tanıdık bir yüz görüyorum.

"Üzgünüm," diyor sessizce. "Bütün geceyi burada geçirmek isteyeceğini düşünmemiştim." Sophie'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek daha dik oturdum. "Saat kaç?"

Dokuzdan hemen sonra, dedi bana. "Sanırım filminizi bitirmediniz?"

Bir esnemeyi bastırıyorum. "Kızınıza film klasikleri üzerine önemli bir eğitim veriyorum."

Aiden, televizyonda hâlâ oynatılmakta olan menü ekranına bakarken,

"Kesinlikle," diye gülüyor. "İş nasıldı?"

"Şaşırtıcı derecede yavaş bir gece," diyor, uyuyan Sophie'nin yanından geçip yanına oturarak. "Eve pek bu kadar erken gelmem." Gülümseyerek Sophie'nin alnına düşen saçlarını itmek için uzandı. "Sana biraz ısınmış gibi görünüyor."

Aldanma, dedim ona sessizce. "Vahşı bir kediye evcilleştirmek gibi. Tekrar uyandığında, onun tıslayan sevimli hali olacak."

"Cesur çabanı takdir ediyorum." Aiden merakla bana baktı. "Gecenin bir yarısı ortadan kaybolmayı düşünüyor musun?"

"Ah, çantam şu anda merdivenlerin altında saklanıyor," diyorum ciddi bir şekilde. "Bir açılış bekliyorum."

Yorgun görünse bile gülümsemesi kalbimi tekleliyor. "Sanırım daha iyi kilitler almalıyım."

"Sana arkadaşımın bodrum teorisinden bahsetmiş miydin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bilmek istiyor muyum?"

"Bu bağlıdır. Adam kaçırma şakaları konusunda ne düşünüyorsun?"

"Aslında bir bodrum katım olmadığını açıkça belirtmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum."

"Arkadaşım senin yaptığın şeyin bu olduğunu söylerdi. *istek* düşünüyem," diye cevap verdim sertçe.

Cevap veren kahkahası hızla esnemeye dönüştü ve gözlerini ovmak için uzandı. "Dikkatli olmazsam konuşmanın ortasında bayılacağım."

Ah, doğru. Bana izin ver-"

Kendimi Sophie'den kurtarmak amacıyla koltuğun arkasından aldığım battaniyeyi omuzlarımdan fırlattım, böylece Aiden onu yatırabilsin, ancak üzerimden büyük beden tişörtümün yakasının omzumun üzerinden kayarak bir miktar deri ve sütyen askısını ve -soğuk havaya bakılırsa- biraz dekolteyi açığa çıkardığını fark ettim. Harika. Ben düzeltirken gözlerini kaçırın Aiden öksürdü ve ben her şeyi yerine geri çekerken odanın karanlığına minnettardım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Aiden, güvenli olup olmadığını anlamak için başını sallayarak gizlice bakar. "Bu iyi. Onu yatağına götürmeliyim. Yarın okul falan."

"Sağ. Üzgünüm. Uyumak istemedim. Sinemaya giriyordu." Sorun değil, diye beni temin etti. "Onu odasından çıkardığın için mutluyum."

Boynumu ovuşturarak, "Beni uyandırdığın için teşekkürler," dedim. "Bütün gece burada yatsaydım sabah ağrım olurdu."

"Evet," diye karşılık verdi ve uyuyan kızını nazikçe kucağına aldı. "Seni yatağına yatırmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Kollarında Sophie ile tekrar ayağına kalktığına, kendine şaşırmış gibi görüldüğünde hareketsiz kaldı. "Demek istediğim . . . demek istedim *Göndermek* sen yat."

"Doğru," kuru bir şekilde cevap verdim, yüzüm hafifçe kızardı. "Evet. Ne demek istediğini biliyorum."

"Üzgünüm yorgunum."

"Elbette." Kolumu beceriksizce ovuşturuyorum. "Eminim."

Bir an orada oyalandı, Sophie hâlâ kollarının arasındaydı ve şimdi ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana bakıyordu. İkimizi de kurtarmaya karar verdim.

"Her neyse . . ." bir gülümseme koydum. "Sabah görüşürüz?" "Elbette. İyi geceler, Cassie."

Şimdi, Aiden daha önce, röportaj sırasında adımı söylemişti, başka bir şey olmasa da, bunu karanlık bir odada, siyah pantolonuna ve şef ceketinin altına giymesi gereken siyah tişörtüne sadece televizyonun yumuşak ışığı dokunurken duymak, bir şekilde farklı hissettiriyor. Bana açıklayamadığım garip bir déjà vu hissi veriyor. Sanki daha önce duymuştum. Gerçekten yorgun olmalıyım.

Sesimin nereye vardığından emin olamayarak, "İyi geceler, Aiden," dedim usulca.

Neyse ki, hava ne kadar karanlık olursa olsun, ben odadan merdivenlere doğru hızla ilerlerken ve Sophie'yi bir sonraki kata taşıırken diğer yöne doğru ayaklarını sürüyerek gelen sessiz ayak seslerini duyduğumda, boynuma yayılan kızarmayı görmeyeceğini biliyorum. Odama gitmeden önce Aiden'ın giderken sırtına bakmak için arkama baktım, Sophie'nin uyuyan alnına bir öpücük kondurmak için eğildiğini ve açıklayamadığım nedenlerle kalbimde bir şeylerin sıkıştığını gördüm.

*Gerçekten çabalıyor*Bence.

Merdivenlerden inene kadar gülümsüyorum.

@lovecici ile sohbet

Özel şovlar yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Bazen. Hala biraz yeniyim.

Ne kadar?

Yirmi dakikalık bir gösteri için 100 dolar.

@lovecici

gönderdin

100\$ bahşış

Bir tane istiyorum, lütfen.

4. BÖLÜM

Aiden

SAh! İkinci kez merdivenlerden yukarı sesleniyorum. "Geç kalacağız!" Cep telefonumu kulağıma dayadım ve birinci katta volta atmaya devam ettim. "Üzgünüm. Bana ne olduğunu anlat."

Hattın diğer ucunda şef yardımcım Marco'nun içini çektiğini duyuyorum. "Alex dün gece hazırlandıktan sonra deniz taraklarını buzdolabına koymayı unuttu."

"Ne?"

"Evet. Mahvoldular."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır." Restoranın arkasındaki mutfakı karıştırdığını duyabiliyorum. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu haftaki teslimattan itibaren tüm tedarikimiz bu kadardı."

"ne oluyor *Kahretsin*."

"Biliyorum. Cuma günü tekrar teslim edene kadar dışarıdayız."

"Yani yüz kişiye çuvalladığımızı söylemeliyiz ve şimdi en popüler mezemiz bitti."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyor Marco, "Alex'e Joe'yu arayıp kendisine söylemesini sağladım."

gözlerimi deviriyorum. Joseph Cohen pek çok şeydir, ancak sert bir kış bunlardan biri değildir. Bu konuşma bitmeden Alex'i teselli edecek. Cohen's'deki tüm zorluklar bana kaldı.

Hala kızımı ararken telefonu kulağımdan çektim. "Sophie!" "Sophie'yi okula götürmemi ister misin?"

Cassie'nin yatak odası kapısının yanında durduğunu fark ettiğimde irkildim. "Seni uyandırdım mı?"

"Ah, hayır," diye beni temin ediyor. "Uyandım." Elimdeki telefona baktı, Marco hâlâ bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu. "Ama bir şey çıkarsa, onu tamamen alt edebilirim."

"Ah. Hayır, ben..." Telefonu kulağıma götürdüm ve bana bir saniye vermesi için Marco'ya mırıldandım. "Onu götürmek istiyorum. İş yerinde halletmem gereken hafif bir deniz tarağı felaketi yaşıyoruz."

"Tamam. Eğer eminsen." O zaman bana sırtıyor. "Bir deniz tarağının iki milyona kadar yumurta üretebileceğini biliyor muydunuz?"

surat asıyorum "Çatlak mı?"

"Snapple," diye yanıtlıyor başını sallayarak.

Telefonumun diğer ucunda olanlara rağmen kendimi gülümserken yakaladım. "Bunu bildiğim iyi oldu."

Cassie, merdivenlere doğru kaşlarını çatarak, Gidip kızınızı hışırdatabilir miyim bir bakayım, dedi. "Ayakkabılarını bir daha bulamayacağına bahse girerim."

Marco'nun adımı seslendiğini uzaktan duyabiliyorum ama görmezden geliyordum. Teşekkürler, dedim Cassie ye. "Bu harika olurdu."

"Merak etme," diyor, beni sallayarak.

Sophie'yi aramak için merdivenleri tırmanmaya başladı ve kendimi bir saniyeliğine düşündüğümünden daha uzun gidişini izlerken yakaladım. Ne yaptığımı fark ettiğimde gözlerimi kaçırdım, sırtımı merdivenlere döndüm ve tüm dikkatimi tekrar Marco'ya verdim.

"Dinlemek. Sunucuları arayın ve bir personel toplantısı için erken gelmelerini sağlayın. Farkında olmalarını sağlayabiliriz ve masalara oturduklarında bunu bilmeleri gerekir. Yarın sabah kasabanın karşısındaki deniz ürünleri pazarına gidip kamyon gelene kadar yetecek kadar balık alabilirim."

"Tamam aşkım. Elbette." Marco alay eder. Alex'in onları aramasına izin vereceğim. Sunucular tarafından sürtüklenmesine izin verin.

Giderek artan baş ağrıma rağmen bu beni güldürüyor. "Bir plan gibi görünüyor. Daha sonra geleceğim.

"Burada
olacağız." "Sağ.
Hoşçakal."

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumda telefonu kapatıp cebime koydum. Döndüğümde Sophie'nin merdivenleri ikişer ikişer çıktığını gördüm, Cassie de hemen arkasındaydı. Soru sorarcasına ellerimi havaya kaldırdım. "Ne bekliyorsun?"

Sophie kaşlarını çatı. "Ayakkabımı bulamadım!"

Bana "Sana söylemiştim" bakışı atan Cassie'ye baktım.

"Pekala, hadi," diye ısrar ediyorum kızıma. "Geç kalırsak düdüklü öğretmen bana yine bağırarak."

Sophie sırt çantasını düzeltiyor. "Tamam
tamam." Onu getirdiğin için teşekkürler,
dedim Cassie ye.

"Sorun değil," diyor. Ellerini ikimize de kovuştururcasına salladı. Devam edin, ikiniz de. Islık çalan bayanın korkutucu olduğunu doğrulayabilirim."

Sophie'yi ön kapıdan arabaya doğru çekmek için elini tuttum ve bu gece işte beni bekleyen şeye rağmen kendimi gülümserken yakaladım.

İÇİNDE Cassie beni okula
götürmüyor mu?"

"Bu sabah zamanım vardı." Dikiz aynasında Sophie'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Cassie'den hoşlanmadığınızı sanıyordum?"

Sophie dudaklarını büzdü, omuz silerken yüzünü pencereye çevirdi. "O iyi."

"Sadece Tamam?"

"O biraz tuhaf."

"Gerçekten mi? Nasıl
yani?"

Sophie, "Sürekli benimle takılmaya çalışıyor," diye homurdandı. "Onun hiç yetişkin arkadaşı yok mu?"

"Belki senden hoşlanıyordur," diyorum.

Sophie rahat görünmeye çalışıyor ama gözlerinin aynada tekrar benimkilerle buluşmak için yanlara kaymasını özlemedim. "Sence biliyor mu?"

"Yapmasa seninle takılmaya devam edeceğinden şüpheliyim," diye onu temin ettim. "Belki ona daha iyi davranmalısın."

Sophie, "Ona iyi davranıyorum,"
diye mırıldandı. "HI-hı."

Bir blok daha geçtikten sonra Sophie, "Son dadı kadar topal değil," dedi. Böyle düşünmene sevindim, dedim ona.

ben de ciddiym Geçen yıl dört dadıya baktıktan sonra, Cassie'nin özgeçmişini gelen kutuma ulaştığında neredeyse çaresizdim.

Sophie'yi restorana getirmek bir ara çözüm olarak iyi ama bunu çok düzenli yapmak ikimizi de yıpratmaya başlamıştı. Yani Cassie başvurduğunda gerçek bir mucize gibi hissetmişti. İş alması için ne gerekiyorsa teklif etmeye hazırdım, sadece özgeçmişleriyle aradığımız cevabın o olduğuna ikna olmuştum.

Ama sonra onunla tanıştım.

Ne beklediğimi bile bilmiyorum; Sadece e-postasını yanıtlamamla onu ilk kez görmem arasındaki kısa sürede kimlik bilgilerini düşündüm, ancak kesinlikle Cassie'nin beni şaşırttığını söyleyebilirim. İlk karşılaşmamızın yarattığı hafif felakete rağmen, onun dikkatimi dağıtmadığını düşünmek zor olmuştu.

Kumral saçlarının ne kadar ipeksi görüldüğünü veya ağzının ne kadar somurtkan görüldüğünü fark etmem hiç uygun değil. Onun*kesinlikle*Bu düşünceleri zorla uzaklaştırmadan önce, siyah elbisesinin tehlikeli kıvrımları kucaklarken gözlerimin sarhoş olması kabul edilemezdi - ve o zamandan beri bunu yapıyorum.

Cassie hakkında fark etmemem gereken her şeyi günde bir kez kendime hatırlatmalıyım. Örneğin, gülümsemesinin ne kadar güzel olduğu veya mavi gözlerinin ne kadar parlak görüldüğü gibi. Nihayetinde, artık yüzde yüz eminim ki *odur-diriş* için en iyi kişi ve onu herhangi bir kapasitede çekici bulmak, yalnızca bulmaya başladığımız iyi şeyi potansiyel olarak mahvetmeye hizmet ediyor. Sophie, asla dile getiremeyeceğim birkaç asi düşünceden daha önemli.

Bazen olmasını istediğimden daha gürültülü olsalar bile. "İş yerinde ne oldu?"

Sophie'nin sesi beni kendi kafamdan çekip çıkardı ve bana deniz tarağı fiyaskosunu hatırlattı. "Dikkat etmeyen biri," diye homurdandım. "Bu gece popüler bir yemeğimiz bitecek. İnsanlar şikayet edecek."

"Neyin bitti?" "Deniz tarağı."

Burnu kırışıyor. "Ew. Bu nedir?" "Küçük istiridyeler gibi."

"Brüt."

"Pekala, bundan rahatsız olmadığına sevindim," diye güldüm.

Sophie, "Cassie bana akşam yemeği için tortilladan nasıl mini pizza yapılacağını göstereceğini söyledi," dedi. Heyecanlı değilmiş gibi görünmeye çalışıyor ama bunun bir paravan olduğunu söyleyebilirim. "Onların da iğrenç olduğuna bahse girerim."

"Kulağa oldukça havalı geliyor. Onu özleyeceğim için üzgünüm." Sophie somurtuyor. "Keşke bu gece evde kalabilseydin."

"Üzgünüm." Kaşlarımı çattım, kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "İğrenç deniz tarağıyla uğraşmak zorundayım." Aynada ona bakıyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde daha da yoğunlaşacak. Menüye bazı şeyler ekliyoruz."

"Tamam," diye yanıtladı sessizce, hayal kırıklığının göğsümde suçluluk sancıları olarak ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışarak.

Geçen yılımız kolay olmadı. Bazen düpedüz bir kabusla dönüşüyordu ve bir kereden fazla, Sophie'yi tanısaydım ve ben buraya gelseydim, farklı bir meslek seçerdim diye düşündüm. Yaptığım işi seviyorum ama onunla daha fazla zaman geçirememekten nefret ediyorum. Sık sık gece geç kalmam onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ama ben daha iyi biliyorum. Şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Yine de yarın bana mini pizzalardan bahsetmen gerekecek," diyorum.

Sophie başını salladı. "Tamam aşkım."

Okulun görüş alanına girdiğini fark ettim ve ben bırakma hattına girmeye hazırlanırken flaşörümle işaret verdim. Önümüzdeki haftalarda onu bu hale getirmek için çok daha az fırsatım olacağını biliyorum ve bu sadece suçluluk duygumu artırıyor. Sanırım bu yüzden Cassie ve Sophie'nin anlaşabilmeleri için bu kadar çaresizim. Sophie'nin eğlendiğini ve odasında saklanmadığını hayal edebilseydim, eğlenmeyebilirdim. *tamamen* olmadığım için kendimden nefret ediyorum.

Sophie arabadan inmeden önce, "Cassie'ye bu gece bir film seçme sırasının bende olduğunu söyle," dedi. "Dünü seçti."

Hâlâ pek ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Neredeyse beni güldürüyor. Kızım bir çok şey ama okuması zor olan bunlardan biri değil.

ona sırtıyorum. "Bunu yapacağım."

—

BEN hemen eve gitmeyin; Bu sabah fazladan zamandan yararlanarak dönüş yolunda spor salonuna uğradım, en azından tampon olarak Sophie olmadan Cassie ile evde yalnız kalacağım süreyi kısaltmak için. Geçen hafta, koşu bandında uzun bir koşunun genellikle Cassie'nin ne giydiğini veya saçını nasıl düzelttiğini düşünemeyecek kadar yorgun olmamı sağladığını fark ettim. Kafasının üstünde dağınık bir topuz yapmak gibi bir alışkanlığı var ve bunu yapma şeklinde özel bir şey olmasa da, boynunu daha uzun gösteriyor, fark edilmesini kolaylaştırıyor. Düşünmemem gereken bir şey daha var.

ben o zamana kadar *Yapmak* Kasaba evine döndüğümde, bitkin ve terliyim ve gerçekten de bir duşa ihtiyacım var. Neyse ki öğle yemeği vakti yaklaşıyor, bu da işe gitmeden önce yapmam gereken her şeyi bitirdiğimde restorana kaçabileceğim ve Sophie'nin dadısı ile baş başa tehlikeli anlardan kaçınabileceğim anlamına geliyor.

Ön kapıdan girdiğimde ev sessiz. Merdivenlerden Cassie'nin kapalı yatak odası kapısını fark ettiğimde anahtarlarımı yanındaki kancaya astım. Durup onu kontrol etmeyi düşündüm ama içten içe bunun için gerçek bir sebep olmadığını biliyordum, bu yüzden merdiveni çıkmak yerine yanından geçtim. Kısa bir süre sonra işe gitmeden önce yapılacaklar listemi zihnimde gözden geçiririm. Merdiven sahanlığından inip mutfığa doğru ilerlerken hala kafamda yapılacaklar listem üzerinde çalışıyorum. Belki de bu yüzden ilk başta onu fark etmiyorum.

Mutfığın karşısına geçiyorum, içine bakmak için buzdolabının kapısını açıyorum ve gözden kaçırdığımız birkaç şeyi fark ediyorum. Sanırım bir market gezisini de listeme eklemeliyim. Bugün vakit bulabilirsem, yani.

Cassie'nin oturma odasından, "İstersen daha sonra gidebilirim," diye seslendiğini duydum ve bu beni ürküttü. "Çalışmam gereken birkaç ödevim daha var."

Buzdolabının kapısı açık, kafasının üzerinde birikmiş dağınık kumral bukleler bir an dikkatimi dağıtarak orada duruyorum. Gözlerimi orada tutmak ve aşağı inmelerine izin vermemek, onun yerine yüzüne odaklanmak gerçek bir angarya. Güvenli olduğu yer.

"Seni görmedim," dedim ona. "Üzgünüm."

Başını sallıyor, bacak bacak üstüne atmış dizüstü bilgisayarını hareket ettirmek için koltukta kıpırdanıyor. "İyisin. Sophie'yi aldığından beri ilerleyeceğimi düşündüğüm birkaç dersim vardı. Bu arada, kesinlikle onu alırdım.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye onu temin ederim. "İstedim." "Tarak durumuyla ilgili bir haber var mı?"

Başımı sallarken alay ediyorum. "Bu gece oldukça fazla vuruldu. En azından yarın gece için biraz daha bulabilmeyi umuyorum. Eğer hafta sonuna herhangi bir sorun yaşamadan gitmek zorunda kalırsak, insanlar aklını kaybedecek."

"Ah, hayır," diyor sesinde bir parça eğlenceyle. "Bir istiridye tastrofesi."

Korkunç şakasına inledim ama gözlerimi silerken sırtımdan edemedim. "Bu çok kötüydü."

"Mizah açısından yaşadığım yer orası. Berbat ve topal arasında bir yerde." Cassie'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bu da dikkati dağıtıyor. Yaşam düzenlememizin bu noktasında, umarım ona baktığımda bilinçsizce tuhaf bir surat yapmıyorumdur. "Yine de burada yapacak pek bir şeyim kalmadı," diyor bana. "İstersen markete gidebilirim. Seni bir yolculuktan kurtarmak."

İçeriden bir su şişesi almadan önceki düşüncemi hatırlayarak buzdolabına geri döndüm. "Aslında bu harika olurdu. Seni kredi kartımla bırakabilirim. Sadece ihtiyacınız olan her şeyi alın."

"Yemeklerin çoğunu ben yaptığım için zaten mantıklı," diye belirtiyor. yüzümü buruşturdum "Bunun için üzgünüm."

"Ne?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Olma. Bu benim işim, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım, tezgahın etrafından dolaşıp oturma odasından güvenli bir mesafede dururken ona yaslanırken suyun kapağını açarak. "Sağ. Üzgünüm."

Cassie sessizce gülüyor. "Mecbur olmadığında özür dileme alışkanlığın var."

"Özür dilerim..." Kaşlarımı çattım. "Bunu zamanın yarısında yaptığının farkında bile değilim." Bakışlarının hâlâ terden sıırılsıklam olmuş tişörtüme baktığını fark ettim ve ona özür diler gibi baktım. "Duşa ihtiyacım var."

"Bir nevi," diye kıkırdar. "Çektiğin geç gecelerle çalışacak enerjiyi nereden buluyorsun bilmiyorum."

omuz silkiyorum "Buna alışsın. Yapabildiğin kadar zaman çalmalısın." "Ben olamam."

Başımla laptopunu işaret ediyorum. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Eğlenceli bir şey yok," diye içini çekiyor. "Ama bu hafta sonu kampüs içi laboratuvarlarımdan önce halletmem gerekiyor ve Sophie'ye bu gece mini pizza yapıp film izleyeceğimize söz verdim."

"O bana söyledi." Gülüyorum. "Ayrıca sana seçme sırasının kendisine geldiğini söylememi de söyledi."

Cassie homurdandı. "Bunu söylerdi. Geçen sefer istediğini seçmem için beni tamamen kandırdı. Bu üçüncü izleyişimiz olacak*Cazibe*Bu noktada."

"*Cazibe*?"

Bana sanki saldırgan bir soruymuş gibi baktı. "Gerçekten mi? "Bruno Hakkında Konuşmuyoruz" mu?"

"Neden Bruno hakkında konuşmuyoruz?"

"Bunu nasıl kaçırdın? Sophie'nin geçen hafta bu şarkıyı en az sekiz düzine kez söylediğini hissediyorum."

"Beklemek. Bu bir düğünle ilgili olan mı?"

"Ne olduğu kadar akılda kalıcı. O lanet film müziğı görünmeden duş alamadım.

Onu duşta düşünme. Sadece yapma.

"Sanırım filmi izlemem gerekiyor."

Ah, merak etme. Eninde sonunda seni köşeye sıkıştırarak ve seni zorlayacak."

İfadesine güldüm, hoşnutsuz ama yine de bir şekilde sevecen. Bence senden hoşlanıyor.

Cassie canlanıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sert davranmayı seviyor ama şimdiden sana ısındığını

söyleyebilirim." "Bana bir kemik atabilir ve göstermesine izin verebilir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu çok kolay olurdu. Bunu hak ettiğınızı düşünmenizi sağlamalı.

Çok inatçı, dedi Cassie sırtarak. "Onu biraz seviyorum." "Ben .

. . Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim."

Cassie ciddi bir şekilde, O harika bir çocuk, dedi. "Bunu yapmamak biraz zor."

Ayaklarıma bakarken ağzımda hâlâ hafif bir gülümseme var. "O." Sanırım Cassie ile bire bir konuşmalardan korkuyorum çünkü onlar çokkolay.

Elbette, bazen onu olmamam gereken şekillerde fark etmemeye çalıştığım durgunluklar veya garip sessizlikler oluyor - ama onunla her konuştuğumda, sanki sonsuza dek konuşuyormuşuz gibi geliyor.

"Sana söylemek istedim," diye başladım konuyu değiştirerek. . . . istiridye"—Cassie bana birNedengözlerimi devirdiğim - "iş bir süre daha yoğun olacak."

Kaşları çatıldı. "Ah?"

"Evet. Birkaç yeni yemeğı kalıcı menüye ekleme potansiyelleri açısından test ediyoruz ve bu, geri bildirimleri değerlendirmek ve ayrıntıları iyileştirmek için her zaman daha fazla zaman anlamına gelir. Yeni tedarikçilerle tanışmam ve yardımcı şeflerimle tarifleri gözden geçirmem gerekecek. . . Genellikle bir kabustur."

"Ah." Boş boş başını salladı. "Anladım. Çalışmak zorundasın, değil mi?"

"Okulda kalabildiğin kadar kal," diye homurdandım. "Burası bok gibi."

Cassie gülüyor. "Bahse girerim tüm sabit maaş çeki olayı buna değerdir."

"Bu iddia edilebilir, evet."

Gülümsemesi gerçekten. . . çok güzel. Genellikle önce bir yandan düşünür gibi eğilir, sonra ciddi ciddi sırtırken diğer yandan da ona katılmak için kalkar. Böyle gülümsediğinde bakmamak elde değil. Derslerine geri dönmesine izin vermeliyim, biliyorum; Arkamı dönüp duş almak ve onu kendi haline bırakmak için odama gitmeliyim.

Onun yerine koltuğa yürüdüm ve su şişemden bir yudum daha alırken oraya yerleştim. Sadece bir saniye dinlendiğimi düşünüyorum.

İşleri garipleştirme.

"Her zaman uğraşı terapisine gitmek istemiş miydin?"

"Çoğunlukla," diyor. "Lisans ikinci sınıfımdan beri. Belki daha erken.

Para iyi ve iş zevk alacağım bir şey gibi geliyor.

"Demek istediğim, çocuklarla aranız harika. . . Çalışmak istediğin kişi bu mu?" "Bence de. Sana ailemin biraz boktan olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Bana hatırlatılması, olması gerekenden daha sert vuruyor; belki de kendi durumumdandır. "Yaptın."

"Evet iyi. Böyle çocuklar için orada olma fikrini seviyorum. Bilirsin?"

Başka kimseleri olmadığını düşünen çocuklar."

Cassie hakkında öğrendiğim her yeni şey, onunla konuşmayı çok daha tehlikeli hale getiriyor.

"Anladım," diyorum, su şişesinin plastiğini buruştururken dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bu iyi bir motivasyon. Artı, çocuk hastanesinde çokça pratik yapmışsın gibi görünüyor. Orada neredeyse bir yıl çalıştın, değil mi? Ondan önce ne yaptın?"

Soruya şaşırmış görünüyor, gözlerini kaçırdığında yanaklarında garip bir kızarıklık var ve aniden dizüstü bilgisayarının ekranıyla çok ilgileniyor gibi görünüyor. "Ah," diyor. "Rastgele tuhaf işler. Hastane kadar havalı bir şey yok. Tam zamanlı öğrenci olayını biraz denedim sanırım."

"Ah." Davranışında gergin bir şeyler var ve ne yaparsa yapsın, bunun hakkında konuşmak istememesi gerektiğini söyleyebilirim. Bu tuhaf ama aynı zamanda beni ilgilendirmez sanırım. Gözetlememek için onun tehlikeli tepkisini işaret olarak alıyorum. "Kuyu. Eminim çok faydalı olmuştur. İyi bir deneyim olacağını da tahmin ediyorum. Hepsi çok takdire şayan. Ne yapıyorsun."

"Yine de total bir kişisel yaşam sağlıyor," diye gülüyor. "En iyi arkadaşım yetmişli yaşlarında."

Kaşlarını çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Ah, Wanda'ya bayılırsın, yani senin gizli bir bodrumun olmadığına hala tam olarak ikna olmamış olduğu gerçeğini atlatılabilsen, yani."

"Ah,Oarkadaş."

Bana geri döndü. "O biraz endişeli."

"Umarım onu bodrumdaki durum hakkında bilgilendirmişsindir."

"Yaptım ama buralarda gizli bir kapı olma ihtimalini tamamen göz ardı etmedi."

"Wanda hakkında ne kadar çok şey duyarsam, onunla tanışmaktan o kadar çok korkuyorum," diye homurdandım.

"Oh evet. Çok korkmalısın. O yüz otuz kiloluk saf bir terör. O zaman dalgın görünüyor. "Aslında Sophie'yi eninde sonunda onunla tanışmaya götürmeyi çok isterim, eğer sorun olmazsa? Bence gerçekten başarılı olacaktı."

Neden olmasın anlamıyorum, dedim bir an düşündükten sonra. "Sophie'nin hoşuna gideceğinden eminim."

"Kesinlikle Wanda'nın bundan keyif alacağını düşünüyorum. Yani, sorun olmayacağından eminsen. Demek istediğim, müsaitsen gelebilirsin. . . ?"

Ah, hayır, sorun değil. Hala meşgul olacağımdan eminim. Adresi ve ne zaman orada olacağınıza bana bildirin. Belki eve döndüğünüzde bana mesaj atın, böylece nerede olduğunuzu bileyim. Aslında, belki de konum paylaşımını açmalıyız, eğer bir şey olursa—"

Tekrar gülümsediğini fark ettim ve hemen ağzımı kapattım. Aptalca konuşuyorum, değil mi?

"Sıradan kontrol delisi baban gibi konuşuyorsun. Bu kötü bir şey değil. Seni en iyi hissettiren şeyi yapabilirim."

Bu ifade hakkında iki kez düşünmem için hiçbir neden yok; Tamamen masum olduğunu biliyorum ama bu, göğsümde kıvrılan tuhaf duyguyu engellemiyor. "Sağ. Üzgünüm."

Tekrar özür dilerim, diye kıkırdadı.

"Eminim Sophie evden biraz çıkmak ister," diye mantık yürüttüm. "Eminim restoranda takılmadığı her gün burada benimle tıklıp kalmaktan bıkmıştır."

Cassie, "Sophie seninle takılmayı çok seviyor," diyor. "Sürekli senden bahsediyor."

Şaşkınlıkla ağzım aralandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her zaman. Kendinize daha fazla değer verin." Düşünerek yavaşça başımı salladım. "BEN . . . Teşekkürler."

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

"Bok." kaşlarımı çattım. "Bu bana Iris'in daha sonra gelmesi gerektiğini hatırlattı." "İris?"

"Sophie'nin teyzesi. Ondan bahsetmiştim, değil mi?"

"Ah." Başıyla onayladı. "Sağ. Ben hatırlıyorum."

"Sophie'yi görmek istedi."

Cassie gülüyor. "Neden bu konuda bu kadar kararsız görünüyorsun?"

"İris öyle. . ." iç çekiyorum "Sanırım sana söylemeliyim. Aramız bazen gergin olabiliyor."

"Uh-oh."

"Evet. İyi niyetli, gerçekten öyle ama her zaman Sophie'nin hayatına çok dahil oldu. . . Sanırım aniden onu her istediğinde görememek gerçekten onu yiyor. Beni birkaç kez ortak velayet durumuna ikna etmeye çalıştı."

Ama sen onun babasıydın, diye yanıtlıyor Cassie.

Başım la onayladım. "Sağ. Ve elimden geldiğince Sophie'yi görmesine izin vermekten mutluyum ama Sophie'nin istikrarlı bir ortamı olmasını istiyorum."

Cassie, "Bu çok mantıklı," diyor ve bunu duymak iyi hissettiriyor, sanki başka birinin bunu doğrulamasını duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişim gibi.

"Olma alışkanlığı olabilir. . . kısa ve öz Dadılar ile. Geçmişte." "Bütün WWE'yi benim üzerime mi yapacak?"

Bu beni güldürüyor. "Hayır hayır. Bunun gibi değil. Sanırım ilk etapta birini işe alma ihtiyacı hissetmem onu rahatsız ediyor. Iris, Sophie'yi onunla bırakmam gerektiğini düşünüyor. Ama tekrar . . . bu kaygan bir yokuş gibi hissettiriyor. Bunun olduğunu bilmesini istiyorumEv. Bence şu an hayatında buna ihtiyacı var."

Cassie, "Ön yargılı olabilirim," diye söze başladı, "çünkü biliyorsun, bana para ödüyorsun" -ikimiz de gülüyoruz- "ama bence gerçekten doğru şeyi yapıyorsun. Çocukların kendilerine ait bir yerleri varmış gibi hissetmeleri gerekir, anlıyor musunuz? Her gün burada olmanız bile, her zaman onun yanına geleceğinizi bilmenin Sophie için bir rahatlık olduğunu tahmin ediyorum. Mantıklı geliyorsa."

Bizi çok az tanıyan birinin bizimle bu kadar kısa bir süre geçirdikten sonra yapmaya çalıştığım her şeyi nasıl özetleyebildiğini merak ederek sersemlemiş bir şekilde başımı salladım. "Öyle," diyorum. "Mükemmel anlam."

Cassie bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Endişelenme," diyor sırtarak. "Iris'i halledebilirim."

"Güzel," diye kıkırdadım.

Ne diyeceğimi bilmediğim için bir kez daha çöken garip bir sessizlik oldu, ben endişeyle su şişesini sıkarken havada kırışan plastiğin çıtırdayan yumuşak sesi. Yine kendi kendime gitmemi, onu burada bırakmamı ve işime devam etmemi söylüyorum ama yine de bunu yapmakta zorlanıyorum, onunla konuşmayı bitirmeye tam olarak hazır değilim.

"Yani, bu hafta sonu laboratuvarların olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Uygun mu? Sophie'ye akşam yemeği hazırlamak için zamanında döneceğim."

"Oh elbette. Elbette. Unutmamak için kafamda canlandırıyordum. amaçsızca başımı salladım. "Wanda ile nasıl tanıştın bu arada?"

Bu noktada, onunla biraz daha konuşmak için kamışları kavriyorum.

"Eski evimdeki komşumdu. Binaya ilk taşındığımda dairemde kilitli kaldım ve çilingir beklerken bana çay yaptı. Bok gibi huysuz ama onu seviyorum. Cassie başını sallarken sırtıyor. Sahte bir çocukla beni buraya çeken bir tür suçlu olabileceğine oldukça ikna olmuş olsa bile.

burnumu çekiyorum "Sophie senin durumundayken bu neden endişelenebileceğim bir şey gibi geliyor?"

"Endişelenme, söz veriyorum Wanda kadar paranoyak olamazsın." "Ne rahatladım," dedim donakalarak.

"Cidden, benim için bu şekilde endişelenmesi bile histerik. Hafta içi iki gecede bir rastgele tombala tarihlerini toplayan ve onları eve geri getiren o."

"Dalga geçiyorsun."

Keşke olsaydım. Kadın benden daha fazla aksiyon alıyor."

Bu açıklamayı düşünme. Sadece yapma.

"Sesi geliyor. . . bir karakter gibi."

"O biraz vahşi. Dürüst olmak gerekirse, flört hayatı biraz etkileyici. Bana her zaman bahşış vermeye çalışıyor ve sana yemin ederim ki, tahmin edebileceğin kadar saçma. Tanrıya şükür şu anda bunun için endişelenmiyorum."

sorma Sormaya cüret etme, Aiden.

"Yani, çıkmıyor musun?"

seni göt Seni tamamen kalın göt.

Soruya şaşırmış görünüyor ve neden olmasın? Bu uygunsuz bir soru. Hızlıca düzeltmeye çalışırım.

"Ben sadece-" Elbette bocaladığımı anlayabilir. Umarım yüzüme yansımaz. "Bunu nasıl halledeceğimizi hiç tartışmadığımızı fark ettim. Yani, tabii ki senin flört hayatın özel bir mesele ama buraya birini getirirsen Sophie'nin kafası karışabilir. Bir deliğe girip bir daha hiç çıkmamak istiyorum. "Yani, belki o uyuyorsa ve sen aşağıda kalsaydın..."

"Ah." Gözlerinin farkındalıkla açılması bir anını aldı. "Ah. Gülüyor, bu da kendimi biraz daha az gülünç hissetmeme neden oluyor ama sadece biraz. "Hayır hayır. Merak etme. Bu bir sorun olmayacak. Bunun için de çok fazla zamanım yok. Okul beni meşgul ediyor. Bay Doğru'yla tanışmak için fazla zaman bırakmıyor, biliyor musun?"

Bu haberin beni memnun etmesi için hiçbir sebep yok. Kesinlikle hiçbir. hissetmemeliyim *daha iyi* Evime rastgele bir adam getirmeyeceğini duymak, çünkü en başta benim için fark etmemeli.

"Elbette," dedim sonunda, gözlerinin içine bakamayarak. "Bu. . . anlaşılır."

Yine gülüyor. "Bu noktada vakit ayırabileceğim tek erkek arkadaş, en tuhaf saatlerde aşağı inmeye istekli bir yatılı olmalı." Sanırım nefes almayı bırakıyorum ama sadece bir saniyeliğine. Gözlerinin kocaman açılmasını ve ne söylediğini anlamış gibi yanaklarının hafifçe kızarmasını izledim. "Vay, yaptım *Olumsuz* konuşmadan önce düşün Üzgünüm. Gergin olduğumda tüm filtre olayını kaybediyorum.

Ne kadar uzun süre cevap vermezsem o kadar garip olacağını biliyorum ama şu anda dilim ağzıma yapışmış gibi. Neden gergin olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim yüzümden mi?

önemli değil Bitir bu lanet konuşmayı.

"Merak etme," diyorum sertçe. "Bu iyi."

Ve şimdi gideceğim, çünkü bugün kendimi mahvetmeden Cassie ile konuşamayacağım açık ve bir bahane uydurup gitmek üzereydim ki o, "Ya sen?"

Bu, yapmak üzere olduğum şeyi unutmama neden oluyor.

"Ben?" "Demek istediğim, kesinlikle senin gibi birinin randevuya canı yanmaz."

Ona şaşkınlıkla göz kırptığımı hissedebiliyorum. "Biri gibi . . .

Ben." "Şey, evet, biliyorsun."

Kesinlikle bilmiyorum, bu yüzden ona öyle söylüyorum. "Yapmıyorum."

Gözlerini devirerek biraz sinirli bir ses çıkardı. "Aman Tanrım. Açıkçası, yakışıklısın. Ve sen bu büyük süslü şefsin. Kaşlarımın kalktığını hissediyorum, hala yapışık durumdayımbelli ki yakışıklısın. "Demek istediğim . . . Eve birini getirdiğinde Sophie'yi alacak bir yere mi ihtiyacım var yoksa bir çeşit kapıda çorap politikası mı var?

Cassie'nin tam şu anda benim biriyle yakınlaşmamı düşündüğünü bilmekle ilgili bir şey, bu garip düşüncesiz kapasitede bile. . . bu iyi değil. Bana ne yapar. Genişletilmesi veya dikkate alınması gereken kesinlikle hiçbir şey yok.

Kuru bir kıkırdama ağzımdan çıkmadan önce, "Kapıyı sıkın," diye aptalca yankılandım. Hayır, dedim ona. "Bunun için endişelenmene gerek yok. İş ve Sophie arasında, bu . . . bir süre."

Özellikle de son girişimim tam bir felaket olduğu için.

Ama bu tamamen farklı bir hikaye.

Kendi kendime bunu hayal ettiğimi söylüyorum, yüzünde neredeyse rahatlamış gibi görünen ama geldiği kadar çabuk kaybolan ifade, çalışmayan beynimin sadece görmek istediğini sağladığını biliyor. Muhtemelen garip bir şeye maruz kalmak zorunda olmadığı için mutlu ve ben burada düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum. Tekrar.

Saatime bakıyorum, aslında saate bakmıyorum. "Ben duşa girsem iyi olacak. İşe gitmeden önce yapacak işlerim var."

"Tamam aşkım." Gözümün ucuyla başını salladığını yakaladım ama yine de ona tam olarak bakamadım. "Seninle dalga geçmek istemedim," diye devam ediyor.

O zaman ona bakıyorum çünkü elimde değil. "Hayır hayır. yapmadın Sadece . . . yapacak çok şey var."

"Elbette."

Onu okul ödevleriyle baş başa bırakmak için yukarı çıkmadan önce kanepeyi ittim ve ona başımı salladım. Giderken ona bakmıyorum, çünkü kendi kıcımlı tekmelemeyi ne kadar çok istediğimi görmesinden korkuyorum, ama ben neredeyse gözden kaybolana kadar tekrar yazmaya başladığını duymadığımı fark ettim.

İşleri garipleştirme.

Bunun için çok fazla.

"Meme uçlarını benim için kızdırır mısın, Cici?"

*Tanrım, onun sesi. Alçak ve çakıllı ama her tarafım karıncalanıyor.
Özellikle de tam olarak ne yapmamı istediğini biliyor gibi görüldüğü için.*

*Parmaklarım meme uçlarımı sıkıştırıyor ve nefesinin hoparlörüne doğru
üflediğini duyabiliyorum.*

"Aynen böyle. Çok güzeller. Bahse girerim tadı harikadır."

*Bu kadar samimi hissettirmesi gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Onu
göremiyorum ve gerçek adımı bilmiyor.*

Bunların hiçbirisi tam olarak bana söylediği gibi gelmemi engellemiyor.

BÖLÜM 5

cassie

BEN Sadece söylüyorum, uzun sürebilir, dedi Wanda kulağıma dayadığı telefonun diğer ucundan.

Sophie'nin ızgara peynirini çevirirken başımı sallayarak güldüm. "Bir haftayı aşkın süredir buradayım. Sanırım beni kaçırmayı planlamadıklarını söylemek yanlış olmaz."

"Asla bilemezsin." Hattın diğer ucundan tencerelerin şingirtisini duyuyorum.

"Lanet tenceremi bulamıyorum."

"Fırının sağındaki dolapta olmalı." "Ben çoktan baktım ki... ah."

"Sana söyledim."

"Eşyalarımın nerede benden daha iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hafıza kaybı yaşayan bir fare sürüsünün organizasyon becerilerine sahipsin." Wanda öfkeyle alay eder. "Tam bir kabadayı."

"Evet evet."

Peki ya çocuk? O bir terör mü?"

Mutfağın yanından oturma odasına bir göz attım, Sophie kanepede uzanmış video oyunları oynuyor, konsantrasyondan küçük kaşları çatılmış ve dili dişlerinin arasından çıkıyordu. Beni gülümsetiyor.

O harika, dedim Wanda'ya sessizce. "Yani, *odur-dir* bir tür terör, ama hoşuma gidiyor.

"Tanıdığım başka biri gibi geliyor," diye homurdandı Wanda. Gerçek olmasına sevindim. Biliyor musun, bu Aiden denen herifin senin bubi kameralı takipçilerinden biri olabileceğinden biraz endişelendim.

"Evet," diye kıkırdadım. "Sağ. Onun gibi birinin böyle siteleri ziyaret etmesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Ah? Onun gibi biri mi?"

"Demek istediğim . . . Eminim gerçek şeyi istediği zaman bedavaya görebilirdi. sesimi alçaltıyorum. "Kadınları eve getirmekte zorluk çekecek birine benzemiyor."

Cassie Evans. Bana yeni patronunun yakışıklı olduğunu mu söylüyorsun?

Duruyorum, kendime lanet okuyorum. O kısmı bilmemesi gerekiyordu. Sesimi fazla düşünmemiş gibi sakın tutmaya çalışıyorum. "Çirkin olduğunu söyleyemem."

"Aman Tanrım. O, değil mi? Ne kadar ateşli konuşuyoruz?" "Bilmiyorum. Pek dikkat etmemiştim."

"Yalan söylediğini anladığımı biliyorsun, değil mi?"

İyi, diye homurdandım yenilgiyle. "Delicesine seksi, tamam mı?" diye fısıldarken Sophie'ye baktım.

Vay canına, oğlum. Bana bir fotoğraf göndermelisin."

"Bunu kesinlikle yapmayacağım. Ayrıca, ben orada olmazsam nasıl açacağını bulabilir misin?"

"Tam bir kabadayı," diye mırıldandı tekrar. "Dikkatli ol, duydun mu? Yakışıklı adamlar baş belasıdır."

Erdemimi dikkatle koruyacağımdan emin olabilirsiniz, dedim ciddi bir şekilde. "Ama güven bana, bunun bir sorun olma ihtimali yok. En iyi günümde ligimin çok dışında.

"Kapa çeneni. Bakıcı olduğunu biliyorsun.

"Evet evet. Senden ne haber? Henüz yeni biriyle tanıştın mı?"

Wanda kendi yemeğini hazırlarken akan suyun sesini duyabiliyorum. "Bahsetmeye degecek kimse yok," diye homurdandı. "Lanet olası Fred arıyordu ama. Bu ipucunu anlamış gibi görünmüyor.

"Belki de seni karşı konulamaz buluyordur."

"Eh, kimse bunu tartışmıyor," diyor gerçekçi bir şekilde. "Ama henüz o kadar yalnız değilim. Beni burada aç ve kuru bırakmış olsan bile."

"Ah, bu senin beni özlediğini söyleme şeklin mi?"

Dilini şaklattı. "Belki. Belki değil."

"Aslında sakıncası yoksa yakın zamanda ziyarete gelmek istiyorum. Sophie ile tanışmanı çok isterim. Aiden çoktan temizledi, eğer buna hazırsan."

"Tabii ki küçük cehennemle tanışmak istiyorum. Seni benden uzaklaştırdıkları o büyük maaşı sana kazandırdığından emin olmalıyım.

Kızarmış peyniri çevirip tekrar gülüyorum. "Elbette."

"Onu akşam yemeğine getir, ben de köftelerimi yapayım."

"Kalbime giden yolu biliyorsun."

"Beni terk etmen için seni ikna etmeye çalıştım ama sen *vardı* gitmek . . ."

"Biliyorum biliyorum. Yakında bir gün seçip sana haber vereceğim. Sophie'nin yemeği neredeyse bitti. Bileklerimi ısırmaya başlamadan önce onu doyursam iyi olur.

Sophie'nin sesi odanın karşı tarafından, "Bunu duydum," dedi.

"Peki, peki," diyor Wanda. "Gitmene izin vereceğim. Sadece uğradığından emin ol. Yüzünü özledim."

"Ben de seni seviyorum,"

diye kıkırdadım. "Yakında

görüştürüz."

"Sağ."

Telefonu kapattığımda Sophie mutfığa girmiş, bir tabağa koyduğum ızgara peynire bakıyordu. "Benimkini üçgenler halinde kesebilir misin?"

"Eh, tabii ki," diye homurdandım. "Üçgenler tadı daha iyi hale

getiriyor." Dişlek bir sırıtışla ödüllendirildim. "Evet."

"Süt mü yoksa meyve suyu mu istersin?"

"Hmm." Sophie seçeneklerini tartarak düşündü. "Süt. Hayır, meyve suyu. Evet. Meyve suyu istiyorum."

"Sanırım biraz elma suyumuz kaldı," dedim ona. "Kontrol et."

"Tamam aşkım."

Kendim için yaptığım ikinci ızgara peyniri bitirirken o buzdolabına doğru ilerledi ve ben ocağı kapatırken içine bakmak için kapıları açtı. Şimdiye kadar kimsenin yaptığı en havalı yemek değil ama neyse ki dokuz yaşındaki bir çocuğu etkilemek için fazla bir şey gerekmiyor. Kendi bardağını almak için tezgâha tırmandığını duyabiliyorum, bu benim bağımsız küçük sorumluluğum için oldukça eşit ve onu azarlamaya hazırlanıyorum ki kapı zili dikkatimi dağıtıyor. Meraklı bir ifadeyle Sophie'ye bakıyorum; Aiden çoktan işe gitmek için ayrıldığına göre kim bu kadar geç gelebilir bilmiyorum.

Sonra aklıma geliyor. "Ah. Bu muhtemelen teyzenizdir. Baban onun geleceğini söyledi."

Sophie'nin gözleri parlıyor. "İris Teyze!"

Ben onu takip etmek için merdivenlerden aşağı inmeden önce ellerimi mutfak havlusuna silip arkasından seslendiğimde bile zıplayarak uzaklaştı. Sophie kapıyı çoktan açmış, yumuşak sarı saçları omuzlarına dökülen uzun boylu, zayıf bir kadına sarılıyor. Sophie'ye sarılırken yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve ancak bana baktığında ifadesi değişiyor, saçıyla aynı tonda olan narin kaşları aşağı doğru dönüyor ve gülümsemesi titriyor.

Beni rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim. "Merhaba" diyerek neşeyle selamlıyorum. "Sen Iris olmalısın. Aiden geleceğini söyledi."

"Doğru," diye yanıtladı düz bir sesle ve beni tartıyormuş gibi gözlerinin aşağı ve tekrar yukarı bakışını özlemedim. "Sen yeni dadı olmalısın."

Ah oğlum.

"Benim," dedim neşeli ses tonumu koruyarak. "Akşam yemeği yapıyorduk. . . Yukarı çıkıp bize katılmak ister misin?"

İris etrafına bakar. Aiden burada değil mi?

"İşte," diye yanıtladım sesindeki gerginliği fark ederek.

"Hmm."

Tek söylediği bu, ama içeri girmek için kapıyı arkasından kapatıyor, bu yüzden sanırım yemek teklifimi kabul ediyor. "Bize biraz ızgara peynirli sandviç yapıyordum," dedim ve merdivenlere yönelmek için döndüm. "Ama istersen başka bir şey yapabilirim..."

Iris sertçe, "Yedim zaten, teşekkürler," diyor.

O kırılması zor bir ceviz olacak, Bence.

Sahanlıktan inip Sophie'ye biraz meyve suyu getirmek için mutfığa giderken sessizliğin devam etmesine izin verdim.

"Peki, ne kadar süredir burada çalışıyorsun?"

Tezgâhtan başımı kaldırdığımda, Iris'in kanepeye oturmuş olduğunu ve akşam yemeği için hazırlanırken Sophie'nin tezgahdaki taburelerden birine tırmanışını izlediğini görüyorum.

"Uzun sürmedi," diyorum. "Şimdi bir haftadan biraz fazla." Iris, "Kendini evinde gibi hissediyorsun," diyor.

"Oh iyi . . . Aiden ve Sophie harikaydı."

Kaba konuştuysam özür dilerim, dedi Iris. "Sophie'nin yabancılarla kalması fikrinden her zaman nefret etmişimdir."

"Tabii ki," diye cevapladım, gözlerime tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. Ben Sophie'nin meyve suyunu doldururken bir dakika beni izledi ve bardağı tezgahın üzerinden Sophie'nin bekleyen eline doğru kaydırana kadar bir daha konuşmadı.

"Herneyse kaç yaşındasın? Dadı olmak için biraz genç görünüyorsun." "Yirmi beş," dedim ona sertçe.

Kibar ol, Zihinsel olarak şarkı söylüyorum.

"Vay." Iris gülüyor. "Gerçekten gençsin. Okuldan zar zor çıkmış olmalısın."

"Aslında hâlâ var," diye düzelttim. "Çalışıyorum."

"Ah? Ve ne için gidiyorsun? "İş terapisi."

"Vay canına." İsteksizce de olsa neredeyse etkilenmiş görünerek başını salladı. "Bu takdire şayan."

Sandviçimden bir ısırık almadan önce, "Umarım öyledir," diye karşılık verdim.

"Peki sen?"

Ne yapıyorsun?"

"Bir çiçekçi dükkanım var" diyor bana.

heyecanla gülüyorum. "Aman Tanrım! Bu çok sevimli!" Iris bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Adın yüzünden," diye açıklıyorum.

"Sağ . . ." Bana sanki onu kaybetmişim gibi bakıyor. "Kuyu. Eskiden Rebecca ile çalıştırdım. Bunu tek başına yapmak daha zordu."

Gülümsemem dağılıyor. "Ah. Elbette. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Öyle miydin, dedi düz bir sesle.

Bu korkunç gerilimden kurtulmak için bir ısırık daha alıyorum, sonra bir tane daha. Sophie kendi sandviçiyle ilgili bana onay verirken kabaca çiğniyorum. "Annem her yıl doğum günümde bana çiçek verirdi."

Gülüyorum. "Ah evet?"

"Gerçekten çok güzellerdi," diyor bana.

Kulağa çok tatlı geliyor.

Iris'in bu etkileşimi izlediğini fark ettim, sanki beni inceliyor, bir hata bulmaya çalışıyor.

Sandviçimin son lokmasını ağzıma tıktırdım ve bariz bir şekilde buraya geldiğime karar verdim. "Soph, sen ve teyzeniz ziyarete gelirken ben çamaşırları yıkamaya ne dersiniz?"

Tamam, dedi Sophie küstahça.

"Harika." Tabagımı lavaboya bırakırken gülümsüyorum; Bulaşıkları daha sonra yıkayacağım. "Bana ihtiyacınız olursa yanınızda olacağım. Sadece bana haber ver. Iris'e doğru gülümsemeye çalıştım ama o karşılık vermiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Iris."

Iris sertçe başını salladı. "Sen de."

Sophie'nin muhtemelen yatak odasına ve banyo zeminine dağılmış olan çamaşırlarını toplamak için üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanarak hızla kaçıyorum. Sophie teyzesiyle benim aramdaki garip ilk karşılaşmadan etkilenmemiş gibi görünüyordu ama biraz rahatsız olmadığımı da söyleyemem. Iris'in burada bana ihtiyaç olmadığını düşündüğü çok açık ve ben sadece bunun ileride işleri nasıl tuhaflaştıracaklarını merak ediyorum. Hala . . . Aiden'ın bana söylediği her şeye dayanarak, yardım edemem ama biraz anlayışlı olabilirim. Bir kız kardeşi ve bir yeğeni aynı anda kaybetmek zor olmalı. Ben de acıdım muhtemelen. Kendi kendime Iris'in iyi tarafına geçmek için bolca zaman olacağını söylüyorum ve kim bilir? Belki arkadaş bile olabiliriz. Sonunda.

Iris'in soğuk ifadesini düşünüyorum, iyimserliğim dalgalanıyor. İkinci düşüncede.

T Iris'le karşılaşması gecenin geri kalanında -bir dizi tahta oyunu oynayarak ve hatta Sophie'yi yatağına yatırmadan önce yatağa hazırlarken bile- aklımda kalıyor ve belki de bu yüzden uyumak imkansız geliyor. Belki bir saat boyunca savrulup dönüyorum ve sonunda bir noktada uyuyakalıyorum ama huzursuz. Uyuduğunuzu bilecek kadar uyanık olduğunuz, ancak uyanık olmayacak kadar da uyuduğunuz anlardan biri gibi. Bu bile mantıklıysa.

Bir noktada, bu fikirden tamamen vazgeçtim, öfkeyle bacaklarımı yatağın yanından sarkıttım ve bir şeyler içmek için mutfığa gitmeye karar verdim. Uyuyamıyorsam, en azından su içebilirim sanırım. Yatak odamdan çıkarken gözlerimi ovuşturdum, kapıyı arkamdan kapattım ve ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktım.

İlk başta onu fark etmiyorum, gözlerim hâlâ ağır ve esnemem oturma odasında ayaklarımı sürüyerek ilerlerken gerçekten nereye gittiğime bakmadığım anlamına geliyor ama tezgahın etrafından dolanmadan hemen önce irkildiğini duydum ve bana da aynı şeyi yaptırdı.

"Aiden?"

Beni orada gördüğüne şaşırmış görünüyordu, sanki burada olduğumu bile unutmuş gibiydi - gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgundu ve düğmelerini yarı açmış, altındaki bembeyaz tişörtü ortaya çıkarmıştı. Cassie mi? Hala ne yapıyorsun?

"Üzgünüm," diyorum, bir esnemeyi daha bastırarak. "Uyuyamadım."

"Ah." Elinde kehribar bir şişeyle açık buzdolabının ışığında durarak başını salladı. "Umarım sesim fazla çıkmamıştır."

Onu sallıyorum. "Hayır hayır. sen değildin Sadece uzun bir gün."

"Bana mı söylüyorsun," diye homurdandı ve sonunda buzdolabının kapısını kapatarak, yalnızca sobanın üzerindeki havalandırma davlumbazından gelen ampulün ışığı saçmasını sağladı.

"Vahşi?"

Birasının kapağını çıkarıyor. "Çok." Bunun için üzgünüm.

Şişeyi çekerken memnun bir ses çıkararak bir yudum alıyor. Bitkin görünse bile, ne kadar iyi görüldüğünü gözden kaçırmak zor, bu da burada neredeyse karanlıkta yalnız olduğumuzu ve birbirimize baktığımızı keskin bir şekilde hatırlatıyor. Muhtemelen en iyi fikir değil.

Uykulu uykulu kafa derimi kaşıyorum. Tanrım, bitkinim. "Bugün Iris'le tanıştım. o . . . bir karakter."

Aiden'ın ağzı sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Senin için kötü değildi, değil mi?"

"Yakında beni doğum günü partisine davet edeceğini söylersem yalan söylemiş olurum," dedim ona. "Ama daha kötü olabilirdi sanırım."

Aiden buzdolabının yanındaki tezgaha yaslandı. "En azından kaba olmadığına sevindim."

"Sophie'nin annesinin çiçekçi dükkânı işlettiğini bilmiyordum," diye belirttim, çok geç olmasına rağmen anlayamadığım nedenlerle sohbet ederken.

"Ah evet." Aiden bir yudum daha almadan önce başını salladı. "Oldukça popüler bir dükkan.

Iris artık tek başına yönetiyor.

"Sophie'yi gerçekten seviyor gibi görünüyor," dedim.

"Evet. Onunla harika. Yarısı onu büyüttü, gerçekten.

"Rebecca öldükten sonra Sophie'nin doğrudan bana gelmesinden pek memnun değildi. Kendisinin daha iyi bir seçim olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, çünkü onun sözleriyle, ben hiçbir zaman onun gibi Sophie'nin yanında olmadım. Başlangıçta pek çok tartışmaya neden oldu.

Ama sen onun babasıydın, diye itiraz ettim. "Elbette yanında olmalı."

"Mahkemeler kabul etti ama Iris... ." Başını sallıyor. "Bir yanım onun bir şekilde tüm bunları mahvetmemi beklediğini düşünüyor."

Ah. Uykum olduğunu biliyorum ama Aiden'ın derin sesinin böylesine müstehcen sözler söylemesiyle ilgili bir şey midemi bulandırıyor. Bence kesinlikle zamanı değil.

"Kariyer açısından hayatımın en yoğun döneminde olmamın bir faydası yok," diye devam ediyor iç geçirerek. "Beni istediğimden daha fazla evden uzak tutuyor."

Bunun düşüncelerimi kendi çocukluğuma, annemle babama, onların işlerine ve bana sürekli öyle olduğumun hatırlatıldığı mali yüke dair düşüncelerime dalmadığını iddia etmeyeceğim. Neredeyse yüzde yüz eminim

Aiden'ın ailem gibi olmadığını, çünkü Sophie ile vakit geçirmekten gerçekten keyif aldığını ve bunu her fırsatta yapmaya çalıştığını; Onun tarafını görmeye çalışmak için kendi önyargımı bir kenara atıyorum.

"Anladım. Çalışmalısın. Artı, onu burada tek başına bırakıyormuşsun gibi değil. Ve çalışmadığın zamanlarda tüm fazla zamanını onunla geçiriyorsun, değil mi?"

"Elimden geldiğince," diyor başını sallayarak. "Ben sadece . . ." Sinirli bir ses çıkarıyor. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bazen yeterli değilmiş gibi geliyor."

"Üzgünüm," diyorum tekrar. "Eve gelmek istediğin şeyin bu olmadığını eminim. Sinirini bozmak istemedim."

"Hayır hayır. Bunu sana yüklediğim için üzgünüm. Sadece bana ağır geliyor."

"Olma," diye onu temin ettim ve sonunda bir su şişesi almak için buzdolabına yöneldim. çekerek açıyorum. "Hafif terapinin görevlerimin bir parçası olduğunu söyleyeceğiz. Faturamı postayla göndereceğim."

Ağzı seğiriyor. "Açıkça."

"Her neyse . . . eminim yorulmuşsundur Uyumamaya dönsem iyi olur."

"Evet, seni tutmak istemezdim," diye kıkırdadı.

"Bu nankör bir iş, ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Onu kendi haline bırakmak niyetiyle buzdolabının kapısını kapatıyorum ama uzanıp bileğimi gevşekçe tuttuğunda beni şaşırtıyor. Tenimde sıcak olan kalın parmaklarına baktım ve endişeli ifadesini karşılamak için tekrar yukarı baktım.

"Üzgünüm," diyor sessizce. "Bu sadece . . . İyisin, değil mi?" Kafa karışıklığıyla göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Demek istediğim . . . seni üzecek bir şey söylemedi, değil mi?" "Ben?"

Aiden başını salladı. "Bu sadece . . . Umarım seni korkutmamıştır." "Ah."

Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. Yani, evet, bana karşı soğuktu ama ben koca bir kızım ve beni sinirlendirmek için Iris'ten fazlası gerekir.

"Ben iyiyim," diye onu temin ederim. "Merak etme. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözle görülür şekilde rahatlıyor. "İyi." Sanırım o zaman, hâlâ bileğimi tuttuğunu, hızla düşürmeden önce onu almak için yüzünü aşağı çevirdiğini fark etti. "Üzgünüm. Yorgunum. Düşünmüyordum."

"Sorun değil," diye yanıtladım sessizce, midemdeki o çırpıntı şimdi de aşırı kanat çırpışlarıydı. "Yatmaya gitmeliyiz."

Gözleri biraz genişledi ve sonra ne dediğimi anladım.

Yani... Yüzümün ısındığını hissediyorum. "Ayrıca demek istedim. Mesela, sen yatağa gidersin, ben de yatağa giderim ve—"

"Doğru," diyerek beni kurtarıyor. Bana mı öyle geliyor yoksa sesi bir saniye öncekinden daha alçak mı? "Ne demek istediğini biliyorum."

"Tamam aşkım."

Klima eskisinden daha serin hissettiriyor, tüylerim diken diken oluyor ve ince tişörtümün altındaki meme uçlarım geriliyor, odamdan ayrıldığımdan beri ilk kez (ve çok geç olduğunu da ekleyebilirim) sütyen giymediğimi hatırlatıyor. Aiden'ın bakışlarını neredeyse bir refleks gibi, sanki elinde değilmiş gibi aşağı indirdiğini fark ettiğimde tüm kalbimle etkilendim. Boynumdan aşağıya ısı hücum ederken keskin nefesini duydum ve utanç içimi doldururken kollarımı hızla göğsümde kavuşturdum.

Onun yüzü yerine ayak parmaklarıma bakmanın en az utanç verici seçenek olduğunu kabul etmemeye karar verdim. "Tamam aşkım. Kuyu. Yatağa gidiyorum. Sabah görüşürüz."

"Elbette," diye cevaplıyor yavaşça. "Sabah görüşürüz."

Gerçekten koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum, sadece inişte biraz duraksadım. İyi geceler, Aiden.

"İyi geceler," diye seslendi ve durduğu yerden kıpırdamadığını fark ettim.

Kapı arkamdan kapanıp kapıya yaslanıp ellerimle gözlerimi kapatarak güvenli bir şekilde odama dönene kadar tam bir nefes aldığımı sanmıyorum. Giriş yolunun, Aiden'ı umursamayacak kadar karanlık olmasını ummaktan başka çarem yoktu.*tamamlamak*dikkatli; Çok ateşli ama yasak olan patronumun meme uçlarımın çoğunu görmüş olabileceğini bilmenin utancı, kafamı tuvalete sokmak istemem için yeterliydi.

Kendi dikkatsizliğime başımı sallarken, odamın karanlığına bakarken ve kendi kendime bunun büyük bir sorun olmadığını söylerken oflayarak iç çektim. Bizimki gibi bir durumda birkaç hatayla karşılaşmak zorunda kalacağımızı. Aiden kesinlikle sabaha kadar her şeyi unutmuş olacak.

Sağ,Kendimi yatağa bırakırken düşünüyorum.Bu kesinlikle büyük bir anlaşma değil.

Hala bana nasıl baktığını düşünüyor olsam da.

@alacarte ile sohbet

@alacarte
\$ sana 50 dolar
bahşış gönderdi
❤

Bütün hafta senin güzel pembe meme uçlarını düşünmeyi bırakmadım.

BÖLÜM 6

cassie

İÇİNDEAiden'la gece geç saatlerde karşılaşmam hakkında endişelenmek, o gecedan sonra onu bir hafta boyunca neredeyse hiç görmediğim düşünülürse, boşta çıkıyor. Sonraki günlerde her sabah Sophie'yi okula götürüyor, kalan tüm boş zamanını Sophie evde yokken spor salonunda geçiriyor ve o işe gitmeden önce gizlice duşa girip çıkıyor. Daha iyisini bilmeseydim, benden kaçtığını söyledim, bu da beni her şey için daha da endişelendiriyor. İçine düşmeye başladığımız kolay ritmi bozmuş olabileceğimden korkarak, aramızdaki şeyleri tuhaf hale getirmiş olma ihtimalinden endişeleniyorum. Ertesi cumartesi, aynı evde yaşarken bile Aiden Reid'i gördüğüm anlara bir yandan güvenebilirim.

O sabah, Sophie uyanmadan cezveyle biraz baş başa vakit geçirmeyi umarak mutfığa her zamankinden daha erken gittim. Sanırım Aiden uyanıp benimle konuşmaktan kaçınmasını sağlayacak bir şeyle meşgul olmadan önce biraz zamanım var. Bu noktada bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğime karar verdim, eğer bir şeyler olursavardırAiden ve benim aramda garip, bu onun hatası olacak, benim değil.

Allah aşkına diyorum. Adam daha önce meme uçlarını görmüş. Ve benimkini internetin yarısına düzenli olarak göstermediğimden değil. Bundan neden bu kadar rahatsız olduğumu bile bilmiyorum. Bu dünyanın sonu değil.

Kahve demlenirken geriniyorum, tezgahın karşısına oturduğumda sabahlığım omuzlarımdan biraz kayarak onları gevşek bir şekilde sarıyor. Sırtımda iyi bilinen bir gerginlik karıncalanırken onları yuvarladım, oradaki kalkık deriyi ovma için uzandım ve her zaman yara izim aklıma geldiğinde yaptığım gibi iç çektim.

Kahve bittiğinde fincanıma sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha fazla şeker koyarım.

-fakat herneyse. Sıcak cennetin ilk yudumu dilime çarptığında gözlerimi kapattım ve beni uyandırma işini bitirmesine izin verirken memnuniyetle mırıldandım. Hâlâ önümde makul bir süre yalnız kalacağımı düşünmenin verdiği yanlış bir güvenlik duygusuyla orada duruyor, sabahlığım çarpık ve ellerim fincanımla meşgul bir şekilde tezgaha yaslanmış halde duruyorum.

Aiden esniyor, saçları uykudan dağılmıştı ve kolları, gri tişörtünün, karnının tonlu çizgilerini alçak pazen pijamasının altından gösterecek kadar yukarı doğru kıvrılmasına neden olacak kadar gergindi. Gözlerim, tüm kaçış egzersizlerinin ödülü olması gereken iyi bilenmiş kasa çekiliyor, vuruldu

tezgahta şaşkın. Onu süzmemem gerekirdi, bunu biliyorum ama o öyle görünüyor ki...
.. Tam olarak yardımcı olamam.

Ve işte o zaman beni fark ediyor.

Cassie?

Orada durup aval aval baktığımı fark ettim. "Ah, selam. Erken kalkmışsın."

"Evet." Parmaklarını dalgın dalgın saçlarının arasından geçirdi, hala uykulu göz kırptıyordu. "Bu sabah personel toplantım var."

Sanki bana yaklaşılmaya korkuyormuş gibi hâlâ merdivenlerin dibinden uzaklaşmamıştı. Sadece aramızda tuhaf şeyler olduğu şüphelerimi besliyor.

"Kahve yaptım," diyorum. "Eğer istersen." "Bu harika olurdu" diyor.

Gözleri yüzümden pembe oyuncak bebek tişörtüme kaydı ve bana bunun son feci karşılaşmamızda giydiğim tişörtle aynı olduğunu hatırlattı. Ona bu kadar düşkün olmam benim suçum mu? En azından bu sefer sütyen giyiyorum; Yatak odamın güvenliği dışında sütyensiz gitmeyle ilgili dersimi kesinlikle öğrendim.

Ama yine de onu tanıdığını söyleyebilirim.

Kahve fincanımı tezgahın üzerine koyduktan sonra aceleyle sabahlığımı düzelttim - düzelttim ve gömleğimi saklamak için önüme kuşakladım. Aiden'in benimle konuşmaya çalışırken göğüs uçlarımı düşünmesi ihtiyacım olan son şeydi.

Ne kadar bariz olduğumu düşünmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Yani, kahve?

Nasıl karşılırsın?"

"Siyah iyidir."

dudaklarımı büzüyorum. "Gerçekten mi?"

"Bütün bu ekstra şeyleri sevmiyorum," diye itiraf ediyor.

Elimde değil. Beni gülümsetiyor. "Biliyor musun, her zaman sade kahve içenlerin kendilerini sevmediklerini söylemişimdir."

Bu mantığın doğru olup olmadığını bilmiyorum, diye karşılık verdi Aiden, ağzını buruşturarak.

Cevap vermiyorum, onun yerine ona bir fincan yapmak için dönüyorum. Sonunda mutfakta bana katılmak için oturma odasını geçtiğini duyabiliyorum, arkamdaki bir bar taburesinin sesi onun yaklaştığını bana haber veriyor. Geçen hafta sonundan beri bana en yakın olduğu zamandı ve bunun beni tedirgin ettiğini kabul etmeliyim. Çalışırken gözlerini neredeyse üzerimde hissedebiliyorum ve en son ne zaman bu kadar yakın olduğumuzu hatırlayıp hatırlamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Hâlâ gördüklerini mi düşünüyor, yoksa bir tek ben mi üzülüyorum?

Kahvesini koymayı bitirdiğimde fincanını ona vermek için döndüm ve benden almak için uzandığında parmakları benimkine değdi. Dokundukları yerde küçük kıvılcımlar hissediyorum ve o hemen elini çekmiyor. Bardağı benden almadan önce bir saniye, belki de daha fazla geçti ve diğer taraftaki tezgâha dayalı yerimi koruyarak ve omuzlarının tişörtünün içinde ne kadar geniş görüldüğüne veya dokunuşunun ne kadar sıcak olduğuna aşırı odaklanmamaya çalışarak kendiminkini kaldırdım.

"Öyleyse," diye başladı, kupasından dikkatli bir yudum alarak. "Kahretsin, bu çok sıcak." Devam ederken kaşlarını çatıyor. "Bu hafta ilginç bir şey kaçırdım mı?"

"Şey, Sophie'yi yer altı kumar yüzüğümlle tanıştıyorum ama henüz beni etkilemedi."

Ağzı seğiriyor. "Senin var mı?"

"Evet." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Çocuğun poker yüzü yok. Bunun için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmüyorum."

"Minnettar olmalı mıyım yoksa hayal kırıklığına uğramalı mıyım emin değilim."

"Kesinlikle hayal kırıklığına uğradım. Blackjack ile başa çıkamıyorsa, Texas Hold'em'e nasıl gideceğiz?"

Cidden başını salladı. "Eh, bu kulağa çarpım tablosundan çok daha eğitici geliyor."

Ah, kesinlikle buna hazır değil. Neredeyse her elde yirmi bir i geçiyor."

Aiden şimdi gülüyor ve kaçamak bakışlar ve benden kaçmak için odadan dışarı çıkarken geri çekilen figürü dışında bir şey gördüğüm için minnettarım. Bu "olmamış gibi davranalım" oyununa kolayca devam edebilir ve bizi normale döndürmesini umabilirdim, ama ne yazık ki, kalbimde cezaya obur biriyim.

Bardağı ağzıma götürürken gözlerimi kaçırdım. "Yani işlerin yoğunlaşacağını söylerken şaka yapmıyordun, öyle mi?"

Aiden kahvesine usulca üfleyerek içini çekti. "Bir kabustu. Tedarikçilerimizden biri bu hafta teslimatta sorun yaşadı. Bu yüzden bugün bir toplantım var; İşleri tekrar rayına oturtmak için başka bir tedarikçiyle görüşmem gerekiyor."

Sesinden, sık sık devamsızlıklarının iyileşmeden önce kötüleşme ihtimalinin daha yüksek olduğunu anlayabiliyorum. Aiden'in işinin telaşlı olmasına engel olamadığını bilen ama en azından hafta sonları onu görebileceğini ummuş olması gereken küçük kıza hâlâ sempati besleyen Sophie'nin bu hafta babasından bahsettiği o anları düşünmeme neden oluyor.

Kendi işime bakmam gerektiğini biliyorum ama bu zor. "Sophie bu hafta sonu seninle takılmayı özleyecek."

Havadar bir gülüşle, Seninle benimle olduğundan daha iyi vakit geçirecek, dedi.

Keşke Aiden'in konu ebeveynlik olduğunda neden her zaman kendini aşağılamakta ısrar ettiğini bilseydim. Acaba gerçekten kızının onunla vakit geçirmeyi tercih etmeyeceğini düşünüyor mu? *babaişe* aldığı rastgele bir bayan yerine.

"Sen burada yokken seni özlüyor," diye karşı çıktım, sesimi normal tutmaya çalışarak. "Söyleyebilirim."

Aiden fincanına bakıp düşünürken kaşlarını çatı. "Ben de onu özlüyorum. İşlerin yakında yavaşlayacağını umuyorum."

Ona yokluğunu fark eden tek kişinin Sophie olmadığını söylemekle boğuşuyorum ve bunun her şeyi daha da tuhaflaştırıp artırmayacağını merak ediyorum. Demek istediğim, son zamanlarda kasıtlı olarak benden uzak durduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok ve bunu ele almanın, bu olmuyormuş gibi yapmaktan daha kötü olup olmayacağına karar veremiyorum.

Kendi bardağımdan bir yudum almadan önce, "Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum," diye dikkatlice işaret ettim. "Bu hafta seni görmemiş gibiyim."

Orada. Söyledim. Muhtemelen pişman olacağım ama söyledim.

"Ah." Bana bakmadığını fark ettiğim kadar çenesinin kasıldığını da fark ettim. "Evet. Yapacak çok erken hazırlık çalışmamız vardı."

"Ah." Belki de gerçek budur. Belki de çok fazla okuyorum. Hala. "Düşündüm . . . Peki." Gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Sanırım senin olabileceğinden endişelendim. . ."

O zaman bana baktı, o güzel gözleri benimkilerle buluştu ve düşüncelerimi rotamdan saptırdı. "Ne olabileceğimden mi endişeleniyorsun?"

"BEN . . ." Kafamda bahsettiğim şeyi nasıl ortaya çıkaracağımdan emin olamayarak güçlkle yutkundum. *meme olayı* bizim için de inanılmaz derecede utanç verici olmayacak bir şekilde. "Sanırım benden kaçtığını düşündüm. Sonrasında . . ."

Biliyorsun . . . "İfadesini hiç okuyamıyorum, taş gibi suratı, pelüş ağzının gergin çizgisi ve sert bakışlarıyla daha da kötüleşiyordu. Şu anda ne düşündüğünü bilmek, kendimi bir azarlamaya ya da inanılmaz derecede garip bir sohbete hazırlamanın bir yolunu bulmak için her şeyimi verirdim.

Aslında terliyor olabilirim. "Cassie, aslında ben..."

"Günaydın," diye mırıldanan uyukulu bir ses ikimizi de ürküttü.

Sophie, zar zor açılmış gözleri ve dağılmış saçlarıyla, şu ana kadar ikimiz tarafından da fark edilmeden mutfığa girerek bize katıldı. Aiden bir anlığına bana baktı, sanki söylemek üzere olduğu her şey hâlâ dilinde asılıymış gibi, ama hemen yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve kız yanına yanaştığında kızının saçlarını karıştırdı.

"Sabah. Biri dün gece çılgınca uyudu."

Sophie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu saça bak," diye güldü.

Sophie bir o yana bir bu yana dikilen asi tutamları okşamak için uzanıyor. "Seninki de tuhaf görünüyor."

"Yapar?" Aiden benzer bir şey yapmak için uzanır ve daha iyi durumda olmadığını fark edince kaşlarını çatır. "Sanırım benden aldın."

Sophie elini karnına koydu. "Kahvaltıda ne var?"

"Bende pankek karışımı var," diye araya giriyorum. "Umarım bu sefer felaketle sonuçlanmayacak olanları bir kez daha deneyebiliriz."

Sophie sırtıyor. "Babam yardım etmediği sürece."

Aiden kuru bir sesle, İkiniz de çok komiksiniz, dedi. Fırın ekranındaki süreyi kontrol eder. "Maalesef kahvaltıya kalamam ama en azından krepleri berbat edemeyeceğimi biliyorsun."

Sophie hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "İşe mi dönüyorsun?"

Aiden, gerçekten öyleymiş gibi, Özür dilerim, dedi. "Mecburum."

"Ah." Sophie omuz silkerek ayaklarına baktı. "Bugün bizimle sahile geleceğini sanıyordum."

Tavır ve üslubu içimde bir şeylere dokunuyor, tek başıma yemek yediğim ve kendimden başka birinin arkadaşlığını dilediğim anıları ateşliyor. Aiden'in ailemden çok farklı olduğunu biliyorum ama Sophie'nin şu anda olduğu gibi bir ifade takındığını görmek, uzun süredir biriktirdiğimi düşündüğüm duyguları tetikliyor.

"Keşke yapabilseydim," diyor samimi bir sesle. "Siz ikiniz benden çok daha eğlenceli bir gün geçireceksiniz."

Aniden Aiden'in sadece mayo içindeki görüntüsü dikkatimi çekti ve bu hayal gerçekten sağlığım için kötü olabilir.

Bana baktı. "Hangi sahile gidiyorsun?" "Koronado. Sanırım

Del'de öğle yemeği yiyebiliriz.

"ENO'nun harika pizzaları var" diyor. "Sana biraz nakit

bırakacağım." Onu sallamaya çalışıyorum. "Oh, hayır, sorun değil, ben-"

"Bütün gün kumsalda dokuz yaşında bir çocukla güreşeceksin," dedi dobra dobra. "Öğle yemeğini ismarlıyorum."

"İyi," diye kabul ediyorum gözlerimi devirerek.

Büyük olasılıkla benim için de eğlenceli olacak bir şey için ondan para kabul etmek garip geliyor, ama kendi kendime düşünüyorum ki *budur-dirhala* teknik olarak saat başı bir aktivite ve bu beni bu konuda daha iyi hissettiriyor.

Aiden'in gözleri yeniden benimkileri bulduğunda, bu düşünceler dikkatimi dağıttı, gözlerindeki bir şey, sanki Sophie sözünü kesmeden önce söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi hissetmeme neden oldu, sanki hâlâ konuşuyormuş gibi. *istiyor* bunu söylemek için Ne olabileceği konusunda beni daha da meraklandırıyor.

"Duş almalıyım," dedi, gözleriyle pek örtüşmeyen bir gülümsemeyle. "Geç kalmak istemiyorum."

Hâlâ üzgün görünen Sophie, "Tamam," diye mırıldandı.

Aiden, Kahve için teşekkürler, dedi, ifadesi hâlâ konuşulmamış şeyleri ima ediyordu.

Yüzümü buruşturarak, "Sade kahve," diye cevap verdim. "Bana teşekkür etmeli misin bilmiyorum."

"Sağ." Gülümsemesi sıcak ve benim de aynı şekilde hissetmeme neden oluyor.

"Siz kızlar bugün iyi eğlenceler," dedi, Sophie'nin başını öpmek için eğilerek.

"Beladan uzak dur."

Onun mutfaktan çıkışını izlerken daha fazla bir şey söylemiyorum ve onu yakaladığım gerçeği olmasa bile onu izleme şeklimden utanmış olabilirim.

Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce son kez bana baktı.

Kahvemini geri kalanını tek seferde içtim ve düşünceler kafamın içinde zıplarken kahvenin ağzımda kalmasına izin verdim. Yine de bir soru her şeyden daha fazla öne çıkıyor, sanırım günün geri kalanında, daha fazla değilse de merak edeceğim bir soru.

Aiden tam olarak ne söylemek üzereydi?

BEN Sophie'yi buraya getirmek harika bir fikirdi. Onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor ve Aiden'ın evden çıkmak istediğini söylediğinde belki de haklı olduğunu düşünüyorum. Gittiğimizden beri biraz neşelendi ama tam olarak değil, şu anda evde sakladığı çeşitli plaj oyuncakları paketiyle yaptığı ayrıntılı bir kumdan kale ile meşgul.

Onu izlerken dikkatim dağıldı, Aiden'ın yüz ifadesinin hatırası ve adımı yumuşak bir şekilde söyleyiş şekli zihnimi kurcalıyordu. Az önce olanları olduğundan daha fazla gösteriyor olabilirim ama Aiden'ın benden uzak durması beni sürekli bir tedirginlik içinde bıraktı ve neden olduğundan bile emin değilim. İşim hakkında endişelendiğim için olduğunu söylemek isterim. . . ama tüm gerçeğin bu olduğundan emin değilim. Derinlerde bir yerde, sanırım onunla konuşmayı özledim. Bununla bu kadar meşgul olmam muhtemelen aptalca; daha çok bana hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerektiğini söyleyecekti, ki bu büyük olasılıkla en iyi hareket tarzı olurdu.

Söylemesi yapmaktan daha kolay olsa bile.

Sophie'nin az önceki şevki öğle yemeği yediğimizden beri biraz azaldı ama henüz geri dönmeye hazır olduğuna dair herhangi bir işaret verecek kadar değil. İzin versem muhtemelen bütün gün burada kalırdı.

Hey, evlat, diye seslendim sonunda, Aiden ın düşüncelerini uzaklaştırarak. "Sana biraz daha güneş kremi sürmem gerekiyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Yanmıyorum."

"Seni daha sonra eve götürene ve ıstakoz gibi görünene kadar öyle düşünüyorsun."

"İyi, diye homurdanıyor, gelip benimle battaniyenin üzerine oturmadan önce kumdan kalkıyor ve ellerinin tozunu alıyor.

Bana sırtını veriyor, kollarını dizlerine dolayıp çenesini dizlerine dayadı. Yakındaki çantamdan güneş kremi şişesini alıp ellerime biraz sıktım ve olması gerekenden biraz daha pembeleşmeye başlayan omuzlarına sürmeye başladım.

O yüzünü buruşturuyor ve ben de dilimi şaklatıyorum. "Görmek? Tam zamanında yakaladık." "Evet, evet," diye homurdandı.

"Eğleniyor musun?"

Omuz silkiyor. "Evet."

"Vay canına, geçit törenime yağmur yağacak," diye dalga geçiyorum. "Seni burada ot yoluyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Bilmiyorum . . ." İç çekti. "Keşke babam gelebilseydi."

Yaptığım şeye ara verdim, sempati göğsümde sızlıyordu. Bir yanım hâlâ onların ilişkisine burnunu sokmanın bana düşmediğini düşünüyor. İşimi yapmalı ve maaşımı almalıyım ve başka hiçbir şey için endişelenmemeliydim - ama bu zor. Özellikle de benden daha zeki olabilecek bu cesur çocuğa bakmak için büyüdüğüm için.

Hâlâ onun duygularının başka bir zamandaki benimkilerle nasıl örtüşebileceğini düşündüğümünden bahsetmiyorum bile; benim de ilgi gösterilmesi gereken insanlarla daha fazla zaman geçirmekten başka bir şey istemediğim bir zamandı. Kalanını havluma silmeden önce güneş kremi iyice sürmeyi bitirdim ve gitmesinin iyi olduğu konusunda onu uyardım. Hemen hareket etmiyor, hala düşüncelere dalmış gibi kıyıya vuran dalgaların ağır ağır yuvarlanmasına bakıyor.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," dedim tereddütle. Tekrar omuz silkti. "Mühim değil."

Sırlar arkadaş edinmez, dedim ciddi bir şekilde. "Ve biz artık arkadaşız, değil mi?" Başını salladı ve ben zafer yumruğunu pompalama dürtüsüne direndim.

"Sanırım öyle."

"Öyleyse, bana bu kadar ciddi düşündüğün şeyi söyle."

"Sadece babamın bugün o kadar meşgul olmayabileceğini düşündüm."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. "Eminim burada seninle olmayı tercih ederdi."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Meşgul olmasından nefret ediyorum."

"Çok mu oluyor?"

Yine acınası bir şekilde omuz silkiyor. "Bazen. Onun işi aptalca."

"Ah, hadi ama, aptalca değil. Sana daha fazla video oyunu alabilmesi için çalışması gerekiyor, değil mi?"

"Sanırım."

Yanına oturmak için doğruldum ve yandan bana baktı.

"Bu sadece . . ." o başlar. Sözleriyle boğuştuğunu görebiliyorum, sesi şimdi daha yumuşak, sanki utanmış gibi. "Gittiği zaman annemi çok özliyorum."

"Oh Balım." Elimi sırtına bastırmak için kolumu uzatıyorum, yavaşça daireler çiziyorum. "Elbette olur."

Yumuşak burnunu çekmesi kalbimi kırıyor, onunla tanıştığımdan beri gösterdiği ilk savunmasızlık işareti. "Harikaydı."

Bahse girerim. Demek istediğim, senin gibi havalı bir çocuk yaptığına göre öyle olmak zorunda.

"Çok komikti," dedi Sophie bana. "En iyi fıkraları o anlattı. Ve her gece bana hikayeler okurdu. Tek bir gözyaşı alt kirpiklerinin üzerinden yuvarlanarak yanağından aşağı süzülüyor. "Babam geç saatlere kadar çok çalışıyor, yani."

"Biliyor musun, ben oldukça iyi bir okuyucuyum."

Sophie burnunu silmek için uzandı, hâlâ metanetli görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Uyku vakti hikayeleri için çok yaşıyım."

"Kim söylüyor?"

"Bilmiyorum."

"Pekala, ben çok yaşıyım ve hala yatma vakti hikayelerini seviyorum." Her an canlanıyor. "Siz yapıyorsunuz?"

"Evet. Geçen gün iyi bir hikaye okumayı ne kadar çok isterdim diye düşünüyordum. Belki bu konuda bana yardım edebilirsin?"

Sophie sırtıtmamak için alt dudağını ısırды ve çenesini tekrar dizlerine dayadığında gözlerini kaçırды. "Sanırım yapabilirim. Madem istiyorsun."

"Kesinlikle bana bir iyilik yapmış olursun."

Bu küçük kızı sadece iki haftadır tanıyorum ama onu gülümsetmek için yapmayacağım pek bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum. Özellikle de yaşadığı her şeyde olabildiğince çok gülümsemeye ihtiyacı olduğu hissine kapıldığından beri.

"Tamam aşkım." Başıyla dizlerinin üzerine çöküyor. "Elbette."

"Hey, burnunu tutarken mırıldanamayacağını biliyor muydun?"

Sophie'nin dudakları birbirine bastırды. "Ne?"

Burnumu çimdikledim ve denediğimde gülünç bir surat ifadesi takındım. Gözlerimin dışarı fırladığını, yanaklarımın şiştiğini ve Sophie'nin kıkırdadığını hissediyorum. "Görmek? İmkansız."

"Hayır," diye tartışıyor. "Bunu yapabilirim."

Beni taklit ederken yüzü konsantrasyondan buruşuyor, burnunu kısıtıyor ve bir ses çıkarmak için boğazını zorlamaya çalışırken tüm vücudunu geriyor. Bunu yüzü kızarana kadar yapıyor ve sonunda bir kan damarını patlatmaması için ellerini çekmek zorunda kalıyorum. Benim Snapple gerçeğime yenildiği için kızgın gibi görünen sinirli ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum.

Ama artık üzgün görünmediğini fark ettim, bu yüzden buna değer. "Sana bunun imkansız olduğunu söylemiştim."

"Anlayabilirim," diye homurdandı.

"Eminim yapabilirsin," diye kıkırdadım. Onu tekrar dirseğimle dürttüm. "Hey. Neden yarın yine evden çıkmıyoruz? Yakınlarda bir park var. Bu kızlar günü olayı güzeldi, değil mi?"

Gözleri büyüdü, ilgisi arttı. "Bir park?"

"Ve belki yatmadan önce güzel hikayeler satan bir kitapçı bulabiliriz. Bilirsin. Bana yardım etmek için. Dişlek sırtışı benim ödülümdü ve diğer elimle yanağına yapışmış olan başıboş bir gözyaşını silmek için uzandım. "Artık gözyaşı yok, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Şimdi, ikimiz de aptal gibi görünmeden önce şu kumdan kaleyi bitirelim.

—"

sürpriz yaparımoomphküçük kolları aniden etrafıma dolandığında ses; sıcak bir kucaklamayla bana sarılırken küçük vücudu benimkine bastırıyor. ben sadece

Başının tepesinde gülümseyip kollarımı omuzlarına dolamadan ve yanağımı saçlarına bastırmadan önce bir iki saniyeliğine fırlatıldım.

O kadar total değilsin, diye mırıldandı gömleğimin içine. "Bir dadı için."

Okyanus suyuyla karıştırılmış karpuz şampuanının yumuşak kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. "Bunu en büyük iltifat olarak kabul edeceğim."

Şatosunu taşımasına yardım etmek için kumun üzerinde emekledim ve o neyin nereye gitmesi gerektiği konusunda bana patronluk taslamaya başladığında bir kova kaptım. Daha önceki melankolisi konuşmamızdan sonra dağılıyor gibi görünüyor ve kendi endişeli düşüncelerim hala aklımdan geçse de, onun nispeten iyi olduğunu bilmek beni çoğunlukla daha iyi hissettiriyor.

Kendi kendime, Aiden'ın daha önce söylemeye çalıştıkları konusunda Sophie yüzünden o kadar endişelendiğimi, bunun nedeninin benim onlara uygun olmadığıma karar vermesinden ve bu kadar bağlanmaya başladığım bu küçük kızla daha fazla zaman kaçıracağımdan korkmam olduğunu söylüyorum. Başka bir şey saçma olurdu. Özellikle söz konusu küçük kızın yasak bölge olan babasına yönelik herhangi bir gizli ilgi, benim kişisel 51. Bölgem olabilir.

Aiden'a ve onunla birlikte gelen her şeye daha az, kumdan kaleye odaklanmaya çalışıyorum ve onun söylenmemiş sözlerini ve okunamayan bakışlarını düşünmeyi bırakmamın daha iyi olacağına karar veriyorum. Bu çözmeye çalışmam gereken bir şey değil. Bu enerjiyi Sophie için harcamalıyım.

Cassie, aslında ben...

Evet. Onun hakkında düşünme.

İÇİNDE

O gece eve beklenenden biraz daha geç varıyoruz; Sophie beni dondurmaya ikna etti ve ardından akşam yemeğine kanayan atari salonunu ziyaret etti. Kendini yıprattığı için yetmiş beş poundun hepsini ön kapıdan taşırken, neredeyse dokuz oluyor. Onu ön kapıdan geçirmeye çalışırken bir ışık gibi sönüyor, ben anahtarlarımı karıştırırken tek kolumla onu sımsıkı tutuyorum. Bizi içeri sokabilmek için onu uyandırmaya razı olmak üzereydim ama sonra kapı kendi kendine açılıp beni şaşırttı.

Aydın mı? Evde ne yapıyorsun?

"Yeni geldim" diyor. "Yavaş gece." Sophie'yi almak için çabaladığımı fark etti. "Önemli bir gün geçirmiş gibi görünüyor."

"Ah evet." Sophie'yi benim kollarımdan kendi kollarına atmasına izin verdim.

"Plajdan sonra beni birçok yan geziye ikna etti."

"Evet," diye kıkırdar. "Bunda iyi."

Hala verandada duruyorum. Aiden'in bunu anlaması bir saniyesini aldı.

"Bok. İzin ver..." Öne çıkabilmem için yanımdan çekildi. "Eminim sen... . . soğuk."

Ve ancak o zaman *BEN* birdenbire çok kısa gelen bikini üstüm ve şortumun üzerine şeffaf bir örtüden başka bir şey giymediğimi fark ettim. Aiden gözlerini kaçırırken boğazını temizledi ve şeffaf siyah malzemenin hayal gücüne çok az şey bıraktığının bilincinde olarak onu sıyırıp geçtim. Bugün dışarı çıktığımızda çok büyük bir şey gibi gelmemişti, ne de olsa burası California - ama Aiden Reid'den bir iki metre ötede ve çok kısa bir süre sonra göğüslerimin yarısı sergileniyordu. *meme olayı* fazla gibi hissettiriyor.

Daha bu sabah aramızdaki havayı boşaltmak için yarım yamalak özür dilemeye çalışıyordum ve şimdi o bakmamak için elinden geleni yaparken ben fuayede bikiniyle duruyorum. Bunun için ona kredi vermeliyim. o şu anda *çok* giriş duvarındaki boyanın rengiyle ilgileniyor.

"İyi bir gün geçirmenize sevindim," dedi gergin bir şekilde.

Kollarımı göğsüme kavuşturuyorum. "Gerçekten yaptık. Yine de seni özledi."

"O yaptı?" Bana doğru bakana kadar yakaladığını sanmadığım bilinçsiz bir hareketle bana baktı. Kısa bir süre sonra neden ilk etapta olmadığını hatırlar gibi gözlerini yere çeviriyor. "Keşke orada olabilseydim."

"Belki başka zaman." Başımı sallıyor. "Belki."

Tanrım, işler gerçekten bu kadar garip olmak zorunda mı? Birlikte yaşayacaksak, bunun gibi şeylerle başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. memelerim var Yüzü kelekleri harekete geçirmek için özel olarak yapılmıştır. Onunla ilgileneceğiz.

"Eh, neyse," diyor. "Sanırım Sophie'ye söylesem iyi olacak..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Muhtemelen yapmamalıyım. Biliyorum ki. Ama bütün gün aklımdaydı ve bana bakmamak için bu kadar çabalamasını izlemek kendimi daha iyi hissettirmiyor. tereddüt etmez. "Evet."

"Ne-" Cesaretimi toplamak için derin bir nefes almam gerekiyor. "Bu sabah ne diyecektin? Sophie gelmeden önce."

Ağzı sadece kapanmak için açılıyor, dudakları kısa bir an için birbirine bastırıyor ve sonra sessizce cevap veriyor, "Sana öyle olduğumu söyleyecektim. Senden kaçmak. Üzgünüm."

"Ah." Kesinlikle beklediğim gibi değil, bence. "Yani, anladım. Biraz garipti.

"Hayır, yani..." Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Rahatsız olmandan korktum. Daha da kötüleştirmek istemedim.

"BEN . . . ah. Demek istediğim . . . yapmadım Bir şeyler olur, değil mi? O kadar büyük bir anlaşma değildi. "Doğru," diyor. "Tamam aşkım. İyi. yapmadığına sevindim . . rahatsız hissetmek."

"Yapmıyorum," diye onu temin ederim. "Sadece aramızda garip şeyler olmasını istemiyorum. Bizimki gibi bir durumda, burada ve orada bazı aksilikler yaşamamız kaçınılmazdır.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, öncekinden daha az tereddütlü. "Haklısın. İşleri daha da kötüleştirdiysem özür dilerim."

"Yapma." Onu sallıyorum. "Ben de daha dikkatli olmaya çalışacağım. Artık bu evde meme ucuyla ilgili bir olay olmayacak."

Bok.

Bunu gerçekten bir şaka olarak kastetmiştim, ama ağzımdan çıktığı anda, gergin olduğumda tamamen filtreden yoksun olmama lanet ediyorum. Aiden'in gözleri biraz büyüdü ve boğazı bir yutkunmayla hafifçe hareket etti ve bana verdiği baş sallaması, sanki zorlanmış gibi tahta gibiydi.

"Doğru," diye yanıtladı, sesi bir dakika öncesine göre daha alçaktı. "Olurdu . . . Evet."

Cassie, bazen gerçekten A sınıfı bir pislik oluyorsun.

"Her neyse . . . Sanırım yatsam iyi olacak."

"Elbette." Aiden, daha önceki kadar katı bir ifadeyle tekrar başını salladı.

"Sophie'yi de yukarı çıkaracağım." "Göründüğünden daha kilolu," diye takıldım.

"Mm-hmm."

Söylemesine rağmen, yanından geçerken kıpırdamadı ve ona garip bir şekilde el salladım ve ardından yatak odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Evren neden Aiden'la benim aramı tuhaf hale getirmeye niyetli bilmiyorum ama bunda harika bir iş çıkarıyor. Sonra tekrardan . . . sadece bir mayo. *Budur-dir* Kaliforniya. Aiden'in kesinlikle binlerce kez gördüğü bir şey. Sağ. Büyük bir sorun değil.

Görünüşe göre ateşli patronumla yaşadığım garip olayları geçiştirmek artık benim gece rutinim.

Harika.

Bu tamamen bir kaza. Şimdiye kadar onu gözden uzak tutmakla iyi iş çıkardım ve şimdi en iyi abonelerimden biri bunu gördüğüne göre kendimi çok açıkta hissediyorum, hatta utanıyorum.

"Korkunç göründüğünü biliyorum."

Elim omzumun üzerinden uzanıyor, parmaklarım orada kavrulmuş yara izinin pürüzlü derisini sıyrıyor. Burada oturduğumu, orgazm sonrası, oturumu kapatıp bu özel şovlar için geri gelmeyi bırakmasını beklediğimi fark ettim.

Sonunda, "Hiç de fena göründüğünü düşünmüyorum," dedi ve ses tonu yalana yer bırakmıyordu. Tekrar konuştuğunda endişemin azaldığını hissediyorum.
"Benim de bir yaram var, biliyorsun."

BÖLÜM 7

cassie

Bdikkatli ol! Sıkışırsan oraya gelmem.”

Sophie orman jimnastiğinin tepesinden gülüyor. "Korkak kedi."

Oyun alanının yanındaki banktan, "Gelip sana yardım etmemi istediğinde melodini değiştireceksin," diye seslendim.

Ben dizüstü bilgisayarımdaki bir ödev üzerinde çalışırken, o yaklaşık bir saattir oynuyor ve birkaç saniyede bir iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ettiğimden emin oluyorum.

Birazdan gidip öğle yemeği bulmamız gerekeceğini duymaktan nefret edecek; Ayrılmak istemediğine dair inlediğini şimdiden duyabiliyorum. Onu bir an önce buraya getirmeyi kafamın bir köşesine not ediyorum. Okulunda hala arkadaş bulmakta zorlandığını kendi itirafından bile bile, onun yaşındaki bazı çocuklarla da oynayabilmesinin iyi olduğunu düşünüyorum.

Ödevimi bitirdiğimde, e-postalarımı kontrol etmek için bir saniye ayırdım ve OnlyFans'tan yeni bir tane olduğunu fark ettiğimde yüzümü buruşturdum ve devam eden özel bir şey hakkında beni dürttü. Hâlâ düzenli olarak alıyorum ve posta listesinden çıkmam gerektiğini biliyorum ama henüz yapmadım. Geri dönmek gibi bir planım yok ve Aiden'in şu anda bana ödediği parayla buna ihtiyacım bile yok ama her şeyi devre dışı bıraktıktan bir yıl sonra bile, her şeyi tamamen arkamda bırakamıyorum. Aptalca, biliyorum; artık kimsenin site aracılığıyla benimle iletişime geçme olasılığı bile yok gibi, ama bunu bilmeme rağmen, burada hala hiçbir amaca hizmet etmeyen e-postaları özlemle siliyorum.

Mesajı sildikten sonra dizüstü bilgisayarımı taşıma çantama koydum, çünkü her zamanki gibi -kötü anılara kısa bir dalış yapmamı ve Sophie'nin taşındığı salıncak setine doğru yürümemi bir kenara bırakıyorum. Zaten o benim daha iyi bir ilgi nesnem. Çantamı görebileceğim bir yere yakın bir yere koydum, Sophie'nin yanındaki boş salıncağı alıp oraya yerleştirdim.

"Benim kadar yükseğe çıkamayacağına bahse girerim," diye meydan okur.

Ah, hiç şüphem yok, dedim ona. Sallanmada benden çok daha ileri görünüyorsun.

O sırtıyor. "Evet."

"Eğleniyor musun?"

"Evet! Yarın okuldan sonra gelebilir miyiz?"

Yapabileceğimize bahse girerim, dedim sırtarak. "Belki babanı davet edebiliriz?"

İfadesi hemen bozuluyor. "Çok meşgul olacak."

"Belki değil," diye denedim. "Sonsuza kadar bu kadar meşgul olamaz." "Sanırım," diye homurdandı.

Salıncağı düzelttim, hafifçe ileri geri sallanmaya başladım. "Bu konuyu babanla konuşmayı denedin mi? Eminim nasıl hissettiğini bilmek isterdi.

Onu kızdırmak istemiyorum, diye itiraf etti sessizce.

"Kızacağın sanmıyorum. Baban böyle bir şeye kızacak bir tipe benzemiyor. Seni seviyor, biliyor musun?"

Bana yavaşça başını salladı. "Biliyorum. O sadece meşgul.

Kendimi yatağa yatırmanın gömülü hatıralarına geri dönerken göğsümde yine o sancı var ve önyargımın ona ya da Aiden'a adil olmadığını bildiğim halde duygularımın Sophie ile konuşmamı etkilemesine izin vermemek için sahip olduğum her şeyi alıyor. Aiden'ın ailemden farklı olduğunu, yokluğunun bilinçli bir seçim değil, bir ihmal olduğunu biliyorum.

Neden gidip bir öğle yemeği bulmuyoruz, dedim onu kararan ruh halinden kurtarmak isteyerek. "O kadar tırmanıştan sonra aç olmalısın."

"Biraz açım," diye itiraf ediyor.

"Tamam o zaman." Dizüstü bilgisayar çantamı almak için salıncaktan kalktım. "Yine de kitapçıya uğramamız gerekiyor ama ondan sonra sana yiyecek bir şeyler bulsak iyi olur. Bileklerimi filan korumak zorundayım."

"BEN yapmırsır," diye kıkırdar.

dilimi şaklattım. "Sen diyor."

"Pizza yiyebilir miyiz?"

"Dün pizza yedik." "Ama

ben istiyorum," diye

somurttu.

"Ah, peki, koyduğun zaman Onasılsa," güldüm.

C ve pizzayı ben taşıyorum?"

"Hava çok sıcak," dedim ona. "Kitaplardan sen sorumlusun."

Sırasıyla konuşan balkabakları, arkadaş canlısı canavarlar ve kayıp bir tek boynuzlu at hakkında üç kitap seçti ve onları hayatı buna bağlıymış gibi koruyor.

"Her ikisini de yapabilirim."

"Anladım. Zaten neredeyse evdeyiz."

"Yapabilirim," diye tartışıyor.

"Evet, ama o zaman ellerini yakabilirsin ve bunu bulaşıklara yardım etmemek için bahane olarak kullanırsın."

"Ben yapmam!"

Şüpheleniyorum. "Bilmiyorum . . . bana bir tuzak gibi geliyor." "Çok tuhafsın," diye homurdandı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle evlat."

"Tamam, ama eve vardığımızda ben..." "Sophie?"

İkimiz de kaldırımda durduk ve kasaba evinin önündeki kapının dışında elinde bir kese kağıdıyla oyalanan tanıdık bir figür fark ettik. Aiden, Iris'in bugün ziyareti hakkında hiçbir şey söylememişti, bu yüzden onu burada görmek beni şaşırttı ve gülümsemeden önce bir an duraksadım. "Hey! Seni ne getirdi?"

Yeğenimi kontrol etmek için bir nedene ihtiyacım yok, dedi Iris açık açık.

Aman Tanrım.

"Şey, hayır," diyorum tuhaf bir kahkahayla. "Sanırım hayır. Bir dahaki sefere bana önceden haber verirsen, onu buraya daha erken getireceğimden emin olacağımı düşündüm."

"Mm-hmm." O zaman Iris, Sophie'ye gülümser. "Teyzene sarılamaz mısınız?"

Sophie de sırtarak aramızdaki boşluğu doldurarak Iris'e sarıldı.

"Bu hafta okul nasıldı tatlım?" Sophie

omuz silkiyor. "Sorun değildi."

"Hiç arkadaş edindin mi?"

"Pek sayılmaz," diye içini çekti Sophie.

Yapacaksın, diye ısrar ediyor Iris tatlı bir sesle. Sophie ile gerçekten farklı bir insan. "Merak etme."

Sana bazı kitaplar getirdim, dedi Iris. Sophie'nin kollarındaki yığına bakıyor.

"Yine de birinin beni yendiğini görüyorum."

Cidden bu kadınla kek puanı kazanmıyorum.

Sorun değil, dedi Sophie. "Cassie seninkini de okuyabilir."

"Yapabileceğine bahse girerim," diye yanıtlıyor Iris.

Sophie, Iris'in elindeki çuvalı aldı ve bana sırttı, ben de onu geri vermek için elimden geleni yaptım. Karıştığım bu garip durumla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona doğru ilerlerken Sophie'nin iyiliği için umursamaz görünmeye çalışıyordum.

"Hey, Soph, pizzayı içeri alır mısınız? Hemen arkada olacağım. Kutuyu ona vermeden önce tereddüt ettim. "Ama dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Hala sıcak."

Sophie neşeyle, "Tamam," dedi ve teyzesine bakmadan önce kutuyu benden aldı ve kitaplarını üstte dengeledi. "Hoşçakal İris Teyze."

"Hoşçakal tatlım. Yakında görüşürüz."

Sophie kapıdan geçerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz, Iris tekrar konuşmadan önce onun güvenli bir şekilde eve girmesini bekliyordu, az önceki tatlı ses tonu hiçbir yerde yoktu.

"Babasının yine ortalıkta olmadığını

fark ettim." "O çalışıyor."

Iris gülüyor ama kapalı. "O her zaman çalışıyor."

"Üzgünüm ama çocuğuna bakmasının kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Iris'in kaşları havaya kalktı. "Neden umurunda? Sen sadece dadısın. Yüz ifadesinin merakla değişmesini izliyorum. "Daha fazlası olmadıkça. . . bir şekilde yatırım yaptı. Buradaki rolünüz tam olarak nedir?"

Sophie ile ilgilenmek için buradayım, dedim ona. "Bak, yanlış bir adım atmışız gibi geliyor. Sophie ile olan ilişkinin önüne geçmeyi asla düşünmem. Alabileceği tüm sevgiye ihtiyacı var, sanırım. Kafasının karışmasını istemiyorum."

"Babasının onunla gerçekten vakit geçirme zahmetine katlanamayacağı düşünülürse, eminim kafası çoktan karışmıştır."

kollarımı kavuşturuyorum "Adil değil."

"Bu durumla ilgili adil olmayan pek çok şey var," diye yanıtladı Iris acı acı.

"Dinle, sanırım nereden geldiğini anlıyorum ama sen..."

Nereden geldiğime dair hiçbir fikrin yok, dedi sözümü keserek. "Beni tanı mıyorsun. Sophie'yi zar zor tanıyorsun. Aiden sana ne söyledi bilmiyorum ama o..."

"Hey."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, patlamam karşısında benim kadar şok olmuş görünüyordu.

"Üzgünüm," diyorum daha alçak sesle. Ama burada oturup onun babasını bana kötülemeyi dinleyemem. Haklısın. BENyapmaSophie ve Aiden'ı henüz o kadar iyi tanıyorum ama çabaladığını söyleyebilirim. Yani, o onun babası. Onunla olmanın onun için en iyisi olduğunu düşünmüyor musun?

Iris, neredeyse beni anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana baktı. Sonunda, "Senin dersine ihtiyacım yok," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bunların herhangi biri hakkında. Açıkçası, bu seni ilgilendirmez."

"Beğensen de beğenmesen de,Sophiebenim işim," diye karşı çıktım. "Ona bakmak benim işim ve rastgele uğraman benim işimdi."

Kısa bir süre sonra Iris, "Komik," dedi. "Sophie'nin sahip olduğu diğer dadıların hepsinden çok daha gençsin. Daha da güzel. Bunun neden olduğunu merak ediyorum?"

Söylediği şey kulaklarımı ısıtıyor ama imalarını karşılık vererek doğrulamak zorunda olmadığımı karar verdim.

"Bence gitmelisin," dedim elimden geldiğince kibar bir şekilde. "Üzgün olduğun çok açık."

Üzgünüm, diye kuru bir şekilde kıkırdadı Iris, bana hâlâ midemi bulandıracak bir şekilde bakıyordu. "Elbette. Aiden a haber vereceğimi söyle.

Sokağın aşağısındaki arabası gibi görünen bir şeye doğru sessizce uzaklaşmasını, sürücü koltuğuna oturana kadar beklemesini ve ben içeri girmeden önce tüm yol boyunca içimden küfrederek uzaklaşmasını izledim. İçinde ne yapmış olabileceğimi anlayamıyorum.ikiBenden nefret etmesi için Iris'le tanışma örnekleri, ama kibar olduğu açık.

konuşma ve yapıştırılan gülümsemeler, omzunda taşıdığı çipe bir diş açmayacak. Tanrım, içeri girdiğimde bile, Iris'in en azından bir konuda paranın üzerinde olduğunu fark ettiğimde hâlâ şaşkındım. BENbenbuna olmam gerekenden daha fazla yatırım yaptım.

Aiden'la bu konuda konuşmanın tuhaf olacağını düşündüm.*Sophie'nin*duygular.

BEN Bu sefer tamamen giyindiğimden emin oldum, sutyen ve her şey. Sophie yattıktan sonra Aiden'ı ikinci katta beklemeye karar verdiğimde, Sophie'yle konuştuğumuz her şey hakkında hızlıca sohbet edeceğimi ve ardından Iris'le son karşılaşmamızın sonunda dikkatli bir şekilde bahsedeceğimi düşünerek bütün bu konuşmayı planlamıştım. Basit.

Ancak, o ortaya çıkmadan çok önce kanepede bayılmaya niyetim yoktu.

Mutfaktaki tezgaha çarpan bir şey ve tıslayan bir küfür sesiyle uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Uykulu uykulu başımı kaldırırken karanlıkta gözlerimi kırptırdım ve fırının havalandırma davlumbazından sadece biraz ışık veren bir parıltı fark ettim. Oradaki görüntü beni hemen yarı uykulu halimden uyandırdı ve bir nedenden dolayı Aiden'ın mutfakta gömleksiz durduğunu fark ettiğimde tamamen hareketsiz kaldım.

Gördüğüm şeyi toparlamam biraz zaman alıyor: Aiden tişörtü olduğunu tahmin ettiğim şeyi tezgahın bir şeyi silmek için kullanırken elinde tutuyor. Yakınlarda bir bira kutusu olduğunu görebiliyorum ve birazını dökmüş olması gerektiğini ve onu temizlemek için en iyisinin gömleğinin olduğuna karar verdiğini düşünüyorum. Bence pek mantıklı bir hareket tarzı değil ama ben kimim ki yargılayayım? Karanlık oturma odasındaki kanepesinde donup kaldığımı fark etmesi için bir şeyler söylemem gerektiğini, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama bunu olması gerekenden çok daha zor buluyorum.

Özellikle de gözlerimi onun gömleksiz durumundan ayıramadığım için.

Onu sadece tezgahın bu tarafından göğsünden yukarısını görebiliyorum, ama görebildiğim şey, spor salonuna yapılan tüm gezilerin... . . gerçekten ödedi. Aiden tüm doğru yerlerde sert görünüyor ve sert çizgilere dokunma ve sırtları bir şekilde kesme dürtüsünü uyandırıyor.*kesinlikle*ışverenine bakan biri için uygun değil. Benim gördüklerimi görmüş olsalardı kimse beni suçlamazdı sanırım. Aiden, beni uyandıran aynı sakın sesle bir pis söz daha söylüyor ve bununla ilgili her şey, aynı zamanda tamamen uygunsuz şeyler hissetmeme neden oluyor.

Bu kadar yakışıklı olması hiç adil değil. Tatlı ve eğlenceli olması ve bekar bir baba olarak elinden gelenin en iyisini yapması gerçeğiyle eşleştirildi. . . yumurtalıklarım kendi hayranlarını oluşturuyor

kulüp bu noktada

Burada ne kadar uzun oturursam sonunda beni fark etmesi o kadar garip olacak biliyorum ve üst kata çıkana kadar onu sessizce izleme dürtüme rağmen, onu bir nedenden ötürü beklediğimi biliyorum.

"Aiden?"

İrkildi, oturma odasına bakmak için yüzünü kaldırdı, gömleği hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu. Cassie?

"Üzgünüm," diyorum kanepeden oturur pozisyona geçerken. "Kanepede uyuyakalmışım."

"Ah. bu . . ." Yarı çıplak olduğunu hatırlarcasına kendine baktı, daha dik durdu ve biraz koruma sağlamak için ıslak olduğunu tahmin ettiğim bir gömleği göğsüne getirdi. Yardımcı olduğundan değil. "İçeceğimi döktüm."

"Evet. Bunu görebiliyorum."

"Yapayım . . . başka gömlek al Seni uyandırdıysam özür dilerim." "Aiden, bekle."

Adımın ortasında duruyor, hâlâ tezgahın arkasındayken benim kanepeden aşağı kaymamı izliyor. Mutfığa yaklaşırken bornozumu daha sıkı çekiyorum, en azından *bir* birimiz bu gece kendimizi diğerine ifşa etmeyeceğiz.

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," diye başlıyorum. "Bu yüzden kanepede bekliyordum."

Aiden'in meme uçlarını gördüğümde bu konuşmayı nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Tablolar nasıl döndü, bence boşver. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Sophie ile ilgili."

Hemen endişeli görünüyor. "O iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"O iyi, merak etme," diye temin ettim onu. "Bu sadece . . . konuşuyordu. Sen burada yokken seni ne kadar özlediği hakkında."

Yüz ifadesinin anında düştüğünü görüyorum, neredeyse onunla konuşma kararına pişman olmama neden oluyor. "Ah."

"Bunu söylemek bana düşer mi bilmiyorum ama seni ne kadar özlediğini duymak kalbimi acıtıyor."

"Hayır, bana söylediğine sevindim ama şu anda bunu nasıl değiştirebileceğimi bilmiyorum. Sana restoranda bir sürü işimiz olduğunu söylemiştim."

"Biliyorum," düğmesine basıyorum. "Ama gerçekten ona zarar veriyor gibi görünüyor." "Kuyu. Sana işimin bazen bir kabus olduğunu söylemiştim."

"Ve bunu kesinlikle anlıyorum," diyorum dikkatle. "Ancak . . . Son zamanlarda, bütün gün burada olduğu hafta sonlarında bile, neredeyse kahvaltıdan hemen sonra restorana gidiyorsun. Daha erken değilse."

"Tam olarak kontrol edebileceğim bir şey değil," dedi yorgun bir şekilde. "Bu benim işim. Ona sadece 'Defol' diyemem.

"Sana ders vermeye çalışmıyorum," diye temin ettim onu. "Sadece onun için endişeleniyorum. Annesi hakkında konuşmayı sevmediğini söyleyebilirim ama... . . sen burada yokken bu Sophie'nin onu daha çok özlemesine neden oluyor."

Aiden'in ağzı açıldı, ifadesi yumuşadı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"O yaptı," dedim ona nazikçe.

Aiden elini yüzünü ovuşturuyor. Rebecca hakkında hiç konuşmuyor. Asla. Her zaman onun açılmasını sağlamaya çalışıyorum ama o... Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Her zaman iyiymiş gibi davranıyor."

"Sanırım senin için endişeleniyor," diye cüret ediyorum. "Bence duygularının nasıl etkileyeceğinden korkuyor. *Sen hissetmek*."

Acı acı gülüyor. "Kendi kızım bile ona bakmaya uygun olmadığımı düşünüyor."

"Hey. HAYIR." Ona doğru gitmemek için bir adım attım. Bunun benim yerim olmadığını biliyorum. Durumun bu olduğunu sanmıyorum, Aiden. Bence senin onunkileri düşündüğün kadar o da senin duygularını düşünüyor."

"Gerçekten deniyorum" diyor. "Iris'in muhtemelen dünyanın en boktan babası olduğumu düşündüğünü biliyorum ve belki bir süre oradaydım, ama... . . *Bendenemek*"

"Sana inanıyorum," diyorum çünkü inanıyorum. "Eminim Sophie gibi biriyle ne yapacağını bilmek daha zordur. Çok sert görünüyor.

"Öyle," diye katılıyor. "Benden daha sert." Başını sallıyor. Kuru bir kahkahayla, "Muhtemelen kaydolduğun şey bu değildi," dedi. "Eminim bu işi aile terapisti olmayı bekleyerek kabul etmedin."

"Yok, önemli değil. Gerçekten mi. Sana başka bir fatura gönderebilirim," dedim biraz hafif olmaya çalışarak.

Boğuk bir kahkahayla ödüllendirildim. "Sağ."

"Dinle, uğraştığın diğer her şeyin üstüne tüm bunları senin üstüne yıktığım için kendimi kötü hissediyorum, ama ben sadece... . " Aiden'in yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum ve sadece zor bir günün değil. İçten dışa ona ağırlık veren bir bitkinlik görebiliyorum. "Sizi gerçekten önemsiyorum çocuklar." Gözleri biraz büyüdü ve bakışlarımı kaçırdım. "Sophie'nin nasıl hissettiği hakkında biraz bilgim var ve benim gibi pişmanlık duyarak büyümesini istemiyorum. Sen de bu konuda."

"Ben de istemiyorum," diye vurguluyor. "Ve sana karşı kötü duygular uyandırdığım için özür dilerim."

"Ah, hayır, bu..." Anılar birdenbire canlanırken ağzım kapandı ve göğsümde bir ağırlık hissettim. Annemle babama hiç benzemiyorsun, Aiden. Sana söz veriyorum."

"O kadar kötü müydü?"

"Daha kötüsü." Acı bir kahkaha atıyorum. "Ailem bok gibiydi. Büyüdüğüm süre boyunca, bu kadar sıkı çalışmak zorunda olmalarının tek sebebinin ne olduğunu duymak zorunda kaldım.*Ben*. Sanki bir tür yükümü gibi. Demek istediğim, beni başından beri istemediler.

Aiden'in kaşları anlayışla çatıldı. "Yapmadılar mı?"

"Sanırım bu kadar dindar oldukları için kendimi şanslı saymalıyım," diye homurdandım. "Aksi takdirde burada olmayabilirdim."

Cassie. . " Ne söyleyeceği konusunda zorlandığını görebiliyorum ve tüm bunları ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum. Normalde, bunun hakkında hiç konuşmamak için elimden geleni yaparım. "Ben çok üzgünüm."

"Sorun değil," diye cevap verdim küstahça, göğsümdeki hafif ağrıyı görmezden gelerek. "Bunu sana sadece ailem için söylüyorum. . . onlar*Asla*Orası. Kendimi yatağa attım, kendi yemeğimi yaptım, sırf bir tür insan temasını simüle etmek için hafta sonlarını çok sayıda hayali arkadaşla konuşarak geçirdim. Bu tür bir yalnızlık bir çocuğu gerçekten mahvedebilir. O zaman ona anlamlı bir bakış atıyorum. "Ama sen onlar değilsin. Ve bunu biliyorum çünkü umursamayan boktan ebeveynlerin nasıl görüldüğünü biliyorum. *BEN**Bilmeksen* önemsiyorsun, Aiden."

Aiden bana garip bir şekilde bakıyor, sanki benim görmesini istediğimden fazlasını görüyormuş gibi. Havayı temizleyecek bir şeyler söylemesini dileyerek, şimdi gereğinden fazla paylaşım yaptığım için biraz utanıyorum.

Aiden bir kez daha, Üzgünüm, dedi. "Yapmadım. . . Bunu bana söylediğin için gerçekten minnettarım."

Derin bir nefes alıyorum. "Eğer haddimi aştıysam özür dilerim."

"Hayır, ben . . . Haklısın, diye devam etti Aiden. "Elbette haklısın. Bu işte boktan bir iş yapıyorum.

"Hayır, değilsin," diye itiraz ediyorum. "Sen insansın, Aiden. Mükemmel olmamak sorun değil. Ben sadece . . . bilmek isteyeceğini düşündüm. Sen burada yokken Sophie seni ne kadar özliyor."

Aiden başını öne eğdi ve öfkeyle iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Daha iyisini yapmalıyım."

Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum, diye onu temin ettim. Tekrar adım atmaktan korkarak dudağımın içini çiğniyorum. "Sadece sizi mutlu görmek istiyorum, hepsi bu."

Aiden'in bana bakışı içimi ısıtıyor, ifadesi bizim olduğumuz şey için fazla ağır bir hal alıyor. Başım dönüyor.

Büyüyü hafifçe bozarak, "Eski yaraları karıştırmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi. "Ama benimle paylaştığın için minnettarım."

"Sorun değil," diye yanıtlıyorum yumuşak bir sesle. "Artık hepsi geçmişte kaldı."

"Yine de," diyor. Gözlerine baktım ve aynı sıcaklık beni içine çekmekle tehdit etti. "Teşekkürler."

O zaman onu beklemek için başka bir nedenim olduğunu hatırlıyorum ve birbiri ardına başka bir ağır yüke binmek neredeyse acımasız geliyor. En iyisi bandaj gibi yırtmak sanırım.

"Sağ. Ayrıca sana söylemeliyim. . " surat asıyorum "İris bugün geri geldi."

"Elbette yaptı." Sırf dışarı üfleme için derin bir nefes alıyor. "Onu ziyaret etmeden önce benimle görüşmesi için ikna etmeye çalıştım ama bazen zor olmayı seviyor. Sanırım ne kadar boktan bir baba olduğumu kanıtlamayı çok isterdi."

Sen boktan bir baba değilsin, diye vurguladım. "Sana söylemiştim, hatırladın mı? Çocukların tek istediği denemen."

Ciddiyetle başını salladı. "Daha iyisini yapabilirim. Yapabilirim. Daha fazla burada olacağımdan emin olacağım. Kapalı olmam gerektiğinde. Söz veriyorum."

"Sophie buna bayılırdı."

Ben desöylemem

Daha fazlasını söylemem gerektiğini bildiğim halde nasıl açacağımı bilemediğim için kıpırdandım. Kaşlarımı çatarak boğazımı temizlerken boş boş koluma sürttüm.

Her neyse, sana Iris'in yaptığını söylemem gerektiğini düşündüm... . . imalar," diye devam ediyorum. "Benim hakkımda."

"Ne?" Aiden'in ifadesi sertleşiyor. "O sana ne dedi?"

"Şey, sana kötü sözler söylüyordu ve ben sadece seni savunmak istedim ve o... . . olduğum izlenimini verdi. . . olmam gerekenden daha fazla ilgili."

Aiden benim dikkatimi hemen çekmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"O . . " Tanrım, bana bunu söyletecek. "Bence bir şeyler olduğunu ima etmiş olabilir. . . aramızda uygunsuz şeyler oluyor."

"Ne?"

"Biliyorum, saçma ama... . . Bir şekilde sana karşı kullandığı bir şey olmak istemedim, bu yüzden bilmen gerektiğini düşündüm.

"Sağ." Yutkunarak gırtlığının inip kalktığını fark ediyorum. "Saçma."

Ah. Yani, az önce söylediğimi biliyorum ama tekrar ettiğini duymak içimi acıtıyor.

"Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Bilmiyorum . . . belki Iris'in daha fazla gelmesi için bir program yapabiliriz. Eminim Sophie teyzesiyle daha fazla şey yapmayı çok isterdi."

Aiden, Belki de bu iyi bir fikirdir, diye düşündü. "Onunla konuşmalıyım." "Acıtamaz," diye teklif ediyorum.

Hala biraz huysuz görünüyor. "Beni mi savundun?"

Hızla geri çekilme girişimimde dönüşün ortasında duruyorum. "BEN . . . Evet?" "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Doğru olduğunu düşünmediğim hiçbir şey söylemedim." "Ah. BEN . . . memnun olurum."

"Sana söylemiştim," diye ısrar ediyorum. "Senvardırıyi bir baba, Aiden. Söz veriyorum."

Okuyamadığım bir ifadeyle bana bakarak yavaşça başını salladı. Planladığım gibi geri çekilmem gerektiğine karar verdim, bu karşılaşmayı olduğundan daha garip hale getirmek istemiyordum.

"Saat on birden sonra tartışmamamız gerektiğini düşünmeye başlıyorum," dedim gülerek.

Dudakları seğiriyor. "Bir şekilde her zaman güneye gidiyor gibi görünüyorlar." "Evet. Kuyu. Ben yatsam iyi olacak."

"Elbette." Tezgâhın kendi tarafından hareket etmeye başladı ve hâlâ gömlek giymediğini hatırladığımda gözlerimin güneye kaymasına izin vermemek zorunda kaldım. "Kahvaltı için burada olabilmek için sabah birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ve Iris ile konuşacağım. Söz veriyorum."

"Bence Sophie kesinlikle-"

Aiden köşeyi dönünce söylemek üzere olduğum her şeyi unuttum ve bunun onun gömlek giymemesiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Bu ışıktaki zar zor seçebiliyorum ama onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, kalbimin göğsümde atmasına ve kanım kulaklarıma hücum etmeye başlıyor. Aiden'in göbeğinin solundaki yere baktığımı fark etmesi ne kadar sürdü bilmiyorum, teni daha koyu ve kalkıktı.

"Ah," diye gülüyor. "Garip görüldüğünün farkındayım."

Sonsuza dek yaşadım. "Onun . . . kalp."

"Evet, öyle görünüyor, değil mi? Aşçılık okulunda aldım. Dalgınlıkla yaraya dokunur. "Üzerime kızgın yağ döktüm. Lanet olası tava elimden kaydı. Bir şef olarak en iyi anım değil."

Aslında nefes aldığımı sanmıyorum; söylediği her şey paniğimi daha da kötüleştiriyor. İmkansız görünüyor, gördüklerim, yaşadıklarımı *ışıtme*- tesadüf, kavranamayacak kadar çok. Gözlerim karnındaki kalp şeklindeki yanığa gereğinden uzun süre yapışık kaldı ve sonunda Aiden'in giderek kafası karışmış görünen yüzüyle karşılaşmak için onları ayırdım.

Yorgunum, diye patladım, dizlerim garip bir şekilde zayıftı. "Yatsam iyi olacak."

"Ah . . . kay," dedi yavaşça, muhtemelen neden birdenbire tuhaf davrandığımı merak ederek.

Elimde değil. almam gerek *uzak*.

İyi geceler Aiden, dedim hızla ondan uzaklaşırken, yara izi ve ona bağlı tüm hatıralar hala aklımda taze.

Hayır, hayır, hayır, bu olamaz.

Merdivenlerden koşarak inmemi tuhaf buluyorsa, bunu sormak için peşimden gelmiyor. Odamda güvende olana kadar yavaşlamadım, sersemlemiş bir şekilde yatağımın kenarına oturmak için karşıya geçerken kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

"Benim de bir yaram var, biliyorsun."

"Gerçekten mi? Benimki kadar kötü olmadığına bahse girerim."

"Oldukça büyük. Ve bir kalbe benziyor, bu da havalı görünmediği anlamına geliyor."

"Onu nasıl aldın?"

"Birkaç yıl önce yemek pişirirken üzerime kızgın yağ döktüm. En iyi anım değil."

Daha önce duyduğum bir hikaye. Yüzünü hiç görmediğim bir adamın bilgisayar mikrofonundan mırıldandığını duyduğum bir hikaye. Birdenbire mesaj dizilerimizden ve ardından tüm hayatımdan kaybolana kadar beni umursadığına neredeyse inandıran bir adam.

ben onu şöyle tanıdım. Sesini sadece bir yıl içinde kaybetmiş olmam saçma değil mi? Şu ana kadar bağlantıyı kurmadığımı mı? Ortadan kaybolduğunda bunun sadece kötü bir deneyim olduğunu düşündüm, saflığa, nihayetinde gelmemi izlemek için para ödeyen birine kendimi çok yakınlaştırmama izin vermenin sonuçlarına bağlamak zorunda kalacağım. Ve işte buradayım, bir yıl sonra, bunca zamandan sonra bir şekilde beni bulmaya çalışacağına dair aptalca bir fantezi yüzünden OnlyFan'ın e-posta aboneliğinden hala çıkamıyorum, hatta neredeyse imkansız olsa bile. Eğer Ayrılık sonrası acınası bir depresif dönemde hesabımı bombaladığım düşünülürse, bunu yapmak istedi. Aslında hiç birlikte olmadığımız için bu hiç mantıklı değil. O sadece benden daha iyi bildiğimi düşünerek kendimi kandırdığım bir adamdı. Sadece hiç görmediğim ve hiç görmediğimi düşündüğüm biri. İstemek Görmek. Şimdi anlıyorum ki durum hiç de öyle değil.

Bence gerçek, ne kadar ürkütücü olsa da açık. Geride kaldığımı düşündüğüm çevrimiçi zamanımın, onu ilk etapta bırakmama neden olan sebep olarak kendini öne ve merkeze getirmesi. Bana bir şeyler hissettiren ve sonra oturumu kapatıp bir daha geri dönmediğinde bunu yaptığım için kendimi tamamen aptal hissettiren adam.

Çünkü Aiden Reid, çok ateşli ama sınırsız patron, eskiden benim kanalımı izlerdi. O izlerdi çok fazla.

@lovecici ile sohbet

Videoyu beğendin mi?

İstediğim her şeydi.

Beğenmene seviri.

Gelişini izlemeye bağımlı hale geliyor olabilirim.

BÖLÜM 8

Aiden

TCassie yattıktan birkaç dakika sonra, hala neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum ve dušta bunu düşünüyorum. Her konuda haklı olduğumu, Sophie ve hatta Iris'le ilgili durum söz konusu olduğunda kendi yoluma gittiğimi biliyorum ve bunu düzeltmek için adımlar atacağımı söylerken ciddiydim. Cassie ile aramızdaki tartışmanın nispeten iyi gittiğini düşündüm, bu da en sonunda orada nasıl garipleştiğini çözemediğim anlamına geliyor.

Gergin konuşmamızdan sonra bile, sonunda bir şekilde bir şeyleri düzelttiğimizi hissettim ya da ben öyle düşündüm. Öyleyse neden böyle kaçtı? Yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum - şaşkınlık ve panik gibi bir şey ve bunu kafamda kaç kez gözden geçirirsem geçireyim bir anlam veremiyordum. En azından ondan önceki bana bakışından çok farklıydı.

bubenim de kafamdan tam olarak çıkaramadığım bir şey.

Bana nasıl baktığıyla ilgili uzun bir yol vardı ve ani ama aptalca bir karardan sonra mutfağımda gömleksizken gecenin bu kadar geç saatlerinde onun tarafından şaşıracağımı beklemiyordum, ama biliyorum ki Cassie'nin bakış açısını hayal edemiyorum.*baktı*bana. Bunu kabul etmemem, aktif olarak görmezden gelmem gerektiğinin farkındayım, ancak yapmam gereken şeylerden herhangi birini yapıyormuş gibi davranırsam yalan söylemiş olurum.

Belki de onun hakkında düşünmeden edemediğim şeyler beni ürkütüyor. Muhtemelen öyledir, bunu biliyorum, ama kesinlikle bu şeyleri gömmek için aktif olarak inanılmaz derecede çok çabaladığım bir şey için sayılır. Özellikle bizim . . . olay. Bana Iris'le ilk karşılaşmasını anlattığı o gece.

Başımı duşun iç duvarına yasladım ve su saçlarımdan aşağı damlarken gözlerimi kapattım. Bu, onun görmemem gereken kısımlarını şekillendiren yumuşak pembe çok dar tişörtünü anımsayarak bilerek yaptığım bir şey değil. Aslında, geçen hafta yapabileceğim her şeyi yaptım.*kaçınmak*Cassie'den olabildiğince uzak durmak da dahil olmak üzere hatırlamak. Çünkü bana hiçbir yere gitmediğini söyleyen yumuşak ağzını ya da gitmemiz gerektiğini yanlış söylediğinde kızarmasını düşünmemeliyim.*yatmak*ve lanet olası gözlerimi her kapattığımda gömleğine bastıran sıkı küçük meme uçlarının şeklini kesinlikle hatırlamamalıydım.

Aktif olarak bir sürüngen olmamaya çalışmak mutlak bir işkence.

Hain düşüncelerimle mücadele etmek için üzerime soğuk su püskürttüm ve spreyi tamamen kapatmadan önce biraz titredim. Yardımcı olur, ama sadece biraz. Hala Cassie'nin ruh halinin bu kadar hızlı değişmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum ve

Birlikte güldükten sadece birkaç saniye sonra benden neredeyse koşarak uzaklaşmasına neden olan şey neydi? Kaşlarımı çatarak karnımdaki yaramın kararmış derisine baktım. Neredeyse ondan korkmuş gibiydi, ama her halükarda, bu mantıklı değil.

Havluyla kurulanıp giyindiğimde saat inanılmaz geç olmuştu, gözlerim uyuma ihtiyacıyla yanıyordu, koridorda kendi yatak odamdan Sophie'nin odasına geçerken içeri göz atabildim. Yatağına bir denizyıldızı gibi yayılmış, hafif horlarken bir bacağı yorganının altından çıkıyor. Eğilip alnını öpmek için sessizce halının üzerinden geçerken gülümsedim, Cassie'nin söylediği her şeyi hatırladım ve göğsümde o tanıdık suçluluk sancısını hissettim.

Bu tür bir yalnızlık gerçekten bir çocuğu mahvedebilir.

Burada daha fazla olmak için başka bir sessiz onaylama yapıyorum. Sophie'nin bunu hak ettiğini biliyorum.

Sophie'nin odasından aynı sessizce çıktım ve kapısını arkamdan kapatırken kendi kendime usulca iç çektim. Üçüncü kattayım ama düşüncelerim iki kat aşağıda, olmaması gerektiğini bildiğim yerde. Cassie'yi kontrol etmek için aşağı inme düşüncesini düşünmek bile gülünçtü, bu bana bile korkunç bir fikir gibi geldi ve kendi yatak odama giderken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Saat gece yarısını epey geçti ve geçirdiğim günden sonra biraz uyumam gerektiğini biliyorum, özellikle de yarın gecenin boktan bir gösteri olacağı düşünülürse, erken gitmeyeceğime söz vermişim ama yatağıma kapanmış olsam bile beynimi kapatacak gibi görünmüyordum.

Sen iyi bir babasın Aiden. Söz veriyorum.

Onun böyle düşünmesi bana neden bu kadar önemli geliyor?

Gözlerimi kapatıyorum, başımın başlığa çarpmasına izin veriyorum. Başım gerçekten belada olabilir. Cassie'ye onun hatırı için ondan kaçtığımı söyledim ve tabii ki bu kısmen doğru ama gerçek şu ki Cassie'den kaçıyordum çünkü o gecedan sonra, *bensahip değil* Onu bir patronun yapması gerektiği gibi düşünüyordum. Özellikle bizim durumumuz göz önüne alındığında. Cassie hakkında düşünme şeklim onun bir anda işi bırakmasına neden olabilirdi ve Sophie'nin gerçekten sahip olduğu ilk dadı olduğu düşünülürse. *beğendim*etrafta olmak, riske atabileceğim bir şey değil. İlgilenebileceğim en kötü kadınları seçmenin gerçek bir yolunu bulduğumu düşünerek kendi kendime acı acı güldüm.

Her zaman gözüme takılanlar, kendimi dahil etmemem gerekenlerdir.

Bir kadına bunu önemsediyimi söylediğim başka bir zamanı düşünürken, parmak uçlarım yara izimin buruşuk kenarlarını izlemeye başlamadan önce gömleğimin kenarını yukarı kaldırıyor. Cassie'nin tepkisinin, herhangi bir gün düşünmemek için çok çabaladığım kadının anılarını uyandırmasına şaşmamalı; Bunu duyduğuna Cassie'nin gördüğü kadar şaşırmıştı. Bir düşününce, sanırım söz konusu kadın bu konu hakkında konuştuğum son kişi olabilir. Bazi

kendi yaraları konusunda savunmasız olan bir kişiyle çaresizce bağlantı kurma girişimi. Şimdibu ... idiyaptığım en aptalca şey.

Patladığında OnlyFans olan fenomene yabancı değildim. En azından herkes duymuş gibiydi ve ben de bir istisna değildim. Sadece aramaya başlamadan önce, ilgilenmediğim bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Sanırım, insanlarla tanışmayı bu kadar zorlaştıran, yoğun çalışma programımdan kaynaklanan yalnızlık beni etkilemiş olabilir. Belki de bir iş arkadaşımın önerisiyle bir gece geç saatlerde OnlyFans'ta sörf yapmaya böyle başladım. Profilini tamamen tesadüfen bulmuştum, yüzünü bir maskeyle yarı kapalı tutmasına rağmen beni kendine çekmesiyle ilgili bir şey.

Gerçek bir abone olmak istemenizi sağlamak için tasarlanmış olan abone olmayan beslemesini kontrol ederek masum bir kaydırma ile başladı. Açıkçası ben de öyle yaptım. Bunu yapmam için hiçbir şey gerekmedi. İlk başta, videoları çıktıklarında satın alırdım. Her zaman solo seanslardı, her zaman o, önde ve ortada ve hafif bir müzik eşliğinde, ama yüzünü göremediğim ve saçları her zaman parlak bir peruğun altında duran bu kadınla ilgili bir şeyler vardı. . . onun hakkında bir şeybağlanmışBen.

Böylece özel şovlar için para ödemeye başladım. Aslında bu gülünç. için ödemeye başladımçok fazlaözel şovlardan. Kameram kapalıyken Skype'a geçmek çok kolaydı. Sadece benim için sahnelenen bir şovun fantezisine dalmak çok kolay. Sanki onun gözünde dünyadaki tek insan benmişim gibi. Sanırım onu benim gibi diğer izleyicilerle paylaşma fikri bana hissettirdi. . . kıskanç. Bir şekilde. Ve bu çok çirkin değil mi? Kendine dokunmasını izlemek için para ödediğim bir kadınla karşılaşmalarımı romantikleştirmeye başlamam saçma değil mi?

Hariç . . . o da yalnız görünüyordu. Hatta bana öyle söyledi. Birden fazla. Belki de her şeyin kafamda olduğundan daha fazla görünmesini sağlayan şey buydu. Onun için özel olduğuma kendimi inandırmak kolaydı ama bu asla gerçek değildi. Benimle şahsen tanışmayı hiç planlamadı. Eşiteğeroyleymiş gibi yaptı. Tamamen ortadan kaybolması bunun için yeterli bir kanıttı.

Vücudunun yumuşak kıvrımlarını, ellerim için yalvaran kalçalarını, ağzım için yalvaran göğüslerini ve kendine dokunduğunda, ince küçük parmaklarının her gece beni kızdırmak için ıslak kıvrımların arasından kaydığını şimdi bile hatırlıyorum. . . Peki. Biraz takıntılı olmam şaşırtıcı değil. Özellikle varkençok fazlaHer şeyin benim için olduğunu hissettiğim geceler.

Anı tek başına pijamamın içinde kaskatı kesilmiş olmama yetiyor, adını hiç bilmediğim bir kadının düşüncesi her zamanki gibi beni sertleştirmeye yettiğinden, orada bir sızı oluşuyor. Bunca zamandan sonra bile beni hâlâ etkiliyor. Cici demişti ama bana gerçek adını verdiğini düşünecek kadar akli başında değilim. Her şeyin bir fantezi olduğunu hatırlatan başka bir şey.

Avucumu süzen pamuğa bastırırken dişlerimin arasından tısladım, buna başvurduğum için zavallı hissediyordum ama hayatımın bu aşamasında benim için başka kurtuluş seçeneği olmadığını da biliyordum. İşimin gerekleri ve Sophie arasında. . . flört etmek için tam olarak zaman olmadı. Parmaklarımı aletimin ısısına dolamak için pantolonumun içine uzandığımda gözlerim titriyor ve dişlerim alt dudağıma bastırıyor. Yumruğumun içini kaplayan uçta kaygan sıvı boncukların aşağıya doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum. Kafamda, sahte isimli o maskeli kadının anılarında güvendeyim, parmakları bacaklarının arasında dolaşüyor ve meme uçlarını çimdikliyor, hepsi benim için, sadece benim için.

O zaman bile ona dokunabilseydim nasıl hissedeceğini düşünmüştüm. O olsaydı *Benim* onunki yerine onunla alay eden eller. Sonunda neredeyse bir olasılık olduğunu düşündüğüm bir şeydi. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini hissettirmişti. Peki nereye gitti? Uzun zamandır gitmemiştim, değil mi? Ben Rebecca'nın ölümüyle uğraşırken mi? Özür dilemek için geri döndüğümde neden tamamen ortadan kaybolmuştu?

Çünkü hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

Daha hızlı çalışırken dişlerimi gıcırdatıyorum, nabzım hızlanırken göğsümde bir sıkışma oluyor ve yumruğumun her vuruşunda biriken artan zevkle kanım daha hızlı akıyor. Bunu hissedebiliyorum, tıpkı inşa eden ve inşa eden sıcak bir basınç gibi *ve inşa eder*, dudaklarım benden kaçan kısa hava patlamalarıyla ayrılırken başım geriye düşüyor.

Hafızama, kafamın içinde güvende olana odaklanmaya çalışıyorum - yumuşak kıvrımları, mükemmel vücudu ve güzel göğüsleri olan ve bazen hala hayalini kurduğum o yüzü olmayan kadına tutunuyorum ama düşüncelerim kontrolüm dışında başka yerlere sürükleniyor. Daha sıkı göğüs uçlarının şekli üzerine sımsıkı gerilmiş yumuşak pamuğun düşüncelerine sürüklenmek. Onu düşünmek istemiyorum, gerçekten düşünmüyorum ama benim iznim olmadan beynim çok güzel bir şey hayal etmeye başlıyor. *Olumsuz*-tatlı bir gülümsemeye ve parlak gözlere sahip meçhul kadın ve bir o kadar baştan çıkarıcı, hatta daha fazla, hatta tamamen giyinik bir vücut.

Rızam olmadan, hain düşüncelerim dönüyor *Cassie*.

Nefesim ciğerlerimde mahsur kaldı, sikimi daha hızlı çalıştırırken sırtım bükülüyor, aynı basınç patlama noktasına geliyor ve düşüncelerim eski ve yeni anılar arasında gidip geliyor, ta ki yüzü olmayan kadının nerede bitip Cassie'nin nerede başladığını ayırt edemeyene kadar. Ve şimdi Cassie'nin yüzü düşüncelerimde belirirken neden nefes almak çok daha zor? neden bu kadar çok hissediyorum *daha yakın* şimdi ben onu düşünüyorum?

Ve ben kendi yumruğuma vururken sıcak salınan elimi kaplayacak şekilde yayıldığında, anı tamamen yok oldu ve avucumun üzerine geldiğimde sadece Cassie'nin yüzünü geride bıraktım. Sonrasında nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, gözlerim açık ve tavana sabitlenmiş ama gerçekten göremiyorum, yaptığım şeyin suçluluğu yavaş yavaş içime sızarken yüksekte aşağı inmeye çalışıyorum.

İlk seferde dersimi almış olabileceğimi düşünürdünüz.

Ulaşamayacağım bir kadına değer verme konusundaki son deneyimim bana hiçbir şey öğretmemiş miydi? Yalnızlığımın beni korkunç yargılama çağrılarını yapmaya yönlendirmesine izin verdiğimde, hiçbirinin gerçek olmadığını öğrendiğimde kaba bir uyanışa maruz kaldığımda ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olmuştu? Göğsüm hâlâ inip kalkıyor, içimden küfrederken bile gözlerimi kapatıyorum.

İşte buradayım, bütün bir yıl sonra, tamamen benim dışımda ve muhtemelen ligimin dışında olan başka bir kadına aşık oluyorum. Cassie, ortalama bir günde bokunu zar zor bir arada tutabilen işkolik, bekar bir babadan ne ister ki?

Her türlü nedenden dolayı düşünmek bile saçma.

Sizi gerçekten önemsiyorum çocuklar.

Kendime, inanmak istediğim şekilde bunu kastetmiş olamayacağını hatırlatmalıyım. Bu sadece Cassie'nin kim olduğu. Eminim beni sadece kızıyla daha fazla bağlantı kurmaya çalışan bekar bir baba olarak önemsiyor, evcil hayvan projesi gibi. Daha fazla değil.

Ellerimi yıkamak için utanç içinde banyoma yürüdüm, soğuk su beni biraz daha berraklaştırırken kaşlarımı çatarak lavaboya baktım. İşim bittiğinde ve lavabonun yanında asılı duran havluya ellerimi kurularken aynada hâlâ kıpkırmızı olan yüzümü görüyorum ve kendi yansıma başımı sallıyorum.

"Seni aptal pislik," diye mırıldandım.

Yüz üstü yatağıma geri dönüyorum, hâlâ hayalperest bir pislik olduğum için kendime lanet okuyorum ama en azından daha az gergin hissediyorum. Şimdi bile, istemeden kötülüğe daha fazla kaydıktan sonra - hala onu düşünüyorum. Dürüst olmam gerekirse, taşındığı andan beri olduğum kadar. Bu tavsiye edilmez ve bukesinlikleuygunsuz, ama işte orada.

Cassie'nin yüzünü aklımdan çıkarmaya çalışırken kollarımı yastığımın altına itip içine gömülürken iç çektim. Kendi kendime yarın bu aptal aşkı ait olduğu yere, derinlere, derinlere gömmek için çalışacağımı söylüyorum. Yarın uyandığımda Cassie ve Sophie ile kahvaltı edeceğimi ve dadı düşüncesiyle kendimi taciz etmemiş gibi davranacağımı, çünkü*düşünme*bu beni bir sürüngen gibi hissettiriyor.

Cehennem. Belki ben.

O gece kesinlikle uyuyamadım, ama beklediğim buydu.

*Ona veda etmek üzereyim çünkü her halükarda burada işimiz bitmişti;
Geldiğimi gördü, parasını ödedi, öyleyse neden tereddüt ediyorum?*

*Skype görüşmesinin diğer ucunda hâlâ nefesini duyabiliyorum ve bu onun
neye benzediğini merak ettiğim ilk sefer değil. Sesi bana tarif edilemez şeyler
yapıyor; bu kadarı açık ve kesinlikle böyle bir sesi olan birinin buna uygun bir
yüzü olmalı?*

Oturumu sonlandıracağım. Tereddüt etmem çok saçma.

*Boğazımı temizledim, ona başka bir özel şov aldığı için teşekkür etmek
üzereydim ama önce konuşarak beni şaşırttı.*

*"Merak ediyorum . . . Seninle konuşmaya devam etmek ne kadara
mal olur?" Kalbimin bir atımı atlamaması gerektiğini biliyorum.*

BÖLÜM 9

cassie

Keşke neye benzediğini görebilseydim.

Sesi, sürekli bir mırıltı gibi alçaktı ve ben onun her kaprisini yerine getirmek için zıplarken her zaman sessiz talimatlar veriyordu. Benden ne istediğini tam bir güvenle, en ufak bir utanç veya belirsizlik olmadan isteme şeklinde bir şey - neredeyse bana gerçekten dokunuyormuş gibi her yerim ürperiyor.

"Bacaklarını aç, Cici," diye ısrar ediyor mikrofondan. "Sizi göreyim."

Ne kadar ıslandığımı tam olarak görebilmesi için kameranın önünde kalçalarımı biraz daha açarak tereddüt etmedim. Beni tam olarak ne kadar tahrik etti.

"Kendine dokun," diye emrediyor. "Klitorisine dokun."

Parmaklarımı küçük sinir demetinin etrafında dolaştırıyorum, her dokunuşta karnımda kıvılcımlar hissediyorum. "Bunun gibi?"

"Aynen öyle," diye inliyor. "Çok tatlısın. Çok ıslak."

"Keşke onun yerine senin parmaklarını alsaydım," diye mırıldandım, onun için pek de pratik olmayan bir hareket. Aslında öyle olmasını isterdim.

"Sana parmaklardan fazlasını verirdim," diye söz verdi boğuk bir sesle. "Hafta sonunun geri kalanında aletimle dolu olmanı istiyorum."

"Evet?"

"Bunu ister misin, Cici? Sikime gelmek ister misin?" "Mm-hmm."

Parmaklarımı biraz daha hızlı hareket ettiriyorum. "Keşke görebilseydim." "Belki yaparsın," diye mırıldandı. "Eğer istersen."

Başımı salladım, kirpiklerim titriyordu. "Onu istiyorum. Seni istiyorum."

"Seni becermeyi ne kadar istediğimi bilemezsin, Cassie."

Cassie?

Bu doğru değil.

Beni sadece Cici olarak tanıyor.

Gözlerim hızla açıldı, kameramın ortadan kaybolduğunu, Aiden'ın yerinde oturduğunu ve dikkatle beni izlediğini görünce şaşırdım. Kendime dokunduğum gibi içerken gözleri yanıyordu ve burada olduğu için şok olsam da tek düşüncem gelip bunu benim için yapması için ona yalvarmaktı. Kendi adımı bile hatırlayamayana kadar elleriyle, ağzıyla ve aletiyle bana dokunması.

Cassie.

Sesi şimdi daha net. Daha güçlü. Parmak uçlarının fırçası gibi tenime dokunmak. Ben orgazmımı bacaklarımın titremesine neden olacak kadar yakın hissederek kendimi daha hızlı çalıştırırken tekrar tekrar söylüyor. Benden istediğini yaparsam mesafeyi kapatacağını ve ondan yapmasını istediğim her şeyi yapacağını biliyorum.

çok yakınım İmkansız derecede yakın. Ve hala beni izliyor ve benim biraz daha fazlasına ihtiyacım var ve ben...

Yataktan fırlıyorum, hala terliyor, kızarıyor ve nefesim kesiliyor - hepsi lanet olası bir rüyadan. Aiden'in gözlerini şimdi bile üzerimde görebiliyorum ve bu anı, bacaklarımın arasında gerçek bir karıncalanma olmasını sağlamaya yetiyor.

Kendini toparla, Cassie.

Açıkçası, bu sabahki keşfimi hâlâ tam olarak kavrayamadım, dün gece Aiden'la yaptığım konuşma hâlâ aklımda. Evinde yaşadığım ve tüm niyet ve amaçlarla benim olan adamın*patron* Beni çıplak gördü. Beni çıplak gördü*çok fazla*. Bu beni eşit derecede telaşlandırıyor ve "Bir deliğe girip ölmek istiyorum, lütfen" ve Aiden'in beni izlemesi için ödediği onca şeyi düşünmek beni heyecanlandırıyor.

Tanrım, sahip olduğun şeyler*paralı*yaptığımı izlemek için.

Bunu ne zaman düşünsem ortaya çıkan diğer tüm sorulardan bahsetmiyorum bile ki bu neredeyse hiç uyumadığım için gecenin büyük bir kısmını oluştuyordu. Şunun gibi sorular: Nereye gitti? Benimle tanışmak istediğini söyledikten sonra neden aniden ortadan kayboldu? Benim için buluş*gerçek*? Siber-yastık muhabbetinden başka bir şey olmadığı ortaya çıkan şeyin utancını yeniden yaşamak zorunda olmamla kalmıyor, aynı zamanda bunu şimdi, bir yıl sonra bile, düşüncelerimin başboş dolaşmasına izin verecek kadar dikkatsiz olduğum zamanlarda hâlâ baskın bir köşeyi elinde tutan kişiyle yüz yüze yeniden yaşamam gerekiyor.

Körü körüne telefonuma uzanıp saati kontrol ediyorum. Hâlâ erken ama biliyorum ki Sophie her an sabah zombi yürüyüşünü yapıyor ve kahvaltı bekliyor olacak. Şimdi tanıdığım Aiden ile paylaşacağımız kahvaltı*4*. Onu evde daha fazla zaman geçirmeye zorlamak için ne korkunç bir zaman. Üstsüz patronuma göz gezdirdiğim için bu benim cezam olabilir.

Tanrım, nasıl oldu da ona aşık olmayı başardım?*Aynı* adam iki kere mi O zamanlar olduğu gibi şimdi de ulaşamayacağım biri mi? Aiden, yapmam için beni tuttuğu işin dışında benimle ilgilenecek gibi görünmüyor.*Özellikle* bir kutu eski taş gibi geride bıraktığı aynı kadın olduğumu öğrenirse.

O kadar saçma ki, mümkün bile gelmiyor.

Hala . . . ne olduğunu hep merak etmişimdir*Agibi* görünmek. İlişkimizin doğası göz önüne alındığında, benimle yalnızca sesli sohbet yoluyla etkileşime girmesi bana tuhaf gelmedi bile. Alıştığımdan daha fazlasına sahip olduğum yaygın bir uygulamaydı, ancak beni sayısız şekilde kendime dokunmaya sessizce yönlendirecek alçak, kısık sesle nasıl bir yüze sahip olabileceğini merak ederek sayısız saat geçirmediyimi (ve o zamandan beri de yapmadığımı) iddia etmeyeceğim. Gerçek şu ki. . . kesinlikle beklediğimden daha fazla, çünkü bazen

Görünüşe göre Aiden özellikle dikkatimi dağıtmak için tasarlanmıştı.

Bu, kahvaltı tarihinin en garip kahvaltısı olacak.

Aksi takdirde Sophie'nin ya da daha kötüsü Aiden'in beni aramaya geleceğini ve Aiden'in yatak odamda henüz başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığını bildiğim halde yataktan kalkmayı başardım. Bu yüzden, o kararsız kahpe evren, sadece saatler önce üzerime tüm sürprizlerin anasını düşürmemiş gibi, kendimi bornozuma girmeye zorladım, ben saçımı biraz prezentabl bir şekle sokmak için banyoya giderken sımsıkı bağladım. Gözlerimin altında mor halkalar var, dün gece ne kadar az uyuduğum düşünülürse bu mantıklı geliyor ve kendimi daha fazla uyandırmak için yüzüme biraz soğuk su çarptım.

Şimdiye kadar baktığım en iyi şey değil, ama sanırım yapması gerekecek.

Yatak odamdan çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda ve onlara katılmadan önce kendimi toparlamak için derin bir nefes aldığımda Aiden ve Sophie'nin üst kattaki mutfaktaki seslerini duyabiliyorum. Çünkü ikisi de çoktan uyanmıştı. Kendime bunu yapabileceğimi, hiçbir sorun yokmuş gibi davranabileceğimi ve işimi yapmaya devam edebileceğimi söylüyorum çünkü ben*ih*tiyaçAiden'in bu noktada geçmişimizi çoktan unuttuğunu ve benim de aynı şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

Merdivenin tepesine ulaştığımda ikisi de tezgâhta oturuyor, Aiden Sophie'nin uykudan ıslanmış saçlarını karıştırmak için uzandığında ikisi de benim duymadığım bir şeye gülüyorlardı. Aiden'in da benim hissettiğim kadar yorgun göründüğünü fark ettim, aynı koyu halkalara ve saat beş yönündeki gölgeye sahip. Yorgunluğun Aiden'da benden çok daha iyi görünmesi tamamen haksızlık. Yine de, aynı nedenlerle yorgun olduğumuzdan şüpheliyim. En azından bunda biraz rahatlık buluyorum.*Aiden*gecenin yarısında evin karşı katındaki kişiyi düşünerek uyanmadı.

O anda beni fark etti, parlak yeşil ve yumuşak kahverengi gözleri bana döndü ve dudakları dikkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı - sanki beni ürkütebileceğinden endişe ediyormuş gibi. Dün gece ondan fiilen kaçtığım düşünülürse, sanırım bu adil.

"Günaydın," diyorum, onu görmek kalbimi hızlandırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Sophie beni fark etmek için döndü. Cassie! Babama çikolata parçalarının yaban mersinlerinden daha iyi olduğunu söyle.

"Eh, duruma göre değişir," dedim mutfığa yaklaşarak. "Hangi bağlamda?"

"Krep için!" Babasına hoşnutsuz bir bakış atar. "Babam yaban mersininin daha iyi olduğunu söylüyor çünkü onlardaha sağlıklı."

"Eh, haklı," diyorum açık tabureyi onun karşı tarafına alarak. Sesimi alçaltmak için Sophie'ye yaklaşmadan önce Aiden'in muzaffer bir ses çıkardığını duydum.

"Ama çikolata parçalarıyoldaha iyi."

Sophie, babasına kendini beğenmiş bir şekilde sırıtarak gülümsedi. "Görmek? Sana söyledim."

Aiden, "İyi, iyi," diye gülüyor. "Sanırım sayıca azım."

O sırada bana bir soru sormış gibi bakarak bakışlarımı yakaladı ve göğsümde aynı panik kıvılcımları çaktı, bir anı seli üzerimden akıp giderken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Eskiden kendime dokunmamı izlerdin." Şimdilik tek umabileceğim, dün geceki garip davranışım hakkında soru sormaması, çünkü ona bir anlam ifade edecek herhangi bir açıklama yapacağımdan emin değilim. Ona gerçeği söylemenin bir seçenek olmadığını biliyorum çünkü bunun en olası sonucu beni evinden ve hayatından kovması olacak.*ikincizaman*, ekleyebilirim ve şimdi tehlikede olan daha fazlası var. Sadece çok ihtiyacım olan parayı değil, aynı zamanda Sophie ile kurduğum bağı da. Onu şimdi, bana güvenmesini yeni sağlamışken terk edemem. Daha fazla hayal kırıklığını hak etmiyor.

Ve eğer içimdeki küçük bir parça Aiden'ın hayatımdan tekrar kaybolmasını görmeye hazır değilse. . . Pekala, kendi kendime böyle hissetmenin normal olduğunu ve tamamen acıklı olmadığını söylüyorum.

"Bu yüzden . . . Krep yapacak mısın?"

Sophie'nin beklenti dolu sorusu beni hararetle düşüncelerimden uzaklaştırdı, bakışlarımı Aiden'dan ayırdım ve düşünüyormuş gibi yaptığım gibi onun yerine Sophie'ninkilerle buluştum. "Hmm. Bilmiyorum. Baban bana bugün kahvaltıya kalacağını söyledi ve çikolata cipslerine karşı olduğu için sorun olabilir."

"Ne?" Sophie heyecanla Aiden'a döndü. "Kahvaltıya mı kalıyorsun?"

Gözleri bir gülümsemeyle kırışıyor. "Evet." Burnuna dokunmak için uzanıyor. "Kahvaltı için daha sık burada olduğumdan emin olmaya çalışacağım."

Sophie'nin yüzü aydınlandı ama kendimi Aiden'ı izlerken buldum. Bunu, küçük kızında böylesine basit bir şeyin tüm farkı yarattığını nasıl fark ettiğini görebiliyorum, bunun onu nasıl memnun ettiğini görebiliyor ve göğsümde tamamen yeni bir his uyandırdığını görebiliyorum - sıcak, tüylü ve tuhaf. Fark ettim ki ikisini mutlu görmek beni mutlu ediyor ve ayrıca bunun Aiden'la benim aramdaki tuhaf geçmişle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin yavaş yavaş kalbime girmeye başlayan bu küçük küçük aileyle ilgili olduğunu da anlıyorum.

Bu tehlikeli olabilecek bir şey ve maalesefyapmakAiden ve tuhaf tarihimizle ilgili her şeye sahibiz.

Kendimi kreplerle meşgul etmeye başlamak için bar taburesinden kayarken mutlu bir şekilde sohbet etmeye devam etmelerini izledim, son yirmi dört saat içinde olanları düşünürken kendi düşüncelerimle ilgili garip bir duygu akışı beni susturdu. İçimde bir parçamın her zaman ne olduğunu merak edeceğinin farkındayım.*Aya* da daha doğrusu Aiden, sanırım, ama en iyi hareket tarzımın bir yıl önce paylaştığımız herhangi bir şeyle bağlantılı olan tüm duygularımı gömmek olduğunu biliyorum, derinlere gömün ki çok sevdiğim bu küçük ailede bulduklarımı mahvetmesin.

umutsuzca mutluluğu bulmak istiyorum. Çünkü emin olduğum tek şey, her şeyden çok. . . Aiden benim bildiklerimi asla bilemeyecek.

Ne kadar çok sormak istesem de.

BEN Daha sonra, St. Augustine's kampüs binasına adım attığımda, ders başlamadan önce yerimi bulmak için laboratuvar odasına güçlükle gittiğimde, bu beni hâlâ rahatsız ediyor. Anatomage masasıyla çalıştığımız için bugün için heyecanlıyım - ama şimdi kafam çok kafa karıştırıcı bir yaşam düzeni oluşturmak için birbiriyle çarpışan geçmiş ve şimdiki zamana ait düşüncelerle meşgul. Küçük resmimin ucunu çiğnerken masamın üzerine büzülmüş eğitmenin girişini tamamen özledim.

Grup çalışmasına ara verene kadar laboratuvar ortağım Camila sonunda tuhaf davranışlarım hakkında yorum yaptı. "Senden ne haber? O masa ayarlarının nasıl kullanılacağını anlatırken siz zar zor dikkatinizi veriyordunuz."

"Biliyorum," diye içini çektim, kullanım kılavuzuna göz gezdirerek. "Sadece evde biraz tuhaflık var."

"Ah. Hala bakıcılık yapıyor musun?" "Mm-hmm."

Çocuk mu? Dokuz yaşında olduğunu söyledin, değil mi? O yaşlarda bir yeğenim var. Cehennem kadar acımasız olabilirler.

"Hayır, hayır, o harika," diye temin ederim onu. "Sadece benim açımdan bazı garip ayarlamalar." "HI-hı."

Camila, bilek kemiklerine daha yakından bakabilmek için damarları dijital kadavradan uzaklaştırmak üzere büyük, aydınlatılmış masanın üzerine eğilmeden önce kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Sadece çocuk ve babası olduğunu söyledin, değil mi? Bu garip olmalı. Garip bir adamla yaşamak."

"Tuhaf değil," diye ısrar ettim. "İkisi de gerçekten harika."

Sadece babam bana birçok kez kendimi nasıl toparlayacağımı söyledi.

Ama bunu söyleyemem.

"Abuela'm, evli olmayan bir adamla yaşayan genç bir bayanın felaket için bir reçete olduğunu söylüyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bu beni daha iyi hissettiriyor."

Camila gülüyor. "Ayrıca seksen yaşında falan. Bu yüzden bazen onu görmezden gelme eğilimindeyim."

Zamansız bekar Wanda'yı düşünmeden edemiyorum, bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyorum. gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen bana onu kemiklememi ve bu işi bitirmemi söylerdi.

"Camila," diye dikkatlice başladım, tarafsız bir üçüncü kişinin tam ihtiyacım olan şey olabileceğini düşündüm. "Eskiden tanıdığın biriyle tanışsaydın ne yapardın? . . gerçekten iyi, ama seni hatırlamıyorlar mı?"

Burnunu kırıştırıyor. "Bu gerçekten oluyor mu? Çocukluktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, çocukluk değil. . . Karmaşık."

Camila masadaki ayarlarla oynamayı bırakıp zorluk çeken başka bir grupla derin bir sohbete dalmış olan eğitmene bir göz atıyor. "Onları ne kadar iyi tanıyordun?"

Demek istediğim . . . meme uçlarımla oynamamı izledi.

"Oldukça iyi," diyorum onun yerine. "Ama daha çok bir . . . çevrimiçi arkadaşlık."

"Hm." Camila çenesine dokunuyor. "Çoğunlukla çevrimiçi olsaydı . . . seni yerleştirmemeleri daha mantıklı. Belki de onlara söylemelisin? Muhtemelen siz olduğunuzu anladıkları için mutlu olacaklardır. Kötü şartlarla falan bitmediği sürece.

Ayaklarıma kaşlarımla çattım. Aiden'in ya da daha doğrusu4,ve yolları ayırdım. Yani yollarımızı hiç ayırmadık. O sadece . . . ortadan kayboldu.

"İşler biraz garip bitti."

Eh, dedi Camila, belki de hatırlamamaları iyi bir şeydir, değil mi?

Aksi halde çok garip olabilir.

Metakarpları ayırmaya başlamak için masaya geri döner; sözleri kafamın içinde zıplayarak beni hem rahatlatmış hem de garip bir şekilde. . . daha depresif.

Belki de hatırlamamaları iyi bir şeydir.

O zaman neden kendimi bu kadar boktan hissettiriyor?

Aiden, o hafta sabahları ve öğleden sonraları kendini daha fazla mevcut kılmak için verdiği sözü tutuyor ve işe gitmeden önce evde mümkün olduğunca çok zaman geçirdiğinden emin oluyor. Bir hafta önce olsa bu beni sevindirirdi ama artık bildiklerimi bildiğime göre sürekli gerginim. Kendi kendime, şimdiye kadar beni tanımadıysa, muhtemelen tanımayacağını söylüyorum. Demek istediğim, OnlyFans'ta geçirdiğim süre boyunca taktığım maske ve peruk tam olarak onlar için yapmak istediğim işi yapmış gibi görünüyor ve Aiden'in birçok kez kendine dokunması için para ödediği bir kadınla yaşadığı gerçeğinden haberi olmadığı için rahatlamış olmam gerektiğini biliyorum.

Peki neden *yapmak* beni biraz üzdü mü? *Yapmıyorum* *istek* Aiden beni tanıdı. O *yapamamak*.

Birkaç gün süren garip kahvaltılardan ve onun etrafında sessizce dolaştıktan sonra, evden çıkıp Wanda'nın akşam yemeği teklifini kabul ettiğim ve bunu kafamı boşaltmak için bir şans olarak kullandığım için minnettarım. O ve Sophie anında anlaştı, ki beklediğim gibi, küçük kızın cesareti başka bir sonuca izin vermeyecek şekilde Wanda'nınkiyle eşleşiyordu. Sonuçta beğenme çağrıları gibi.

Sophie hatıralık shot bardakları arasından seçim yaparken, "Şimdi, bunlara dikkat et," diye azarlıyor Wanda. "Bazıları senden daha yaşlı."

Sophie ona özellikle birini gösterir. "Bunu gerçekten Alaska'dan mı aldın?"

Wanda, "Kesinlikle haklısın," dedi. "Gençken çok seyahat ederdim. Her eyaletten bir tane toplamak istedim." Wanda koridorun aşağısını işaret ediyor. "Yatak odamda birkaç fotoğraf albümü var," dedi Sophie'ye. "Git kitaplığımdaki kırmızı deriden getir, sana birkaç resim göstereyim."

Sophie'nin yüzü başını sallayarak aydınlandı ve ödülünü aramak için koridorda aşağı inerek Wanda'yla beni yalnız bıraktı.

"Sana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Kanepeden, oturma odasının diğer tarafındaki dolgulu sallanan sandalyesinde oturduğu yerden beni incelemesini seyrederek arkadaşına kaşlarını çatıttım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana onu verme, diye homurdandı. "Yemekten beri dikkatin dağılmış durumda. Seninle ilgili bir sorun olduğunda bunu anlarım kızım."

"Benim bir sorunum yok," diye itiraz ediyorum. "Uzun bir gün oldu."

Uzun hafta daha çok buna benzer.

"Şimdi, cahil olmadığımı biliyorsun, öyleyse neden öyleymiş gibi davranıyorsun? Bir konuda canın sıkıldığında anlayabilirim. Öyleyse neden o kız albümümü bulmadan önce dökmüyorsun?"

Kuru kuru güldüm, yüzümü ellerimin arasına almak için eğildim. "O kadar açık mı?" "Bana göre."

"Benim neyim olduğunu sana nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum."

"Ağzını aç ve seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana," diye homurdandı. "O kadar da zor değil."

Sophie'nin hâlâ işitme mesafesinde olmadığından emin olmak için koridora baktım ve yavaşça vermek için derin bir nefes aldım. "OnlyFans'ımla ilgili."

"Yedek mi açtın? Çünkü sana yapabileceğini söylemiştim—"

"Hayır, hayır," diyorum başımı şiddetle sallayarak. "Bir daha yapmayacağım ama... Hesabımı neden sildiğimi sana hiç söylemedim."

Wanda, "Bana bundan bıktığımla ilgili bir saçmalık verdi," diyor. "Kolay para kazanmaktan nasıl bıkar insan, beni aşar."

"Şey, yani, bu doğrudu, ama değil... *Baştan sona* doğru."

Ah oğlum.

"Utanç verici, tamam mı?"

"Tatlım, her gün bir Poise pedi takıyorum. Benden utanmana ne gerek var sanıyorsun?"

Her şeye rağmen gülümsüyorum, başımı sallayarak sırtımı kanepenin minderlerine dayadım. "Bir adam vardı."

"Her zaman vardır," diye içini çekiyor Wanda.

Öyleydi. . . Yani, onun bir abone olduğunu biliyorum, tamamen hayal görmüyorum ama o... . "Bıkkınlıkla nefesimi dışarı üflüyorum. "Tanrım, kulağa çok aptalca geliyor."

İfadesi sempatik bir hal alıyor ve bu kendimi çok daha aptal hissetmeme neden oluyor. "Fazla yaklaştın ha."

"Farklı görünüyordu. Biz . . . Yani herkes gibi o da beni izledi ama biz... . da konuştu."

"Kuyu? Ne oldu?"

"Bir gün ortadan kayboldu. Buluşmak için bir tarih bile belirledik, ama sonra o sadece . . . göstermedi Ondan sonra ortadan kayboldu. Düşündüm . . . Benden hoşlandığını sanıyordum. Bu aptalca değil mi?"

Gelmeyeceğini fark etmeden önce bir saatten fazla bir kafede oturduğumu hatırladığımda eski acı göğsüme yerleşiyor.

"Öncelikle, her türlü kusurun adamda olduğunu varsayıyorsun. Güzel göğüslerin ve daha iyi bir beynin var ve bu da otomatik olarak diğerlerinden üstün olduğun anlamına geliyor."

Elimde değil, gülüyorum. "Bunu bir tişörtün üstüne koysak mı?"

"Sadece bir adam için kendine aptal deme. Bunu tekrar duymak istemiyorum. Anladım?"

özlemle gülümsüyorum. "Anladım."

"Öyleyse bu gizemli mankenin düşündüğün gibi gitmediğini anlıyorum, değil mi?" "Nasıl bildin?"

Ben yaşıyım, Cassie. Her şeyi biliyorum." "BEN . . . Evet. O değil.

"Seninle temasa geçti mi?"

Ellerimle yüzümü kapatarak gülme olduğunu düşündüğüm boğuk bir ses çıkardım. "Bu Aiden."

"Bağışlamak?"

Ellerimi çekiyorum. "Onun *Aiden*."

"Patronun?" Wanda'nın suskun görüldüğünü ilk kez görüyor olabilirim ve öfkeye dönüşmeden önce sadece on saniye kadar sürüyor. "Seni bunun için mi işe aldı?" Wanda beni sandalyesinden iterek parmağını bana doğrulttu. "Kutsal olan her şeye yemin ederim, bu kalça implantını iyi bir şekilde kullanacağım ve ayağımı tam onunkine koyacağım..."

“Şşş.Bilmiyordu, dedim ona, Sophie'nin hâlâ yatak odasında olduğundan emin olmak için koridora bakarak. "Hala bilmiyor."

"Öyleyse bunu nasıl anladın?"

"Yara izi var," diye yanıtladım sessizce. Karnımı işaret ediyorum. "Tam burada. Bir kere bana bundan bahsetmişti. Öyle değil . . . O olmamak büyük bir tesadüf."

"Seninkini biliyor mu?"

Omzumu ovmak için bilinçsizce uzanıyorum. "Gördü." "Son zamanlarda?"

"Hayır tabii değil. Bir daha görse ikiyle ikiyi bir araya getirmemesine imkan yok. Hala kanalıml varken geri dönmüştü. O öyleydi. . ” Gözlerim yere çevrildi ve göğsümde bir sıkışma hissettim. "Görmesine izin verdiğim tek kişi oydu."

Yani senin kim olduğunu kesinlikle bilmiyor.

Başımı sallıyorum. "Bilemez."

"Ama onun neden-" diye merak etmiyor musun?

"Tabii ki öyleyim ama. . . bir nedenle ortadan kayboldu. Belli ki benim kadar bağlı değildi ve sence de benim kim olduğumu bilmesi onu garip hissettirmez miydi? Bahse girerim, beni kovacak kadar garipti.

"Bok." Wanda kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak halıya bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Demek istediğim,*Sen*Çıplak gördüğün ve sonra siber terkedilmiş bir kadının evinde yaşamasını mı istiyorsun? Bundan daha garip bir durum düşünemiyorum.”

Wanda amaçsızca ayağını vuruyor, düşünüyor. "Pekala, lanetleneceğim." "Sağ. Dediğim gibi, garip.”

"Peki ne yapacaksın?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne yapabilirim? Sadece öğrenmediğinden emin olmalıyım. Şimdiye kadar bir araya getirmediyse, yapmayacağını söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Görmediği sürece" - sırtımdaki lekeli deri hatırlatırcasına kaşlarımı çattım - "Sanırım sorun olmayacak."

"Ama olacak*Seni*yi ol?"

"BEN . . . ” Dudaklarımı birbirine bastırdım, göğsümde geçen haftadan beri geçmeyen bir gerginlik vardı. "İyi olacağım. Bu eski bir haber. Demek istediğim . . . Bunu aştım ve bu işe ihtiyacım var.

Wanda ikna olmamış görünüyor.

"Mm-hmm." "Beni*yi*," Stresliyim.

"Cidden."

Cassie, sadece yalancılar iyi olduklarını söyler. Doğru olduğunu biliyorsun?" "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Tabiki öyle. Senden daha çok biliyorum."

“Yapamazsın*Her zaman*Eski kartı sana ne zaman uygunsa o zaman oyna.”

"Şimdiye kadar iyi çalıştı," diyor omuz silkerek. Sonra gözlüklerinin üzerinden bana endişeyle bakıyor. "Yaralandığımı görmek istemiyorum kızım. Sadece . . . dikkat olmak."

"Buldum!" Koridorda pıtırdayan küçük ayak sesleri dikkatimizi çekiyor. Sophie deri ciltli ödülüyle oturma odasına geri dönüyor, bir sürü eski fotoğraf için fazlasıyla heyecanlı görünüyor. Yanında diz çökmeden önce kitabı sehpanın üzerine fırlattı. "Kutup ayılarının hiç resmi var mı?"

Wanda kıkırdar ve sallanan sandalyesine geri yerleşir. "Hiç kutup ayısı görmedim, şekerim. Yine de orada bir yerde harika bir geyik resmi bulacağınızı düşünüyorum."

Kaşları kalkıyor. "Ageyik?"

Boynuzlar falan, dedi Wanda sırtarak.

"Cassie, hiç geyik gördün mü?"

Başımı sallıyorum. "Asla."

Sophie halının üzerinde yanındaki noktaya hafifçe vurdu. "Gel benimle bak."

"Pekala, pekala," diyerek gülerken kanepeden kalkıp yerde ona katıldım. Sophie albümde gözüne çarpan her karlı fotoğrafı işaret ediyor.

aslında yukarıda belirtilen geyik fotoğrafını bulduğunda heyecanla ciyaklıyor. Wanda ona devasa yaratığa nasıl rastladıklarını anlatıyor ve onlar konuşurken ben Wanda'nın söylediklerini düşünüyorum.

Sadece yalancılar iyi olduklarını söylerler.

Ne kadar doğru olduğu düşünülürse bu gülünç çünkü gerçek şu ki ben iyi değilim, gerçekten değil. Aslında, kendi yarattığım bir kabusta yaşıyorum. Kendi seçimlerime göre inşa edilmiş bir araf. Aiden'ın bir yıl önce hayatımdan neden kaybolduğunu umursamıyormuş gibi davranabileceğim için, artık benim için önemli değilmiş gibi davranabilirim ya da en azından, yapabilirdim, belki... . . onunla tanışmadan önce.

Son zamanlarda kendime her şekilde yalan söylüyorum. Kendime yalan söylüyorum ve bu işi sadece Sophie'nin iyiliği için yapmak istediğimi söylüyorum. Yalan söylüyor ve kendime Aiden'ın olmasının önemli olmadığını söylüyorum. A, çünkü günün sonunda bu sadece bir iş, o sadece bir erkek, ben sadece dadım ve bunların beni rahatsız etmesine izin vermem için hiçbir sebep yok.

Ama artık bir yüzü var. Fıkralar anlatır. Günümü soruyor. Kızının saçlarını öper. Krepleri mahvediyor. Ona endişelerimi söylediğimde beni dinliyor. Nasıl hissettiğim konusunda endişeleniyor. Ve elbette, o kadar yakışıklı ki bazen ona bakmak insanın içini acıtıyor ama bu o kadar da önemli değil.

Çünkü ne kadar aksini iddia etmek istesem de. . . BEN *beğenmek* Aiden. Sevdiğimi düşündüğüm kadar A. Ve kendime tekrar tekrar onun kim olduğumu öğrenmesini ve Sophie'yi inciteceği için benimle bağıni kesmesini istemediğimi söylesem de, içten içe bunun canımı yakacağını biliyorum. Ben fazla. Tekrar ortadan kaybolmak ona acı verirdi ve bunun en tehlikeli şey olduğunu bilmek.

Özellikle de öğrenirse... . . tam olarak yapacağı şey bu.

@alacarte ile sohbet

@alacarte

sana 50 dolar
bahşış gönderdi

Sohbet için teşekkürler.

BÖLÜM 10

cassie

Dün gece Cassie'nin arkadaşının evinde eğlendin mi?

Sophie, Frosted Flakes'inden bir ısırik alırken başını salladı. "O çok tuhaf." "Garip?" Aiden merakla bana bakıyor. "Garip iyi mi?"

Başımla onayladım. "Sophie dilinde. . .

Sanırım oyle." Ah, diye kıkırdadı Aiden.

"Elbette."

Normal bir pazar sabahı. Her zamanki gibi uyandık, her zamanki gibi kahvaltı yapıyoruz ve her şey kolay, tatlı ve kaygısız görünüyor. Ve çoğunlukla öyle. Benim dışımda.

Ona bakmakta zorlandığımı fark edip etmeyeceğini merak ediyorum, herhangi bir anda, bunu çok uzun süre yaptığımda yanaklarıma ve kulaklarıma hücum eden sıcaklığı fark edecek mi? Ne zaman olsa, bakışlarım ona odaklanıp birkaç saniyeden fazla orada kaldığında, Aiden'ın gördüğü her şeyi, onun bile görmediği her şeyi hatırlıyorum.*fark etmek*gördü. . . her şeyim. Karanlık bir odada muhtemelen hatırlamadığı sessiz konuşmaları ve tatlı, müstehcen sözleri hatırlıyorum.

Bunca zaman nasıl göründüğünü merak ettim ve şimdi kelimelerle uyuşacak bir ağzım, onlarla yapmak istediğini söylediği her şeyle uyuşacak ellerim var. . . ona baktığımda daha fazlasını düşünmek zor.

"Sen ne düşünüyorsun Cassie?"

Kaşığı ağzımın yarısına kadar getirmiş, konuşmalarının son birkaç saniyesini duymamışken Aiden'a göz kırptım. "Pardon, ne?"

"Sophie'ye doğum gününde ne yapmak istediğini sordum," dedi bana. "Perşembe günü."

Sophie bar taburesinden kalkıyor. "Disneyland'a gitmek istiyorum!"

"Vay canına," diyorum şaşkınlıkla. Disneyland mı?

Aiden şaşkın bir şekilde, "Programıma göre oldukça yüksek hedefler," dedi. Güldüm. "Evet, bunu nasıl sallarsın?"

"Gelmek*Açık*," Sophie sızlanıyor. "Lütfen?"

Aiden üzüntüyle, "Restoranın ne kadar meşgul olduğu düşünülürse bunu yapmak zor olabilir," dedi. "Belki bir ay kadar sonra?"

Sophie'nin yüzü düştü, üzgün bir şekilde kaşığını sütün içinden geçirirken yüzü mısır gevreği kasesine döndü. "Ah."

Aiden, "Sophie," diye içini çekti. "Bunu çok isterim biliyorsun..."

Annemin beni alması gerekiyordu, diye araya girdi sessizce. "Geçen yılki doğum günüm için."

"Sanırım yapabiliriz. . . çalışmasını sağla." Sophie hemen neşelenir.

"Gerçekten mi?"

"Sanırım bir gün izin yapabilirim," dedi ona. "Anaheim bir saatlik sürüş mesafesindedir. . . Parkta bir gün geçirebilir ve ertesi gün işten önce geri gelebilirdik. . . çözeceğim." Ona sert bir bakış atar. "Ama öğretmenine, kaçıracağın günler için ödevlerini eve gönderip gönderemeyeceklerini sormalısın."

"Sanırım bir gün izin yapabilirim," dedi ona. "Anaheim bir saatlik sürüş mesafesindedir. . . Parkta bir gün geçirebilir ve ertesi gün işten önce geri gelebilirdik. . . çözeceğim." Ona sert bir bakış atar. "Ama öğretmenine, kaçıracağın günler için ödevlerini eve gönderip gönderemeyeceklerini sormalısın."

Aiden, midemi bulandıran minnettar bir gülümsemeyle bana baktı.*lanetler.*"Bu harika olurdu."

Aiden ve ben birbirimize bakıyoruz, Aiden kararsız görünüyor. “Cassie'nin bunu yapmak isteyip istemediğini bilmiyorum. . . ?”

Ailenizin zamanına müdahale etmekten nefret ederim.”
Sophie somurtuyor. "Sensiz o kadar eğlenceli olmayacak."

"BEN . . ." Yardım istercesine Aiden'a baktım. "Bilmiyorum..."

Aiden, Gelebilirsin, diye beni temin etti. "İsterseniz." Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Sensiz bu kadar eğlenceli olmazdı."

Aiden, Gelebilirsin, diye beni temin etti. "İsterseniz." Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Sensiz bu kadar eğlenceli olmazdı."

"Ah." Sophie'nin yüzündeki ifadeden bunu geri çevirmenin bir yolu olmadığını söyleyebilirim. "Kuyu . . . Eğer yapmamı istediğinden eminsen."

"Ah." Sophie'nin yüzündeki ifadeden bunu geri çevirmenin bir yolu olmadığını söyleyebilirim. "Kuyu . . . Eğer yapmamı istediğinden eminsen."

"Belki çarşamba sabahı gizlice kaçabiliriz?" Aiden bir şeyi kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor. "Bir gün erken ama hafta ortası genellikle en yavaş zamanımızdır. Muhtemelen daha iyi olur. İşe yarar mı? Senin bir planın var mı?"

Kafamda maliyeti hesaplayarak, "Kulağa mükemmel geliyor," dedim sertçe. "Eğer bana biletlerin ne kadar olduğunu söylersen..."

Ah, hayır, dedi Aiden başını sallayarak. "Hiçbir şey için endişelenme. Ben hallederim. Bu gece tatilimde rezervasyon yaptırabilirim."

"İstiyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Merak etme."
"Tamam aşkım."

"Tamam aşkım."
Sophie babasının kolunu sıkıyor. "İris Teyze de gelebilir mi?"

Ah, ben... Aiden kararlı görünüyor. "İsteyip istemediğini bilmiyorum." Bana bir bakış attı ve yine cesaret verici bir şekilde başımı salladım. Aiden, Sophie'ye ince bir gülümsemeyle baktı. "Ben arayıp isteyip istemediğini soracağım."

[illegible]

ona cep telefonumu ver ve onunla kaçıyor.

"Onun ve Wanda'nın ne kadar iyi anlaştıklarını yeterince vurgulayamıyorum." Aiden gülümser. "Açıkça."

"Artık neredeyse en iyi arkadaşlar," diye şaka yapıyorum. "Konuştuğumuz gibi dışlanıyorum."

Onu aldığına sevindim, dedi. "Bu sabah bütün konuştuğu buydu. Harika zaman geçirmiş gibi görünüyor."

"Wanda ile tanışana kadar bekle," diye güldüm. "Onu alacaksın."

"Dört gözle bekleyecek bir şey," diye belirtiyor. O zaman endişeli görünüyor. "Iris'i davet etmek kötü bir fikir mi?"

omuz silkiyorum "Rahatsız olabilir, ama korkunç değil. İkinizin baltayı gömmeniz için iyi bir fırsat olabilir."

"Doğru," diyor dalgın bir şekilde, başını sallayarak. "Haklısın."

Mısır gevreğinden bir ısıruk daha alıyorum, artık ona bakmak zorunda kalmamak için, yüzüne baktığım her saniye, kalp atışlarımın birkaç atış daha kazanması anlamına geliyor. Daha önce bu kadar garip miydi? Salak soru. Tabii ki öyleydi. Yine de beni çıplak gördüğünü bildiğim için kesinlikle daha çok.

"Sana gerektiği gibi teşekkür etmedim," diye

devam etti. Ona baktım. "Ne için?"

"Sadece . . . bizimle uğraştığın için. Yani, Sophie ile yani. O seni seviyor."

Bu kısım kolay, küçük kıza olan hislerimde kaygı yok. "Bende onu seviyorum. O harika bir çocuk.

Aiden rahatlamış görünerek başını salladı. "İlana yanıt verenin sen olduğuna sevindim."

"Oh iyi . . ." Yutkunuyorum, kulaklarımda o tanıdık ısıyı hissediyorum. "Ben de öyle. Harikaydı."

Sana sahip olduğumuz için ikimiz de şanslıyız Cassie, diye devam etti ve yüzüm daha da kızardı. "Umarım bunu biliyorsundur."

Çocuğuyla aranda bu kadar iyi olduğun için mutlu. Kendini aşma.

"BEN . . . teşekkür ederim," dedim, saçlarımdan en azından her geçen saniye daha da ısınan enseme örttüğünü umarak. "Gerçekten mi."

"Umarım hâlâ... . burada mutlu musun? Son zamanlarda biraz sessiz görünüyorsun."

Kahretsin.

"Yaptım mı?"

Omuz silkerek, "Belki de çok fazla okuyorum," dedi. "Olmuşsun gibi hissettiriyor. . . Bilmiyorum. Belki bana kızılıyorsundur diye düşündüm."

"Ne?" Bu beni şaşırtıyor. "Sana kızgın değilim."

"Ah. Sadece o . . . konuştuğumuzdan beri benden kaçıyormuşsun gibi geliyor." Üzülmüyorum, diye onu temin ettim. "Son zamanlarda aklımda çok şey var."

Aiden kaşlarını çattı, ifadesinde daha fazla bir şey sormak istiyor ama nasıl olduğunu tam olarak çözemiyormuş gibi bir şey var. Kaşında bir kırıksıklık ve

ne düşündüğüne dair bana en ufak bir fikir vermeyen ağzına yaslandı ve şu anda bir şekilde ne düşündüğünü bildiğinden endişeleniyorum. *Ben* Benim dayanıksız yalanlarımın arasından gerçeği görebileceğini düşünerek.

Bilmesinin hiçbir yolu yok. İyisin.

"Gerçekten üzgünüm" diyor. "Bütün bunları sana yüklediğim için."

"Cidden, sorun değil." Gülümsemeye çalışıyorum ama şu anda ne kadar gergin hissetsem de ne kadar zorlama göründüğünü ancak hayal edebiliyorum. "Bence bu, Sophie'yi önemsemenin bir yan etkisi."

"Sağ." Başını sallıyor. "Umarım ne kadar olduğumu biliyorsundur. . .

seni takdir ediyorum." nefesimi tutuyorum

Sadece yaptığın iş yüzünden. İçine okumayı bırak.

"Memnun oldum," diyorum. Burada mutluyum. Sizlerle çocuklar."

Hiçbirimizin bir şey söylemediği bir an var ve gözlerimi kaçırmam gerektiğini, burada oturup onun gözlerine bakmaya devam etmenin tuhaf olduğunu biliyorum ama sorun şu ki... . . o da uzağa bakmıyor. Bir kez daha kendimi onun ne düşündüğünü bilmek isterken buluyorum.

"Güzel," dedi sonunda, ifadesini okumak hâlâ zordu. "Memnun oldum."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, tam olarak ne olduğundan emin değilim ama Sophie bize yeniden katılmak için o anı seçiyor ve bu bir sorun olmaktan çıkıyor.

Sophie, "Wanda fotoğraf çekmemi söylüyor," dedi. "Ve ona bir shot bardağı getirmek için."

Aiden'in kaşları çatıldı. "Bir shot bardağı mı?"

"Evet." Sophie başını salladı. "Bu küçücük bardak olayı. Ama onlardan ne içiyorsun bilmiyorum. Bana söylemezlerdi. Alaska'dan bir tane var!

"Neredeyse her yerden bir tane var," diye

kıkırdadım. "Vebir geyik görmüş," diyor Sophie.

Aiden eğlenerek, Biliyorum, dedi. "Bana geyikten bahsetmiştin. Birkaç defa."

Sophie beklentiyle bana bakarak telefonumu geri verdi. "Peki bugün ne yapacağız?"

"Pekala," diye başlıyorum. "Belki sevdiğin o parka geri dönebiliriz diye düşündüm. Bu eğlenceliydi, değil mi? Bugün güzel bir gün olacak."

"Evet! Kulağa harika geliyor." Heyecanla babasına bakar. "Gelebilir misin?

Lütfen? Kısa bir süre için mi? sallanabiliyorum *Süper* yüksek. Görmek zorundasın.

Ah, ben. . ." Aiden çaresizce bana baktı ve ben sadece omuz silkmekle yetindim.

"Evet," diye iç geçirdi ve ifadesinden bunun onu geride bırakacağını anlayabiliyorum ama garip bir şekilde bu onu çok daha tatlı kılıyor. "Parkı görmeyi çok isterim. Neden ben duş alırken sen yukarı çıkıp giyinmiyorsun?"

Sophie merdivenlere yönelmeden önce neşeyle ciyakladı, Aiden yüzünü benimkiyle buluşturmadan önce yorgun bir şekilde başını öne eğdi. "Mecburum

söylemek . . . bu gülümseme, geçireceğim boktan geceyi buna değdiriyor.

"Süper baba," diye övüyorum.

Ağzının kenarı kıvrıldı ve sanırım böyle anlar beni en çok kararsız yapan şey. Onu o kadar tasasız, rahat gülümsemesi, güzel gözleri ve Sophie'nin uyandığında yaptığı gibi hâlâ yer yer dağılmış saçları ile görmek... . . Olmam gerekenden daha fazla bağlı değilmişim gibi davranmayı çok daha zorlaştırıyor. Saçlarının parmaklarımın altında nasıl hissedebileceğini veya gülümsemesinin tenimde nasıl hissedebileceğini merak etmediğimi.

Sanırım gidip duşa girsem iyi olacak, dedi bar taburesinden aşağı kayarken.

Merdivenlere yönelirken ona sıkıca başımı salladım, o gözden kaybolana ve ben yalnız kalana kadar rahatlamadım. Yüzümün granit tezgaha düşmesine ve yanaklarımdaki kızarıklığın soğumasına izin vererek bir nefes verdim.

Aiden'ı duşta düşünmüyorum. Kesinlikle hayır.

BENoyun alanında kimin daha çok eğlendiğini bilmiyorum - Aiden mı yoksa Sophie mi? Son bir saat, onun ciyaklamaları ve kahkahalarıyla doluydu, Aiden, onu salıncakta itmek ya da kendisi için çok küçük olan orman jimnastiği merdiveninde onu takip etmek, ortalamanın üzerindeki yapısı her bölümde manevra yapmaya çalışırken izlemek çok eğlenceli olsun, onun her isteğini yerine getiriyordu.

Kenardaki bankta mesafemi koruyorum, birlikte vakit geçirmelerini izlemekle yetiniyorum. Aiden arada bir, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsüyor, ki bu, aramızdaki ilişkinin düşünülmesiyle ironik geliyor.*vardır* bir sırrı paylaşıyor, sadece farkında değil. Sophie bu sabah birkaç çocukla birlikte atlıkarıncada kendini meşgul ederken yanakları kızarmış ve nefes darlığı çekerken, o benim yanıma yığılana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum.

"Sanırım yaşılanıyorum," diye gülüyor.

"Beni bağışla." gözlerimi deviriyorum. "Otuzunu yeni geçmişsin."

"Dört ayda otuz iki," diye belirtiyor. "Pratik olarak tepenin üzerinde."

"Huzurevindeki odanı seçmeye başlayacağımdan eminim."

Aiden bana sahte bir rahatlama ifadesi verdi. "Eh, sanırım endişelenecek bir şey daha azaldı."

"Bu benim ana planım," diyorum ciddi bir şekilde. "Seni hemen evden kov ve Sophie'yi süper kötü yardımcım olarak yetiştir."

Aiden, "Bunun için iyi şanslar," diye homurdandı. "Sophie bazı sabahlar dişlerini fırçalamam için benimle kavga ediyor. İçimden bir ses, onun organize suçlara sabrı olmadığını söylüyor."

"Pekala, kahretsin." Başımı sallıyorum. "İşte benim beş yıllık planım."

Güneş gökyüzünde daha da yükseliyor ve Aiden kaşlarını çatarken yüzünü kaldırıp gözlerini kapatıyor. "Belki de Sophie'ye biraz güneş kremi getirmeliydim."

"Zaten yakında acıkacak. O iyi olacak."

"Haklısın. Biraz daha oynamasına izin vereceğim, sonra gidebiliriz. Onun yanmasını istemiyorum."

"Domuzların güneş yanığı olabileceğini biliyor muydunuz?"

Aiden bir şekilde inanılmaz görünüyor ve aynı anda eğleniyor. "Bunları tam olarak nerede tutuyorsun?"

"Beni yakaladın." Kendi kafatasına vurmak için yumruğunu kaldırdım. "Muhtemelen daha önemli bir şey için saklamam gereken tüm fazladan alanı alıyorlar. Vergi kanunu gibi, belki."

Göz ucuyla ağzının kıpırdadığını fark ettim ve fazla sersem görünmemek için kendi gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. İkimiz de bir süre sessizce oturup Sophie'nin eğlenmesini izledik ve Aiden'ı gözümün ucuyla beni izlerken yakalayana kadar hâlâ kendi kendime sırtıttığımı farkında bile değildim.

"Özür dilerim," diyorum mahcup bir şekilde. "Çok mutlu görünüyor."

Hala beni izliyor, aynı okunamıyor*bir şey*Düşüncelerini okuyabilmeyi dilememi sağlayan ifadesinde. "Hayır, öyle. . . Özür dilenecek bir şey yok."

"Son konuştuğumuzda haddimi aştığımı biliyorum ama... . . gerçekten bir fark yarattı, bence. Seninle daha fazla zaman geçirebilmesi."

"Yapmadın," diye karşı çıktı ve sonunda bakışlarını Sophie'ye çevirdi. "Aşmak. Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

"Hala. Eminim yeni yeni çıkmış birinin her şeyi biliyormuş gibi davranması can sıkıcıdır."

Aiden sessizce gülüyor. "Bu çok tuhaf. Bundan daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor." "Gerçekten mi?"

"Belki de sen ve Sophie çok iyi anlaştığınız içindir."

"En azından yatağıma asla pislik koymadı."

Hâlâ Sophie'yi izlerken hafifçe gülümsüyor. "Bana kızgın olmadığına sevindim."

"Yemin ederim, hiç olmadım."

Ona kaçamak bakışlar atmıyormuşum, rüzgarın saçlarını dalgalandırdığını, kot pantolonunun nasıl durduğunu ya da koyu gri Henley'nin göğsünü nasıl sardığını fark etmiyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum ama Aiden beni yakalayıp kendi bakışlarını kaçırdığında bunu yapmak zordu.

"Güzel," diyor sonunda. "Sadece garip hissettim. Sanki benden kaçıyormuşsun gibi." "Evet iyi . . . önce benden kaçtın."

Aiden'ın yüzü sırtıtmaya dönüşüyor. "Duygularımızı yönetmekte pek iyi değiliz, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Deneyimlerime göre, garip durumlardan kaçınmak, onları halletmenin mutlak en iyi yolu.

"Yani garip bir deneyim olduğunu kabul ediyorsun," diye dalga geçiyor.

Bilebileceğinden çok daha fazlası, acıyla düşünüyorum.

"Demek istediğim, yarı çıplakken patronumla hiçbir zaman anlamlı bir konuşma yapmadım, bu yüzden her şeyi göz önünde bulundurarak bu işi iyi hallettiğimi düşünüyorum."

"Evet . . . Gömleğimin biramı temizlemek için en iyi seçenek olduğuna inanmamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Oradavardıçekmecedede mükemmel derecede iyi el havluları." "Çok yorgundum tamam mı?"

Bu çok kolay hissettiren, kafamda olup biten diğer tüm saçmalıkları neredeyse unutmama neden olan ve üzerinde çok uzun süre durursam beni endişelendiren bir an. Bu kadar iyi olmak zorunda mı? Akıllıca bir şey yapıp tüm hislerimi bir kenara atmayı çok daha zorlaştırıyor.

Konuyu değiştirmenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Bu yüzden . . . Disneyland? Aiden, "Evet," diye içini çekti.

"Patronumun sızlanmalarını şimdiden duyabiliyorum." "Ama ne kadar mutlu olacağını bir düşün," dedim.

"Haklısın" diyor. "Aklını kaybedecek." "Hiç bulundun mu?"

Bir yüz yapar. "Kesinlikle hayır."

Ah oğlum. Bu ekstra eğlenceli olacak."

"Buna ne kadar pişman olacağım?"

"Endişelenme, tüm zor şeyleri halletmek için orada olacağım." "Zor şeyler mi?"

"Ah bilirsin . . . prenseslerle fotoğraf çektirmek, Uyuyan Güzel Kalesi - giyinmek isteyeceğinin farkındasın, değil mi? Hız trenleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Aiden midesi bulanmış gibi görünüyor. "Günün büyük bir bölümünü okulda geçirmek isteme olasılığı nedir? *Yıldız Savaşları* çekicilik?"

"Nefesimi tutmazdım," güldüm. "Bence bir sürü prenses komşusu eğlencesi içindesin. Belki bir geçit törenine yetişebiliriz!" Aiden'in yüzündeki ifade beni sadece daha çok güldürüyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Dört gözle beklediğine sevindim, diye mırıldandı.

Elini okşamak için uzanıyorum. "Kaybolmayacağından emin olacağım, merak etme."

Elimi onun elinin üzerine koymam masum bir hareketti ama kahkahalarım sustuğunda kahkahalarımın hâlâ orada durduğunu ve Aiden'in elimin onunkine dokunduğu yere öylece baktığını fark ettim ki bu da düşünce akışımı kaybetmeme neden oldu. Kendimi hatırlayana kadar ne kadar böyle kaldığımızı bilmiyorum, garip görünmeden elimden geldiğince hızlı bir şekilde boğazımı temizleyip geri çekiyorum.

"Üzgünüm."

"Sorun değil," diyor çok hızlı bir şekilde. "Gelmene sevindim." "Evet?"

Bana bakmadan başını salladı. "Sophie için, yani. Eminim orada seninle daha çok eğlenecektir."

"Ah. Kuyu . . ." *Sophie için.* Bu neden acıtıyor? Ne de olsa burada olmamın tek nedeni bu. "Bence çok eğlenceli olacak."

Aiden boğazını temizledi. "Iris'i aradım." "Yaptın?"

"Dükânı iki gün boyunca kontrol edecek kimseyi bulamıyor," dedi bana. "Ardından bir Airbnb aldığımız için."

*Lütfen bana hatırlatma,*üzülerek düşünüyorum. Yine de, Aiden'la bir kirayı paylaşmak neden ben kıvranıyordun? Birlikte beni aşıyor.

Tuhaf bir şekilde, "Bu çok kötü," diyorum. "Sophie'nin kızacağını biliyorum."

Aiden başını salladı. "Cuma günü işten önce gelecek."

"Eh, en azından bu iyi. Garip miydi? Telefon görüşmesi?"

"BEN . . ." Başını sallamadan önce bir an için dudaklarını büzdü. Sesi . . . minnettar. Bunu sordum. Geçen yıl yaptığımız en kolay sohbetlerden biri olabilir."

"Belki de onunla yarı yolda buluşmaya çalıştığını görüyordur."

"Belki." Bana baktı. "Önerdiğin için teşekkür ederim."

"Ah, pekâlâ. . ." Kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Sadece Sophie'yi arıyorum."

Peki sen, söylemem

Sanırım o zaman ikimizin de söyleyecek şeyleri tükendi; Maymun parmaklıklarına taşınan Sophie'yi izlerken ikimizi de bir sessizlik kaplıyor. Bebek arabasını iten bir kadın yanından geçip yanımızdaki sıraya oturana ve yere bebek bezi çantasını düşürürken oflayana kadar öyle kalıyoruz. "Buraya oturmamın sakıncası var mı çocuklar?"

Hayır, tabii ki hayır, dedi Aiden ona. "Lütfen."

Kadın iyi bir gece uykusuna birkaç gün kalmış gibi görünüyor, saçları dağınık bir topuz yapmış ve gözleri koyu halkalarla kaplı. "Park için Tanrıya şükür, değil mi?" Bebek arabasındaki kız bebeğin yayı için telaşlanırken gülüyor. "Enerjisinin bir kısmını yakmak için erkek kardeşini buraya getiremezsem aklımı kaybederim."

Bebeğini daha iyi görebilmek için eğildim. "O çok güzel. Kaç yaşında?"

"Altı ay" diyor bize. "O bir avuç, ama en azından sabit." Şu anda orman spor salonuna giden merdiveni tırmanan koyu saçlı küçük bir çocuğa doğru başını salladı. "O insan hiç yorulmuyor gibi görünüyor." O zaman bize nazik bir gülümseme veriyor. "Hangisi senin?"

Kızım, dedi Aiden parmaklıkları işaret ederek. "O orada."

"O çok tatlı."

Aiden minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sizler çok tatlı bir ailesiniz," diye fişkırırken yanaklarını anında ısındı.

"Ah, biz..."

"Daniel! Ne dedim?" Bize özür diler gibi bir bakış attı. "Üzgünüm. Bir şeyleri kırmadığından emin olmam gerekiyor."

Şimdi merdivende baş aşağı asılı duran oğlunu kontrol etmek için aceleyle bebek arabasını iterek bizi orada bırakıyor ve sonunda Aiden'a bakma cesaretini bulduğumda o da benim kadar utanmış görünüyor.

Utangaç bir gülüşle, "Sanırım böyle bir şey olacaktı," dedi. "Önemli değil."

"Sağ." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıp betona baktım. "Yine de çok saçma."

Aiden yandan başını bana doğru salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim . . ." Sanırım, işleri daha az tuhaf hale getirme girişimimde, tam da o şeyin içinde daha derin bir delik açıyorum. "Eh, belli ki benim ligimde değilsin. Gerçekten başka bir gezegende. Bu yüzden birçok insanın aynı hatayı yapacağından şüpheliyim."

"Senin liginin dışında olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tanrı aşkına, ben ne yaptım? Hala kaçmak için çok mu geç?

"Demek istediğim . . . nesnel olarak konuşursak, senin..."

"O kadar bariz olduğunu sanmıyorum," dedi düz bir sesle. "Objektif olarak konuşuyorum."

Almak üzere olduğum nefes ciğerlerimde hapsoldü ve Aiden'a bakma cesaretini bulduğumda ifadesi tamamen ciddiye.

"Ne?"

Bir şey olursa, dedi Aiden, benimkinden çıkarsın.

Şaşkınlıkla ağız aralandı. "Ne? Bunun hiçbir yolu yok—"

Cassie, bilmelisin. . . "Ardından, yaptığımız konuşmanın içeriğini anlamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Tamam aşkım. Sanırım şimdi haddi aşan benim.

"Hayır, sorun değil, öyle demek istemedim—"

"Birisi için yeterince iyi olmadığını ima etmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi gerçekçi bir şekilde. "En azından ben."

Buna ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ağız açık bir şekilde bankta oturup bir tür yanıt için çabalamaya başladım. o mu diyor *dur-dir* benim ligimde mi? Düşündüğü gibi mi? Yoksa sadece iyi mi davranıyor? Sormaya çok korkuyorum; bu konuşmayla ilgili her şey çılgılık atıyor *tehlikeli*.

İkimiz de on saniyeden çok daha uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Aiden'ın gözlerinin ağızma nasıl baktığını fark ettim.

boğazı bir yutkunmayla inip kalkıyor ve göğsü bir an önce olduğundan daha ağır bir şekilde inip kalkıyor.

"Selam baba! Gel it beni!"

Aiden, oyun alanının diğer tarafından ona el sallayan Sophie'yi bulunca, olması gerekenden daha hızlı nefes almaya devam ederken başını aniden yana çevirdi. Bir ona bir bana baktı ve sonunda banktan kalkmadan önce başını salladı.

"Üzgünüm. Bu ... idi . . . Yapmamalıydım-" Burun deliklerinden derin bir nefes aldı, ancak ağzından çıkarmak için. "Bir şey dediğimi unut gitsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü benden uzaklaşırken arkasından bakarken ne söylemeye başlayacağımı bile bilmiyorum. Zihnim, anlamını bulmaya çalışmak için söylediği her şeyi tekrar tekrar parçalara ayırıyor ve bir araya getiriyor, her biri bir öncekinden daha anlamsız olan her türlü sonuca varıyor. Aiden gerçekten bana garip bir dolambaçlı yolla onun liginde olduğumu mu söyledi? O benim içimde mi?

Ve eğer öyleyse ne anlama geliyor?

Onun benden yapmamı istediği şeyin tam tersini yapacağımı bilerek düşüncelerim yarışırken yedek kulübesinden çıkmam uzun zaman alıyor.

Bir şey dediğimi unut.

Sağ. Bunun büyük şansı.

@alacarte ile sohbet

Lanet olsun, Cici. Bu inanılmazdı.

Benden yüksek sesle olmamı istedin.

Bu gece benim için yalvardığını düşünerek uyuyamayacağım.

Seni becermeyi ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.

Sanırım bir fikir edinmeye başlıyorum.

BÖLÜM 11

cassie

A DisneyLand'daki kimliğim, şimdiye kadar deneyimlediğim en histerik şeylerden biri oldu. Siyah gömleği, siyah güneş gözlüğü ve koyu renk kot pantolonuyla uyumsuz görünüyor - diğer konukların çoğundan daha uzun bir kafa ve eşit ölçüde gergin ve metanetli bir şekilde kararlı olan kalıcı bir ifade. Öyle bile olsa, Sophie'nin ona attığı her şeyi adım adım karşılar. Benim ve onun için yalvardığı kulaklara uyan kulakları takıyor. Kostüm dükkanında sabırla bekler (sonuçta prensesler için çok yaşlı olmadığı ortaya çıktı), dokuz metre boyunca kendini giydirirken: elbise, taç, asa ve ayakkabılar. Yüksekten korktuğundan oldukça emin olmama rağmen, ondan istediği her ata biniyor. Sophie onu Incredicoaster'a bindirdiğinde parmak boğumları tebeşir rengindeydi.

Mükemmel bir gün olurdu. . . aramızdaki garip hava olmasaydı.

Aiden Pazar günü işe gitmek için bizi parkta bıraktıktan sonra, o zamandan bu yana aramızdaki konuşmanın kapsamı, tuhaf merhabalar ve vedalar ile yakınlardaki bir Airbnb'ye biletler ve rezervasyonlarla ilgili kırılmış bir metinden başka bir şey değildi. Parkta yaptığımız garip konuşma hakkında daha fazla bir şey söylemedi - aslında, Aiden o zamandan beri söylemesi gerekenden fazlasını söylemedi. Bu sabah Anaheim'a bir saat süren yolculukta bile, benimle yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda konuşmuş ve garip olan her şeyden kaçınma döngümüzü yeniden başlatmış gibi görünüyor.

İletişim becerilerimiz, herhangi birimiz haddini aştığımızı düşündüğünde, temel seviyelere iniyor gibi görünüyor. Bu konuda o kadar aptalca davranmasaydım can sıkıcı olurdu; Ben de konuyu açmaya kendimi zorlayamıyorum, bu yüzden ona gerçekten kızabileceğimi sanmıyorum.

Öğle vakti, Sophie ve ben Matterhorn'dan çıkarken, Aiden'ın çoktan bitkin düştüğünü, bir bankta gölgeli bir ağacın altına saklandığını söyleyebilirim. Güya bekleyemeyecek bir banyo molasına ihtiyacı vardı ama Yeti'den korkmadığına tam olarak ikna olmadım. Doğum günü kızı yolculuk hakkında gevezelik ediyor, Bibbidi Bobbidi Butiğinden aldığı tacı düzeltiyor (mavi, çünkü pembe prenses elbisesine göre çok kızsıydı) ve tam babasını görür görmez yanımda zıplıyor.

"Baba,Baba," Sophie ona doğru koşarken heyecanla ciyaktı. "Harikaydı!"

"Bahse varım." İki içki almak için yanına uzandı ve her birimize birer tane verdi. "Susamış olabileceğinizi düşündüm."

Bir şişe Snapple için bu kadar mutlu olmamalıydım ama elimde değil. En sevdiğim lezzetten sadece bir kez bahsetmişim ve görünüşe göre Aiden bunu hatırlayacak kadar önemli bulmuştu. Onu ileri geri sallayarak ona minnet dolu bir gülümseme gönderdim. "Şeftali çayı."

"Bana bu noktada kanını akıttığın söylendi."

Aptalca sırtışıımı görmesin diye dikkatimi şişeye verdim ve kapağı açmak için uzandım. Gerçeği okumak için gülerek çevirdim.

Aiden merakla başını salladı. "Ne?"

Bunu uyduramıyorum, diye homurdandım, onlara okuyabilmek için kapağı tutarak. "Bir şefin şapkasındaki yüz kıvrım, yumurta pişirmenin yüz yolunu temsil eder."

Aiden gülümseyerek elini uzattı. "Mümkün değil."

Kapağı eline bırakıyorum. "Olabilmekbir yumurtayı yüz farklı şekilde pişirir misin?"

"BEN . . ." Kaşlarını çatı. "Aslında bilmiyorum. Bilmem mi gerekiyor? "Tanıdığım tüm profesyonel aşçılar yumurta meraklısıdır," diye tsk ettim.

Aiden'in dudakları yukarı kıvrıldı ve bu, Pazar gününden beri yaşadığımız ilk normal an olabilir.

Görünüşe göre Sophie bu değiş tokuşla ilgilenmiyor, Gatorade'sinden bir yudum alıyor ve aasonra yüksek sesle. "Tekrar Matterhorn'a binmek istiyorum," diye sızlandı. "Tekrar yapabilir miyiz?" Aiden'a yalvaran bir bakış attı. "Baba. Yapabilirdintamamenonu seviyorum. Bilir miyiz?"

Ah, ben. . ." Ona gülümsüyor ama gergin görünüyor. "Biliyorsun, daha halletmemiz gereken çok şey var. Bir sonrakine geçmeme ne dersin?"

Sophie, "Tamam," diye somurttu.

Sophie'yi nazıkçe dirsekledim. "Bence baban Yeti'den korkuyor."

"Ne?" Sophie endişeyle babasına bakar. "Korktun mu?" Aiden tek kaşını kaldırıyor. "Yeti'den korkmuyorum."

"Bu tam olarak Yeti'den korkan birinin söyleyeceği şeye benziyor," diye takıldım.

"Tabiki öyle."

"Ben sadece söylüyorum." omuz silkiyorum "Yeti'yi duyduğunuz an, aniden bir banyo molasına ihtiyacınız oldu."

"Komik," diye homurdandı. "Acıktınız mı çocuklar?"

Sophie eliyle karnını kapatıyor. "Açlıktan ölüyorum."

"O tarafta birkaç yiyecek arabası gördüm." Fantasyland'i işaret ediyor. "Gidip neleri olduğunu görebiliriz."

"Hala Peter Pan'a devam etmeliyiz!"

Aiden, Oraya gideceğiz, diye güvence verdi. "Günün geri kalanına hâlâ vaktimiz var." "Tamam aşkım, diye homurdandı. "Biz sürece-"

Aiden'la benim, Sophie'nin bizi takip etmeyi bıraktığını anlamamız bir saniye sürdü ve ikimiz de döndüğümüzde, onu tamamen başka bir şeyin yakaladığını anladık.

dikkat. Ne gördüğünü anlamak için gözlerimi kısarak Fantasyland'e doğru bakış açısını takip ettim.

"Bu mu . . . ?"

Sophie ciyaklıyor. "Bu Mirabel!"

Elimi tuttu ve beni söz konusu Disney prensesine doğru çekerken arkamızda çok kafası karışmış görünen bir Aiden bırakarak beni çekmeye başladı. Koyu bukleleri ve altın tenli çok güzel bir aktör, işlemeli deniz mavisi bir etek ve dökümlü beyaz bir bluzla yakınlarda zıplıyor. Yine de onu ele veren, yuvarlak ve parlak yeşil olan gözlüklerdir. Yanından geçtiği küçük çocuklara el sallamak için duruyorlar ve biz yaklaştıkça Sophie nefes nefese kalıyor.

Cassie! Cassie! Bu Mirabel!"

"Onu görüyorum," diye güldüm. "Gidip onunla tanışmak ister misin?" "Yapabilirmiyim?"

"Devam et," diye ısrar ettim, onu şu anda sadece üç metre ötede olan oyuncuya doğru iterek. "Hemen burada olacağız."

Sophie neredeyse Mirabel'in yönüne doğru koşar, sadece bir adım kadar uzaktayken yavaşlar ve sabırla geri çekilir, Mirabel kılığına girmiş aktörün Sophie'den biraz daha genç görünen bir çocukla konuşmasını bitirmesini bekler.

"Az önce ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Sonunda yetişen Aiden'a baktım. "Hıza ayak uydurmalısın *Cazibe* çılgınlık," diye kıkırdadım.

"Görünüşe göre." Yanımda duruyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Onu hiç bu kadar heyecanlı gördüğümünden emin değilim."

Mirabel'e takıntılı, diye bilgilendirdim onu. "Sevimli bir film. Onu izlemesin."

"Önümüzdeki hafta ona sormak için bir noktaya değinmeye çalışacağım," diye söz verdi.

İkimiz de Sophie'nin sonunda Mirabel'e yaklaşma sırasını almasını izliyoruz, oyuncu onun seviyesine çömeldiğinde yüzü aydınlanarak ona parlak bir gülümseme veriyor. Ne hakkında konuştuklarını duyamıyorum, ama Sophie'nin çocuğun başkana eşdeğer biriyle tanışmış gibi görüldüğüne göre, bu iyi olmalı.

Bir yudum daha almak için içkimi açarken, "Disney'den oldukça iyi sağ çıkıyorsun," diye işaret ediyorum. "Kulakların seni yapacağını sanmıştım."

Uzanıp Mickey Mouse'un kulaklarına dokunmak için uzandı ve Sophie, butiği gördüğü anda taç almak için kendi kulaklarını fırlatmakta ısrar etti. "Sanırım dibe vuran baba böyle görünüyor."

"Şirinler, merak etme," diye güldüm.

Usulca boğazını temizliyor. "Öyle mi?"

"Evet, onlar..." Ona bakmak bir hata, çünkü Disney'de tamamen siyah giyinen ve Mickey Mouse kulakları takan biri nasıl olur da bu kadar baştan çıkarıcı görünebilir? Güneş gözlüğünün arkasından gözlerini göremiyorum ama

Bence fark etmez, çünkü bana baktığı çok açık. "Onları çıkar," diyorum biraz daha alçak sesle.

Mirabel'e imza defterini imzalattıran Sophie'ye dönüp bakmadan önce bir anlığına çenesinin incelikle çalışmasını izledim. "Sen de öyle."

Ona sorabilirsin,kafamın içinde bir şeyler fısıldıyor.Parkta ne demek istediğini sorabilirsin. Bunun olabileceği en kötü şey nedir?

Bana sadece iyi davrandığımı söyleyebilirdi. İşte bu.

Hey, Aiden, yaklaşık...

"Baba! Cassie!"

Başımı hızla çevirdiğimde, Sophie'nin çılgınca hemen arkasındaki bir çalıyı işaret ettiğini, sadece kıvrıcık bir saç ve zümrüt yeşili bir panço seçebildiğini yakaladım. Aktör, adaşları kadar gergin görünüyor, bir dalın arkasından yukarı bakıyor ve onlara doğru koşan Sophie'ye utangaç bir el sallıyor.

"Ee, Bruno hakkında konuşacağız," diye yarım yamalak şarkı söyledim. Aiden kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey," güldüm. "Hiperventilasyona uğramadan onu yakalasak iyi olur."

Muhtemelen en iyisi,Bence.Merak kediyi öldürdü.Kediyi boşver,

beni daha çok endişelendiren benim kahrolası duygularım.

Günün geri kalanında konuyu açmaya çalışmıyorum.

İÇİNDE

Tüm günün her saniyesini Disneyland'ı keşfederek geçiriyoruz - Sophie bizi güneş battıktan çok sonrasına kadar bir cazibe merkezinden diğerine sürüklüyor. Aiden, her şey söylendiğinde ve yapıldığında fiziksel olarak onu taşımak zorundadır, küçük kız kapanana kadar kalmaktan fazlasıyla mutludur. On yaşındaki bir çocuğa onu gece yarısından sonra dışarıda tutmanın iyi bir fikir olmadığını açıklamak zordur.

Airbnb'ye giderken arabada uyuyakaldı, ama dışarıdan geçen arabaların sesinden başka bir şey olmamasına rağmen, Aiden ve ben hala gergin sessizliği bozmanın bir yolunu bulamıyoruz. Parktan ayrıldığımızdan beri bana bir kez bile bakmadı ve güneş batmış olsa da, ona şöyle bir göz atsam dışarıdaki sokak ışıklarından yüz hatlarını ancak seçebiliyorum. Bu devam ederse, evde yaptığımız gibi tüm katın güvenlik ağının aramızda olmaması Airbnb'nin küçük alanına hapsolmek garip olacak.

Bana ulaşana kadar ne kadar böyle kaldığımızı bilmiyorum ama parmaklarının direksiyona dördüncü kez vurmasını dinlediğimde artık buna dayanamıyorum. "Bugünün bir hit olduğunu söylemek yanlış olmaz," diye işaret ettim. "Geri döndüğümüzde muhtemelen o prenses elbisesini okula giymeye çalışacak."

Aiden hafifçe güler. "İşe geri döneceğim boktan gösteriye değdi."

"Süper baba," dedim geçen günkü ifademi tekrarlayarak. Zar zor gülümsemesini seçebiliyorum. "Evet."

"Bahse girerim onu yatağa taşıdığında yerinden bile kıpırdamaz."

"Muhtemelen haklısın," diye onayladı ve tekrar baktığımda dikiz aynasına baktığını görüyorum. "Tam bir gün geçirdi."

"Eğlendin mi?"

"Kesinlikle bir şeydi."

"Belki geri döndüğünde işe giderken kulaklarını takabilirsin."

"Tabiiki. Bunu yapacağım," diye homurdandı.

Neredeyse karanlıkta sırtıyorum, yüzümü pencereye çeviriyorum. Aramızda her şeyin bu kadar kolay görünüp sonra huzursuz anlara dönüşmesi komik. Aiden boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor, görünüşe göre işi bitmemiş.

"Bana çok yakıştığını söylemiştin," dedi, sesi bir an önce olduğundan daha alçaktı. "Bu yüzden."

Kalbimin daha hızlı attığını hissederek başımı hafifçe çevirdim. "Evet. Yaptım."

"Daha önce bana bir şey soracaktın," diye devam etti. "Bu neydi?"

"Ah." Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. "Ben sadece . . ." Bu iyi bir fikir değil ve bunu biliyorum. Bunu bırakmalıyım ama bunu yapmıyorum. "Geçen gün ne demek istediğini soracaktım."

"Geçen gün," diye yankılandı sessizce.

"Evet, sen..." Araba koltuğuna geçtim, ellerim dizlerimi kavrarken sırtımı dikleştirdim. "Parkta. O kadın söylediğinde - ben senin olduğunu söylediğimde -"Tanrı." Belirsiz olmadığını söylemiştin."

Uzandığım bu dağınık pisliği toplamasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu çünkü nabzımın kulaklarımın içinde atışını düşündüğümü bile zar zor duyabiliyordum. Göğsüm nefes almayı zorlaştıran çırpıntılar ve kıvılcımlarla yanıyor.

"Ah."

Kendisini genişletmesini bekliyorumah,ama en az bir dakika başka bir şey söylemez. En az altmış saniye, bu konuya tekrar değindiğim için giderek daha fazla paniğe kapıldım.

"Senin liginde olmadığının bariz olduğunu söyledin," diye fısıldadı. Nefes almıyor olabilirim. Söylemesi zor. "Öyle olmadığını söyledin."

"Çünkü değil."

Dudaklarım aralanıyor ve artık bakışları kaçırmıyorum; aslında, ona bakmak için neredeyse tamamen koltuğumda döndüm. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ben de emin değilim."

"Bilmek zorundasın," diyorum. "Dediğin buydu.*Bilmelisin*. Neyi bilmem gerekiyor, Aiden?"

Parmaklarının şimdi direksiyonu kavradığını ve hâlâ bana bakmadığını fark ettim. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız bilmiyorum."

"Ah." Göğsümdeki her kıvılcım bir anda sönüyor. "Sağ. Elbette."

"Sadece, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

"Anladım," dedim sözünü keserek. "Üzgünüm. Haklısın. Kesinlikle uygunsuz." "Cassie, bu sadece-"

"Anlıyorum, Aiden." Yüzümü pencereye çeviriyorum. "Cidden. Sadece merak ettim. Önemli değil."

Tekrar sustu ve kendimi, tıpkı yapacağımı bildiğim gibi, bu konuyu açtığıma pişman olarak buldum. Sokak lambaları hala dışardan geçiyor ve kalbim hala çok hızlı atıyor ama az önceki garip beklentilerin hiçbirini taşıyor, sadece utanç ve hafif bir hayal kırıklığı.

Çeneni kapalı tutmalıydın.

BEN Airbnb'ye giderken Aiden'in bir şeyler daha söylemesini beklemeye devam et ama o asla söylemiyor. Her şeyi alt üst ettiğimi, üstesinden gelmekte zorlanacağımız bir durum yarattığımı düşünmeye başlıyorum. Her şeyin yalan olmasına izin vermem gerektiği açıktı, Aiden'in sadece iyi davranması giderek daha olası hale geliyor ve şimdi dadısının olayları çok fazla okumasından endişe etmesi gerekiyor. Sanırım onun yerinde olsaydım, ben de garip hissederdim.

Aiden, Sophie'yi odalarına tıktırırken ben de kendimi banyoya kilitledim ve dışlerimi agresif bir şekilde fırçalayarak o günkü olayları kafamda anlattım. Aiden'in söylediği ve hatta söylemediği her şeyle bir şeyler kastetmiş olabileceğini düşünürken nerede hata yapmış olabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Cassie, bilmelisin...

Tanrı. Bu beni uyanık tutacak.

Suyu kapatmadan önce diş macunumu lavaboya tükürdüm, diş fırçamı tezgahın üzerine düşürdüm ve tekrar aynaya bakmak için kenarını tuttum. İlk etapta muhtemelen saçma, aslında sahip olduğum gerçeğimut ettidaha fazlasını kastetmiş olabilir; bunda iyi bir fikir diye haykıran hiçbir şey yok ve uzun vadede - iyi bitmesinin hiçbir yolu yok. EşiteğerAiden ilgilendi. Ki o değil. Ya da belki öyle, sadece bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor. Belki de kendimi daha iyi hissetmek için bu fikri şapkaya atıyorum. Bilmiyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes üfledim ve sonunda beni hiçbir yere ulaştıramayacak olan bu kötü düşünceleri üzerimden attım. kendime hatırlatmalıyım

Beni izleyen kişinin Aiden olması önemli değil. Benim için bir şeyler hissettiğini düşündüğüm kişinin o olup olmadığı önemli değil, çünkü sonunda ortadan kayboldu. Ve orada olmayan şeyleri hayal etmeye devam edersem, yine yapacağı şey tam olarak buydu.

İşim bittiğinde banyonun kapısını sessizce kapatıp koridora çıktım. Burası karanlık, sadece salonun sonundaki yaşam alanında hâlâ yanan lambadan ince bir ışık huzmesi geliyor ve belki de bu yüzden ilk başta onu göremiyorum. Yatak odama gitmek için hareket ettiğimde doğruca büyük, katı bir kütleye çarptım, ilgilendiğim nesne karanlık koridorda benimle çarpıştı ve beni gafil avladı.

Aiden'ın elleri sanki içgüdüsel olarak omuzlarımı kavradı ve beni sabitledi. Cassie?

Saplantılı bir şekilde hakkında stres yaptığım kişinin artık benden bir adım uzakta olduğunu ve aynı zamanda bana dokunduğunu algılamak beynimin bir saniyesini alıyor.

Üzgünüm, diye kekeledim. "Seni görmedim."

"Yok, önemli değil. Ben sadece . . ." Hâlâ omuzlarımı tuttuğunu fark etmiş gibi ellerini hızla çekti. "Bir içki alıyordum."

Koridorun diğer ucuna baktım, Aiden ve Sophie'nin paylaştığı yatak odası benimkinden üç metre uzaktaydı. "Sophie uyuyor mu?"

"Işık gibi sönsün."

"Eh, büyük bir gündü."

Başını sallıyor. "Oldu."

Ben ayaklarıma bakarken Aiden ensesini ovuştururken ikimiz de orada rahatsız bir şekilde öylece dikildik.

"Bugün eğlendin," diye denedi. "Sağ?"

"Elbette," diye onu temin ederim. "Harika bir gündü." "İyi iyi."

Cassie, bilmelisin...

Sadece uyumalıyım. Uyumalı ve bugün olanları unutmalıydım, Aiden'ın kim olduğu ve gördükleri hakkında bildiğim her şeyi unutmalıydım - yani yarın uyanıp dikkatim dağılmadan işimi yapmaya başlamalıydım. Bunu yapabilirim, değil mi? Aiden benim için Sophie'nin babası olmaktan başka bir şey ifade etmiyormuş gibi davranabilirim. *BENolabilmek.*

Ama görünüşe göre ağzımı açmadan duramıyorum.

"Dinle, daha önce-"

"Evet?"

Hevesli ses tonu beni hazırlıksız yakaladı ve başımı kaldırdığımda, ifadesinin sesiyle eşleştiğini fark ettim. Beynim onu bir saman gibi kavırıyor. Ona zorla susmasını ve oturmasını söylemeliyim.

"Ben sadece . . . Üzgünüm. Eğer seni rahatsız ettiysem. Aramızda garip şeyler olmasını istemiyorum."

"Ah." Yavaşça başını salladı, o istekli bakış söndü. "Sağ. Hayır. Yapmadın."

"Sanırım aptalca bir sürü varsayımda bulundum," dedim şaka yapmaya çalışarak.

"Aptalca," diye papağan gibi papağan gibi konuşuyor, sesi hiç de eğlenmiş gibi görünmüyor. O hiçbir şeyi kolay yapmaz.

"Elbette sadece nazik davranıyordun ve ben yanlış okudum. Sadece ciddi olabileceğini düşündüğüm için işimi yapamayacağımı düşünmeni istemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve ona baktığımda, ifadesinin şimdi neredeyse acılı göründüğünü fark ediyorum. Bunu daha da kötüleştiriyor olmalıyım. Şu an ölmek istiyor gibi görünüyor.

Boğazımı temizleyip uzaklaşmak için bir hareket yaptım, böylece yatak odama kaçabilir ve ölmek için farklı yollar düşünebilirdim. "Her neyse, sanırım ben daha iyi..."

Aniden Aiden elini kolumun üst kısmına doladı, tam olarak sıkmadan ama yerimde kalmamı istediğini anlamamı sağlayacak kadar baskı uyguladı. Şaşkınlıkla eline baktım, sonra ona döndüğümde onun hâlâ az önce adım attığım noktaya baktığını ve benim kadar bana uzandığı kadar kafası karışmış göründüğünü gördüm.

"Aiden?"

"Değil," dedi sertçe, hâlâ bana bakmıyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Aptalca," diyor. "Saçma değil."

Kalbim yarışmaya başlıyor. Kendime umut etmemeyi, bunu çok fazla okumamayı söylüyorum, şimdiye kadar yaptığım her örnek beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Aiden başını sallar. "Ben de emin değilim."

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin," dedim hüsrana uğramış bir şekilde. "Kafa karıştırıyorsun."

Aiden gülüyor ama bu tuhaf. "BEN hissetmeksenin yanında kafası karışık." "Ne? Bu ne anlama geliyor-"

"Çünkü seni bu kadar düşünmemeliyim." Tüm hava ciğerlerimden hızla çıkıyor. "Ne?"

Aiden o anda bana baktı ve karanlıkta bile gözlerindeki açlığı seçebiliyordum. Nefesimi kesmeye yetiyor. "Ve senin hakkında düşünmemeliydim.yol/bunu yapıyorum."

Bu küçük alanda yutkunma şeklimi kaçırmasına imkan olmadığını biliyorum. "Aiden, ben..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye içini çekti. "Muhtemelen yapmamalısın. Haddimi aştığımın farkındayım. Bu sadece . . . deliriyormuşum gibi hissediyorum Bütün bu anlaşmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum ama Sophie seni çok seviyor ve kendimi durduramıyormuşum gibi görünerek tüm bunları mahvetme sebebim olamam..."

Karanlıktan mı, yoksa bu kelime kusmuğunu andıran konuşmaya kaymasından mı emin değildim ki bu, her zamanki kendine hakim haliyle tam bir tezat oluştuyordu; Bana tepeden bakarken sözleri dilinde ölüyordu ve biri parlak biri koyu gözlerini seçebiliyordum ve ikisi de bana dikilmişti. Hala kalbimin kaburgalarımnda bir dövme gibi attığını hissedebiliyorum, kendimi sorgularken hala kulaklarımnda atan kanın sesini duyabiliyorum, ama Aiden'ın bana bakışındaki bir şey bana cesaret veriyor.

"Ya eğer" -yoğun bir şekilde yutkundum, bakışlarımı ağızından tekrar gözlerine indirdim- "durmanı istemiyorsam?"

Onun sessiz nefesini duyuyorum. "Ne?"

"Senin tek olduğunu kim söyledi? Ya ben de seni düşünüyorsam?" Ellerin havaya kalkması ve parmak uçlarının tişörtümün eteğiyle benim giydiğim pamuklu şortumun arasındaki deri parçasını sıyırmasının bilinçli bir şey olduğunu düşünmüyorum.

sadece şimdi hatırlıyorum, her yerinde küçük kalpler var.

Sesi şimdi inanılmayacak kadar yumuşak, neredeyse boğuk. "Senin var mı?"

"Haftalarca," diye itiraf ediyorum, kendimi cesur hissederek.

Kalçalarımı kavradı. "Bu çılgınlık, değil mi?"

yarısını bilmiyorsun.

"Biraz deliliğe aldırmiyorum," diye nefes alıyorum, ağızım onunkinden birkaç santim uzakta.

Göğsüme doğru bakarken avucunun sıcak sıcaklığının gömleğimin altından kaydığını ve belime doğru şekillendiğini hissediyorum. "Yine o gömleği giyiyorsun."

"Bu benim favorim."

Daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim inleme ve sızlanma gibi bir şey. "Benim de."

Ellerimi göğsüne bastırdığımda, omuzlarını kavramak için daha yükseğe itmelerine izin verdiğimde inanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı - sonunda hayal kurduğum gibi vücudunun şeklini benimkine karşı hissetmeme izin verdim. eğer *zorbir şey* Karnıma bastırmak herhangi bir gösterge, Aiden beni düşündüğünü söylediğinde doğruyu söylediğini söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

"Bu çılgınca," diye fısıldadı tekrar.

Ellerimi göğsünün sertliğine geri kaydırmasına izin verdim. "Beni öpseydin daha çılgınca olurdu."

"Yapabilirmiyim?"

"Aiden."

Daha fazla ipucuna ihtiyacı yok.

Ağız görüldüğü kadar yumuşak, keşfedici ama dudakları benimkilere doğru kıvrılırken nazik. Alt dudağımı bir soru gibi yalarken dilinin araştırıcı baskısını hissedebiliyorum ve onu açıp içeri sokmak için daha fazla yönlendirmeye ihtiyacım yok. Dili benimkine dokunduğunda, sanki bir düğme ters çevrilmiş gibi ve aniden dili

elleri çenemde, saçında ve başka her yerde - uzanabildiği her şeyi çekiştiriyor ve dokunuyor. Beni duvara yaslarken, her birini küçük birer hazine gibi daha sonra çıkarabilmem için hafızamda saklarken, muhtaç seslerini yuttum.

Hâlâ karnıma karşı sertti ve sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi, neredeyse düşüncesizce kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Dişlerinin dudağımı kemirdiğini ve sonra nefesinin çenemde sıcak olduğunu hissediyorum, dokunuşu beni ateşe verirken tüm hisler birbirine karışıyor.

"Yapamayız." Sesi tenimde acılı geliyordu. "Yapmamalıyız..." Aniden panikledim. "Ne? Yapamaz mıyız?"

"Burada değil," diye inledi usulca. Sophie. Yapabilirdi. . "

Beni bu kadar kızdırdıktan sonra, sanki onu bırakmasına izin veriyordum. Onu banyo kapısına doğru ittim ve biz içeri koşarken kolu çevirmek için arkasından tuttum. Işığı yakmak için uzandı ve şimdi onu ılık ılık gördüğüme göre -saçları dağılmış, ağzı öpüşmekten kıpkırmızı- her şey son derece gerçekmiş gibi geliyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

Görünüşe göre öyle, eğer Aiden'in boynumu öpme şekli bir göstergeyse.

"Bu gömlek çok dikkat dağıtıcı." Eli tişörtümün önünden yukarı kayarak göğsümün hemen altını kavrarken, ağzı gezinip açıkta kalan köprücük kemiğimi öptüğünde başımı geriye eğdim. "Düşünmeyi bırakmadım. Altında ne olduğu hakkında.

"Ben öyle demek istemedim-"

Ağzı aniden ince malzemenin arasından göğüs ucumu kapattığında bir ses çıkardım, yumuşak bir çığlık banyodaki fayanslarda yankılanarak daha yüksek geliyordu. Aiden hemen geri çekildi ve kapüşonlu gözleriyle bana baktı. "Sessiz olmalısın," diye mırıldandı. "Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim..." Dudakları beni tekrar emmek için kapattığında nefesim daha yumuşak ama daha az ağır değil. "Sessiz olabilirim."

Giderek ıslanan pamuk beni ürperten bir şekilde ovmaya başladığında meme ucuma doğru mırıldandı ve parmaklarım saçını bulup içinden ittirip onu yakınımda tuttu. Hem şimdi hem de bir yıl önce bana dokunması hayal ettiğim her şeydi.

- ve bir parçam tüm bunlara anlam vermek için mücadele ediyor.

Aiden bana fazla düşünmem için fazla zaman vermiyor.

Elinin şimdi karnıma bastırmak için belimden kaydığını hissediyorum, başparmağı tüy gibi hafif bir şekilde bacaklarımın arasındaki kumaşı okşuyor. Aiden kabaca, Durmamı söyle, dedi. "Eğer istediğin buysa, durmamı söyle."

"Değil," diye onu rahatlattım, bana bakmasını sağlamak için saçını çekiştirdim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmak için yüzünü yakaladığımda her iki gözü de şimdi kararış görünüyor, gözbebekleri büyümüş ve nefesi kesilmişti. Onlara karşı "Seni istiyorum" diye fısıldadığımda sesim zar zor çıkıyordu.

Öpüşü şimdi daha şiddetli, elleri daha ısrarcı ve parmaklarım pantolonunun beline kıvrılıp iç çamaşırını çektiğinde, tıslayarak yanıt vermesi göğsümden başka bir yerde bir kalp atışına neden oluyor.

"*Kahretsin*," ağzıma karşı gıcırdıyor.

Ağzı müstehcen sözler söyleyerek bana hâlâ bir şeyler yapıyor ama parmaklarımı sert, kalın uzun aletin etrafına dolamak daha fazlasını yapıyor. Elime karşı seğiriyor, onu pompalamak için yumruğumu aşağı kaydırduğmda tutuşumda zonklıyor ve ucuna geri döndüğümde, orada avucumu kaplayan kaygan bir ıslaklık hissedebiliyorum.

Aiden ona dokunmamı izlemek için arkasına yaslandı, gözleri onu okşayan bana sabitlenirken elleri kalçalarımı buldu. Titrek bir nefes verirken ağzı aralandı ve kontrolüne bir iple bağlı gibi görünmesi, kendimi tuhaf bir şekilde güçlü hissetmeme neden oldu.

"Gelmemi sağlayacaksın," diye inledi.

Gülüyorum. "Bence mesele bu."

"Elinize geçmek istemiyorum."

Elim duruyor. Başparmağımı baştaki ıslak yarığa bastırdım, yalamak için ağzıma götürmeden önce kasıtlı olarak üzerini kapladım ve onu tekrar okşamak için geri verdim, gözlerimi ondan hiç ayırmadım. "Nereye gelmek istiyorsun, Aiden?"

Bana doğru eğildi, dudakları çeneme değdi ve dili benimde sıcaktı. "Senin içinde."

"Yapabiliriz..." O kadar yakındık ki, onun sıcaklığını karnımda, gömleğimin pamuğundan bile hissedebiliyordum. Serbest elimle aceleyle şortuma uzanıp onları itmeye çalıştım. "Bunları çıkarabilirim, eğer sen-"

"Yapamayız," diye homurdandı, sanki bu ona acı veriyormuş gibi.

İçimde bir şeyler sönüyor. "Ah. Üzgünüm, öyle demek istemedim..." "Benistekiçin," diye açıklıyor, "ama hiçbir şeyim yok. Burada değil."

"Ah.Ah.Endişeyle yutkundum. Hâlâ aletine dokunduğumun fazlasıyla farkındayım. RİA'm var, dedim ona. "Ve ben... düzenli kontrollerim var, yani, istersen... ."

Bana vahşi gözlerle bakıyor ve ben onların yüzümden hâlâ ona dokunan elime kadar gidişini izliyorum.

"Ben," diyor. "Ne kadar yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok." "Ve sen . . . Biliyorsun. Sen-"

"Ben temizim" diyor bana.

"Ah. Kuyu. İsterseniz-"

Ellerini kalçalarımına koyması, tek hareketle beni kaldırıp banyo tezgahına oturtması, cevabı gibi görünüyordu. Beni belden aşağı çıplak bırakmak için her şeyi kalçalarımından aşağı yuvarlaması sadece saniyelerini aldı. Nefesim kesilirken parmakları ıslak kıvrımlarımda geziniyor ve sonra diğer elinin beni daha yakına çekmek için kıcıımı kavradığını hissediyorum, ta ki aletin ısısı bana doğru dönene kadar.

aslında nefesimi kesiyor. Dudakları yine boğazımda, beni bu kadar etkileyeceğini bile bilmediğim o noktayı öpmek ve tenime değen sesi tüylerimi ürpertiyor.

"Bunun hakkında ne kadar düşündüğümü biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ya da en azından öyle sanıyorum. Beynim bulanık geliyor.

"Sikeyim Cassie, öylesin" - başım geriye düşerken bir parmağını içime kaydırıyor - "mükemmel." Parmağını içime ve dışına pompalama şekli bir alay gibi geliyor, her itme ve geri çekme bende daha fazlasını istemeye bırakıyor. "Senin bu güzel kedine yapmak istediğim şeyler."

İsa.

Adını öğrendiğimden beri bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Bana bir bilgisayar hoparlörü aracılığıyla fısıldadığından beri duymadım, şu anda çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir zamanda.

Elini çektiğinde mızızlandım ama bacaklarımın arasına yerleştiğini ve penisini girişimi dürtmesi için yönlendirdiğini hissettiğimde bu kısa sürdü. Orada çentikler attığında iniltiLERİMİ yutmak için ağzını benimkine kapattı, beni doldurmak için yavaşça içeri girdi ve ben onun tamamını alırken beni nazikçe susturdu.

"Sessiz," diye hatırlattı bana. "Sessiz olabileceğini söylemiştin, Cassie. Hatırlamak?"

Ona sınıksız sarıldığımı hissettim ve zaten oturmamış olsaydım dizlerimin bağı çözülebilirdi. Başka bir zamanı o kadar çok anımsatıyor ki, farkında bile olmadan bana pis şeyler fısıldadığı bir zaman. *Ben*ve bu beni daha da tahrik ediyor. Her zaman bunu, onun nasıl hissedeceğini hayal etmişim - hiçbir gerçek şeyle kıyaslanamaz.

Nefes nefese başımı salladım, titreyen nefesinin dudaklarıma değdiğini hissettim. Kendini çok iyi hissediyorsun, diye tısladı. "Çok iyi."

Kalçaları artık benimkilerle aynı hizada, her bir santimi derinlere kök salmıştı. Beni yer kalmayana kadar doyurdu ve ben de tezgahın üzerinde hareketsiz kalmaya çalışarak ona karşı titriyordum. "Yapabilir misin-*Ah*. Sadece..."

"Taşınmamı ister misin?" Beni yavaşça öpüyor, kalçalarını beni heyecanlandırmaya yetecek kadar oynatıyor. "Bu mükemmel amcığı becermemi ister misin?" İç duvarlarıma doğru kaydığını hissedebiliyorum ve kendimi dengede tutabilmek için boştaki elimle omzunu tutmam gerekiyor. "Bunu istediğini söyle."

Titrek bir şekilde başımı salladım. "Evet."

"Teşekkürler," diye homurdandı.

Sonra kalçalarını daha sıkı kavradı ve içeri itmek için dışarı çıkardı. Beni doldurduğunda homurdandı, sesi sertti ve tüylerimi ürpertiordu ama yine böyle yaptığı için üzerinde duracak vaktim olmadı.

Aiden daha sert itiyor ve ben haykırıyorum, "*Ah*."

"Şşşt," diye yatıştırdı, başparmağı dudaklarıma bastırırken eli çeneme uzandı. Uslu ol, Cassie. İyi olmalısın ki seni becerebileyim."

Sanırım başımı sallıyorum, ama söyleyemem. Sabit bir ritme başlamasıyla değil, vücutlarımızın bir araya gelen yumuşak sesi fayanslarda çınlarken her vuruş dibe vuruyor. Gerçekten sessiz kalmaya çalışıyorum ama emin olmak giderek zorlaşıyor.

"Aiden. . . Aiden, sen..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdandı. "Seni nasıl ikna edeceğimi söyle."

Dokun bana, diye sızlandım. Elini tutup bacaklarımın arasına alıyorum. "Bana dokunabilir misin?"

Hemen klitorisime bastırdı ve şişmiş tomurcuğu parmak uçlarının altında yuvarlarken başım düştü ve midem kasıldı. Şimdiden çok yakındım, aletin içimdeki lezzetli sürtünmesi aklımı kaçırmama neden oluyordu - ve parmaklarının en hassas bölgeme yaptığı ilave baskı, bacaklarımın arasında her an patlayacakmış gibi sıcak basıncın oluşmasına neden oluyordu.

Nefesi çeneme çarpıyor. "Tamam?" "Aynen öyle," diye nefes alıyorum.

Kahretsin, geleceğim, diye inledi usulca ağzıma doğru. "Yakın mısın?"

Şimdi onunla taşınmaya çalışıyorum. Parmakları klitorisime doğru kayarken ben ellerimi tezgâha yaslayarak onun hamlelerini karşılamaya çalıştım, her biri beni kendine getiriyordu.*tam orada.*

"Sadece kal-*tam*
orada-ah.Ah."Cassiedie inliyor.

Belki de bunu yapan adımı söyleyiş şeklidir. Belki de tam dili içeri kayarken ağzının benimkine değen yakıcı sıcaklığındandır. Belki elleri, aleti ya da vücudunun sıcaklığı - ne olursa olsun, orgazmla kalçalarımındaki her kas gerilirken ve içim onun etrafında titrerken titremeye başladığımı hissediyorum. Sadece birkaç dakika sonra, sanki beni bekliyormuş gibi bıraktığını hissedebiliyorum. Penisinin içten içe seğirdiğini hissedebiliyorum ve kulağımda midemin derinliklerinde keleklerin uçuşmasına neden olan kısıp homurtusunu duyabiliyorum - ve sonra yüzü boğazıma gömüldü ve göğsü benimkine karşı inip kalkıyor.

Bir an öyle kaldık, ikimiz de konuşmuyoruz ve ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışıyoruz ve bunun ne anlama geleceğine dair endişemin, pişmanlığın geçmesini bekliyorum ama gelmiyor. Elleri tenimi okşamaya devam ederken, uzuvlarımın doygun kalitesi ve vücudunun rahatlatıcı sıcaklığından başka bir şey yoktu.

Sonunda bana bakmak için geri çekildiğinde, yüzündeki ifade, az önce olanların gerçek olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi, eşit ölçüde sersemlemiş ve huşu içindeydi. Onu başka bir yavaş öpücük için çekmek için ellerimi yüzünü kavradım ve benden dikkatlice uzaklaştığında inlemesini ağzımda yakaladım.

Onu yeniden öptüm, şimdi daha yumuşaktı ve ağzından nefessiz bir kıkırdama çıkarken dudaklarının bir gülümsemeyle dudaklarıma kıvrıldığını hissediyorum. "Bu bir rüya gibi geliyor," diye mırıldandı.

Onu hala öpüyorum. Duramayacak gibiyim. "Rüya değil."

Yüzünü göğsüme gömdü, burnunu göğüslerime sürttü ve sessizce kıkırdamama neden oldu. "Bu lanet gömlek," diye homurdandı. "Beni deli ediyor."

"Belki de patronumdan bir pijama harcı istemeliyim," diye takıldım.

"Sanırım bütçede olmadığını söylerdi." O zaman bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Öylemiydi . . . garip?"

arkamı döndüm "Garip?"

"Bu sadece . . ." Şimdi kararsız görünüyor. "Uzun zaman oldu ve sen çok... ." Gözleri vücudumda gezinerek titrememe neden oldu. "Kendini kaptırdım."

Ah.

Bu mükemmel amcığı becermemi ister misin?

"Sorun değil." Onu nazıkçe öpüyorum. "Bunu sevdim."

Pis ağzı hakkında her şeyi bildiğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum - samimi olarak.

"Güzel," diye gürledi. "Çünkü öngörülebilir bir gelecekte konu sana geldiğinde kendimi sihirli bir şekilde herhangi bir kısıtlamaya sahip görmüyorum."

Gülümsememe engel olamıyorum, geçen hafta oluşan kaygı dağılıyor ve bu tuhaf sakinliğe dönüşüyor. Ama yine de düşünmeden edemiyorum:

"Ne-" Boğazımı temizledim. "Bu benim işim için ne anlama geliyor?"

"Ne?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Ayrılmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır! Ancak . . . bu . . . bu işleri tuhaflaştıracak mı?"

"İzin vermezsek olmaz," diye temin etti beni. "Sadece her şeyi ayrı tuttuğumuzdan emin olmalıyız."

"Ayırmak?"

"Sophie'den," diyor. "Değin . . . Bunun ne olduğunu öğrenene kadar."

Duymak bana böyle hissettirmemeli - sonuçta söylediği son derece makul bir şey. Ne olduğunu bilmeden onu buna maruz bırakmak Sophie için adil olmaz.

Öyleyse neden birdenbire bu kadar endişeli hissediyorum?

Aiden bir kez benden kaybolduktan sonra aklım uykusuz gecelere ve kırmızı gözlere gitti ve sanırım şimdi onu tanıdığımı göre her şey çok daha kötü olurdu.

Belki de bu yüzden söylemem gerektiğini bildiğim halde hiçbir şey söylemiyorum.

Ona şimdi söyleyebilirdim. Ona hakkımızda, paylaştıklarımız hakkında bildiğim her şeyi anlatabilirdim ama kafamın içinde beni buna karşı uyaran küçük bir ses var. Hayatımdan bir kez çıktı ve ben bundan sağ çıktım ama tekrar yapabilir miyim? Şimdi? Bu sorular, muhtemelen söylemem gerektiğini bildiğim her şeyi bir kenara itmeme neden oluyor ama bunun yerine başka bir kalıcı öpücük için eğiliyorum.

"Her şeyi ayrı tutmakta sorun yok," dedim ona. "Sophie için."

Beni kendine çekerek bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Ama bu, bunun bu gece biteceği anlamına gelmez," dedi bana anlamlı bir şekilde. "Sağ?"

Dudaklarım utangaç bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu istemiyorum."

"Güzel," diye içini çekti. Beni tekrar öpüyor. "Çünkü seninle işim bitmedi Cassie. Uzak bir ihtimal değil."

Bunu söyleyene kadar onu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu beni baş döndürücü hissettiriyor.

Tekrar pantolonunun içine girmeden önce dikkatlice giyinmeme yardım etti ve yanağımı öpmek için çenemi yukarı kaldırmadan önce beni tezgahdan aşağı çekti. Orada gülümsemesini hissettim, diğer elinin şeklini ezberlemek istercesine kalçama doğru kaydığını hissettim.

Beni koridora çekerken banyonun ışıklarını söndürdü ve beni bırakmaya hazır değilmiş gibi gereğinden uzun süre bana sarıldı. Bu duyguyu bildiğimi kesinlikle söyleyebilirim.

"İyi geceler, Cassie."

"Geceler," diye fısıldadım, alçak sesi dizlerimi zayıflatıyordu.

Kendimi ondan ayırdığımda eli kolumdan aşağı kaydı, parmakları parmak uçlarımı bulana kadar tenimi sıyırdı ve sonunda gitmeme izin vermeden önce birkaç saniye onlara yapıştı. Odama dönmek için arkamı döndüm ve ona benimle geri gelmesi için bencilce yalvarmamak için her şeyim gerekiyordu, tıpkı ona son bir kez bakmak için geri dönmemek için inanılmaz bir çaba harcamam gerektiği gibi.

Özellikle de yol boyunca gözlerini üzerimde hissettiğim için.

Yarım saattir Cici'nin giriş yapmasını bekliyorum.

Sanırım biraz takıntılı olduğumu söylemek resmi olarak güvenli.

Beklemeye devam etmeme engel değil.

BÖLÜM 12

Aiden

BEN bütün geceyi onu düşünerek geçirmek.

Uyumak imkansız hale geldi ve yanımda horlayan Sophie ile Airbnb'nin düz beyaz tavanına bakmaya başladım ve keşke bize çift kişilik yatak odası olan bir yer ayırtmış olsaydım, hatta belki de onun için başka bir yatak odası rezerve etmiş olsaydım. Cassie'yi tekrar görmek için gizlice kaçmanın kötü bir fikir olmasının nedenlerini gözden geçirdim. Gözlerimi her kapattığımda, onun yumuşak seslerinin ve daha yumuşak vücudunun anısıyla karşılaşıyorum - onun içinde olmanın, neredeyse beynimin her köşesini geçersiz kılmanın ve orada bir yuva kurmanın nasıl bir his olduğu hissi.

Sonunda sabahın erken saatlerinde uykudan tamamen vazgeçtim, Sophie hala uyurken odamdan çıktım ve kahve yapmak niyetiyle kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Görünüşe göre aynı fikre sahip olan Cassie'yi mutfakta gördüğümde düşünce trenimi kaybediyorum. Aslında ertesi sabah, dün gecedan sonra nasıl birlikte hareket edebileceğimizi henüz düşünmedim; Belki söylediğimiz ve yaptığımız şeylerin garip olacağını düşünmüştüm, ama onu şimdi gördüğümde - kumral saçları hafifçe dağılmış ve dudakları hala kırmızı ve öpücüklerimden biraz şişmiş - ona tekrar ne kadar dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşünebiliyorum.

Artık beni çıldırtan o lanet gömleği giymiyordu ama pamuklu tişörtü ve kot şortunun içinde bile, kıyafetlerinin altındaki ellerime karşı teninin nasıl bir his olduğunu düşünmemek elde değil.

"Günaydın," dedi utanarak, gülümsemesini bir kupanın arkasına saklayarak. "Kahve yaptım."

Göğüs uçlarının dilimin üzerinde nasıl hissettiğini nasıl bildiğimi ya da bu sabah sütyen giydiği için ne kadar pişman olduğumu düşünmemeye çalışarak sırtışına karşılık verdim. "Sabah."

"Sana bir fincan yapmamı ister misin?"

"Sonrasında."

"Sonrasında?"

Aramızdaki boşluğu hızla aştım, ellerimi çenesine koyduğumda onu şaşırttım ve ağzımı onunkine bastırmak için yüzünü yukarı kaldırdım. Dilimin peşine düşmek için dudaklarını aralayarak usulca içini çekti ve oradaki kahvesinden gelen şeker ve kremanın tatlılığını hissedebiliyorum. Geri çekilmeden önce, ona bir daha ne zaman düzgün bir şekilde dokunabileceğimden emin olmadan, günü geçirmeme yetecek kadar aldım.

"Sonra," diye açıklıyorum.

"Pekala, bunun kahveden daha iyi bir uyandırma çağrısı olduğunu söyleyebilirim," diye dalga geçiyor.

"Dün gece uyudunmu?"

"Tam olarak değil."

"Ben de yapmadım."

Dağılmış bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım ve başparmağımı ileri geri kaydırmak için yanağında oyalanmasına izin verdim. Belki de ilk kez onu gerçekten içime çekmeme izin veriyordum, bundan önce bakışlarımın çok uzun süre oyalanmasına izin vermeyecek kadar korkuyordum. Burnunun narin şeklinden ağzının dolgunluğuna ve gözlerinin parlaklığına kadar onunla ilgili her şey beni kendine çekiyor gibi. Onu yeniden öpmek istememe neden oluyor.

Başımı sallıyorum. "Sana her zaman dokunmadan nasıl duracağım?" "Sadece biraz kendine hakim olmayı öğrenmen gerekecek, Bay Reid."

Sikim, her şeyi gizli tutmamız gerektiğine dair not almışa benzemiyor. "Muhtemelen bundan hoşlanmamalıyım."

"Seni yaşlı hissettirdiğini düşündüm?"

"Böyle söyleyince olmuyor, olmuyor."

"Hmm." Kupayı bir eline aktarıyor, diğeriyle parmağını tişörtümün eteğinin hemen altındaki deri parçasına sürmek için ileri geri uzanıyor. "Aklımda tutacağım." Aramıza mesafe koymak için karnımı hafifçe itmeden önce ağzıma bir öpücük daha kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. "Şimdi git otur da sana bir fincan hazırlayayım."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandım.

Tezgâhta bir bar taburesine oturup çenemi yumruğuma dayadım. İşini izlemek çok kolay; haftalardır yapmak istediğim tek şey onu daha açık bir şekilde izlemek ve artık buna izin verildiğine göre, başka bir şey yapmakta zorlanacağımı düşünüyorum. Tezgâhın diğer tarafından kahvemi önüme koyuyor ve bakışlarını benden ayırmadan kendi kupasından bir yudum almak için üzerine eğiliyor. Yaptığımız her şeyden ve hala yapmayı umduğum her şeyden bahseden bir gerilim var - onu nasıl yatağıma sokacağımı veya kendimi onunkine nasıl sokacağımı şimdiden hesaplıyorum.

Başını bana doğru salladı. "Peki bu nasıl çalışıyor?"

"Nasıl çalışmasını istersin? Buradaki tüm güç sende, Cassie. Ağzı tuhaf. Ah, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Kuyu . . . Umarım Sophie okuldayken kendini küçük görmeyi bırakırsın."

"Bunu en başta neden yaptığımı tahmin edebileceğinizi düşünüyorum." Gülümsemesi çekingenleşiyor. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Değil mi?"

"Belki de bana daha detaylı anlatmalısın." Benimle dalga mı geçiyorsun, Cassie?

"İsterim *Asla* Bana göz kırpmadan önce iki saniye boyunca masum görünerek beni temin etti. "Benden istemedikçe."

Koridordan yatak odası kapısının açıldığını, Sophie'nin küçük ayak seslerini duyunca gerildiğimi ve ayaklarını sürüyerek mutfığa girerken sessizce günaydın dediğimde inlememi bastırmak zorunda kaldım. "Acıktım," diye şikayet ediyor.

Cassie'de benim sahip olduğum korkuların hiçbirisi yok. "Prenses Sophie var," diye fişkırıyor. "Bugün on hissediyor musun?"

Sophie yüzünü buruşturuyor. "Tam olarak değil."

On görünüyorsun, dedi Cassie ciddi bir şekilde. "Dünden beri uzadın mı?"

"Ne?" Sophie elini başının tepesine bastırmak için uzandı. "Hayır, yapmadım."

"Bilmiyorum . . ." Cassie bana sinsi bir bakış attı. "Sürmene izin vermek zorunda kalabiliriz.

evdeyiz."

"Ben araba kullanamam!"

İkisine de gülüyorum. "Sürücüyü ben kullanacağım, teşekkürler."

Ah, bekle, dedi Cassie.

İkimize de döndü ve odasına doğru yöneldi, arkasında bir şeyle geri dönmeden önce bir an gözden kayboldu. Parlak ayçiçekleri, papatyalar ve tanımadığım açık mavi bir çiçekten oluşan küçük bir buket çıkarırken parlak bir gülümsemeyle Sophie'nin yanına eğildi. Sophie'nin ağzı açık bir şekilde ona bir an baktıktan sonra Cassie'nin gözleriyle buluşması ve dikkatle çiçekleri alması birkaç saniye sürdü.

Cassie yumuşak bir sesle, Doğum günün kutlu olsun Sophie, dedi.

Sophie'nin küçük dudağı hafifçe titredi ve buketi nazikçe tezgahın üzerine bıraktıktan sonra Cassie'nin beline çarpıp kollarını orada sarmadan önce. "Teşekkürler," diye mırıldandı Cassie'nin gömleğinin içine.

Cassie saçını öpmeden önce onu sıkıca sıkar. "Rica ederim."

Hâlâ ne olduğundan tam olarak emin değilim ama Cassie ile Sophie arasındaki konuşmayı görmek göğsümü sıkıştırıyor. Onları izlerken, neredeyse sonsuza dek birbirlerinin hayatındalarmış gibi geliyor. Cassie her şeyi nasıl öyle gösteriyor? *kolay*?

Cassie, Sophie'nin gözlerinin altını silmek için uzanırken kalın bir sesle, "Ağlama," diye telaşlandı. "Beni ağlatacaksın. Ve ben çok çirkin bir tellalım.

Bu, kızımın sulu bir kahkaha atmasına neden oldu ve Cassie, onu çıktığı yatak odasına doğru itmeden önce dönmesi için ısrar etti. "Git yüzünü sil. Döndüğünde kahvaltı hakkında konuşuruz."

Sophie koridora geri dönmeden önce ağır ağır başını salladı. Hâlâ biraz kafam karışmış halde ağzımı açmadan önce gözden kaybolana kadar bekledim. "Ne hakkındaydı?"

"Ah." Cassie şimdi mahçup görünüyor. "Geçen gün bana annesinin doğum gününde ona çiçek verdiğini söyledi. Düşünüyorum da . . ." Kolunu ovuşturuyor. "Bu sabah uyuyamadığım için vaktim vardı, bu yüzden Google'da arattım ve yakınlarda bir dükkan buldum."

Bir an için, bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim. Sadece Sophie ve Rebecca'nın ilişkisi hakkında bunu bilmediğim için değil - Sophie kesinlikle bundan hiç bahsetmedi - aynı zamanda Cassie yapmak Sophie ve Rebecca'nın ilişkisi hakkında bunu biliyorsun. Ve sadece bu da değil, görünüşe göre bunu öğrenir öğrenmez ilk içgüdüğü Sophie'yi mutlu etmekten başka bir sebep olmaksızın onu kopyalamak için yolundan çekilmek oldu. Bu konuda yaşadığım duygunun ne olduğunu tespit etmekte bile zorlanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kalın bir sesle. "Bu ... idi . . ." Kalbim çok gürültülü atıyor. Duyabiliyor mu? "Harikaydın."

"Önemli değil," diye mırıldandı ayakkabılarına bakarak.

Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki gerçekten acıyor. "Gerçekten öyle," diye onu temin ederim. "Güven bana."

Cassie'nin dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben tezgahta oturup göğsümde köpüren duygularla boğuşmaktan başka bir şey yapamadım.

Hâlâ açım, diye duyurdu Sophie, mutfığa dalmak için o anı seçerek. Görünüşe göre daha önceki duygu nöbetlerini atlatmış. "Yiyebilir miyiz?"

"Tamam, tamam," diye kıkırdar Cassie. "Neye açız?" "Krep istiyorum."

"Sen *Her zamankre* istiyorum."

"Onları sevmemesi ne tuhaf," diye mırıldandım.

Cassie, Sophie'ye, "Yani burada yapacak bir şeyim yok," diyor, "ama bahse girerim sana krep alacak bir yer bulabiliriz."

Sophie şüpheli görünüyor. "Çikolatalı mı?"

"*Elbette* çikolata parçaları ile," diyor Cassie ona. Ardından Sophie'yi yanına çağırmak için kollarını açıyor ve Sophie'ye şakacı bir şekilde gülümserken saçlarını düzeltmek için onu kendine çekiyor. "Uyandığında saçların babaninki kadar vahşi."

İkisi de gülerken Cassie'nin Sophie'nin saçlarını karıştırışını izliyorum, Cassie onu kucaklamak için kendine çektiğinde ve benim sık sık yaptığım gibi saçına bir öpücük daha kondurduğunda göğsümdeki aynı daralma hissi. Onları birlikte izlemek beni tuhaf hissettiriyor, birbirlerini doğal olarak önemsemeleriyle ilgili bir şeyler beni hazırlıksız yakalıyor. Daha iyi bir ifade olmadığı için, içim sıcak ve tüylü hissettiriyor.

"Zaten bir an önce yola çıkmalıyız," dedim ikisine de. "Dün geceyi kaçırdığım için bu gece erken gitmem gerekiyor. Yolda baba olmayan krepler bulabiliriz."

Sophie bana kalbimi acıtan o dişlek sırtışıyla baktı ve Cassie saçını düzeltme sözü vererek onu kendine çekti. Sophie'yi banyoya doğru götürürken omzunun üzerinden bana baktı ve bana farklı bir şekilde ısınmamı sağlayacak şekilde göz kırptı.

Kahvemi tek başıma bitiriyorum, aklım çok uzaklarda ve diğer odadaki iki bayanda.

Başım gerçekten belada olabilir.

T Sophie'nin seçtiği gözlemeci yoldan otuz dakika uzakta olduğu için eve dönüş yolculuğu beklenenden uzun sürüyor, ama orada yediği çikolatalı doğum günü pastası gözleme canavarlığından bahsetmeyi bırakmaması buna değer. Ve o yapmadı. Bunun hakkında konuşmayı bıraktı. Eve girerken bile değil.

"Ama oradaki küçük renkleri nasıl elde ettiler? öyle tattılarıyı. Serpintiler gibi! Ama içeride!"

Cassie çantasını merdivenlerin dibine koyarken gülüyor. "Funfetti pastası gibi."

"Bu da ne?"

"Funfetti pastasının ne olduğunu bilmiyor musun?"

Sophie başını sallıyor ve Cassie teatral bir şekilde nefesini tutuyor. "Tamam aşkım. Baban işe gider gitmez markete gidip bir kutu Funfetti pastası alacağız."

Sophie yumruk pompalar. "*Evet.*"

"Kutu karışımı mı?" Kaşımı Cassie'ye doğru kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Merak etme, hassas şef hassasiyetlerini kırmamak için sen eve gelmeden önce tüm kanıtları ortadan kaldıracağımdan emin olabilirsiniz."

"Wanda'yı arayabilir miyim?" Sophie beklentiyle Cassie'nin elini çekiyor. "Onu arayıp geziden bahsedeceğimi söyledim!"

Evet, tamam, dedi Cassie cebinden telefonunu çıkararak. "Kısa bir süre sonra ona pasta getireceğimizi söyle."

Telefonu kaplığı gibi, odasına doğru merdivenlerden yukarı zıplarken Sophie'nin gözleri parladı. Birkaç dakika merdivenlerdeki ayak seslerini dinleyerek sahanlığın ötesinde gözden kaybolana kadar bekledim.

Ben dikkatim dağılmış bir şekilde merdivenleri izlerken Cassie, Biliyorsun, diye takılıyor. "Kibarca sorarsan, ben *belkisana* biraz pasta ayırayım. Ama box mi hakkında güzel bir şey söylemen gerekecek—*ah.*"

Aniden onu merdivenlerin diğer tarafına sıkıştırıp kanepenin arkasındaki küçük oyuya doğru itip, ağzını benimkine çevirmek için yüzünü avuçladığımda şaşırılmış gibi bir ses çıkardı. Onun içinde erimesi sadece bir saniyesini aldı, kollarını boynuma doladı ve beni geri öperken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Cassie ile ilgili beni bir monotonluğa sürükleyen şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

ergen, ama ona tekrar dokunmam gerekene kadar beklemek sabrımın her parçasını aldı.

Sonunda geri çekildiğinde gülümsüyor, dudakları bir dakika öncesine göre biraz daha kırmızı. "MERHABA."

Özür dilerim, diye mırıldandım. "Saatlerdir bunu yapmak istiyordum." "Vay canına, acı çekiyor olmalısın. söyleyemedim bile."

"İleride bunu her zaman yapmak istediğimi varsayalım."

Daha fazla sırtıtmamak için dudağını ısırtıyor. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Kendimi dizginlemek için daha iyi bir yöntem bulmam gerekecek," diye içini çektim. "Ya da değil," diyor masumca. "Seni kontrolsüz seviyorum."

"İyi olmayı çok ama çok zorlaştırıyorsun."

Yanağımı öpmek için parmak uçlarına bastırıyor. "Belki de kötü olmalısın."

Sertleşmemek için gözlerimi kapatıp başka bir şey düşünmem gerekiyor. Bu kesinlikle zamanı değil. "Beni öldüreceksin."

"Asla." Şakacı bir şekilde omzuma vurarak kendini benden kurtardı. Bir gecenin aramızdaki tüm gerilimi bir şekilde ortadan kaldırabilmesi benim için inanılmaz. Çözümün bu olduğunu bilseydim, daha önce önerebilirdim. "İşe gitmek için hazırlanman gerektiğinden oldukça eminim."

"Evet," iç çekiyorum. Harika bir gece olacak.

"Belki sana sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey vermeliyim?" Gözle görülür şekilde canlanma şeklim muhtemelen acınası. "Ah?"

Yaklaşıp parmaklarının alt dudağımın şeklini almasına izin vermek için uzanıyor. "Eve gelmek için bir şey."

"Geç olacak. ."

Sonra tatlı tatlı gülümsedi, tekrar uzandı ve gözlerimin onun öpücüğü beklentisiyle kapandığını hissedebiliyorum. "Bu iyi." Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı, sonra geri çekildi ve burnuma dokunmak için elini kaldırdı. "Pastanızı tezgahın üzerine bırakacağım."

Sıçrayarak uzaklaşırken gülüyor ve söylediği şeyi yerine getirene kadar birkaç saniye afalladım. Sophie'nin ardından merdivenlerden çıkmaya başladığını duyunca başımı salladım ve burnumun kemerini sıktım.

"Beni gerçekten öldürecek," diye mırıldandım kimseye.

İÇİNDE

ork cehennemdir, beklendiği gibi.

Aşçılarımdan ikisi, görünüşe göre etrafta dolaşan bir böcek dı dışarıdaydı ve dikiş gerektiren bir bıçak olayından sonra aşçı yardımcımı lanet hastaneye göndermek zorunda kaldım. Sanki evren bir gece izin aldığım için beni cezalandırmaya karar vermiş gibi.

Gecenin sonunda ayrılmaya o kadar hazırdım ki, şef önlüğümü çıkarmaya bile zahmet etmemiştim, sadece evin ön kapısından içeri girerken üst düğmeyi açtım ve eve döndüğüm için rahatlayarak iç çektim. Anahtarlarımı her zamanki gibi kancaya astım ve sonunda bu akşamki yemek servisinin stresini üzerimden atabildiğim için gerindim.

Gözlerim Cassie'nin kapalı yatak odası kapısını buldu, saatime bakarken içeride bir kıvılcım kıvılcımı çaktı ama neredeyse gece yarısıydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Bir saat önce ona dokunmak için onu uyandırmanın kabul edilebilir bir şey olduğundan değil ama yine de bunu düşünmüyormuş gibi de davranamam. Parmağımı saçlarımdan geçirirken ceketimin bir düğmesini daha açtım, arzuyu uzaklaştırdım ve kendimi duşa ve yatağa teslim ederken merdivenleri çıkmaya başladım. Kendime bir geceliğine kendimi tutabileceğimi söylüyorum. Ne de olsa bunu haftalardır yapıyorum.

Verdiğim karar, ceketimin arkasında beni geriye, açık olan bir kapıya doğru çeken bir çekiş hissettiğimde tam bir sürpriz olduğu anlamına geliyor. Daha küçük, daha yumuşak bir vücut beni ona bastırırken arkamdan kapanıyor ve ardından yakındaki lambanın aydınlattığı baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

Cassie?

"Sana sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey vermek istediğimi söyledim."

Toplamaya çalıştığım her şey kendini tekrar yüzeye çıkarmaya çalışıyor. "Pastaya ne oldu?"

Ah, büyük bir başarıydı, diye beni temin etti. "İstediğin buysa, üst katta hâlâ biraz var. . "

"Zorlu."

"Mmm." Parmağı, ceketimin hâlâ dikilmiş olan üçüncü düğmesiyle dalga geçiyor.

"Uzun gece?"

"Lanet olası korkunç."

Bana bakmadan düğmeyi kolayca açtı. "Böö. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yorgun olmadığına emin misin? Neredeyse orta-"

Başka bir düğmeyi açıp beni susturuyor. "Şu anda uykum için gerçekten endişeleniyor musun?"

"Ben..." Bir düğme daha, kumaşı, elini içeri kaydırıp avucunu göğsüme bastırmasına yetecek kadar açıktı. "HAYIR. Tam olarak değil."

Sondan ikinci düğmeyi geri almak için diğer eliyle uzandığında gülümsemesiyle ödüllendirildim. "Bu şef ceketi olayı aslında biraz ateşli."

Bu daha önce duymadığım bir şey.

Şimdi ne giydiğini fark ettim, kaşlarımı çattım. "Düğme takan tek kişinin ben olmadığını görüyorum."

"Dün gece biri pijamalarımın şikayet etti."

Elimi kalçasına bastırdım ve baş parmağımla mor pijama gömleğinin büyük beyaz düğmelerinden birine hafifçe vurdum. Her tarafında kediler var. "Sen bir kedi insanı mısın?"

"Kim kedi insanı değildir?"

"Biraz iddialılar."

"Vay canına." Cassie gülüyor. "Kedilerin yüzden fazla ses teli olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bana şu anda gerçekten Snapple gerçeklerini veriyor musun?"

"Üzgünüm." Altına giydiğim tişörtün eteğinin altından parmaklarıyla dalga geçmeden önce ceketimin parçalarını çekiştiriyor. "Gereksiz ıvır zıvır şeyler seni tahrik etmiyor mu?"

Parmakları karnımda gezinirken gözlerimi kapattım. "Bu tek taraflı görünüyor."

Pijamalarımı beğenmedin mi?

"Yerde olmalarını daha çok isterim."

Dudağını ısıyor. "Kendini daha iyi hissetmene nasıl yardımcı olabileceğimi bana hiç söylemedin."

"Birkaç yol düşünebilirim," diye mırıldandım şimdi düğmeleriyle oynarken. "Şunu çıkarsaydın."

O zaman ifadesinde bir şey parıldadı, beni tekrar yatağına doğru çekmeye başlamadan önce küçücük bir tereddüt kırıştırdı. Üzerine emeklemeye zorlanana kadar ceketimi çekiştiriyor, ağzımı onunkine yaklaştıırken sırtı yorgana düşüyor.

Paltomu çıkarmama yardım ederken bile hala üstünü karıştırıyordum ve o gömleğimi başımın üzerine itmek için çekip çıkardığında, daha fazlasını görebilmem için gömleğinin tüm düğmelerini açmayı başardım.

"Siktir, Cassie," nefes alıyorum, ağzım aniden kuruyor.

Onu hissetmek başka, görmek başka. Tamamen yumuşak şişkinlikleri ve güzel pembe meme uçları var - sertleşen zirveleri ağzım için yalvarırken göğüslerini avuçladığımda elimden dökülüyor.

"Ah."

Dilimin orada dalga geçmesine izin vermek için dudaklarımı meme ucuna doladığımda yumuşak ağlaması sadece pantolonumdaki büyüyen durumu daha da kötüleştiriyor, ama sikime geri çekilmesini ve bunun tadını çıkarmamı söylüyorum. Bunu yapmayı hayal ettiğim için zihinsel olarak kendi kıcımlı tekmelediğim sürece, bunu yapmayı hayal ediyorum. Dudaklarımla gergin tomurcuğu çekerken parmakları saçlarıma dolandı ve daha fazla ses çıkarabilmek için dilimi orada döndürdüm.

Çünkü onlarbağımlılık yapan

Cassie onları saklamıyor, kendini sakinleştirmeye çalışmıyor ve sessiz miyavlamaları sırtını eğmesine neden olan keskin nefeslere karışırken Sophie'nin odasıyla aramızdaki zemin için çok minnettarım.

"Seni daha iyi hissettirmem gerektiğini düşünmüştüm," dedi nefes nefese üstümde.

Dilimi bir meme ucunun üzerinde gezdirirken diğerini parmaklarımın arasında yuvarlayarak doğrudan tenine temas ettim. "Bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Ah. Dişlerim göğsünün hemen altında sıyrılıp kaburgalarının üzerinde bir yol öptüğünde kıvrandı. "İstemiyor musun-"

Kalçasını yatağa sabitlemek için uzanıyorum. Sakin ol. Benim istediğim bu."

"Pekala," diye idare ediyor havalı bir şekilde ve rahatladığımı hissedebiliyorum. "Yoluma çıkmaktan nefret ederim."

Karnına karşı kıkırdıyorum. "Bunu takdir ediyorum."

Yumuşak şortunu baldırlarına doğru yuvarlarken nefesimi tuttum ve onu Popsicles kaplı sarı iç çamaşırı içinde bıraktım. "Sahip olduğun her şey bir çeşit baskı mı?"

"En azından tüm iç çamaşırlarım."

Dört gözle bekleyecek bir şey, diye mırıldandım. Parmaklarımı kalçasındaki elastik banda geçirdiğimde ona baktım. "Bu iyi mi?"

"Demek istediğim." Dudakları utangaç bir gülümsemeyle rüya gibi kıvrılıyor. "Eğer seni daha iyi hissettiren buysa."

İhtiyacım olan tek davetiye bu. Neredeyse omzumun üzerinden attığım için iç çamaşırının nerede bittiğinden emin değilim ve şu anda umrumda değil. Uylukları yumuşak ve davetkar, sanki ona bakışından utanıyormuş gibi güzelce birbirine bastırıyor. Avucumla birinin içini yukarı kaydırırken ellerimle onları ayırmaya zorladım ve onu tamamen gördüğümde yutkundum.

Düzgün bukleleri saçlarıyla aynı koyu kırmızı, bacaklarının arasındaki beni vahşi hissettiren kaygan pembe ile mükemmel bir tezat oluşturuyor. Parmak eklemimi onun ıslak kıvrımına kaydırıyorum, kalçaları sabırsızca hareket ediyor ve nefesi kesiliyor.

"Aiden. . ."

"Burada çok güzelsin," diyorum, sesim gergindi. "Ağzımı kullanabilir miyim?" "Ne?" Endişeli görünüyor. "Ah. Yapmıyorum-"

Ona dokunmadan duramıyorum, hala parmaklarımla onunla dalga geçiyorum.

"Beğenmedin mi?"

"Öyle değil, ben sadece... . " Dudağını ısıırıyor. "Asla o tarafa geledim."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen patlamış bir vajinam var.

Homurdandım ve sanırım gülmek üzereydi, ta ki girişini alay ettiğimde boğuk bir sese dönüşene kadar. "HAYIR. bilmiyorsun."

"Zamanını boşa harcamandan nefret ediyorum. Sadece seks yapabilirdik.

Kaşlarımı çattım, görünüşe göre onunla olması gerektiği kadar zaman ayırmayan tüm pislikleri düşünürken endişeli gözlerle bana bakmasını izledim.

Başka bir pislüğün ona dokunduğunu bilmek beni garip bir şekilde öfkeliyor. Tam bu ana kadar kıskanç bir tip olduğumu bile bilmiyordum.

"Sana söz verebilirim ki" - ben aralarına yerleşirken bacaklarını daha da açması için ısrar ediyorum - "bu benim için zaman kaybı değil."

"O-oh, peki, eğer eminsen...ah."

Onu tatmak için dilim onun ıslak kıvrımları arasından ilk kez süzülürken gözlerimi kapatıyorum, tadı dilimde erotik, baş döndürücü ve neredeyse çok fazla. Tekrar yaptığında kalçaları ellerimin altında titriyor ve sırf bundan dolayı beni ne kadar zorladığına dair biraz olsun rahatlamak için şilteye doğru kaydım.

Biraz daha sıkı olan o sıcak küçük demeti bulana ve nefesi kesildiğinde yavaşça daire içine alana kadar dilimi yukarı doğru itirdim. Onu düzeltmek için zamanımı harcıyorum, asla bu şekilde gelmediği tüm zamanları telafi etmek istiyorum. Kahretsin, sanırım harcıyabiliyorsa *saatizin* verseydi bacaklarının arasına.

Çünkü Cassie sikiyorsa *sarhoş edici*

Doğru yere dokunduğumda nefesinin kesilmesi, daha fazlasına ihtiyacı olduğunda yüzüme bastırması, dayanamayacağını düşündüğünde kalçalarının kulaklarıma değmesi. Dudaklarımı artık şişmiş olan klitorisine sarıp zevkinden alabildiğim her damlayı çekmek için emdiğimde, kıvranarak benden uzaklaşmasını engellemek için onu tutmak zorunda kalıyorum.

"Olmak *Haladiye* mırıldandım ona karşı. Dilimin üstüne çıkacaksın, Cassie.

"Ben—sanırım—"

Klitorisini ağzıma emmeye çalışma görevime devam etmeden önce dilimle klitorisine hafifçe vurarak düşünmesi için ona zaman tanımak istemiyordum. Parmakları saçlarımda bir boşluk buluyor ve hafif bir acıyla bile aletim zonkluyor, kalçaları yüzümde yuvarlanıyor, onun içinde kaybolduğunun kanıtı. Benim ona vermeyi ne kadar çok istiyorsam, o da onu getirmemi istiyor.

Ne zaman yaklaştığını anlayabiliyorum -kalçasını yataktan kaldırıyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor- her küçük hareket ve ses beni onu becermeyi çok daha zorlaştırıyor, çok daha umutsuz hale getiriyor. Ama onu dilimin üzerinde titreyen bir karmaşaya indirgeyene kadar dayanmaya kararlıyım. Kesik nefesi, iniltili yalvarışlara dönüştü *Daha Vetam oradave* onu kenara itmek için dudaklarım ve dilimle klitorisini çalıştırırken onu sabit tutuyorum.

Aiden. *Aiden*. Tut - tam orada - oh. *Durma*.

Ben tüm dikkatimi dudaklarımda arasındaki gergin goncaya verirken onu tok tutmak için iki parmağımı içine daldırına kadar tam olarak bırakmıyorum. Burada işimiz bittiğinde onu başka bir şeyle doldurmayı hâlâ düşünüyorum ve parmakları saçımı kavradığında bu bile başımı döndürmeye yetiyor. Geldiğinde güzel bir ses çıkarıyor, sanki derinlerinden geliyormuş gibi görünen sessiz bir nefes alıyor ve parçalanırken tüm vücudu titriyor ve titriyor.

Çok güzel.

Beni aktif bir şekilde çekene kadar durmadım, daha fazla dayanamayacağını söylerken adımı tekrar tekrar sızlandı. Başımı kaldırıyorum ve kızarmış yüzünü görüyorum, nefesi kesilmiş ve bana buğulanmış gözlerle gülümserken fazla sıcak hissediyor.

"Bu ... idi . . . bir şey."

Yüzümü kalçasına doğru kaydırıp ağzımı tenine siliyorum. "Çok daha iyi hissediyorum."

"Hizmet ettiğim için mutluyum," diye mırıldandı. "İstediğin zaman geri dön."

Üzerinden sürünerek parmağımı açık pijama üstünün bir yanından aşağı kaydırıp hâlâ hafifçe kabaran göğsünün üzerinde gezdirdiğimde gülüyorum. "Şimdi aklımda başka bir şey var."

"Kuyu." Beni kendine doğru çekerken kollarını boynuma doladı. "Sizi daha iyi hissettiren neyse, Bay Reid."

@alacarte ile sohbet

@alacarte
\$ sana 75\$ bahşış \$
gönderdi
♥

Keşke seni de böyle terletebilseydim.

BÖLÜM 13

cassie

VEKeyifli bir orgazm gecesinden sonra ertesi sabah biraz gergin olmamak elde değil. Iris'in bu sabah gelmesi gereken zamana kadar geri sayarken mutfak ocağındaki saati kontrol etmeye devam ediyorum, Aiden spor salonuna koştuğundan beri kendi cihazıma bırakılmıştı. (Iris'in ziyareti sırasında uygunsuz yokluğunun kasıtlı olabileceğinden şüpheleniyorum, ancak o bunu hevesle reddediyor.) Sophie'nin teyzesini göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlayarak kendimi avutuyorum.

Kapı zili çaldığında, düpedüz gerginim ve Sophie'nin merdivenlerden aşağı zıplayarak yanımdan geçip birinci kata indiğini duyduğumda bile kanepeden fırladım. Iris, Sophie ile her zaman farklı görünüyor - bu sevimli küçük kızın kucağında kısa ve öz tavrı kayboluyor ve elimde olmadan bir köprü bulabilmeyi diliyorum. Oİris. Bir şekilde onun bu tarafını daha fazla ortaya çıkarabilseydim, bunun tüm ev halkına çok iyi geleceğini biliyorum. Beklendiği gibi, merdivenlerin dibinde oyalandığımı fark edince ifadesi değişti ve Sophie'nin elinden kurtulurken bana kısaca başını salladı.

"Hey," diyorum garip bir şekilde el sallayarak.

Son karşılaşmamız hala aklımda ve aynı şeyin Iris için de söylenebileceğini düşünüyorum. Gergin bir selamlama oluyor, orası kesin. Özellikle de benim hakkımda ima ettiği her şeyin kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktıktan sonra.

Sorunum için başka bir baş sallama. "Günaydın," diye yanıtlıyor Iris.

O sırada Sophie, Iris'in elindeki hediye çantasını fark etti ve heyecanla ciyakladı. "Bu benim hediyem mi?"

Evet, dedi Iris sırtarak. "Açmak ister misin?" "Evet!"

Sophie çantayı açgözlülükle kapıp ikimizden de sıçrayarak uzaklaştı ve oturma odasına giden merdivenlerden fırlayarak Iris'le beni girişte oyalandık. Kibarca gülümsemeye çalışarak kolumu ovuştururken boğazımı temizliyorum.

"Hiç yedin mi? Birazdan kahvaltı hazırlayacaktım."

İris başını sallar. Sorun değil, dedi bana. "Yolda simit yedim."

"Tamam."

Daha fazla dayanamayacağıma karar verene kadar ikimizin de orada öylece durduğu uzun bir saniye daha var. "Hey, geçen gün hakkında..."

Özür dilemeliyim, diye araya

girdi Iris. Şaşkınlıkla gözlerimi

kırıştırdım. "Ne?"

"Oldukça kaba imalarda bulundum." Ayaklarına bakıyor. "Sophie'nin zamanının çoğunu ben olmayan biriyle geçirmesini kabullenmekte zorlanıyorum."

O zaman sert dış görünüşünün ötesini neredeyse görebiliyorum, kaşları çatılırken ve ağzı kıvrılırken içinden gerçek duygular sızıyor. "Oh iyi . . ." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. "Zor olmalı." Kendimi bu gergin duruma daha fazla dahil edip etmeme konusunda ileri geri gidip geliyorum ve sonunda yapmazsam kendimle yaşayamayacağıma karar veriyorum. "Biliyorsun, onunla vakit geçirmene asla engel olmak istemem," diye vurguladım. "Belki burada birlikte çalışabiliriz. Sophie'nin sana ihtiyacı var," dedim. "Geçen gün dediğim gibi. . . Bulabildiği herkese ihtiyacı var."

Iris gerçekten şaşırmış görünüyor, söylediklerimi işlerken ağzını hafifçe aralıyor. Sonunda başını salladı, yavaş bir ödü vererek, sadece onu dışarı atmak için derin bir nefes aldı. "Haklısın. Buna ihtiyacı var. Tekrar ayaklarına bakıyor. Özürlerin ona kolay gelmediği hissine kapılıyorum. Aiden geçen gün onu geziye davet etmemden senin sorumlu olabileceğini ima etti."

"Ah, hayır," diye itiraz ediyorum. "Sophie seni orada istedi! Az önce Aiden'a bunun işleri kolaylaştıracağını söyledim, eğer o... Iris bana tuhaf tuhaf baktı ve ben ağzımı sımsıkı kapattım. "Her neyse. Ben sadece Sophie'nin mutlu olmasını istiyorum."

"Bunu anlamaya başlıyorum," diye içtenlikle yanıtlıyor Iris.

Küçük zaferler: içten içe kutluyorum.

"Siz çocuklar!" Sophie üst kattan sesleniyor. "Geliyormusun?"

Iris benimle küçük bir gülümseme paylaşıyor ve bu da bir zafer gibi geliyor. "Sanırım çağırıyoruz."

"Sabırın onun erdemi olmadığını öğrendim," diye kıkırdadım.

Iris, Sophie'nin oturma odasının ortasında artık boş bir çuval ve bir yığın kağıt mendilin yanında oturduğu, Nintendo Switch'i için üç yeni oyun tuttuğu merdivenlerde beni takip ediyor.

Cassie! Sophie özellikle bir oyunu öne çıkarıyor. "Iris Teyze beni yakaladı.*Hayvan geçidi!*"

Ah oğlum, diye fışkırdım ve yanına dizlerimin üzerine çöktüm. "Tam da istediğin buydu."

"Bunda kendi adanızı inşa edebilirsiniz!"

"Kulağa rüya gibi geliyor," dedim ona.

Sophie yeni oyunlarının her birinin arka kapaklarını okuyordu ve ben de ona baş parmağını kaldırmak için kollarını kavuşturmuş yakınlarda duran Iris'e döndüm. Başka bir küçük gülümsemeyle ödüllendirildim; bugün bence her türlü zaferle dolu.

Sophie başka bir davayı yürütür. "Beni yakaladı*sonik*, fazla!"

"Ah, gitmem için beni rahatsız ettiğin film bu, değil mi?"

Sophie gözlerini deviriyor. "Busonik ikidiye düzeltiyor beni. "Çok komik görünüyor!"

"Biliyorum, biliyorum ama bu hafta sonu laboratuvarlarım var. Belki gelecek hafta okuldan sonra bir gün gidebiliriz, ya da belki—"

O zaman bir fikrim var, beni birdenbire vuruyor. Benden hoşlanma fikrine yeni yeni ısınmaya başlayan huysuz teyzeyle burada belki daha fazla puan kazanabilirim diye düşünerek Iris'e dönerken ağzımın sarktığını hissedebiliyorum.

"Hey," diye seslendim, fikrim hâlâ kafamda dönüp dururken Iris'i işaret ederek. "Bugün işin var mı?"

İris kaşlarını çattı. "Daha sonra? İki katibimin yerini almam gerekiyor. Randevusu var."

"Neden sen ve Sophie sinemaya gitmiyorsunuz? Kahvaltı ya da öğle yemeğinden sonra ne istersen alabilirsin. Yani, eğer istersen?"

Yüz ifadesi herhangi bir göstergeyse, bu sabah Iris'i ikinci kez şaşırtıyorum. "Aiden'ın bunu kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Ona mesaj atacağım," diye temin ederim onu. "Ona her şeyin benim fikrim olduğunu söyleyeceğim, söz. Ama iyi olacağını düşünüyorum. Bir şey olursa diye numaralarımızı değiş tokuş edebiliriz ve benim gelip onu almam gerekiyor. Ne düşünüyorsun?"

"Şu sesler . . ." Hâlâ biraz şaşkın olan Iris, Sophie ile benim aramıza bakarken kollarını yavaşça çözüyor. "Aslında kulağa harika geliyor. Eğer eminsen sorun yok."

Teknik olarak yüzde yüz değilim ama en azından kendime oldukça güveniyorum.

"Sophie." Ona hitap etmek için döndüm. "İris Teyzeye gitmek ister misin?" Sophie coşkuyla başını salladı. "Evet!"

Ben babana mesaj atarken sen neden yukarı çıkıp üstünü değiştirmiyorsun? Onunla iyi olacağına eminim. Siz ikiniz doğum gününüz için uygun bir kızlar günü geçirebilirsiniz.

Sophie ayağa fırladı, oyunlarını kaptı ama dağınıklığını bıraktı ve odasına çıkarken neredeyse yanımdan koşarak merdivenlere doğru koştu. Aiden'a bir mesaj atmak için cebimden telefonumu çıkardım, bu fikre katılmayacağından oldukça emindim ama onları kapıdan göndermeden önce kesinlikle emin olmak istiyordum. Gerekirse onu ikna etmeye hazırım.

İris arkamdan, "Teşekkür ederim," dedi. Yüz hatlarının önemli ölçüde yumuşadığını, gözlerinde minnettarlığın parladığını görmek için döndüm. "Cidden."

Merak etme, dedim ona. "Sophie'nin mutluluğu buradaki en önemli şey, değil mi?"

İris başını salladı. "Sağ."

"Pekala, sen de bunun bir parçasısın."

Bunu gerçekten takdir ediyorum, dedi Iris, sanki bunu duyunca rahatlamış gibi. Belki de bundan şüphe etmeye başlamıştı.

"Siz ikiniz gidin ve eğlenin," diye ısrar ettim. "Yapabileceğim bazı ödevlerim var. Burada resmen bana bir iyilik yapıyorsun."

İris'in ağzı kıvrılıyor. "Sağ."

Zihinsel yumruk pompalama hareketi yaparak ona sırtıyorum. Sonuçta bu kadının zırhındaki çatlakları buluyormuşum gibi görünüyor. Biraz da olsa. İyi ki inanılmaz derecede sabırlıyım.

A Odamda dizüstü bilgisayarına bakarak bir saat takıldıktan sonra nihayet telefonumu kontrol etmeyi bırakacak kadar rahatladım. Aiden'in Iris ve Sophie'nin gezisini onayladığını ve bana ihtiyaç duyulursa birinin kesinlikle bana haber vereceğini kendime defalarca hatırlatmak zorunda kaldım.

Komik, Sophie benim çocuğummuş gibi onun için endişeleniyorum.

Odamın kapısı hafif aralık bir şekilde yatağında uzanıyorum ve Aiden'in anahtarlarının kapıda çınladığını ve kapı açılıp kapanarak onun gelişini haber verdiğini duydum.

Cassie?

Burada, diye seslendim dizüstü bilgisayarımı kapatarak.

Kapı pervazımda ona yaslanmak için belirdi ve öyle. . . bir manzara Ter içinde kalmış bir Aiden Reid. Spor salonundan döndüğü tüm günlerde, çok uzun süre bakmadığımdan emin olmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ki, artık doyduğumu görebildiğime göre, gerçek bir trajedi olduğunu anlıyorum.

Kollarını kavuşturuyor, pazılarını tişörtünün kollarına bastırıyor. "Hâlâ yoklar mı?"

"Evet, sanırım bir süreliğine öyle olacaklar. Sanırım kahvaltı yapacaklardı." Telefonumdan saate bakıyorum. "Film on birden önce başlamadı, yani... . . En az birine kadar onları göreceğimizden şüpheliyim.

Aiden, Teklif etmen çok hoştu, dedi.

omuz silkiyorum "Iris'in ilk dadı olmaya kararlıyım.*değil*nefret." Telefonumu elime alıp ileri geri sallıyorum. "Numarasını bile aldım. Bahse girerim diğer dadıların hiçbiri bunu söyleyemez."

Aiden sırtıyor. "Hayır, yapamazlar."

"Spor salonunda saklanırken en azından iyi bir antrenman yapmışsın gibi görünüyor," diye alay ettim, göğsündeki terin hâlâ kurumakta olduğu daha koyu renkli pamuk parçasına bakarak.

"Ben değildimsaklanmak diye homurdandı.

gözlerimi deviriyorum. "*Elbette*değildin Bence birisi büyük, ürkütücü Iris'ten biraz korkabilir."

Öyle miyim, diye mırıldandı, bana bakarak.

Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken, tozluk giymiş kalçalarımın yukarı ve göğsümde dolaşırken izlerken, karnımın alt kısımlarında bir şehvet kıvılcımının yaladığını hissettim. A

Aiden gibi bir adam ona olduğu gibi bakarken bir kız her türlü fikre kapılabilirdi.

"Birkaç saat daha süreceğini söylemiştin," diye yineledi, "geri dönene kadar."

Yavaşça başımı salladım. "Yaptım."

"Duş almam gerek," dedi kasıtlı olarak. "Bana katılmak ister misin?"

Bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenleri aklıma gelirken ağzım kıvrıldı - düşün tamamen açıkta ve kontrolden çıkmak anlamına geldiğini fark etmek. Şimdiye kadar sırtımdaki her şeyi ortaya çıkaracak olan yara izini gizleyebildim ama çıplak ve ıslak olmak Aiden'in bunu görmesini yüzde yüz sağlayacak ve ardından nasıl olduğunu keşfedecek. *Peki* yeni bulduğumuz yakınlığımızın dışında bile beni tanıyor.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara iterken bile yüz ifademi koruyarak göğsümdeki inşa kaygısını gizlemeye çalışıyorum. "Ya senden böyle hoşlanırsam?"

"Bunun gibi?" Nemli kıyafetlerine baktı. "Ben terli bir pisliğim."

Terli bir pislik olman için çok daha iyi nedenler düşünebilirim, dedim ona cilveli bir şekilde.

İfadesi değişir. "Yapabilir misin."

"Mm-hmm."

Yanımdaki yatağa hafifçe vurdum ve bana doğru emeklemeden önce hemen kapı çerçevesinden uzaklaştı ve dizini yatağın kenarına dayadı. Ellerini kalçalarımın iki yanında birleştirerek beni hapsetti ve terinin kokusunun deodorantına karıştığını ve doğasında olan bir şey olduğunu itiraf etmeliyim. *Aiden* hiç hoş değil.

Peki zamanı nasıl doldurmamızı öneriyorsun Cassie?

Parmak uçlarımı gömleğinin altına sokmak için uzandım, karnını sıyırdım ve dokunuşumun altında gergin olduğunu hissettim. "Birkaç şey düşünebilirim."

"Hmm." Dudaklarını boğazıma bastırmak için başını eğdi ve ben de gözlerimi kapatıp parmaklarımı kalçalarının iki yanında kıvırdım. "Seni becermemi mi istiyorsun, Cassie?"

Midem kasılıyor. Utangaç gülümseyen Aiden'ı pis ağızlı ile uzlaştırmak hala biraz zor. Artık tek ve aynı şey olduğunu biliyorum ve Aiden'ın bana karşı ne kadarını geride tuttuğunu merak etmeden duramıyorum.

"Olabilirim," diye nefesim kesildi, dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıp aralarına baskı uyguladığını hissederek. "Eğer çok yorgun değilsen. Senin yaşında tüm bu aktivitenin olabileceğini biliyorum.

—"

Dişleri boğazımın dibinde kıstırdığında havladım, başparmağı ince spor sütyenimden göğüs ucumu ısıtırken eli gömleğimin içinden göğsümü sıkıştırırken sıktı. Elleri şimdiden tayıtı çekiyor -havanın serin havası-

Onları yuvarlarken cildime çarpan kondisyon, hemen ardından iç çamaşırım.

"Zaten sıırıslıklamsın," diye mırıldandı. "Bence seni becermemi çok istiyorsun."

Çenesini öpmek için yüzümü çevirdim ve parmaklarımı atletik şortunun beline soktum. Onu kurtarmak için tek bir hareket yeterli ve elim zaten sert olan aletini sararak ona alaycı bir darbe indirdiğinde acı dolu bir ses çıkardı. "Daha iyi durumda değilsiniz, Bay Reid."

"öğreniyorum ki*Her zamanseni* becermek istiyorum, Cassie. sorun olmaya başlıyor." "Ben buna sorun demezdim," diye soludum, başparmağımı yarığına bastırarak

orada precom biraz sürün. "Özellikle ben de aynı şekilde hissettiğim için."

Tişörtümü göbeğime indirmeye başladı ve aynı panik, kafamda uyarı zilleri çalarken yoğun uyarılmamdan kanayarak geçti. Kalçasını iterek dönmesini sağladım, yana düşene ve sonra sırtüstü dönene kadar vücuduna rehberlik ettim. Başlığa ve yastıklarına yaslanacak şekilde yerini aldı ve ben hemen kucağına tırmandım, ıslak merkezimi sert sikine doğru yavaşça ileri geri kaydırırken, elleri orayı kavramak için kalçalarımı yerleşti.

"İzin ver," diyorum. "Yorulmanı istemem."

Gülümsemeye çalıştı ama ona tekrar sarıldığımda bu kısa sürdü. Aleti tutmak için aramıza uzanırken elimi omuzlarına koydum ve yavaşça üzerine inerken onu sabit tuttum. Gömleğini buruşturdukları parmaklarımın yanında yara izinin kabarmış dokusunu görebiliyorum ve içimde bir anlık suçluluk duygusu kabarıyor ama içimi doldurmaya başladığında bu hızla yok oluyor.

Ağzının aralanışı ve içimde kayboluşunu izlerken gözlerinin ağırlaşması hoşuma gitti. "Kendini ne iyi hissettiriyorsa onu yap," diye mırıldandı, sesi koyu bir bal gibiydi ve neredeyse tenime damladığını hissedebiliyordum. "Beni kullanmanı izlemek istiyorum." Eli kalçalarımın üzerinden kayarak kıcıımı avuçladı ve yanıyormuş gibi görünen gözleriyle bana baktı. "Çünkü ondan sonra. . . *Bengidensen*i becermek için, Cassie."

yapabilirim*hissetmek*sıvı ısının içimden geçtiği yol, pratik olarak yaptığım *yoldamlasöz*leriyle - ciğerlerimdeki hava tutuşur gibi görünürken hiçbir şeye kenetlenmeden. Gözleri şimdi birleştiğimiz yere sabitlenmiş, kendi hızımda hareket etmemi bekliyordu. Böyle çok daha büyük, çok daha derin hissediyor - ve istemsizce onun etrafında kasılırken sızlanıyorum - sonuçsuz bir çaba çünkü ne yer, ne de teslimiyet var. Hiçbir şey fakat *Aiden*.

Yavaşça kalkmaya çalıştım, ben çekerken onun her santiminin içimde bana doğru kaydığını hissettim. Geri çekilme hissi, onun kalınlığıyla patlayacakmışım gibi geliyor, ama hafif yanık lezzetli, sürtünme cennet gibi.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi kulaklarımda sertti. "İyi bir kız."

İç organlarım boşu boşuna bir kez daha sıkışırken acınası bir ses çıkararak titriyorum. Aiden uyluğuma yatıştırıcı daireler çiziyor.

"Bunu beğendin mi?" Elinin aramızda kaydığını, başparmağının beni kızdırmak için klitorisime bastırdığını hissediyorum. "Beni ne kadar iyi karşıladığını duymak gibi mi?"

Sanırım başımı salladım; Aiden başparmağını en hassas bölgemde gezdirirken onaylarcasına mırıldandı.

"İçindeki lanet rüya," diye mırıldandı. "Böyle hareket etmeye devam et, Cassie. Benim aletimde kendini becermeni izlemek istiyorum."

Vücudumu kaldırmaya çalışıyorum ama bu çaba gerektiriyor; ben çok lanettam dolusadece onu kaldırmak için bir gerginlik olduğunu. Kalçamı onun boyuna doğru kaydırmak için kaldırdığımda dişlerinin arasından tıslamasını duyabiliyorum, yavaşça aşağı indiğimde verdiği derin nefesi duyabiliyorum.

"İyi," rendeliyor. "Tekrar yap."

Tekrar yapıyorum - yavaş bir kaldırma ve sıkı bir kayma, bu sefer hareketin sonunda kalçalarımı döndürürken tırnaklarım gömleğine giriyor. Bu onu daha da derinleştiriyor - ve başım omzuna yaslanmak üzere eğilirken dudaklarımın arasından çıkan uzun, yüksek sesli inlemeye engel olamıyorum.

"Aiden," diye nefesim kesildi, aletini kaldırmak için dizlerimin üzerinde yükseldim ve çevresi neredeyse nefesimi keserken tekrar aşağı düştüm. ben sadece çoktam dolu."Aiden, ihtiyacım var.

—"

"Seni şimdi becermemi ister misin, Cassie?" Yüzümü omzundan uzaklaştırmak için eli yanağımı buldu, çenemi kavradı ve ben kapüşonlu gözlerle ona bakarken parmaklarını saçlarıma doğru itti. Biraz daha fazlasına ihtiyacın var mı?

Başımı sallarken kalçalarımı öne doğru sallayarak dudağımı ısırdım. O sırada ellerinin kalçalarımı kavradığını ve beni sabit tuttuğunu hissediyorum. "Bana tutun."

Dudakları çenemi ısırırken kollarımı boynuna doladım, ağzının yumuşaklığı, hâlâ içimde derinlerde olan aletin sertliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Cassie. Geri çekildiğimde her zamankinden daha koyu gözlerle beni izlediğini görüyorum. Ağzı benimkilerden sadece birkaç santim öteye gelene kadar yavaşça eğildi ve nefes almadan önce dudaklarıma doğru kıvırdı, "Düşündüğüm her şeyden daha iyisin."

Göğsümde, mideme inen bir duygu hücumu var, sesinin yumuşaklığı içimi baş dönmesine varan bir şeyle dolduruyor - ama bunun üzerinde duracak neredeyse hiç zamanım yok. Başladığı şekilde değiltaşınmak.

"Ah."

Hiçbir şey yokmuş gibi beni kaldırdı, elleri kalçalarımda sımsıkı kavradı ve beni aletinden yukarı çekip tekrar yere çarptı ve homurdanarak benimle buluşmak için yukarı itti. Onu böyle daha derin hissediyorum, yeterince derin, öyle kineredeyserahatsız edici - ama onun iç duvarlarımda kayması, her sırtın beni doğru şekilde ovuşturmasıyla oluşan o ıslak sürtünme var. O içime girerken kendimi sabitlemek için sıkıca tutundum.

sanki her birine bir öncekinden biraz daha fazla ihtiyacı varmış gibi neredeyse çaresizlik gibi hissettiren bir şeyle.

"Hissediyorsun" - her kelime bir nefes alma gibi geliyor ve ardından bir nefes verme - "*çok iyi*."

Ne kadar dolu olduğumu vurgulamak, beni hissetmek için kalçalarımı ileri geri çekiyor. gibi şeyleri aldığım yerde kesik kesik bir mırıldanma akışı *varinanamıyorum* *Ve çok sıkı* *Vemükemmel bir küçük amcık*—her biri kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor, ona tekrar tekrar sarılmama neden oluyordu.

Bir ritim, ağır bir kaldırma ve beni aletinde zıplatmamı sağlayan keskin bir düşüş buluyor. Ağzı gırtlaktan inleyerek aralanırken başı geriye, başlığa düşüyor - gözleri geriye yuvarlanıyor ve tekrar tekrar içimde kaybolduğu yere odaklanıyor.

"Geleceğim," diye uyardı dişlerini gıcırdatarak. "Ama sensiz olmaz." Kalçalarımı tekrar ileri geri sallıyor - aslında itmiyor ama yine de beni uçurumun kenarında tutmaya yetecek kadar az miktarda sürtünme sağlıyor. "Kendine dokunabilir misin? Sikime gelmeni istiyorum.

Boynumu öpmek için eğilirken, ben klitorisimi titreyen parmaklarla buldum - zaten çok hassas olan şişmiş küçük tomurcuğu kaydırıyorum. *kapalı*. Ben hızlı bir şekilde çalışırken ağzına daha iyi erişebilmesi için başımı geriye doğru eğdim, ani durgunluğu aletin içindeki zonklamayı belirginleştirerek dolgunluğu... *sıcaklık*-bu çok daha kafa karıştırıcı.

Beni tekrar kaldırıyor, nefes almayı zorlaştıran aynı ritimde beni aletin üzerinde zıplatıyor ama öyle hissettiriyor *yirahatsız* bile olamıyorum. İnlemelerim zorlukla kontrol altına alabildiğim inlemelere dönüştü ve nefesi dişlerinin arasında tıslayarak hareket ederken bile beni becermeye çalıştı. *hala harika hissettiriyor*.

Ne kadar ıslak olduğumdan parmaklarım klitorisime dokunuyor, ama devam ediyorum, onun kadar hızlı hareket ediyorum, aynı umutsuzlukla sonun peşinden koşuyorum.

Aiden. Siktir, Aiden."

"Gelmek," ısıırır. "Lanet olsun Gelmek, Cassie."

Bunun nereden geldiğinden bile emin değilim - klitorisime değen parmaklarım ya da derinlere vuran, bana doğru şekillerde dokunan aleti olsun - ama önemli değil. Bu, şişen ve büyüyen yavaş, çalkantılı bir baskıdır. *şişerona* kadar *patlamalar*—kanımda ve görüşümde patlayan havai fişekler gibi ve aletin hala hareket ettiği derin, derin bir yerde - kıvılcımları ben titrerken tenimde karıncalanmak için süzülüyor.

Daha çok pis mırıltılar ve ağır nefesler var, kulaklarımda atan kanla zar zor işitilebiliyor ama ben *hissetmek*—kenardan düştüğünde. Kalçaları benimkini tutmak için sıkılaştı, aleti duvarlarımda sabit bir zonklama gibi nabız gibi atıyordu. Etrafıma sarılmış kalın kollarla beni kendine çekiyor, dudakları hareket ediyor

aç bir şekilde boğazıma ve çeneme ve sonunda ağzıma boşalırken derinlere.

"Çok iyi," diye nefes alıyor. "Mükemmel."

Bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi elleri ağır baskılarla sırtımda hareket ederken, hem övgüler hem de içimde hâlâ uğuldayan orgazm kıvılcımları beni ürpertiordu. Sonrasında bile beni tembelce öpmeye devam ediyor, dudakları tenime hoş bir baskı uyguluyor.

Sonunda, "Kontrolümü kaybetmeden sana dokunamıyor gibiyim," diye mırıldandı. "Mmm." daha yakına sığınırım "Umursamıyorum."

Bu bir sorun haline geliyor, dedi homurdanarak. "Buldum ki ben*Her zamana*sana dokunmak istiyorum."

Ona tembelce sırtıtmak için geri çekildim ve omuz silktim. "Buna da aldırmiyorum."

"Nasılsın? . " Kafasını iki yana salladığında sözleri yarıda kesildi, aklındaki her ne düşünceye karşı karar verdi ve onun yerine ağzını benimkine yapıştırmam için beni kendine çekti.

Öpücüğünün içinde eriyip vücudunun ağırlığının ve sıcaklığının rahatlatıcı bir merhem gibi kaslarıma sızmasına izin verdim, onun hâlâ içimde derinlere kök saldığını neredeyse hiç fark etmemiştim.

"*Şimdi*Sen terli bir pisliksin," diye takılıp uzaklaşırken.

Dudaklarının benimkilere değdiğini hissediyorum. "Artık buna çok daha fazla değer veriyor." "Memnun oldum," diye yanıtladım onu tekrar öperek.

Yine de o duşa hala ihtiyacım var.

O tanıdık suçluluk duygusu ve sakinliğimi korurken aceleyle onu geri itiyorum.

"Ne kadar cezbedici olsa da. . . *Senyaptı*ödevimi yarıda kes."

Bir kahkaha patlatıyor. "Ah, öyle mi?"

"Ayrıca buna değer."

"Sanırım eğitime engel olmak istemem." "Sahip olduğundan daha fazlasını kastediyorsun," diye dalga geçiyorum.

Bana hızlı bir öpücük daha verirken gülümsüyor, benden çekip çıkarken yüzünü buruşturuyor ve tekrar üstüme çullanmak için beni sırtıma döndürüyor. "Sanırım seni daha sonra bulmam gerekecek o zaman."

"Bir günde iki kez mi? Skandal."

Gülümsemesi yavaştı, ağzını benimkine değdirmek için alçalırken yüzünde yavaş yavaş geziniyordu. "Yine de yeterli olmaz."

Beni tekrar öptüğünde nabzım hızlandı ve hain kaslarının sakinleşmesini isterken gözlerimi kapattım ve ağzının yumuşaklığının tadını çıkardım. Sonunda geri çekilip tekrar şortunun içine girmesi neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor ve bir yanımda canı cehenneme deyip onu duşa kadar takip etmek istiyor.

Ama sonra bunu yapamamamın tüm nedenlerini hatırlıyorum ve yine ona geçmişimizi anlatmamanın o ağır suçluluk duygusunu üzerime çöktüğünü hissediyorum. Hala konuyu açamayacak kadar kaybetme riskine girmekten çok korkuyorum. Aiden'in sevmesinin bir önemi olmayacağına inanmak istiyorum.

geçmişe bakacak kadar - ama belirsizlik sessiz kalmama neden oluyor, bunu yaptığım için kendimi bok gibi hissediyorum.

Aiden yatağımdan kayarken, Eh, fikrini değiştirirsen, dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gözden kaybolmadan önce kapıdan bana göz kırptı ve kemiksiz, tükenmiş bedenim şilteye yerleşirken öfkeyle yorgana sırtımı döndüm ve gözlerimi kapattım. Birazdan tekrar giyinip yaptığım işe geri döneceğim; BEN*alışkanlık*Aiden'ı takip et, ne kadar cazip gelse de, çünkü derinlerde bir yerde henüz hazır olmadığımı biliyorum. Gerçekle ve beraberinde gelen tüm risklerle yüzleşmeye hazır değilim.

Derinlerde olsa bile. . . Bekleyerek daha da zorlaştırdığımı biliyorum.

@alacarte ile sohbet

Sana karşı dürüst olacağım.

?

İş yerinde izledim.

Aman tanrım, yapmadın.

Şu anda banyoda çok sertim.

Zavallı bebek. Orada olsaydım sana yardım ederdim.

Keşke olsaydın.

BÖLÜM 14

cassie

BENAiden'la duşa girme dürtüsüne asla boyun eğmedim ama bu, olmadığım anlamına gelmez.*inanılmaz şekilde*cazip. Cuma sabahımın geri kalanını uslu bir kız olarak ve ödevimi bitirerek geçirdim, Cumartesi günü Cassie'nin laboratuvarlara gitmeden önce slaytları aceleyle incelemek zorunda kalmadığı zaman bunun için çok daha minnettar olacağını biliyordum. Aiden bu sabah Sophie'yle birlikte Sophie'nin emriyle Yeni Çocuk Müzesi'ne giderken benim biraz uyumama izin verdiğinden, bunun doğru olduğu ortaya çıktı. Bunu çocuk için söylemeliyim, o tamamen doğum günü haftasını sağlamakla ilgili. Aiden'ın kocaman formunun onunla daha etkileşimli bazı sergilerde emeklemeye çalıştığını düşünmek bile beni güldürüyor. Onlarla gidemeyecek olmam da beni biraz hüzünlendiriyor.

Şu anda mutfak tezgahında sabah kahvemi yudumluyorum, önceki günden, cehennemden, sondan canlı flaşlarla dolu düşüncelerle sersemlemiş bir halde yaşıyorum.*birçok*günler (ve bu nedenle geceler) kafamın içinden uçup gidiyor. Beynim, derin bir sesin ve doymayan sert bir vücudun düşünceleriyle dolu.*Ben*, tüm insanlar. Gözlerimi kapattığımda, Aiden'ın avuçlarının sıcaklığını hala bacaklarımda hissedebiliyorum, kişisel bağımlılığım haline gelebilecek müstehcen sözlerinden oluşan kısık mırıltısını duyabiliyordum. Ve elbette, suçluluk hâlâ orada ve Aiden'a gerçeği söylemenin bir yolunu bulmak için planlar yapmam gerektiğini hiç şüphesiz biliyorum ama her gece hayatımın bir santim yakınında sıçarken bunlardan herhangi birine odaklanmak zor.

Buradaki işim gerçekten bitmeli ve St. Augustine's'e gitmek için hazırlanmaya başlamalıyım. Bir saat içinde gitmem gerekiyor ve hala duştan saçımı kurutmadım ve bunu yapmaya gerçekten çok niyetim var.

Aiden'ın mesajlarının dikkatimi dağıtmasına bir son verebilirim.

Tezgâhta çağırılmış gibi telefonum titredi ve ne gönderdiğini okumak için telefonu kaydırırken sırtışıma bastırmaya çalıştım.

Aiden'ın dev bir gökkuşağı şişme tüpten inmeye çalışırken hoşnutsuz görüldüğü bir resim eklenmiş. Kaşlarını çatarken hala nasıl bu kadar iyi görünmeyi başardığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

CASSIE

Bunu Sophie'nin aldığını varsayıyorum. Gerçekten mücadele ediyor gibi görünüyorsun.

AYDIN

Ona bunun için çok büyük olduğumu söyledim.

CASSIE

Yine de onun meraklı zihnini bastırmak istemeyiz.

AYDIN

Gülünç. Okul için mi ayrıldın? Mesaj atıp araba kullanmıyorsun, değil mi?

Buna gözlerimi devirmeden edemiyorum. Sormak için çok baba bir şey. Yine de, benim için endişeleniyormuş gibi midemde küçük bir kıpırtı yokmuş gibi davranmayacağım.

CASSIE

Hayır, baba. Hala evdeyim. Yine de yakında ayrılıyorum.

AYDIN

Bana baba demen konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

CASSIE

Babanı mı tercih edersin?

AYDIN

Çocuklarla dolu bir müzede sertleşirsem beni hapse atacaklarını biliyorsun değil mi?

CASSIE

İyi ki senin için bir baba tuhaflığım yok,
yoksa bununla kesinlikle biraz eğlenirdim.

AYDIN

Sen şeytansın.

CASSIE

Bana daha sonra geri ödemen gerekecek. ;)

AYDIN

Tamamen kötü.

CASSIE

Sophie eğleniyor mu?

AYDIN

Bir patlama. Yine de biraz utangaç. Diğer çocuklardan bazılarına katılmak istediğini söyleyebilirim ama ilk adımı atmasını sağlayamıyorum.

CASSIE

Garip bir yaşta. Arkadaş edinmek zor olabilir.

AYDIN

Biliyorum. Onunla mücadele ettiğini görmekten nefret ediyorum.

CASSIE

zorlayamazsın O olacak. Olmaması için çok harika.

AYDIN

Haklısın.

Şimdi acele et ve yola koyul ki hız yapmak zorunda kalmasın.

CASSIE

Tamam tamam. Yapacağım, Daddio.

AYDIN

Fenalık.

Telefonumu pijama pantolonumun cebine koyarken kahvemın kalanını bitirip kupayı bulaşık makinesine koymadan önce durularken gülüyorum.

Gerçekten komik. Okul eskiden daha büyük bir kaygı kaynağıydı; Bir sonraki sönestr için nasıl ödeyeceğim, kredilerim işlenirse, bir yıl daha ertelemek zorunda kalırsam - ama burada aldığım maaşla, bu geçen ay neredeyse hiç düşünmeme gerek kalmadı. Böyle devam ederse, öğrenim kredisini düşünmeden cebimden ödeyebileceğim ilk okul yılı olacak.

Bu işin bana kazandırdıklarını hiçbir zaman tam olarak aşabileceğimi sanmıyorum.

Ve bu, tüm bu şeyin beni suçlu hissettiren başka bir parçası; bu açıktepeBana ilk kez dokunmuş olsa bile, bunun ilk yakınlaşmamız olmadığını ona nasıl söyleyeceğimi hâlâ çözemediğim bilgisinden. Bu hafta, yattığım adamdan maaş alıyor olmamın beni rahatsız edip etmeyeceğini düşündüğüm anlar oldu ama kendi kendime ikisinin tamamen ayrı şeyler olduğunu söylüyorum. . . . maskaralıkları Sophie'nin gözlerinden uzak tutmak, öyle olmadığı anlamına gelirtamamenkirli. Bu sadece küçük bir farklılaşma, muhtemelen kendimi inandıracağım kadar haklı bir gerekçe sunmuyor - ama en azından bir şey.

Yine de, okula sadece bir yıl daha kaldığını düşünmek biraz çılgınca - iki yıllık yüksek lisans eğitiminin, üstesinden gelmek zorunda kalmanın harika deneyimi sayesinde dört yıla dönüşmesi gerekiyordu. Bunun sona erdiğini görmek, nihayet oraya çıkıp gerçekten iyi şeyler yapma fırsatına yakın olmak tam bir rahatlama, ama biraz sinir bozucu değilmiş gibi davranmayacağım, düşünerek

Bundan sonra hayatımda ne yapacağımı. Mezuniyetle, dünyaya açılmayla *veyapmak* beş yıl sonra nerede olabileceğimi merak ederek hayatımın diğer tüm yönleri üzerine düşünmeme neden olan bir şey.

Karışıma atılan baş döndürücü bir gülümsemeyle dikkat dağıtan adam tarafından yalnızca daha fazla kafa karıştırıcı hale getirilen düşünceler. Olmak için tamamen erken olduğunu biliyorum *hayal kurmak* Aiden Reid ile ilgili herhangi bir şey hakkında, ama bir parçam sürekli olarak tüm bunları kaybetme olasılığını düşünüyorsa gerçekten yardımcı olabilir miyim? Ve sadece Aiden değil, Sophie de. Ve ona her şeyi anlatmamı engelleyen itici faktör de bu. Uzun zamandır ilk kez, neredeyse buraya aйтmışım gibi hissediyorum, burada iyiyim ve beni karşılayan ilk gerçek aile olduğu için. . . Ona biraz daha tutunmak için elimden gelen her şeyi yapmak istemem benim hatam mı?

Tüm bu düşünce dizisi kafamı tam bir karmaşaya bırakıyor.

Aiden ve Sophie'ye kendim dışında sunabileceğim pek bir şeyim olmadığı, aramızda değiştiremeyeceğim yıllar ve çok büyük farklar olduğu konusunda saf değilim - ama yardım edemem, "Seni düşündüğüm kadar düşünmemeliyim" ve devamı olan "Deliriyor gibi hissediyorum" ve bunun bir anlamı var, değil mi?

Bu tür fikirleri çok yeni bir şeye, hiçbirimizin ne olduğunu bile bilmediği bir şeye bağlamam aptalca - ama gerçekten elimde değil. Aiden Reid de beni biraz deli hissettiriyor. Kimseyi merak etmeye yetiyor.

Bunun sonunda bizi neyin beklediği konusunda kimsenin endişelenmesine yetecek kadar.

Ö Laboratuvarlarımız bu kez yardımcı-pediyatrik-oturma ekipmanlarına odaklanıyor ve çalışmamız için getirdikleri farklı türdeki sandalyelerin işlevlerine ve parçalarına odaklanmak büyük bir dikkat dağıtıcı. Yaklaşık son yirmi dakikadır bana verilen Rifton'un farklı eğme işlevlerini test ediyorum ve sanırım bir sonraki modele geçmeye neredeyse hazırım.

"Bu koşum takımını takmama yardım et, olur mu?" Camila, bu modele eklenebilen isteğe bağlı kelebek koşum takımını tutuyor. "Nereden devreye girdiğini anlayamıyorum."

"İşte," diyorum elimi uzatarak. "Sanırım burada devreye giriyor."

Camila, emniyet kemerinin bağlantı noktalarını bulmamı ve dördünü de düzgün bir şekilde takılana kadar yerine oturtmamı izliyor.

Camila, "Bunu tamamen gözden kaçırmışım," diye homurdandı. "Bu sandalyelerden bazıları tam bir baş belası." "Yine de harikalar," diyorum.

"Artık yapabilecekleri çok şey var."

"Gerçekten." Camila koltuğun arkalığını inceliyor, eğim işlevini buluyor ve koltuğu tekrar ilk konumuna getiriyor. "Sanırım artık anladık, sence de öyle değil mi? Leckey'e geçelim mi?"

"En azından bunda eğme işlevi yok," diye not alıyorum.

"Sağ. Görünüşe göre bu grubun neredeyse işi bitti. Sonra onu almaya gidebiliriz."

Hâlâ Leckey'nin farklı işlevlerini inceleyen diğer grubun yanında oturuyoruz, Camila plastik sandalyede yanıma yayılıp nefesini üflüyor. "Sadece bu geçen yıl ve işimiz bitti."

"Bu delilik."

"Tahtaların acımasız olacağını düşünüyor musun?"

"Muhtemelen," diye gülüyorum. "Ama iyi olacağız."

"Sen diyor," diye homurdandı. "Sınıfın birincisisin."

"İyi gidiyorsun."

Dadı işi nasıl gidiyor? Seni son gördüğümde çok tuhaf davranıyordun."

"Ah . . ." Anlamamasını umarak kızardım. İşleri daha da karmaşık hale getirdiğimi ona tam olarak söyleyemem.*uyuyorgeçmişimdeki kişiyleHalabeni* hatırlamıyor "İşler harika. Baktığım küçük kız Sophie'yi gerçekten seviyorum. o . . . bir karakter."

Sana söylemiştim, dedi Camila gülerek. "O yaşta bir şey olabilirler."

"O yaşta bir yeğenin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Lucia, dedi Camila. "O bir gremlin. Yine de sevimli küçük şey."

Düşüncelerim dolaşırken diğer grubun sandalyenin farklı modlarını test etmesini izlerken dalgın dalgın başımı salladım. Fikrin neden aklıma geldiğini söyleyemem; belki de Aiden'in daha önce Sophie'nin kendini ortaya koyabilmesini dilediği mesajlarını hatırladığımdandır - ama yine de aklıma bir fikir geliyor.

"Merhaba Camille. . ."

Bana bakmak için döndü. "Evet?"

"Yeğeninizin hayvanat bahçesine gitmekten hoşlanacağını düşünüyor musunuz?" "Bir tuzağa doğru yürüdüğümü hissediyorum."

"Bu sadece . . . Sophie, o... o bu yıl okulunda yeni ve arkadaş edinmekte zorlanıyor. Düşünüyorum da . . . okulda bir sürü çocuk arasında olmanın tüm baskısı olmadan kendi yaşındaki biriyle oynayabilseydi. . . Bu korkunç bir fikir mi?"

Benim için belki, diye homurdandı Camila. "Sana Lucia'nın bir gremlin olduğunu söylemedim mi?" "Ah, hadi ama. *oseninyeğen*. O bir olmalı**biraz**Serin."

Camila gözlerini kısıyor. "Beni yağlamaya mı çalışıyorsun?"

"Çalışıyormu?"

Gözlerini deviriyor. "Maalesef.*İyi*. Bu arada, o gün öğle yemeği ısmarlıyorsun."

"Elbette. Herhangi bir şey. Bu çok harika olacak."

Ben kendi dehamı sessizce kutlarken bile Camila hâlâ homurdanıyordu.

Thayvanat bahçesi mi?"

Kollarını şef ceketinin üzerinden kavuşturmuş ve ekibinin geri kalanı özenle onun arkasında çalışırken, Aiden'in dikkatimi dağıtmasını reddediyorum.

"Buna bayılacak," diye ısrar ettim. "Ve laboratuvar arkadaşım yeğenini getirecek, bu yüzden Sophie'nin kendi yaşında birini tanıması için büyük bir şans olacak."

"Böyle planlar yaptığını duymasına izin verme," diye uyardı, Sophie'nin masasında hâlâ Switch'ile oynadığı ofisine göz atmak için eğilerek. "Yani, benim için sorun yok ama istediğine emin misin? Bu uzun bir gün olacak.

"Elbette! Çok eğlenceli olacak. Özellikle de Sophie için. Hiç öyle oldu mu?"

"Belki daha küçükken bir kez. . . " Boynunun arkasını ovuşturuyor. "O zamandan beri hiç şansımız olmadı. . . Peki."

"Anladım." Farkında olmadan ona uzandım, nerede olduğumuzu hatırlayamadan parmaklarım beline takılıp önlüğünün kenarına takıldı. Elimi geri çekip boğazımı temizledim. "Her zaman bizimle gelebilirsin. Çılgınca mı oynuyorsun?"

Aiden, arkasındaki hareketliliğe bakarak gülüyor. "Eğer denersen beni fırına atabilirler."

"Sadece bir düşünce."

Bana döndüğünde ağzında bir gülümseme belirdi ve gözleri daha sıcaktı, midemin bulanmasına neden oldu. "İnan bana, orası olmayı tercih ederim."

"Pekala, en azından bir sürü fotoğraf göndereceğim."

"Mükemmel. Biraz sonra bana bir hatırlatma mesajı gönder ve mola verdiğimde biletleri sipariş edeceğim.

"Ah, hayır, ben..."

Açıkça, Tartışmaya yer bırakmadan, "Onları alıyorum," dedi.

Dudaklarım seğiriyor. "Evet, efendim."

"Muhtemelen bunu bana toplum içinde söyleyemeyeceğin sözler listesine eklemeliyiz."

Tek kaşımı kaldırıp sesimi alçaltıyorum. "Sıradan bir sapık oluyorsun, değil mi?"

"Bence bunu benden çıkarıyorsun," diye kıkırdadı.

Midemdeki çırpınmalar şimdi daha da kötü, çünkü sadece birlikte geçen haftayı düşünmüyorum - odamın karanlığında yüzünü göremediğim, bundan daha pis olduğu tüm zamanları düşünüyorum. İçimdeki ürpertiye bastırmak zorunda kaldım, bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım ve onun yerine Sophie'ye odaklandım.

Gidip ona haberi anlatayım, dedim.

Aiden yine gülüyor. Sadece bunun bir oyun randevusu olduğunu bilmesine izin verme.

Senin baldırlarına tekme atabilir.”

"Asla yapmaz," diye karşı çıktım. "Beni seviyor." "Seni uyarmadığımı söyleme."

Mutfağın yanından diğer taraftaki ofise doğru ilerlerken gözlerimi devirdim ve kapı pervazını tıkladıp kafamı oradan dışarı çıkardım. "Merhaba, Soph. Yarın bir planın var mı?"

Bugün Pazar, dedi kaşlarını çatarak. "Ve ben on yaşımdayım." "Bize biraz macera yaşamaya ne dersin?"

bakmamak için elinden geleni yapıyor*fazla*heyecanlı, soğukkanlı olduğuna dair en iyi izlenimi verirken Switch'i kucığına alçalıyor.

"Nasıl bir macera?"

"İş yerindeki o son videoyu izlediğine hâlâ inanamıyorum," diye güldüm.

Skype'tan sonra bir süre konuşmak tuhaf bir alışkanlığımız haline geliyor. Hâlâ gelişimi izliyor ve dürüst olmak gerekirse, konu o olduğunda bundan biraz daha zevk alıyorum.

ve bu aptalca değil mi?

"Buna değdi," diye mırıldandı. "Yine de iş arkadaşlarım aynı fikirde olmayabilir.

Muhtemelen şimdi mide sorunlarım olduğunu düşünüyorlar.

Yine gülmeden edemiyorum. Maskeyi yüzümde düzeltiyorum, dişlerim alt dudağımda endişelenirken parmaklarım orada oyalanıyor.

"Hayal etmeye çalışıyorum," diye cevapladım sessizce. "Nasıl görüldüğünü bilmemem çok tuhaf."

"Bu." Boğazını temizlediğini duydum. "Ama yine de, ben de tam olarak neye benzediğini bilmiyorum."

"Biraz tuhaf," diye kıkırdadım gergin bir şekilde, kalp atışlarım

hızlandı. "Evet," diye hafifçe kıkırdar. "Garip."

Benden maskeyi çıkarmamı istemiyor ki bu iyi bir şey. Çünkü şu

anda onun için yapmayacağımı söyleyemem.

BÖLÜM 15

cassie

T Sophie arabamın yolcu koltuğundan, "Bu gerçekten berbat bir macera," yorumunu yaptı.

Bir iç çektim. "Bana bir dakika ver."

Kontağı tekrar çevirmeye çalıştım, eski arabamın motoru bir kaç saniyeliğine dönmeye çalışırken o ölümcül gümbürtüyü duydum ve tekrar gaza bastım.

"Hadi," diye inliyorum. Bunu bana yapma.

"Benzine ihtiyacı var mı?"

"Bol gazı var." "Petrol ne olacak?"

"Nesin sen, tamirci mi?" Sophie omuz silkiyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum biliyorum. Bunda yanlış olan ne bilmiyorum. Muhtemelen benden nefret ediyor." "Hayvanat bahçesine nasıl gideceğiz?"

Kafamı direksiyona yasladım, düşünürken iç çektim. "Bir Uber çağırabiliriz."

"Yoğun bir zaman," diyor gelişigüzel bir şekilde. "Sonsuza dek sürecekler."

Başımı kaldırırken tek kaşımı ona doğru kaldırdım. "Yoğun zamanları nereden biliyorsun?"

"Annemin arabası yoktu" diyor. "Uzak olsa bile her zaman Ubered kullanırdık." "Tamam aşkım. Peki ya otobüs?"

Sophie yüzünü buruşturuyor.

"Otobüs?" "Hiç otobüse binmedin mi?"

"Bu çok sıcak."

"Pekala, pek fazla seçenek göremiyorum. Arkadaşım Camila hayvanat bahçesinin diğer tarafında yaşıyor. O buraya geldiğinde, hayvanat bahçesindeki zamanımızın yarısını boşa harcamış oluruz."

"Babanı arayabiliriz."

Ve Aiden'in arabamın ne kadar boktan olduğunu duymasına izin verir misin? Hayır teşekkürler. Onu tanıdığı için muhtemelen bundan sonra arabasını burada bırakıp otobüse kendisi binmeyi denerdi. Böyle bir şey yapmak onun gibi olurdu.

"Onu rahatsız etmek istemiyoruz."

"Ama ben istiyorum *Gitmek*, Sophie mızızlanıyor.

"Bunu biliyorum, ama eğer Uber'e binemezsek ve sen de otobüse binmezsen, nasıl yapabileceğimizi anlamıyorum..."

Duraksadım, aklıma bir fikir geldi. Aklımdaki kişiyle kek puanları kazanmaya yeni başladığım için kötü olabilir, ama kendi kendime, kartlarımı doğru oynarsam daha fazla kazanma şansı olabileceğini düşünüyorum.

Hey, Soph, dedim ona sırtıma için dönerek. "Teyzenin dükkânı kaçta açılıyor?"

T Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler," dedim tekrar Iris'in arabasına binerken.

"Bizi burada gerçekten kurtarıyorsun."

"Sorun değil," diyor Iris. "Sophie'nin otobüste olmasını istemiyorum."

Bu insanların otobüse karşı neleri var?

Bu sorunun cevabını bulmaya çalışmanın zamanı olmadığına karar

verdim. "Bizimle gelmeyeceğine emin misin?"

"Yapardım," diyor Iris ve ses tonuna bakılırsa gerçekten de bunu kastettiğini düşünüyorum. "Ama bu öğleden sonraya kadar beni koruyacak kimsem yok. Şu anda sadece iki çalışmam daha var."

Vay canına, bu kulağa zor geliyor. Çılgınca meşgul mü?

Iris başını salladı. "Sonbahar düğün sezonuna giriyoruz, bu yüzden çok fazla sipariş aldık. Sahip olduğum kadroya ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Şu anda gerçekten başka birini işe almaya gücüm yetmez."

Üzgünüm, dedim topal bir şekilde, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bu iyi." Iris omuz silkiyor. "Sadece bir parçası." Ana otoyola çıkarken yandan bana bakıyor. "Bu senin fikrin miydi?"

"Ah . . . Evet. Okuldan Sophie yaşında yeğeni olan bir arkadaşım var. Düşündüm . . ." Kendimi durdurup merakla dinleyen Sophie'ye bakıyorum. "Yani, arkadaşım bana yeğeniyle aynı yaşta, onlarla bir hayvanat bahçesi günü geçirmek isteyebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu."

Iris bana bilgiç bir bakış atıyor ve sonra gerçekten beni şaşırtıyor. *gülümseyen*, sanki ne söylemediğimi tam olarak biliyormuş gibi. "Bu eğlenceli geliyor."

"Hiç bulundun mu?"

"Ah, evet," diyor Iris. "Rebecca ve ben Sophie'yi öyleyken almıştık, ne... . altı?"

Sophie omuz silkiyor. "Belki. Ben küçüktüm. Bir zürafayı okşadığımı hatırlıyorum!"

Iris, "Vahşi yaşam safarisi yaptık," diye açıklıyor. "Rebecca zürafalara takıntılıydı."

Sesinde hüzünlü bir ifade var, ifadesi çok uzak ve bunu anladığı anda yüz hatlarını her zamanki kayıtsız bakışına göre hızla gizlediğini görüyorum.

Kulağa harika bir zaman gibi geliyor, dedim.

İris başını salladı. "Oldu. Sanırım üçümüzün bir yerde bir zürafayla çekilmiş bir resmi var."

"Bir ara görmeyi çok isterim."

Iris tekrar bana baktı. "Bir dahaki sefere bulmaya çalışacağım."

Bir dahaki sefer.

Iris ve Sophie, Iris'in bıraktığı bir kitap hakkında sohbet etmeye başladılar ve gülümsememi saklamak için yüzümü pencereye çevirdim. Bugün Iris'i görmeyi planlamamıştım; Onu hayvanat bahçesine davet etmek aklıma bile gelmemişti, ki şu an kendimi kötü hissediyorum, ama bu sabah arabamın çalışmamasına sevinmişim. Sanki Iris'i her gördüğümde onu biraz daha iyi anlıyorum. Yavaş yavaş, onun zırhını yavaş yavaş parçaladığımı biliyorum.

Bu noktada benim kişisel görevim haline geldi.

T Yolun geri kalanı sorunsuz gidiyor ve hatta Iris o fotoğrafı bulduğunda bizi bırakmadan önce bana mesaj atacağına söz veriyor. Bunu başka bir zafer olarak kabul ediyorum. Hayvanat bahçesinin girişi pazar günü bile kalabalık ve sürekli mesajlaşırken bile Camila ve Lucia'yı onun dışında bulmamız on dakikamızı alıyor.

Sonunda, dedi Camila bizi bulduğunda. "Seni kaybettiğimizi sandım." Etrafa bakıyorum. "Bugün meşgul."

Evet, Lucia daha fazla beklememiz gerekirse ölecekmiş gibi davranıyordu.

Teyzesiyle aynı gece yarısı saçları ve koyu kahverengi gözleri olan küçük kız, Camila'ya surat asıyor. "Ben öyle demedim."

Camila alayla, "Hı hı," dedi. "Ah. Evet. Sen Sophie'sin, değil mi? Camila eğilerek elini Sophie'ye uzattı, Sophie elini nazıkçe sıktı. Bu benim yeğenim Lucia. Görüldüğü kadar cimri olmadığına söz veriyorum."

Lucia gözlerini deviriyor. "Ben kötü değilim." "Merhaba," diyor Sophie utangaç görünerek.

Neyse ki, Lucia'nın vücudunda utangaç bir kemik yok gibi görünüyor, Sophie'nin sırtına astığı büzgülü çantayı işaret ediyor. "Bu bir *Cazibesirt* çantası?"

"Evet." Sophie başını salladı. "Disneyland'da buldum."

"Şanslı! Ben ve annem seneye gideceğiz. Mirabel'i gördün mü? Sophie'nin gözleri parlıyor. "HI-hı! Ve Bruno!"

"Aman Tanrım. Onlar yaptı mı-"

Fıskırmaya devam ederken ikisi birbirine sokuldu ve Camila bana buruk bir gülümsemeyle bakarken onları bilet gişesine doğru takip ettik. "Bu ikisi için endişelenmemiz gerekeceğini sanmıyorum."

"Madrigal ailesine övgüler olsun," diye güldüm.

"Zorlu. O lanet olası şarkıyı bir kez daha dinlemek zorunda kalırsam, ben-" "Yani, Bruno hakkında konuşmuyorsun?"
Biletlerimizi göstermek için sıraya girdiğimizde Camila gözlerini kısarak başını salladı. "Şimdi öğle yemeği 1/2 bir kar konisi."

Lucia ve Sophie, Kayıp Orman'a vardığımızda neredeyse en iyi arkadaşlardır, saldırı planımız, çıkışa geri dönmeden önce her şeyi yakalayabilmemiz için büyük bir daire oluşturmaya çalışmaktır.

Sophie su aygırlarını daha iyi görebilmek için burnunu cama bastırıyor. oo/htakdirle. Lucia bilgi panelini okumakla meşgul.

"Suaygırlarının yılda beş yüz kadar insanı öldürdüğü yazıyor," diye okuyor Lucia, şok olmuş gibi değil ama bunu büyüleyici bulmuş gibi.

Sophie ona inanamayarak bakıyor. "Suaygırları?" Ne, diye homurdandı Lucia. "Üstlerine mi oturuyorlar?"

Hayır, diye iç geçirdi Camila. "Şu dişlere bak! Senden şiş kebab yaparlar."

"İğrenç," diyor Sophie. Yolun aşağısına bakıyor. "Kangurulara yakın mıyız? Kanguruları görmek istiyorum."

Camila haritayı kontrol eder. "Taşra'ya geri dönüyorlar. Oraya varmadan önce gitmemiz gereken küçük bir yol var."

"Erkek kangurulara boomer dendiğini biliyor muydunuz?" diye sözünü kestim. "Ne?" Sophie'nin burnu kırıışıyor. "Mümkün değil."

Hayır, hayır, diye içini çekti Camila, başını sallayarak. "Doğru olduğundan eminim. Muhtemelen şeftali çayı kapağından okumuştur.

"Ah, ve koalalar." parmaklarımı şıklatırım "Günde yirmi iki saat gibi uyuyorlar."

Camila gözlerini deviriyor. "Lütfen normal bir insan gibi Dasani içmeye başlar mısın?"

"Hayır," güldüm. "Ben bağımlıyım." Lucia ve Sophie'nin artık camın yanında toplanmış olduklarını fark ettim ve telefonumu çıkardım. "Hey çocuklar. Bu tarafa dön. Bir fotoğraf çekeyim."

Lucia kolunu Sophie'ye doladı, Sophie bir an için hafifçe şaşırmış gibi göründükten sonra bu jestle karşılık verdi ve kocaman gülümsedi ve ben birkaç fotoğraf çekerken göğsüm mutlu bir hisle sıkıştı. Hemen Aiden'a bir tane göndermekle meşgul oldum, onun Sophie ve Lucia'dan çok iyi vuracağını biliyordum.

Eklediğim resim ile:

Onlar neredeyse kanka ve biz hayvanat bahçesinin yarısına bile gelmedik.

"Bunu babama mı gönderiyorsun?"
Sophie'nin bana baktığını fark ettim ve başımı salladım. "Bir sürü fotoğraf istedi."
Sophie, "Bir dahaki sefere gelmesi gerektiğini söyle," diyor. "Ona suaygırlarının insanları nasıl öldürdüğünü anlatmak istiyorum."
Yüzümü buruşturdum "Belki de gezinin o kısmını dışarıda bırakabiliriz."
Aiden'ın tepkisini görmek için aşağı bakarken telefonumun titrediğini hissettim.

AYDIN

Bu harika. Görünüşe göre herkes harika vakit geçiriyor.

Ve sadece bir saniye sonra:

AYDIN

Sizinle orada olabilmeyi gerçekten çok isterdim çocuklar.

Yüzüm istemsizce sırtırken midem kasılıyor. Bir mesajın beni nasıl bu kadar mutlu edebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra kimden geldiğini hatırlıyorum. Hiç düşünmeden bir cevaba dokunuyorum.

CASSIE

Buraya gelmek biraz zor oldu ama buna değer. Sophie çok eğleniyor.

Cevabı anında.

AYDIN

Ne demek istiyorsun? Bir şey mi oldu?

Ah. Bok. Aiden'a hâlâ arabamdan bahsetmedim.

CASSIE

Ah. Kuyu . . . arabam bu sabah hareket ediyordu.

Ona Iris'in bizi buraya getirdiğini söylemenin muhtemelen yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağına karar verdim.

CASSIE

Uber'e geri dönebiliriz. . . ya da otobüse bin.

AYDIN

Hayır, seni almaya geleceğim. Sadece bana ne zaman olduğunu söyle.

CASSIE

zorunda değilsin. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum.

AYDIN

geliyorum dedim Sadece bana ne zaman olduğunu söyle.

CASSIE

Tamam tamam. otoriter.

AYDIN

Sonra görüşürüz.

Hâlâ buna sırtıyıyor olmak aptalca ama elimde değil. Acaba ona patronluktan hoşlandığımı söylemeli miyim?

Başımı kaldırdığımda Camila bana garip bir şekilde bakıyordu ve gülümsememi hemen daha rahat bir ifadeyle gizledim. “Devam etmeye hazır mısınız? Sanırım birkaç kafeye yakınız. Yiyecek bir şeyler alabiliriz.”

"Benaçlıktan ölme Lucia sızlanıyor.

"Evet, evet," diye kıkırdadım. "Sizi gremlinlere yedirelim." Camila'nın hâlâ bana baktığını imalı bir şekilde görmezden geldim.

Camila ne mutlu ki öğle yemeğinden sonra yorum yapmak için bekler, o sırada çocukların ikisi de pandalar tarafından dikkati dağılır.

"Bu yüzden . . . Sophie'nin babası nasıl biri?"

"Hm?" Boş bir yüz için çabalıyorum. Ah, Aiden? o. . . Harika. Gerçekten hoş." *Ayrıca pis bir ağzı ve bilime meydan okuyan bir siki var, ama muhtemelen şu anda bahsetmek için iyi bir şey değil.*

"HI-hı."

"Ne?"

"Bekar olduğunu söyledin, değil mi?"

gözlerimi deviriyorum. "Bunun ne önemi var?"

Ah, bilmiyorum. . . "Gülümsemesi yaramaz. "Çoğu insan patronlarından gelen mesajlara kıkırdamaz. Beni meraklandırdı."

"Yapmadım kıkırdamadiye

itiraz ediyorum. "Tabii ki

yapmadın."

Panda Trek'teki kızların peşinden gitmek için önümde yürüyor ve ben onu takip ederken gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Gerçekten bu kadar açık mı? İşleri kontrol altında tutmak için daha iyi bir iş yapmalıyım. Ona bakmadan Camila'nın yanına yanaştım.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum.

Demek istediğim, öyle ama bunun insanlarla açıkça paylaşmam gereken bir şey olduğundan şüpheliyim.

Camila bana masum bir bakış attı. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

Ah evet, öyleydin, diye homurdandım.

"Ateşli mi?"

"Şşş. "Birkaç adım yukarıya, Lucia ve Sophie'nin hâlâ heyecanla sohbet ettikleri yere baktım. "Bunun ne önemi var?"

Demek öyle, dedi Camila gülerek. "Vay. Ve onunla mı yaşıyorsun? Lütfen bana ona vurduğunu söyle.

"*Aman Tanrım,*" tısladım. "Daha yüksek sesle konuşabilir misin?"

"Aylardır kimseyle çıkmadım," diyor. "Programımızın nasıl olduğunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, iş yükümüzle sık bulduğun için aferin.

"Öyle değil *beğenmek*şunu," diyorum yine ama bu kez daha zayıf geliyor.

Camila, "Hey, burada yargı yok," diye beni temin etti. "Sophie havalı bir çocuk. Babası da oldukça havalı olmalı.

Dudağımın içini çiğniyorum, Sophie'nin gülümsemesini izlemek için başımı çeviriyorum, beni izlerken sırtarak bana küçük bir el sallıyor ve karşılık veriyorum.

"Gerçekten harika bir çocuk," diye katılıyorum.

"Lucia'dan çok daha az gremlin."

Camila'ya dirsek attım. "Lucia harika."

"Evet, evet, o iyi."

Bir an tereddüt ettim, birine söyleme arzusuyla boğuştum *bir şey*ve çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilmek. Üzerime çöken birkaç adımın daha sessizce geçmesine izin verdim ve sonra yavaşça nefes verdim.

"Onun babasıdır-dirgerçekten harika," dedim sessizce.

Camila'nın sırtışı yavaştı ama komplocu bir tavırla bana doğru eğildi ve beni yandan dirseklerle dirseğiyle hareketimi engelledi. "Evet, eminim öyledir."

BGünün sonunda tüm grup bitkin düşer. Aslanlar, kaplanlar ve ayılarla (aman tanrım) normal bir insandan daha fazlasını doldurduk ve saat yedide hepimiz eve gitmeye hazırız.

"Sizi eve götürmemi istemediğinizden emin misiniz çocuklar?"

Camila'ya başımı salladım. "Yolunuzdan çok uzak. Aiden gelip bizi alacağını söyledi.

Sophie yanımda, "Geç kaldı," diye homurdandı.

Camila, "Cidden," diye tekrar dener. "Çok önemli değil. Sadece ona mesaj at ve ona şunu söyle..."

Ah, işte orada, dedim arabasının iniş noktasına yaklaştığını görünce.

"*Nihayet* Sophie ofladı.

Aiden'in arabası kaldırımında duruyor ve kaputa yaslanmak için sürücü tarafından inmeden önce park ediyor. "Geç kaldığım için üzgünüm," diye sunuyor. "Trafik."

Hâlâ şef ceketini giymişti, bu yüzden işten doğruca buraya geldiğini ve büyük olasılıkla geri dönmek zorunda kalacağını biliyorum - ve bizim için her şeyi beklemeye alması neden beni yeniden ısıtıyor?

Lucia ve Sophie vedalaşıyorlar ve Switch'te arkadaş kodlarını değiş tokuş etmekten bahsettiklerini duyabiliyorum ama Camila kulağıma eğilip, "Tanrı aşkına, Cassie. Eğer buna vurmuyorsan, o zaman tutuklanmalısın.

bir kahkaha patlatıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu bir insanlık suçudur. Geri kalanımızı düşün. Bataklık fazla çalışmış Çüksüz."

"Tamam, şimdi gidiyoruz."

"Ben sadece söylüyorum-"

Sarılmak için kollarımı boynuna doladım. "Bugün için teşekkürler.

Harikaydı." "Görünüşe göre çocuklar şimdi biniyor ya da ölüyor, bu yüzden tekrar yapmamız gerekecek."

"Sağ."

Camila sesini tekrar alçalttı. "Ve *bensamimi olarak*umarım o babayı kilitlemişsindir-"

"Tamam kızlar!" Camila'dan uzaklaştım. "Sophie ve benim gitme vaktimiz geldi. Ama yakında tekrar takılacağız, tamam mı?"

İkisi de başlarını salladılar ve tekrar vedalaştılar, ben ona arabada yardım ederken Sophie de Lucia'ya el sallıyordu.

Hepimiz kemerlerimizi bağlarken, Aiden tekrar, Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm, dedi. "Biraz daha erken gitmeliydim."

"Sorun değil," diye onu temin ederim. "Fazla beklemiyorduk."

"Sizi bıraktıktan sonra bir süre geri dönmem gerekecek."

"Düşündüm," diyorum.

Aiden kaldırımdan uzaklaşırken dikiz aynasına bakıyor. "Bugün eğlendin mi?"

"*Bu yüzden*çok eğlenceli," diye fışkırıyor Sophie. "Suaygırlarının insanları öldürdüğünü biliyor muydunuz?" İnledim ve Aiden yandan bana garip bir bakış attı.

"Sorma," diyorum. "Sorma."

BENEvin dışına çıktığımızda Sophie'nin arabadan inmesine yardım et, yürüyüş yoluna çıkmadan önce hediyelik eşya çantasını aldığından emin ol. Yarı yolda bana bakmak için döndü. "Geliyormusun?"

Bir saniye, diye seslendim arkasından. "Babana bir şey söylemem gerekiyor." "Tamam ama benimle kanguru yapbozu yapacağına söz vermiştin."

"Evet, evet, bulmacayı çözeceğiz."

Ön koltuğun yolcu tarafına geçip orta konsolu itip ellerimi Aiden'ı öpmek için yüzüne götürmeden önce ön kapıdan gözden kaybolmasını bekledim. Çabucak dağılan bir şaşkınlık anı oldu ve sonra parmaklarını saçlarımda ve dilini alt dudağımda hissediyorum, sonra da benimkine dokunmak için içeri daldırıyor.

onu öpüyorum*zor*, sokağın ortasındaki bir arabanın içi için uygun görüldüğünden çok daha zor - ama umurumda olmadığına karar verdim. Olağanüstü bir çocukla olağanüstü bir gün geçirdim ve şimdi ona birdenbire öpücüklerle saldırmama izin veren olağanüstü bir adam tarafından eve götürülüyorum.

İşler çok daha kötü olabilir.

Ayrıldığımda biraz sersemlemiş görünüyor. "Bu ne içindi?"

"Çünkü sen harikasin."

Göz kırpmıyor.

"Ben?" "Çok."

"Beni işten ayrılmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun? Çünkü çalışıyor."

Dudaklarım onunkine kıvrıldı ve oraya başka bir yumuşak öpücük kondurdum.

"Sonra," söz veriyorum. Arabadan geriye doğru sürünerek çıktım ve elim kapıdayken ayaklarım kaldırıma değdiğinde kaşlarını çatıldığını fark ettim. "Ne?"

"Gerçekten kötü olabilirsin," diye homurdandı.

Ona sinsice sırıtıyorum. "Nerede yaşadığımı bilmeniz iyi, Bay Reid."

Sanırım kapıyı kapattıktan sonra bile homurdandığını duyabiliyorum.

@lovecici ile sohbet

@lovecici'ye 50

dolarlık bir

bahşış

gönderdiniz

Sana yeni bir oyuncak gönderdim. Ağzını kullanmanı ve onun benim aletim olduğunu hayal etmeni izlemek istiyorum.

BÖLÜM 16

Aiden

RCassie'nin dudaklarının hâlâ dudaklarımda olduğu hissiyle işe dönmek çok daha zor ama bir şekilde idare ediyorum. Servis girişinden içeri süzülüşümde restoran hâlâ bıraktığım kadar meşguldü ve Marco bitkin bir ifadeyle benimle buluşmak için koşarak, ipinin sonuna gelmiş gibi görünüyordu.

"Arpacık soğanımız bitti."

arkamı döndüm "Arpacık soğanımız nasıl bitti?"

"Envanter hatası mı? bilmiyorum. Ama sonuncusunu bir salata sosu içinde kullandık ve bunun için bekleyen iki siparişim daha var.

"Neden bu gece Alex'e bağıracaktım gibi geliyor," diye iç çektim.

Marco, "Hasta," diyor. "Yani ona telefonda bağırarak istemiyorsan... ."

Kahretsin.

Belki ben gerçekten *meligecenin* geri kalanında çılgınca oynadılar. Şu anda evde kızlarla bir yapboz yapıyor olabilirim.

Kızlar:

Beynimin onları anında bu şekilde bir araya toplama şekli beni şaşırttı. Onları evde beni bekleyen bir paket anlaşma olarak düşünmeye ne zaman başladım bilmiyorum ama ben *Yapmak*, Fark ettim. Ve burada onlardan uzakta çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmam giderek daha da ağırlaşıyor.

Merhaba, dedi Marco elini yüzümün önünde sallayarak. "Neden öyle gülüyorsun? Beni korkutuyorsun.

Hiçbir şey, dedim kendimi toparlayarak. "Sarı soğanımız var mı?"

"Muhtemelen." Bana dönmeden önce sıradaki aşçılardan birine gidip kontrol etmesi için bağırarak üzere döndü. "Onları yedek olarak kullanabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Muhtemelen söyleyemeyecekler bile. Sadece biraz daha sarımsak ekleyin. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Bok. Bunu düşünmedim bile, "diyor Marco. "Bu harika. Tanrı. Döndüğüne sevindim. Sinir krizi geçirmek üzereydim."

Omzuna vurdum ve kıkırdadım, "İyi olacak."

"İyi," diye yankılandı Marco şaşkınlıkla. "Sen kimsin ve Aiden Reid'e ne yaptın?"

Kendimi yoğun bir gecenin geri kalanına hazırlarken temiz bir önlük almak için uzanıp belime bağlarken ağzımda hâlâ bir gülümseme hayaleti var. Garip bir şekilde, içeri girdiğimden olduğundan daha az göz korkutucu geliyor.

Ve bunun yüzde yüz yüzünden olduğunu biliyorumkızlarevde beni bekliyor

İÇİNDE

Restoranın kapılarını saat onu geçene kadar kapatmıyoruz ve Marco, bugün daha erken gelmem gerektiğinden kendisinin ve diğerlerinin bir arızayı halledebilecekleri konusunda bana güvence verdi. Normalde bu konuda onunla kavga ederdim ama Cassie'yi evde hala uyanık yakalama ihtimalim varken. . . Beni kaçmaya ikna etmek çok fazla ikna edici değil.

Sanırım bu, o ve Sophie'nin bu gece üzerime çok fazla yük bindirmesinden kaynaklanıyor.

- birlikte geçirdikleri gün, orada olamamam gerçeği - belki de bu yüzden eve giderken ev sahibi Joseph'i aramaya karar verdim. Alması uzun sürmedi, sesi yalnızca yirmi saniye kadar sonra arabanın hoparlörlerinden çınladı. Normalde bu saatte birini aramaktan endişe duyardım ama Joseph kötü şöhretli bir gece kuşudur.

Aydın mı? Her şey yolunda?"

"Ah evet. Herşey yolunda." "İyi geceler, umarım?"

"Hafif arpacık soğanı felaketi, ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." "Sarı soğanlar?"

Güldüm. "Evet, sarı soğan." "Her zaman işe yarar."

"Aslında . . . Başka bir şey için aramıştım."

"Ah?" Ortalıkta hışırdadığını duyabiliyorum, hiç şüphesiz içinde sigara içmeyi sevdiği en sevdiği deri koltuğa iyice yerleşmiş. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey harika gidiyor, sadece... ."

"Pekala, tükür şunu oğlum," diye gülüyor. "Senin dilin bağlı olduğunu hiç görmedim."

"Bazı görevlerimi Marco'ya devretme olasılığını düşünüyordum.

İş yükümü biraz azaltıyorum."

"Bırakmayı düşünmüyorsun değil mi?"

"*HAYIR*," Stresliyim. "Tabii ki değil. Orayı seviyorum ve senin için çalışmayı seviyorum. Sadece o . . . Sophie tam zamanlı olarak benimle yaşamaya geldiğinden beri, onun hayatında ne kadar çok şey kaçırdığımı gerçekten fark etmeye başladım. Onu her gün gördüğümde, her gün ne kadar değerli olduğumu hatırladığımda daha bariz oluyor.*Olumsuzgörmek* Bu mantıklı mı?"

"Elbette öyle," diyor Joseph ve rahatlayarak iç çekiyorum. "Seninle elimden geldiğince çalışacağımı biliyorsun."

"Yönetici şeflikten ayrılmamı isteseydin veya daha az sorumluluk almak için maaşımı kesmen gerekirse, elbette anlarım -"

Ah, saçmalık, diye alay etti Joseph. "Bunu kimse istemez. Sizi pozisyonundan indirmeden evde daha fazla zaman geçirmenizi sağlamanın bir yolunu bulabiliriz." O zaman gülüyor. "En azından teklif etsek Marco altına sıçardı. Oradaki herkes mutfağın sensiz yürümeyeceğini biliyor.

"Sadece sana karşı adil olmak istiyorum."

"Oğlum, yıllardır bana karşı adilsin. Kendini kemiğe kadar çalıştırdın. Her zaman kendine biraz zaman ayırmaya başlamak için bir sebep bulacağını ummuşumdur. Aileden daha iyi bir sebep yok."

Ağır ağır başımı salladım, sesim kalın geliyordu. "Buna gerçekten memnun olurum."

"Artık kendine bir kız bulman gerekiyor ve ben de senin için endişelenmeyi gerçekten bırakabilirim."

Joseph şu anda yüzümü göremediği için çok minnettarım. "Bu konuda . . ."

"Ah?"

"Sadece birkaç hafta içinde doğum günü partine bir artı bir getirebilir miyim diye merak ediyordum."

"Şey, bak ve bak, hepsini gördüm. Partiye geliyor musun? Ve Bir randevu mu getiriyorsun?"

"Kuyu . . . Henüz gündeme getirmedim. . . ama benimle gelmek isteyebileceğini umuyorum."

"Güven bana, seni geri adım atmaya ve iş dışında kendi hayatından zevk almaya başlamana neden olan kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. O bir şey olmalı."

İstemsizce ağzım seğiriyor. "O."

"Pekala, sen eve git, ben de biraz önce kendim doldurduğum bu güzel brendinin geri kalanıyla devam edeceğim."

bir kahkaha patlatıyorum. "Güzel bir geceye benziyor."

"Artı bir hakkında yarın daha çok konuşuruz. Acele et ve ona sor." "Evet, evet, yapacağım."

İyi geceler, Aiden.

"İyi geceler patron."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi daha hafif hissediyorum; Bu konuşmanın nasıl ilerleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bundan daha iyi olacağını hayal edemediğimi söylemek yanlış olmaz. Ve bence gerçekten zamanı geldi. Geri adım atmaya ve evde daha fazla var olmaya başlamak için. Sophie ilk geldiğinde. . . hayatımdaki her şey çok dağınıktı. Aynı anda hem onun babası olup hem de mutfağı nasıl yöneteceğimi bilmiyordum. Ve belki bu hala biraz doğru, ama. . . Cassie ortaya çıkmasaydı, Sophie'ye ne kadar acı çektirdiğimi göremeyecek kadar cahil olduğum için hala başım kumda olacaktı biliyorum. Onsuz . . . Kızımla düzgün konuşmayı asla öğrenemeyebilirdim.

Bunun farkına varmak, sadece eve ona daha hızlı gitmek istememe neden oluyor.

Şu anda içinde bulunduğum iyi ruh halini bozabilecek çok az şey var, ancak Bluetooth'umda başka bir arama sinyali geldiğinde ve konsol ekranımda Iris'in adı belirdiğinde, bunu yapmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan tek şeyin bu olduğunu anlıyorum. Onunla konuşmanın nasıl gideceğini asla bilemiyorum ve bu yüzden bu beni her zaman çok geriyor.

"Merhaba?"

Iris yorgun geliyor. "Hey. Bu kadar geç aradığım için üzgünüm. Bir şeyleri yıkacağını düşündüm.

"Aslında erken ayrıldım. Eve gitmeye karar verdim."

"Bu sana hiç benzemiyor," diye belirtiyor.

"Evet, şey, sadece uzun bir gün oldu."

"Cassie sana bugün onları hayvanat bahçesine götürdüğümü söyledi mi?" Bu beni fırlatıyor. "Yaptın?"

"Arabası hareket ediyordu ve beni aradı. Hatta beni onlarla gitmeye davet etti."

"Neden yapmadın?"

"Mağazada benim yerime bakacak kimseyi bulamadım." Bir an sessiz kaldı. "Bir dadıya göre inatçı."

Dayanamıyorum ama hafifçe gülüyorum. "Bu doğru."

"Dinle, bu Sophie'nin yanında konuşmak istediğim bir konu değildi ama söyleme gereği duydum... . . Cassie'nin çok güzel ve cana yakın olduğunu biliyorum. Cehennem, Benondan hoşlanmaya başlıyor."

Bununla nereye varacağını bilmediğim için tüylerim diken diken oldu. "Ve?"

"Ben sadece söylüyorum . . . Herhangi bir erkek, başına bir şey gelmeden onunla nasıl yaşayabilir bilmiyorum."

"Iris, ne ima ettiğini bilmiyorum ama bunun senin meselen olduğunu sanmıyorum. —"

"Değilimsaldıransen, Aiden," diye içini çekiyor.

"Açıkçası." "Öyleyse ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece, seninle Cassie arasında nasıl bir ilişki kurulursa kurulsun -ki bunun ne olduğunu bilmek istemiyorum- Sophie'nin yoldan çıkmasını istemediğimden emin olmak istiyorum. Onun bir numaralı önceliğin olduğundan emin ol, tamam mı?"

Yardım edemem ama biraz sinirlendim. "Bunu sen söylemeden biliyorum."

"Kızma. Ben sadece yeğenim için endişeleniyorum, tamam mı? Sadece mümkün olan en insanca şekilde ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum.

Tekrar söylüyorum, bunu bana söylemene ihtiyacım yok.

Iris tekrar iç çekti. "Tamam aşkım. Hatta aradığım için üzgünüm. Sadece bana yük oldu. Onları izlediğimden biliyorum ki SophieseviyorCassie, bu herkes için açık

Bir dakikadan fazla bir süre etraflarında dolaşıyorum ve umarım Sophie'nin aniden Cassie'nin hayatındaki varlığını kaybetmesinin sonuçlarını, ikiniz bir şeyler başlatırsanız ve işler kötüye giderse, bunun sonuçlarını düşünürsünüz.

Bu beni duraklatıyor. Kabul etmeliyim ki bu, düşünecek zamanım olmadığı bir şeydi. Çoğunlukla, Cassie ile aramızdaki şeylerin kötüye gittiği bir gelecek olasılığını hayal etmek istemediğim için.

"Endişeni anlıyorum," dedim sert bir tavırla, "ama sana söz verebilirim ki Sophie her zaman bir numaralı önceliğim oldu ve öyle kalacak."

Pekala, dedi Iris. "Tüm söylemek istediğim buydu." "Tamam, o zaman, işin bittiyse..."

"Değeri ne olursa olsun," diye araya giriyor ve beklerken gergin hissediyorum. "Sophie'yi gerçekten çok sevdiğini düşünüyorum. Onun için iyi olduğunu düşünüyorum."

Bunu düşünerek birkaç saniye sessiz kaldım. "Ben de," diye yanıtlıyorum sonunda.

Iris, beni arabanın sessizliğinde bırakmak için telefonu kapattı, söylediği onca şey ve hesaba katmadığım yeni olasılıklarla baş başa kaldım. ben kesinlikle *sahip değil* Cassie ve benim birdenbire dağılmamızın Sophie için ne anlama gelebileceğini düşündüm, bunun Sophie'yi mahvedeceğini içten içe bildiğim halde, tıpkı benim anladığım kadarıyla.

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Bunun olmadığından emin olmak için daha fazla sebep.

T kapıdan girdiğimde ev sessiz; Cassie'nin odası karanlık ve Sophie'nin yatma vakti çoktan geçti, bu yüzden ilk varsayımım, bir tek ben varım. Hâlâ Iris'in aramasından biraz rahatsızım ve bu yüzden Cassie'nin odasını atlayıp yorgun bir şekilde buzdolabını aramak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Belki bir bira düşüncelerimi yatıştırmaya yardımcı olur.

Bu yüzden sahanlığa adım attığımda fırının üzerinde parlayan yumuşak ışıkla karşılaşmam sürpriz oldu - Cassie elinde bir kaşıkla lavabonun üzerine eğilmiş ve doğrudan bir dondurma kartonundan yemek yiyor. Onu yarı ısırırken yakaladım, tatlının son kalanını da yalarken kaşığı dilinin ucuna tünemişti ve bu Pavlovcu bir tepki gibiydi, onu görünce aletim seğirdi.

Kaşığının etrafında gülümsüyor. "Böyle buluşmayı bırakmalıyız."

"Alışkanlık haline geliyor," diye mırıldandım, dikkatim onun ağzından dağılmıştı.

"Gecenin geri kalanı nasıldı?"

"Uzun." Aramızdaki mesafeyi kapatarak tezgâha doğru ilerledim. "Yorucu."

"Zavallı bebek," diye dalga geçiyor.

Siz ikiniz bir şey başlatırsanız ve işler kötüye giderse.

Hala bunu düşünüyor olmaktan nefret ediyorum. Cassie ve benim aramdaki bu şey nefes almak için zar zor yetiyor ve bunun nasıl biteceği konusunda şimdiden endişeleniyorum. Bunu kim yapar?

"Her şey yolunda?" Ben ona gitmek için tezgâhın etrafında dönerken Cassie kaşığı lavaboya bırakıp kutuyu tekrar dondurucuya yerleştirdi. "Gergin görünüyorsun."

Onu kendime doğru çektim, şampuanının kokusunu içime çektim ve onun hatalı düşüncelerimi sakinleştirmesine izin verdim. "Sadece gerçekten uzun bir gece."

"Ah?" Parmakları sternumda bir yol açarken bana nazlı bir şekilde gülümseyerek itti. "Bu konuda yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Yüzünü ellerimin arasına almak için uzanıyorum, baş parmaklarımı yanaklarına sürüyorum. Onu nasıl bu kadar kısa bir süredir tanıyordum? Aniden çekip giderse neden yaşanmaz bir şeymiş gibi geliyor?

Bu saçma düşünce trenini uzağa itmeye çalışıyorum. "Aklında ne var?"

"Şey, teselli edilmek için tercih ettiğin bir yöntem olduğunu biliyorum."

Benimle tanışmak için parmak uçlarında yükseldiğinde ağzına doğru sııttım ve onu çığlık attırma düşüncesi dilimdeyapmakomuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hemen azalt. Tezgaha atlamak istersen seve seve kabul ederim, diye mırıldandım ağzına doğru.

Ah hayır, dedi tatlı bir şekilde, beni tekrar nazıkçe öperek. "Bu iyiliğe karşılık verebileceğimi düşünüyordum."

"Sen ne-"

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküp beni tezgâha yaslayana kadar kalçalarımı çekiştirirken derin bir nefes aldım ve ellerimi arkamda birleştirerek kendimi hazırladım.

Cassie, sen...

Şimdiden kemerimi çözüyor. "Bunun sizi daha iyi hissettireceğini düşünmüyor musunuz, Bay Reid?"

"Siktir," diye tısladım, eli kumaşın arasından geçip beni boxer külotumun içinden geçirirken gerildim. Tanrım, Cassie. Kafamı şu anda yaslanmış olduğum mutfak adasının arkasındaki boş oturma odasına çevirerek merdivenlerin karanlık sahanlığına bakıyorum. Sophie. . ."

Cassie, "Işık gibi sönüyor," diye beni temin etti. "Sessiz olacağız." Gözlerinde titrek bir tereddütle bana baktı. "Tabii sen istemiyorsan. . . ?"

Cassie'nin karşımda diz çöktüğü göz önüne alındığında, merdivenlerin altından birinin görebileceği tek şeyin sırtım olacağını fark ettiğimde, Cassie'nin ellerinin üzerimde ağır basan hissi ile sağduyum savaştı.

adanın bacaklarımı gizleyen tarafı. Muhtemelen kötü bir fikir, ama yine de, şu anda hala beynimle düşünmekte inanılmaz derecede zorlanıyorum.

"Sessiz ol," diye mırıldandım, Cassie'nin muzaffer sırtısına odaklanarak. "Hızlı." Ben yutarım. "Eminsin?"

"Çok," diye mırıldandı Cassie, aletimin avucunun altında seğirmesine neden olarak. "Sakin ol."

Bel bandını takmadan önce işaret parmağı ve başparmağıyla şeklimi çizerek bana nazikçe dokunmaya devam ediyor. Lastiği kavradı ve hafif dokunuşuyla zaten sert olan aletim serbest kalana kadar aşağı doğru itti. Yumruğu hemen etrafımı sardı ve nefesimin dişlerimin arasından tıslamasına neden olan, dipten uca ağır bir darbe verdi, ince parmakları aletimi kavradı ve kanımı ısıttı. Beni yavaşça okşamayı, beni çıldırtmaya yetiyor.

Sessiz olmalısın, Aiden, dedi aynı çekingen gülümsemeye. Diliyle uçla dalga geçiyor, nefesimi kesmeme yetecek kadar. Benim için sessiz olabilir misin?

"Dikkatli ol," diye fısıldadım uyarmak için.

Yumruğunu sikimin başının hemen altına dayadı, ben titrerken dilini onun etrafında döndürdü, sesi benimki kadar yumuşaktı. "Neye dikkat etmeliyim?"

"O güzel ağzı gerçekten düzmemeye dikkat etmelisin."

"Yapabilirsin," diye takılıyor, ıslaklıkla gitmeme izin vermeden önce emmek için dudaklarını etrafıma doluyor.*pop*. "Eğer istersen."

Tanrı. Cassie hakkında kontrolü kaybetmeme neden olan şey nedir? Ona karşı nazik olmak, ona hak ettiği kadar tatlı davranmak istiyorum - ama bana her dokunduğunda, onu becerebildiğim kadar sert ve derin bir şekilde becermekten başka hiçbir şeye odaklanamayan kaba bir duruma giriyor gibiyim.

"O zaman daha geniş aç," diye ısrar ettim dişlerimi sıkarak. "Bana dilini ver."

Dilini uzatıp geniş kafasının hemen altında düzleştirdiğinde ve etrafında dönmek için dudaklarını ucun etrafında kapattığında bana bakmaya devam etmek için gözlerini yukarı doğru çevirmiş durumda. Kırpiklerim onun ağzının sıcaklığıyla dalgalanırken ağzım aralandı ve neredeyse içgüdüsel olarak elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasından kaydırardım ve o, sikimin başını yanağına değdirirken onu yüzünden uzağa ittim.

Gerçekten isteseydim, sadece görselden gelebilirdim.

Bir eliyle kalçamı tutarken dizlerinin üzerinde biraz yukarı doğru itiyor, diğer eliyle yavaşça sikimin dibine yumruk atıyor.*yavaşça* dudaklarını sert uzunlukta aşağı doğru itmeye başlar. Beni olabildiğince derine çekerken gözleri kapandı - boğazının yumuşak sıcaklığında yuvalanan şişman başın etrafında yutkunurken dudakları yumruğuyla buluşuyor.

"*Kahretsin*, Cassie, diye fısıldadım içimden. "Aynen böyle. *isaKahretsin*."

Kalçalarım sallanırken başım geriye düşüyor, o şaftımın alt tarafını okşamak için geri çekilirken hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Dili alay ettiğinde midem kasılıyor

Ucu hafif bir girdap vermeden önce başın hemen altında genişleyen dudak ve oradaki küçük yarığa dilini hafifçe vurmaya başladığında neredeyse boğulacaktım.

Daha sonra tüm kafanın dudaklarından kaymasına izin verdi, ağzında tuttu ve beni tamamen bırakmadan önce bana aşağı yukarı ağır bir vuruş yaptı. Tükürüğünün bir kısmını horoz başıma damlatmak için verdi, hemen yumruğunu aşağı doğru kaydırıldı ve ardından beni tekrar ağzına çekti, hala okşamakta olan yumruğuyla aynı anda başını sallamaya başladı.

"Beni lanet olası gırtlığına sokacaksın," dedim nefes nefese, herhangi bir kontrol görüntüsü vermeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "İstedğin bu mu?"

Başıyla beni sadece daha derine iten, burnundan derin nefes alırken burun delikleri genişleyen sarsıntılı bir şekilde başını sallarken aletimin etrafında mırıldanıyor.

Dişlerimi o kadar çok gıcırdatıyorum ki kırılacaklar diye korkuyorum. "O küçük ateşli ağzına girmemi ister misin?"

Tabanı çalıştıran yumruğunu karşılamak için aşağı bastırırken hafifçe inliyor ve diğer elinin nasıl bacaklarının arasında kaybolduğunu, bileğinin kendisine dokunmaktan başka bir anlama gelmeyecek şekilde hareket ettiğini görebiliyorum.

"Benim aletim ağzındayken mi geleceksin, Cassie?" Sesimi alçak tutmaya çalışırken, ondan ilk kez olmasını istediğim kadar sessiz olmaya çalışırken sözlerim sert ve gıcırtilı çıkıyor.. "Ağzın lanet olası bir rüya," diye soludum, parmaklarımı saçlarının arasından yarıya kadar kavrayana kadar doladım. "Öyle olacağını biliyordum.*Kahretsin.*"

Saçını başının hemen yukarısına yumrukladım, onu incitecek kadar değil ama orada tutacak kadar sıkı - ve eli kalçama ulaşmak için aletimden kaydı, kalın göz kapaklarıyla bana bakarken cesaretlendirmek için beni sıktı.

Ona başımı eğdim ve sonra ağzına yavaş, meraklı bir itme - ve etrafımda başka bir yumuşak uğultu ile Cassie gözlerini kapattı. Yavaş ama kararlı bir şekilde dilinin üzerinden kaydırıyorum, ağzının derinliklerine, direnirken çıkardığı küçük sesleri duyana kadar elimden geldiğince derine itiyorum ve ne kadar dayanabileceğini ölçtüğümde hemen geri çekiyorum. Onu hissetmek için tüm süreci tekrarladım, dişlerimi gıcırdatım ve aletim gelme ihtiyacıyla acı verici bir şekilde sertleşti, ama hepsini tekrar yaptığım gibi tutunuyorum ve *Tekrar*- her itiş bir öncekinden biraz daha hızlı geliyor.

"Senin hiçbir lanet olası parçan yok" - saçlarını yumuşak bir şekilde çekerken gözlerimi kapatıyorum ve ağzına daha hızlı girip çıkmaya başladığımda başını geriye atıyorum - "Sikişmek istemiyorum."

Biraz daha derine gittiğimde sızlandı - gözleri şiş ve ıslaktı- ama çekinmedi. Dizlerinin üzerinde daha dik bir şekilde doğruldu, klitorisyle dalga geçerken bileği hâlâ öfkeyle çalışıyordu - benim aletim onun arkasını dürttüğünde biraz daha geniş açılıyor.*boğaz.*

"*Kahretsin,*" törpüledim "Gelecek. Yakın mısın?"

Cevap olarak sadece dudaklarını etrafıma kapattı, ben tekrar tekrar içeri girerken beni ağzının her ıslak santimini hissetmeye zorladı. *Tekrar*: Boğazında yumuşak bir miyavlama var, yükseldikçe keskin ve kesik kesik, vücudu titremeye başlayınca sessiz bir iniltiye dönüşüyor, aletimin her santiminde yankılanan ve beni uçurumun kenarına çeken bir inilti.

Homurdanırken nefesim beni bir telaş içinde bırakıyor, boğazına döküldüğümde aletimi başının arkasına ağır bir baskıyla ağzında tutuyorum. Etrafımda yutkunduğunu, ona verdiğim her şeyi aldığını hissedebiliyorum - katıksız zevkten vizyonumda yıldızlar açılıyor.

Daha sonra sessiz mutfakta kalan tek ses düzensiz nefesim - yumuşayan aletimi ağzından düşürmek için geri çekilirken parmaklarım saçlarından birer birer çözülüyor. Onu göğsüme doğru çekerken titreyen bacaklarının üzerinde kalkmasına yardım ettim, elim onu öpmek için zorla ensesine dolarken, benim muhtemelen hala dilinde olmasına aldırış etmeden onu göğsüme doğru çektim.

Onu kafese kapatırken elleri göğsümde düzleşti ve kalbim yavaş yavaş düzensiz atışını durdurmaya başlarken onu derinden öptüm.

Tırnaklarını şakacı bir tavırla gömleğime sürüyor. "Daha iyi hissetmek?"

"Nasıl hissettiğimi söyleyecek bir kelimeleri olduğunu sanmıyorum," dedim hafif bir kahkahayla. "Nasıl bu kadar mükemmelsin?"

Cevap vermiyor ama ağzındaki o utangaç sırıtış çok şey anlatıyor - en azından benim için. Bana öyle baktığında bana hissettirdiği onca şeyin üstesinden nasıl geleceğim?

"Bilirsin . . . Yeterince erken bir alarm kurarsan, muhtemelen benim yatağında uyumaktan kurtulabilirsin.

"Böylece." Gözlerim ağzına kaydı. "Uyumana izin vereceğime söz veremem."

Elimi çekiştirip beni mutfaktan çıkarıp merdivenlere doğru götürürken gülümsemesi biraz arttı. Kolayca giderim, çünkü nasıl olur da içinde bulunduğum belayı düşünmem. *istek*-ne de onların getirdiği tuhaf endişeyle, başladığımız bu işte kendimi gitgide derinleştirmenin getirdiği kaygılarla, sonunda hayatta kalamayacağım bir noktaya gelene kadar mücadele etmenin hiçbir yolu yok. Ama bu noktada. . . Bu konuda yapabileceğim bir şey olup olmadığından emin değilim - hiçbirini tersine çevirmenin yolu yok *kapalı*.

Derinlerde biliyorum. . . bunun için artık çok geç.

@alacarte ile sohbet

Sana sadece "A" demek de biraz garip.

Biliyorum. Ben çok yaratıcı değilim.

Ben de bunu merak ediyorum. Gerçek adın ne?

Bazen keşke bilseydin diyorum.

Geldiğinde bağırdığını duymak istiyorum.

BÖLÜM 17

cassie

İÇİNDE kızımı yanında getirmedin mi?"

Wanda'ya kaşlarımı kaldırdım. "Oh, yani Sophie artık senin kızın mı? Yerime daha genç bir kadın mı geçti?"

"Kalp, kalbin istediğini ister," dedi Wanda omuz silkerek.

"Doğru," gülüyorum. "Sophie birkaç saat daha okuldan çıkmayacak."

"Pekala, yuh." Wanda sandalyesine oturmak için ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıktı. "Doğum gününde çok eğlenmişe benziyor. Pastayı getirdiğin gün bahsettiği tek şey buydu.

"Bir patlama yaşadı. İzin verseydik okula giderken o prenses elbisesini giyerdi.

Wanda, "Ona geçen gün aldığım hediye vermeyi unuttum," diyor. "Yapmak Ona götürdüğünden emin misin, değil mi?"

Sakla, dedim ona. "Yarın okuldan sonra onu tekrar getireceğim. Aiden'in envanteri zaten var, bu yüzden muhtemelen geç kalacak."

"O cephede işler nasıl?"

Gömleğimdeki bir parça tüyle ilgileniyormuş gibi yüzümü doğal tutuyorum. "Ah bilirsin. Onlar iyi.

"Sadece iyi, ha?"

"Evet." Meşgul görünmek için bir parça tiftiği alıp parmaklarımın arasında yuvarlamayı başardım. "Bence her şey yolunda gidecek. Aiden hâlâ kim olduğunu bilmiyor, bu yüzden dikkatli olmaya devam ettiğim sürece, bence her şey—"

"Bana yalan söylemen konusunda sana ne söyledim?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Ne?"

"Sana söyledim, sadece yalancılar 'iyi' kullanır."

"Ah, bu bir sürü saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Şimdi, kıcına tekmeyi basamayacak kadar çevik olduğunu sanma." gözlerimi deviriyorum. "Cidden, her şey yolunda."

Cassie.

Alt dudağım için endişeleniyorum, gözlerimi ayaklarımın altındaki eski tüylü halıya çeviriyorum. Sanırım bunu yüksek sesle söylersem bir şekilde her şeyi mahvedeceğinden korkuyorum. Yolculuğumuzdan döneli sadece bir hafta oldu ve Aiden bana her dokunduğunda (bu, bunu yapma şansını bulabileceği herhangi bir çalıntı an gibi görünüyor), sanırım bu sefer öğrenecek. Yara izimi ondan saklamaya dikkat ettim ve sürekli gömleğimi çıkarmaktan kaçınmamın ya da onu her zaman sırtımı gizleyecek bir konuma çekmemin tuhaf olduğunu düşünüyorsa, henüz bir şey söylemedi.

"Anlamadı," dedim tekrar. "Ben kimim."

"Ama bir şeyler farklı," diye suçluyor Wanda. "Kasım ayında ödüllü bir hindiden daha gergin görünüyorsun."

"Sadece erkek hindilerin yuttuğunu biliyor muydunuz?"

"Küçük kız, bana şu anda ne olduğunu söylemezsen... ."

"Ben-" hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardım, kanepenin minderlerine yaslandım ve adını sızlanmak için yüzüme bastırmak için kirlentlerden birini yakaladım. "O"

Ah oğlum. Ne yaptın?"

Yastığı yüzüme dayayıp kumaşa doğru mırıldandım. Onunla yattım. "Ne? Seni duyamıyorum."

"BEN *uyudum* onunla," dedim daha yüksek sesle, yastığın üzerinden bakarak.

Wanda okunamaz bir ifadeyle bana gözlerini kırıştırdı, birkaç saniye şaşkına döndükten sonra başını sallayarak dudaklarından bir nefes verdi. "Pekala, kahretsin."

"Biliyorum."

"İyi miydi?"

"*butakibiniz?*"

Ellerini masumca kaldırıyor. "Ne? Zaten cehenneme gideceksen, tadını çıkarsan iyi olur."

"Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu bana söylemen gerekmiyor mu?"

"Ah, bu berbat bir fikir, ama aynı zamanda, ne oldu? Bir tane aldığından beri on sekiz ay falan mı?"

"Bunu sana güvenerek söyledim," diye homurdandım.

"Pound Kasabasına iyi bir geziyi hak eden biri varsa, o da sensin." "Lütfen bana bir daha Pound Town deme."

"Soruma hala cevap vermedin. Ben yaşlıyım, Cassie. Hayatımda biraz heyecana ihtiyacım var."

"Tanıdığım herkesten daha fazla"

oynuyorsun." "Duygularını esirgemeye çalışıyordum."

Bir kolumu yüzüme atıyorum. "Harikaydı, tamam mı? BT *dır-dir* Harika. Anaheim'dan döndüğümüzden beri durmadık."

Ah oğlum.

"Biliyorum. Ben korkunç bir insan mıyım?"

"Hangi kısmı için: patronunla yatmak mı, yoksa kamera önünde kuka oynarken seni izlediğini ona söylememek mi?"

"Aman *Tanrı*."

"Ne? Çocuklar buna ne diyor?"

"Ölmek istiyorum."

"Hayır, yapmıyorsun," diye gülüyor Wanda. "Sadece bacağını çektiğini biliyorsun."

"Ama sen haklısın. Ben berbatım, değil mi? Ona gerçeği söylemeliyim.

"Yani evet. Muhtemelen yapmalısın. Ne kadar beklersen o kadar kötü olur, biliyorsun değil mi?

"Biliyorum ki. ediyorum
ama . . ." "Ama ne?"

"Korkuyorum tamam mı? BEN*beğenmek*o. O artık sadece dizüstü bilgisayarındaki bir ses değil, o*Aiden*. Ve o mükemmel ve her şeyi mahvetmekten ve onun tekrar ortadan kaybolmasından korkuyorum.

Bu yetersiz bir ifade. Ben*korkmuş*Geçen haftayla ilgili her şey bir rüyadan fırlamış gibiydi ve içimden bir ses bana Aiden ondan ne sakladığımı öğrenirse her şeyin biteceğini söylüyor. Zaten bir kez oldu, bu yüzden tekrar olması mantıklı.

"Öncelikle," diye söze başlıyor Wanda. "Kimse mükemmel değildir. Kes şunu. İkincisi, Aiden'in iki siki ve yedi inçlik bir dili olması umurumda değil - seni bir kenara atması aptallık olur.

"Yine," diye işaret ediyorum. "Zaten bir kez oldu."

Senin kim olduğunu bilmiyordu, diye ısrar etti Wanda. "Ve sen onu tanıımıyordun. Tam olarak değil. Geçmişten gelen tek bir kötü gün yüzünden tüm geleceğini planlayamazsın."

"Sanırım."

"Ama bu sır saklaman gerektiği anlamına gelmez."

kaşlarımı çattım. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun, Cassandra."

Ah. Ad Soyad. Büyük silahları çıkarmak, ha.

"İnsanlar hakkında her zaman en kötüsünü düşünüyorsun," diye iç çekiyor Wanda. "Bir şans vermeden önce bir şeylerin ters gideceğini varsayamazsın."

"Eh, deneyimlerime göre, tam olarak böyle oldu."

Ah, saçmalık. Sadece o çöp anne babana gelince. Ve artık onlarla konuşmuyorsun bile. Ağzında bıraktıkları kötü tadın tüm yemeğini mahvetmesine izin veremezsin."

"Eh, bu eğlenceli bir benzetme."

"Sadece Aiden'in lezzetli olduğunu

farz ediyorum." Ah, iğrenç.

Wanda kıkırdarak bana omuz silkiyor. "Ama yanılıyor muyum?" "Bu kadar azgın olmak için tamamen yaşlısın."

"Yaş ayrımcısı

olma." "Evet evet."

"Yani, ona hiç söyleyecek misin? Haklı olduğumu biliyorsun. Ne kadar uzun süre beklersen, o kadar çirkinleşebilir."

"Biliyorum ki. Biliyorum. ona söyleyeceğim Ben. Ben sadece . . . Henüz hazır değilim."

"Asla olmayabilirsin," dedi bana. "Yapmaman gerektiği anlamına gelmez." inledim. "Neden hep bu kadar haklı olmak zorundasın?"

"Çünkü ben-"

"Eski," diye bitiriyorum. "Evet biliyorum."

"Sadece ona bir şans ver. İzin verirsiniz, insanlar sizi şaşırtabilir."

"Belki," diye iç çekiyorum. "Bilmiyorum."

"Eh, biliyorum," diyor güçlü bir şekilde, sallanan sandalyesinden kalkarken homurdanarak. "Neden biliyormusun?"

"Evet, evet," diye homurdandım ve ona el salladım. "Bir içki ister misin?"

"Saat öğleden sonra iki."

"Yetmişini geçtiğinde zamanın önemli olduğunu mu sanıyorsun?" "Birazdan Sophie'yi almam gerekiyor."

"O zaman benim için daha fazla," diyor.

Onun mutfığa girip havlu bornozunu çekiştirip beline daha sıkı bağlamasını izliyorum. O buzdolabını karıştırmaya başladığında, ben dairesinin patlamış mısır tavanına bakakaldım. Kesinlikle haklı olduğunu, Aiden'dan bir şeyler saklamaya devam etmenin, Aiden kaçınılmaz olarak gerçeği öğrendiğinde işi daha da zorlaştıracağını biliyorum; Sonuçta sırtımdaki yara izini sonsuza kadar sır olarak saklayamam. Büyüklüğü ve anlamı göz önüne alındığında ve onun var olduğunu bilen belki dört kişiden biri olduğu için - bunu kolayca açıklayabileceğimi sanmıyorum.

Geçmişten gelen kötü bir gün yüzünden tüm geleceğini planlayamazsın.

Her zaman haklı olmasından nefret ediyorum.

BEN ona o gece ya da birkaç gece sonra söyleme ve bir hafta sonra, ona söyleyip söylememe arasında hâlâ gidip geliyorum. Böyle bir tartışma için neredeyse hiç zaman olmadığını iddia edebilirim, çünkü tüm baş başa zamanımız, aklımı kaçırmama neden olan gizli öpücükler ve dokunuşlarla dolu, ama bunun en iyi ihtimalle eski püskü bir bahane olduğunun farkındayım. Nasıl olur da böyle bir sohbete başlarım?

Oh, bu arada, aslında benim kendime dokunmamı izlerdin. Benden hoşlandığını sanıyordum ama sonra beni hayal ettin. Birbirimizi yeniden bulmamız komik değil mi?

Kafamda bile gülünç geliyor.

Bu sabah, düşüncelerim uzaktayken kahve makinesine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve muhtemelen bu nedenle onun merdivenlerden indiğini duymuyorum. Aiden'ın kollarını belime dolayarak beni sağlam bir vücuda doğru çekene kadar orada olduğunu fark etmemiştim ve dudaklarını boğazımda hissettiğimde oluşan aptalca sırtışı engel olamamıştım.

"Günaydın." Sophie.

.. ?”

"Hala bayıldım," dedi bana. "Az önce kontrol ettim." "Birisi cüret ediyor," diye takıldım.

“Mmm. Bağımlı, belki.”

"Ben buna iş güvenliği diyorum."

Gülerek benden uzaklaştı. "Histerik." "Kahvaltıda ne istersin?"

"Her neyse, Sophie uyanmadan başlasak iyi olur, yoksa yine krep yiyeceğiz."

"Sanırım onun hoşuna gitmediği için kırgınsın.*seninkrep*."

"Senatörler için yemek yaptım ve on yaşındaki birini tatmin edemem. Nasıl hissederdin?"

"Belki başka bir şey dene. Eşit*Senyumurta* ve domuz pastırmasını mahvedemezsin."

Aiden'ı yanımda gözlerini devirirken yakaladım ve dikkatimi yeniden bip sesi veren kahve makinesine vermeden önce ona göz kırptım. "Devam et. Kahveyi yapacağım. Kahvaltı kahramanı olabilirsin."

"Muhtemelen bundan da nefret edecek," diye homurdandı.

"Merak etme. Onları nasıl düzeltereceğini sana göstereceğim," dedim ciddi bir şekilde. En iyi Norman Osborn izlenimimi ortaya koyuyorum. "Biliyor musun, ben de bir çeşit şefimdir."

"Örümcek Adam referansı beni tahrik etmeli mi?"

"Muhtemelen hayır," dedim ifadesizce. "Muhtemelen sende ciddi bir sorun var."

Aniden kışıma bir şaplak indirip tava bulmak için dolapları karıştırmaya başlarken ona sırtınca havladım. Ona gerçeği söyleme düşüncesini eğlendirmeyi çok zorlaştıran bu gibi anlar, aramızdaki bu kolay rutin, tarihimizi ortaya çıkarmak için bir tür açıklık bulmayı daha da zorlaştırıyor. Her şey çok mükemmeldi ve hayatımda biraz mükemmeli hak etmiyor muyum? Sahip olduğumdan beri asırlar geçti. Herkes için evrensel olarak kabul edilmiş bir mükemmel-bok oranı olmalı.

*BENYapmak*Sophie'nin merdivenlerden aşağı indiğini, son basamağa geldiğinde kollarını başının üzerine uzattığını ve tıpkı babası ilk uyandığındaki gibi görüldüğünü yakalamak için döndüğünü duyun. Bunu fark ettiğim için bu kadar mutlu olmamam gerektiğini hissediyorum.

Durumun kötü, Cassie Evans.

Sophie uykulu bir şekilde mutfağa girerek yeni dönüşmüş bir zombi gibi bize katıldı ve "Kahvaltıda ne var?" diye mırıldandı.

Baban yemek yapıyor, dedim ona.

Yüzünü buruşturuyor. "Krep değil, değil mi?"

Aiden, "Hey," diye karşı çıktı, gücenmiş görünüyordu. "Ya pratik yapıyor olsaydım?"

“olmak zorundapaypratik," diye homurdandı Sophie.

Aiden, bir elinde spatula, diğesinde tavayla bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Neyle uğraştığımı görüyor musun?"

Ah, zavallı bebeğim, diye mırıldandım ona bir fincan kahve doldururken. "Çok kötü muamele gördü."

Başını sallayarak dikkatini tekrar sobaya verdi. "Herkes bana karşı."

Sophie bir koltuk bulduğu tezgâhtan bana sırtıttı ve ben de kendi kupamı alırken komplocu bir tavırla geri verdim. O kahvaltıyla meşgulken Sophie ve Aiden ileri geri sohbet etmeye devam ederken sessizce izledim ve yine yapışkan bir ağırlık gibi göğsüme yerleşen o ürkütücü suçluluk duygusu var. Hiç yaşamadığım bir şey, bu sıcak duygu*aille zamanı*. Çocukken genellikle kahvaltımı kendim yapardım ve çoğu zaman da boş bir evde yapardım. Bu yüzden mi burada işleri alt üst etmekte tereddüt ediyorum?

Bunu düşünmek başımı ağrıtıyor. Cassie?

Çok hızlı döndüm, Aiden'ın benimle konuştuğunu fark ettim.

"Hmm?" "Yumurtalarını nasıl seversin?" dedim.

"Ah. Nasıl sahip olursanız olun, sorun değil. Ben seçici değilim. "Fazla kolay," diye karar verir.

Sophie bir ahududu üfler. "Karıştırılmış severim!"

Karışık, diye düzeltti Aiden.

Sophie tezgahın üzerinden dirseklerine yaslanıyor. "Kahvaltıdan sonra parka dönebilir miyiz?"

Aiden, Bugün okulun var, diye hatırlattı.

Bugün izinli, dedim ona. "Ebeveyn öğretmen konferansları." Aiden kaşlarını çattı. "Bunu bilmiyordum. Gitmeli miyim? "Hayır," dedi Sophie kendini beğenmiş bir tavırla. "Beklentileri aşıyorum."

Gülümsemesi beni güldürüyor. "Sırt çantasında oturmaya ihtiyacı olmadığını söyleyen bir not var. Düz A yapıyor. Aiden'a özür dileyen bir bakış attım. "Üzgünüm, sana söylemek istemiştim."

"Hayır, hayır, sorun değil. Üstünde kaldığınız için teşekkürler."

"Öyleyse gidebilir miyiz?" Sophie umutlu görünüyor. "Parka mı? Lütfen?"

Bilmiyorum, dedi Aiden dilini şaklatarak. "Korkunç pankeklerim yüzünden hâlâ mahvolmuşken yürüyüşü becerebilir miyim bilmiyorum."

Sophie, "Başka şeylerde iyisin," diye denedi. "Beğenmek . . . pillerin nerede olduğunu her zaman bilirsiniz!"

Vay canına, dedi Aiden kuru bir sesle. "Birdenbire hayatım yeniden anlam kazandı."

Bana baktığında gülümsememi kahve fincanımın arkasına saklamaya çalışıyordum, bana dişlerimin birazını gösteren tembel bir sırıtış gösterdiğinde midemin bulandığını hissettim. Yaptığımız onca şeyden sonra bile, bu kadar zahmetsizce, beni hâlâ şaşırtıyor.

muhteşem o; Sadece ağzına bakmak bile beni telaşlandırmaya yetiyor. Belirli bir nedenle değil elbette. Dün gece bacaklarımın arasındaki ağzını kesinlikle düşünmüyorum, orası kesin.

Sophie'ye, "Biliyorsun," dedim, kızarmaya başlamadan önce bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak. "Geçen gün açmayı ertelediğim kutularımdan birinde bir Frizbi buldum. Bahse girerim babanın kışını tamamen tekmeleyebiliriz.

"Evet, kışını tekmeleyelim."

Aiden kaşlarını çatı.

"*Sophie.*"

"Hata." Ona özür diler gibi bir bakış attım. "Üzgünüm."

Kızgın görünmüyordu, aslında sanırım gülümsememeye çalışıyordu. "Ayrıca, muhtemelen ikiniz de üniversitede bir Ultimate Frisbee takımında olduğumu bilmelisiniz."

Ah, vay canına, dedim eğlenerek. "Bunun etkileyici mi yoksa üzücü mü olduğunu söyleyemem." Aiden tek kaşını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Devam et ve duşa git," dedi Sophie'ye. "Sen bitirene kadar benim kahvaltım biter." Spatulasını ikimize doğrultmak için döndü. "Ve sonra tekmeleyeceğim *ikisi birden* Frizbideki kışılarınızın.

Sophie bar taburesinden atlayıp ikimizi de yalnız bırakmak için yukarı sıçrarken kıkırdadı. Aiden spatulayı tavanın kenarına dayamadan önce pastırmayı tekrar tavaya fırlattı ve beni tezgâha sıkıştırmadan önce merdivenlere doğru bir göz attı.

"Kışımı tekmelemek de neyin nesiydi?"

Kırpıklarımın arasından ona bakıp sinsice gülümsedim. "Endişeleniyor musunuz, Bay Reid?"

"Hiç de değil," diyor kendinden emin bir şekilde. "Sana ve çok sevdiğim tatlı küçük kızıma saygım sonsuz, ikinizi de mahvedeceğim."

Bu muhtemelen beni bu kadar heyecanlandırmamalı.

"Belki ben gizli bir Frizbi şampiyonuyumdur? Belki lisede ulusal yarışmalarda oynadım."

"Bunun bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Gördün mü, ulusal yarışmalar hakkında bilgin olmaması, yeteneklerine güven vermiyor."

Aiden sırtıttı ve burnunun çenemde dolaşması için eğilerek dikkatimi dağıttı. "Bahse girmek ister misin?"

"Mmm." Dudaklarını boğazımda hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Bahis mi? "Sadece ilginç kılmak için."

"Kazandığımda ne olacak?"

"*Eğersen kazandın,*" diye düzeltiyor.

"Kendine şunu söylemeye devam et."

"Kazanırsan," dedi dudaklarını tenime değdirerek, "Yarın Sophie'yi okula götürdükten sonra seni bu tezgahta becereceğim."

"Ah?" Gülüşüm artık titriyor, eli kalçamı kıvrıyor ve kupamı sabit tutmamı zorlaştırıyor. "Bu benim için mi yoksa senin için bir ödül mü? Kazanırsan ne olur?"

Ağzıyla benimki arasındaki mesafeyi kapatmadan önce bana bakıp tembelce gülümseyerek geri çekildi. "Kazanırsam," diye mırıldandı dudaklarıma, "Yarın Sophie'yi okula götürdükten sonra seni bu tezgahta becereceğim."

"Vay. Bunlar ciddi ödüller. Her iki şekilde de kazanmışım gibi görünüyor. "Söz veriyorum, burada kazanan benim."

Dudakları benimkilere değdi ve o daha fazla baskı uyguladığında kirpiklerim kapandı, tıpkı beni öptüğünde her zaman yaptığı gibi kafam o şeyi yaparak tamamen bulanıklaştı. Ağzımın dikişini okşarken dilinin sıcaklığını hissediyorum, beni ağır ağır, baş döndürücü bir şekilde öperken onu içeri almak için açılıyor.

"Pastırman yanıyor," diye mırıldandım dikkatim dağılmış bir şekilde. Aiden benden uzaklaşırken burnunu çekti. "Kahretsin." "Şef olduğuna emin misin?"

Aiden pastırmayı kurtarmaya çalışırken alay eder. "Herkes bir eleştirmendir."

Kupamdan bir yudum daha alırken hâlâ gülümsüyorum, onun dokunuşundan sonra düşüncelerim suçluluğuma daha az odaklandı ama tamamen gitmedi. Sanırım batırmak istemediğim şey bu. İzin verirsem bir norm haline gelebilecek bu kolay sabah. Aiden'in dokunuşunu, Sophie'nin gülümsemesini ya da onların pankek konusundaki tatlı çekişmelerini kaybetmek istemiyordum. Hiçbirini kaybetmek istemiyorum.

Belki fark etmez, beynim umut ediyor. Birbirimizi tanıdığımızı. Şimdi işler farklı, değil mi?

Yavaşça bir yudum daha alıyorum, bu düşüncüyü bastırmaya çalışıyorum. Ona söyleyeceğim, kendimi temin ederim.

Yine de bu noktada herkesten çok kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ondan bunu yapmasını uzun zaman önce istemeliydim. Ona aldığım vibratörle kendini becerirken yatağının üzerine eğildiğini görünce her şeyi böyle görebiliyorum.

Parmaklarımı içine kaydırırsam ne kadar yumuşak hissedeceğini, aletimi ona versem ne kadar ıslanacağını hayal ediyorum. Artık tek düşündüğüm bu ve onu böyle görmek... . . kıcı havada ve güzel amcığı tamamen benim için sergileniyor?

Gerçekten deliriyor olabilirim.

BÖLÜM 18

cassie

BENOna bugün söyleyeceğim, karar verdim.

Bir gün daha beklemiş olmamın iyi bir görüntü olmadığını biliyorum ama dün parkta çok iyi vakit geçirdik (Frizbi'de kaybettim, ama yaptığımız bahse göre gerçekten kaybettim mi?) Yüz yüze bile, geri dönülmez bir şekilde sinirlenip bana evinden çıkmamı söyleme ihtimali yüksek, ki bu kendimi hazırlamaya çalıştığım bir şey, ama derinlerde bir yerde bunun hiçbir zaman hazırlıklı olabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

Aiden, Sophie'yi okula götürürken, ben oturma odasında volta atıyordum, kafamda olası tüm sonuçları gözden geçiriyordum. Bazı versiyonlarda Aiden'in kafası karışmış ama anlayışlı. Diğerlerinde o kadar kızgın ki yüzüme bile bakamıyor. Ve daha sanrılı olasılıklarda - o bilememnunbeni yeniden bulmuş olmak.

Ama bu pek olası görünmüyor.

Yine de ona söylemeliyim. Bugün. Buraya geri dönüp öpücüğü, dokunuşu ve beraberinde gelen her şeyle dikkatimi dağıtmadan önce. Bana dokunmasına izin verirsem, kararlılığımı kaybedeceğimi biliyorum, beynimin arkasındaki bir şey onu biraz daha sessiz tutmam için yalvarsa bile, çünkü ya bugün bunu son kez yapıyorsa? Bu düşünmek bile istemediğim bir şey ama yapmam gerektiğini biliyorum.

Ve eğer olursa bununla yaşayabilirim. Ya da en azından, kendime söylediğim şey bu.

Bir kez yaptım, değil mi? Elbette, boktan bir durumdu ama üstesinden geldim. Çoğunlukla.

Artık farklı olduğunu biliyorsun, beynim fısıldıyor.

Ve bu her şeyin özü. Aiden artık beni tahrik eden ve karanlıkta bana fısıldayan o yüzü olmayan kişi değil. Şimdi, hoş gülümsemesi, güzel gözleri ve bağımlılık yapan kahkahasıyla hak ettiğimden çok daha fazlası gibi görünen bu kişi. Şimdi, Aiden baba şakaları, alın öpücüğü (Sophie) ve gizli öpücükler (ben) ve karanlıkta fısıldanan tatlı, müstehcen sözler ve bilgisayar hoparlörleri yerine doğrudan kulağıma mırıldanıyor. *ogerçek*şimdi ve bu, onu unutmanın bin kat daha zor olacağı anlamına geliyor.

Konuşmamı kafamda gözden geçiriyor, tam olarak ne söyleyeceğimi belirlemeye çalışıyordum, böylece Aiden'i buraya gelmeden önce geçmişimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığı ve nasıl tepki vereceği korkusuyla öğrendiğimden beri ondan sakladığım konusunda ikna etme şansım yüksekti. Elbette bunun için beni suçlayamaz, değil mi? Yaptığım gibi tepki vermem mantıklı. En azından kendi kafamın içindeymiş gibi geliyor.

Kahretsin.

Bu bir felaket olacak.

Telefonum, adım attığım yerden bir adım ötede tezgahın üzerinde vızıldadı ve o kadar gergindim ki, onu kapmadan önce yerimden sıçradım. Aiden'dan kilit ekranımda beni bekleyen bir mesaj vardı ve midem daha çok düğümlenirken kontrol etmek için kaydırarak açtım.

AYDIN

dönüş yolunda

Ne kadar gergin olsam da, tüm endişemin altında hâlâ biraz dalgalanma var, çünkü onun planlarını sabote etme kararlılığıma rağmen, hala çenemi kapalı tutup Aiden'ın beni tezgahta becerme sözünü yerine getirmesine izin vereceğim alternatif hareket tarzını düşünüyorum.

Ona söylemelisin.

Doğru şeyi yapmaktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.

Cassie büyüklüğünde bir yolu oturma odası halısına bir tur taktıktan sonra, biraz soğuk su akıtmak için mutfak lavabosuna adım atıyorum, böylece yanaklarım ve boynumdaki kızarıklık cilde bastırabiliyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Cesaret için Wanda'yı aramayı düşünmüştüm, ama korkarım ki bunu yapmadan önce başka biriyle konuşursam tüm stresimi üzerimden atabilirim. Yüzümü kurulamak için fırın kapağının kulpunda asılı olan havluya uzanıyorum, gözlerimi kapatıp hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum.

Yaşadığım bu hafif panik atağın hangi kısmının bir süre sonra alt kata açılan kapıyı kaçırmama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - ama bu, aslında *zıplamak* Aiden'ın kollarının etrafımda kaydığını, kığım kalçalarıyla aynı hizaya gelene kadar beni geri çektiğini ve boynumu öptüğünü hissettiğimde.

"İsa, "Nefesim kesildi. "Beni çok korkuttun."

Boğazıma karşı gülüyor. "Sana gizlice yaklaşmaya çalışmıyordum."

Elleri şimdiden yukarı ve belimin üzerinde kayıyor, kalçasını eğdiğinde kirpiklerim uçuşuyor ve onun zaten sert olduğunu ortaya koyuyor.

"Vay canına, biri sabırsız."

"Geçen gecedен beri seni bu tezgahta becermeyi düşünüyorum," diye mırıldandı, boynumu öpmeye devam ederken.

gözlerimi kapatıyorum "Hile yaptığın Frizbi oyunu için ortaya koyduğun risklere ilham veren de buydu sanırım."

"Frizbiyi yakalamak hile yapmak

değildir." "Dev olduğun zamandır."

"Üzgünüm." Elinin gömleğimin altından kayarak karnımı avuçladığını ve şortumun kemerini çekiştirildiğini hissediyorum. "Senin için telafi edebilir miyim?"

Ağzım yavaşça yukarı kıvrıldı, dokunuşunda kayboldum. "Mmm. Belki."

Beklemek. Hayır. Bu, kaçınmak istediğimiz şeydi.

Aniden döndüm, odaklanabilmek için aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ama şimdi kollarını arkamdaki tezgaha yaslarken kollarının arasında kendimi kafeslenmiş buldum. Aiden, aslında ben...

"Birisi bahsimizden vazgeçmeye mi çalışıyor?"

Tanrım, hâlâ oyun oynadığımı düşünüyor. Şakacı Aiden benim kriptonitim olabilir. "HAYIR." Avuçlarımı kalçalarına bastırdım, hafifçe itmeye çalıştım ama eşofmanının içinden baş parmağıma değen aletiyle dikkatim dağıldı. *Güçlü ol.* "Bu değil

BT-"

Başını eğiyor, dudakları benimkilere değiyor. "Çünkü adil bir şekilde kazandım, Cassie," diyor şehvetli bir şekilde.

"Biliyorum," diyorum.

O sadece eğilmek zorunda *biraz* öyle ki onun sert ve istekli şekli bacaklarımın arasına girdi ve içimi bir ürperti kapladı.

"Ve *bengidense* ni o tezgahta becermek için.

Güçlü değilim. Ben çok güçlü değilim.

Bunun olduğunu hissedebiliyorum, kendime yapmaya karar verdiğim şeyi nasıl unuttuğumu hissedebiliyorum - ağzı benimkine yanaştığında odaklanma duygumu kaybediyorum. Dili içeri doğru kayarken, bacaklarımın arasındaki sertlikle tam bir zıtlık oluşturan yumuşaklığıyla benimle alay ederken gözlerim kapandı. O kadar kolay giriyorum ki, ellerinin kıcıımı bulup tek hamlede beni kendine doğru çektiğini ve ardından beni arkamızdaki mutfak adasına indirdiğini fark edemiyorum bile.

Ve beni öpmekten bir an bile vazgeçmiyor.

Siktir etuzaktan düşünüyorum. Ona sonra söyleyeceğim.

Bana son kez böyle dokunduğunda bu kararın bunu doğurabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Beni döndürdüğünde, tezgahın üzerinde yüz üstü yatıp ayak parmaklarım fayansa bastırana kadar vücudumu hareket ettirdiğinde beni bir kez daha şaşırttı. Elleri beni sabit tutmak için belimi kavradı, vücudunu benimkine yasladı, nefesi enseme değdi.

"Bekle," dedi kabaca, ben tezgahın kenarlarını tutmak için uzandığımda ondan tatmin olmuş bir hırıltı yükseldi.

Elleri kalçalarımın üzerinden kaydı, şortumu yavaşça kalçalarımın altına kaydırdı - bana sadece çizgi film kedileriyle kaplı uçuk pembe pamuklu iç çamaşırımı giydirdiğinde hafifçe mırıldandı..

"Daha fazla baskı," diye sessizce gülüyor.

Beni kumaşın içinden kavradı ve ben onun tutuşunda kıvrılırken kıcıımı kabaca sıktı. Parmakları bacaklarımın arasından kaydı ve şimdiden ne kadar ıslanmışımı hemen hissetmesi gerektiğini biliyorum. Bana zar zor dokunmasına rağmen pamuk iyice sırlıslam olmuştu ve parmaklarını yavaşça oraya sürttüğünde ağzımdan yumuşak bir inilti çıktı.

Sonunda külotumu da kalçalarımın altına indirip beni çıplak bırakıp beklerken bacaklarım titriyordu.*çok açık*konun için. Bir parmağını içeri itti, sonra bir başkasını, beni kalçamdan tutarak sabit tutmamı sağladı, beni çalıştırmaya yetecek kadar verdi ama tamamen tatmin edecek kadar değil.

Aiden, diye sızlandığımı duydum. "Yapabilir misin-"

"Bir dakika sonra," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sana bakmak istiyorum."

Mutfağın ortasında, yemek yediğimiz kahrolası tezgâhta gün ortası olduğu düşünülürse, belki de Aiden'la hiç olmadığım kadar açıktaydım.*kahvaltı*. Ama yine de uzlaşmacı konumum için herhangi bir utanç uyandıracak gibi görünmüyorum. Parmaklarının yavaşça içime girip çıkmasıyla değil, sanki o zamanlar nasıl hissettiğimi ezberliyormuş gibi dikkatliydi.

"Burada çok güzelsin," diye saygıyla fısıldıyor, nefesimi kesmem için parmaklarını derine itiyor. "Çok yumuşak."

Ona bakmak için yüzümü granit çevirdim ve ifadesi baş döndürücüydü, benimle dalga geçmeye devam ederken gözleri bacaklarımın arasına kilitlenmişti. Sonunda elini çekip parmaklarını ağzına soktuğunda, benden geriye kalanları yalarken bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda bunu anladım.

Aiden'ın bana bakışından değil, ihtiyaç içinde kıvranmaya başladığımdan kimsenin yargılanacağını sanmıyorum.

Hâlâ dışarı çıkıp beni sabit tutmak için kalçalarımın altına sık kafasını kıvrımlarımın arasına kaydırışını izliyordum. Beni içeri itmeye başladığında, görebildiğini bildiğim için midemin derinliklerine doğru bir sıcaklık aktığında, nasıl böyle görüldüğüm fikri beni tekrar etkiledi.*her şey*bunun gibi. Ve izliyor. .*dikkatle*.

Her zerresini yavaşça içeri bastırıldığını hissedebiliyorum ve kapşonlu göz kapaklarımın ardından Aiden'ın kirpiklerinin uçuşmasını, dişlerini alt dudağına bastırmasını izlemeye devam ediyorum.*doldurur*Ta ki kırım onun leğen kemiğine karşı kıvranana ve o beni asılı tutarken ayak parmaklarım zeminde gezinene kadar.

Ben de öyle*tam dolu*onun. Düşünmeyi zorlaştırıyor.

O giderken her santimini hissettiğimden emin olmak için dikkatlice çıkardı, çıkardı. İçeri geri ittiğinde biraz daha hızlıydı, Aiden dibe vururken tüm süreci tekrarlamak için dibe vururken dişlerinin arasından tısladı, her itiş bir öncekinden daha sert geliyordu. Beni belimden bükmesi, her birini normalden daha fazla hissettiğim anlamına geliyor, her biri biraz daha derine vuruyor. Lezzetli olduğu kadar sinir bozucu.

"Yapamam..." Şimdi nefesim kesiliyor, gözlerim sımsıkı kapalı ve duyuma odaklanırken ağzım gevşek. "Kendime bu şekilde dokunamam."

"Benden mi istiyorsun?"

"*Aiden*Nefes nefese kaldım.

Bana biraz daha sert dalıyor. "Bana sormanı istiyorum," diye homurdandı. Benden seni getirmemi iste, Cassie.

"Aiden, yapmazsan yemin ederim" -beni daha sert becerdiğinde haykırdım, vücudum tezgaha çarparak sarsıldı- "siktir git*dokunmak*Ben."

"Yapacağım." Gömleğimi biraz yukarı iterek ve omurgamı öpmek için eğilmeden önce ellerini sırtımın pürüzsüz alt kısmında kaydırarak bir kahkaha attı. Sadece benden istediğini duymak istiyorum.

Parmakları uyluğumun üstünden geçiyor, içeriden aşağı doğru bir çizgi çiziyor ve onu ihtiyacım olan yerden birkaç santim öteye çekerken oyalanıyor. Ama dikkatim aniden sırtımı okşayan ele odaklandı. Gömleğimi biraz daha yukarı çekerse her şeyi göreceğini bildiğimden, içimdeki aletiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle kalbim atmaya başlıyor.

Parmak uçları sutyen askımın hemen altından geçiyor, diğer eli sabit bir hızla içime doğru vuruşunu sürdürürken bile hala bacaklarımın arasında oynuyor. Bana sor, Cassie.

"Lanet olsun*dokunmak*ben," diye mırıldandım, nabzım hem zevk hem de korkuyla kulaklarımda atıyordu. "*Lütfen.*"

Tenime karşı mırıldandı, anında itaat etti ve klitorisimin küçük tomurcuğunu bulmak için parmaklarını bacaklarımın arasına daldırdı. O ovalayınca inledim, sırtımdaki avuç içi omurgamın dibine yakın, daha güvenli bölgeye geri kaydığında vücudum neredeyse rahat bir nefes aldı.

Teşekkürler.

Sonunda beni kalçalarımın birinin etrafına sarmak için tamamen çekip çıkardı, beni sabit bir şekilde çalıştırırken beni orada kavradı, beni becerirken*kararsız*Şimdi derinlere saplıyor, nefesi omurgama çarpana ve cildi benimkine çarpana kadar vücudu kıvrılıyor. Kalçalarının kekelemeye başlamasından yakında olduğunu anlayabiliyorum, ondan kaçan yumuşak iniltilerde bunu duyabiliyorum.

"Geldiğin zaman çok iyi geliyor," diye homurdandı. "*Çok iyi.*"Derinlere kaydı, parmaklarını şişmiş klitorisimde gezdirdi. "Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi."

Sözleri üzerime akıyor, beni daha çok yakıyor ve bacaklarımın arasında oluşan o tatlı basıncı hissedebiliyor, her şeyiyle bir zevke dönüşeceği anı tahmin edebiliyorum.

"Tam orada," diye nefes alıyorum. "Durma."

Sırılsıklam sıırılsıklam olduğum için parmakları klitorisime doğru kayıyor ama aynı noktayı ovuşturmaya devam ediyor ve bu da beni daha çok inletiyor. "Asla."

Parmaklarım tezgahın kenarlarını sıkıyor ve açıyor ve sert yüzeye dayanacak yerim olmamasına rağmen sırtım bükülmeye çalışıyor *vesesler*ağzımdan çıkanlar nefes nefese, derin, *muhtaç*-ve sonra hissediyorum.

İçimde bir titreme, iç duvarlarımda bir kasılmayla başlıyor, bu sadece onun aleti tarafından daha da yoğunlaştırılıyor ve hala içimde sallanmaya devam ediyor. Son bir kez daha derine inerken yüksek, gırtlaktan gelen bir ses çıkartıyor ve geri çekilmiyor, geri çekilmiyor.*taşınmak*-sadece kınına giriyor ve titreyen bedenimin onu kenara çekmesine izin veriyor.

Aleti şiddetle seğiriyor, beni dolduruyor - beni gelişle, sıcaklığıyla dolduruyor.*o*-ve beni olduğu gibi örtmek için çok ağır, ama umursamıyorum. Bana bastırıldığında kendini çok iyi hissediyordu, ağzı gezinirken iri vücudu benimkine yapışmıştı. Ensem, boğazım, çenem - ulaşabileceği herhangi bir çıplak ten parçası.

Frizbide bu kadar kötü olman iyi, diye homurdandı saçıma.

Bir nefes üflüyorum. "Seninki gibi risklerle, her iki şekilde de önemli değildi."

"Doğru." Yumuşak kıkırdamasını yakaladım ve alnı omurgama yaslanırken ürperdi. "Senden ayrılmak istemiyorum."

"Efendim, insanlar bu şekilde İYE

kapıyorlar." Bir kahkaha

patlatıyor. "Seksi."

"Uygun vajinal sağlık*çok*seksi," diye vurguladım. "Ayrıca, eğer yapmazsan, her yere damlayacağım..."

Sanki hayal etmişiz gibi bir an için çalan kapı zili çaldığında ikimiz de donup kaldık. Ama sonra tekrar çalıyor - ve sanki bir düğme ters çevrilmiş gibi, Aiden bir tıslama ve irkilmeyle benden ayrıldı ve ikimiz de komik bir şekilde çılgınca bir hamle yaparak öyleymişiz gibi görünmesini sağladık.*yapmadı*sadece mutfak tezgahında sikiş.

Aiden eşofmanını yukarı çekerken bana bitkin bir bakış attı. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır," diye alay ettim, külotumu yerleştirirken. "*Sen?*"

Kim olabileceği hakkında hiçbir

fikrim yok. "Belki postacıdır."

"Pekala, izin ver..." Gömleğini eşofmanının iç kısmından çekip çıkardı. "O zaman ben..."

"Kahretsin." surat asıyorum "Sızdırıyorum."

Aiden yaptığı şeye ara verir. "Bundan tahrik olmamalıyım, değil mi?"

"Doğru değil.*Şimdi*yapmamalısın," diye homurdandım, ona el sallayarak. "Ben tuvaleti kullanırken kapıyı aç."

"Bana bir saniye ver, gelip temizlemene yardım edeyim," dedi sinsi bir

sırıtişla. "*Gitmek*," Güldüm.

Kapı zili tekrar çalarken merdivenlerden aceleyle inmek için döndü ve ben de mutfağın hemen yanındaki yarım banyoya girmek için ters yöne döndüm. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir iç çektim, kahkaha adrenalin gibi peşinden koşuyordu.

içimden geçiyor Bulunduğumuz yer ile ön verandada bekleyen kişi arasında koca bir kat ve bir ön kapı olduğunu biliyorum, ama kapı zili çaldığında kalbimin boğazımda atması, gerçekten oradaymış gibi hissettirdi. *yakalanmış*, ve tüm vücudum hala onun şaşkınlığından kaynaklanan enerjiyle çarpıyor.

Aiden peşimden gelip "yardım etme" sözünü tutmadan hemen kendimi toparladım - bir gün için yeterince maruz kaldım, teşekkürler - koridora geri dönmeden önce ellerimi yıkayıp kurularken hâlâ içten içe gülüyorum. Sesini duymadan yaklaşık bir buçuk metre önce varıyorum, aynı telaş içeri süzülürken ama daha koyu bir şekilde geri gelirken kahkahalarım dilimde ölüyor, kendime orada olduğunu hatırlatırken onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Mümkün değil*ne yaptığımız hakkında bir fikri olabileceğini.

Mutfğa geri adım attığımda sese uyan yüzü görüyorum, Iris bitişikteki oturma odasındaki kanepenin bir tarafında, Aiden ise karşısındaki sandalyede gergin bir şekilde oturuyor. Beni görünce küçük ama göze çarpan bir şekilde gülümseyerek başını kaldırdı ve bu iyiye işaret, değil mi?

"Hey," diye selamlıyorum, ses tonumu rahat tutarak. "Ne zaman geldin?" "Hemen şimdi," diye yanıtlıyor.

"Ah özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyorum. "Çamaşırhanedeydim. Kapı zilin çaldığını bile duymadım."

Iris'in gözlerinin Aiden'la benim aramda gidip gelişini özlemiyordum ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Bilmesinin hiçbir yolu yok.

Gözleri Aiden'a döndü. "İkinizin de burada olmasına şaşırdım. Sabahları çalışmıyor musun?"

"Ah." Aiden umursamazca omuz silkiyor. "Her gün değil."

Tanrı. İncelik konusunda iyi değiliz.

Mutfak fayanslarının üzerinden geçerek buzdolabına gittim ve bir su şişesi almak için açtım. "Bir şey istedin mi İris?"

Hayır, teşekkürler, diye seslendi. "Aslında . . . Sadece seni görmeye geldim." Buzdolabının yanında duruyorum. "Ben?"

"Evet." Neredeyse utanmış görünüyor. "Geçen gün arabada konuştuğumuzu hatırladım. . . o fotoğraflar hakkında?"

"Ah!" Hızla buzdolabının kapısını kapattım. "Sağ! Senin, Sophie ve annesininkiler?"

"Sağ . . ." Kalın bir fotoğraf zarfı çıkarmadan önce çantasına uzandı ve bir an ortalığı karıştırdı. "Devam ettim ve telefonuma bir sürü rastgele fotoğrafın baskısını sipariş ettim." Ben oturma odasına giderken bir an tuhaf bir şekilde elinde tuttu ve sonunda Aiden'a teklif etmek için hafifçe döndü. "Ve sen de sanırım. Bilmiyorum. Bu kadar çok istememiş olabilirsin.

Hâlâ biraz sersemlemiş görünen Aiden'dan zarfı kapmak için uzanarak, "Hayır, bu çok tatlıydı," dedim fişkırarak. Kapağı açtım ve çok daha küçük, çok daha dişlek bir Sophie ile karşılaştım, güzel bir kadın onu arkadan kucaklarken yanakları yuvarlaktı. "Aman Tanrım. Bebek Sophie'ye bak. O çok küçük bir oyuncak bebektir. Duraksadım, Iris'in beni izlediğini fark ettim. "Rebecca güzeldi."

"Öyleydi," diye onayladı Iris.

"Kahretsin, üzgünüm." Kendimi hatırlayarak zarfı Aiden'a geri verdim.

Hâlâ biraz huysuz görünerek ihtiyatla alıyor. "Buydu . . . Çok nazıksın Iris."

Kibar olabilirim, dedi kısaca. "Bazen" diye eklemeyen önce dudakları birbirine bastırıyor.

Aiden gerçekten gülerek başını sallıyor. "Evet, sanırım öyle." "Cidden, onları getirdiğin için teşekkür ederim," diyorum.

Iris omuz silkiyor. "Zamanım vardı ve mahalledeydim. Büyük bir sorun değil."

"Doğru," diyorum gülümseyerek. "Eh, eminim Sophie bunları incelemeye bayılacaktır."

Iris'in gözleri yumuşadı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Umarım."

"Biliyorsun, sen-"

Bir cep telefonunun titremesiyle kesintiye uğradım ve Aiden'ın onun olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. "Ah. Üzgünüm." Sandalyeden kalkıp mutfığa giderek tezgâhtan kaptı, daha önce fırlatmış olmalıydı. Bize özür dilercesine bakmadan önce kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Çalışıyor. Bunu diğer odaya götüreceğim."

Koridorda, muhtemelen çamaşırhaneye doğru gözden kaybolmadan önce ona başımla selam verdim ve gözlerim Aiden'ın sandalyesine bıraktığı fotoğraf zarfına takılıncaya kadar neredeyse aklımı unutuyordum. Yerleşmek için oturma odasının karşısına geçiyorum, zarfı alıyorum ve resimleri gözden geçirmek için içeriye bakıyorum.

"Her neyse," tekrar denedim. "Okuldan sonra gelebilirsin diyecektim. Sophie eve geldiğinde." Yüz ifadesini ölçmek için yukarı baktım. "Eğer istersen."

Onu dahil etmeye çalışmam Iris'in şaşırmadığı bir an olacak mı merak ediyorum. "Gerçekten mi?"

Aiden işte olacak, bu yüzden genellikle akşam yemeği için basit bir şeyler yeriz ama sen de bize katılabilirsin. Resimleri inceleyebilir miyiz? Eminim Sophie, hatırlayamayacak kadar küçük olduğu şeyleri ona anlatmak için orada olmanı çok isterdi.

"Olurdu . . ." Yavaşladı, yutkunmadan önce gözleri şaşkınlıkla yüzümü taradı. "Aslında bu harika olurdu."

"İyi." Ona bir gülümseme gönderdim. "Sophie ve ben genellikle saat dört gibi döneriz. . . ve akşam yemeği genellikle beş ile altı arasındadır. . . yani, ne zaman uğramak istersen."

"Kulağa harika geliyor," dedi yine, hâlâ işliyormuş gibi görünerek.

Başım la onayladım. "Müthiş."

Bir an ikimiz de sessizce oturuyoruz - ben zarfı tutuyorum ve Iris bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor, ama belki bir dakika sonra, belki bir dakika sonra, sanki onu temizliyormuş gibi başını sallayıp ayağa kalkmak için bir hamle yapıyor. "Çalışsam iyi olacak," dedi aceleyle. Sesi bir an önce olduğundan daha kalın. "Yine de sorun olmazsa muhtemelen altı gibi burada olabilirim."

Bu mükemmel, dedim ona. "Sophie çok heyecanlanacak."

Iris çantasını topladıktan sonra ağzında küçük, temkinli bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben de."

"Mükemmel." Aptal gibi sırtıttığımı fark ettim ve sandalyeden fırladım. Ah, izin ver seni dışarı çıkarayım.

"Hayır, bu iyi." Iris beni el sallıyor. "Kapının nerede olduğunu biliyorum." Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. "Ama yapacağım . . . sonra görüşürüz çocuklar."

Küçük zaferlerim, birini kazanmak için üst üste yığıyormuş gibi hissettiriyor**büyük**bir, ama kendime heyecanlanmak için çok erken olduğunu söylüyorum. Iris geyik gibidir. Ona karşı dikkatli olmalısın.

Merdivenlerden aşağı inmeden önce bana aceleyle veda etti ve ben de arkasından kapının kapandığını duyana kadar koltuğa oturup resimlere göz atmaya başlamadım. Hâlâ sırtıttığımı bir an bile fark edemiyorum.

"Iris gitti mi?"

Aiden'ın odaya geri geldiğini görmek için döndüm ve başımı salladım. "Şu anda." Kibirli bir şekilde çenemi dışarı çıkardım. "*Ancak*akşam yemeğine takılmak için geri geliyor.

"Cidden?" Aiden başını sallarken alayla gülüyor. "Biz bir yıldır kafa tokuştururken Iris'le bir ayda nasıl oldu da en iyi arkadaş oldun?"

"Bana çok çekici olduğum

söylendi." Dudakları seğiriyor.

"Sen?"

"Profesyonel bir aşçıyı başka nasıl tuzağa düşürürüm?"

Gözlerini devirerek tam bir sırtış içine giriyor. "Umarım bu bir çeşit uzun dolandırıcılık değildir. Uyandığımda böbreksiz kalabilir ve Cassie'nin senin gerçek ismin bile olmadığını öğrenebilirim."

Bu bir şaka ve bunu biliyorum ama görünüşe göre her şeyin eski haline dönmesi için gereken tek şey bu. Tüm heyecan içinde, bu sabahki tüm endişelerimi bir kenara itip, Aiden'ın dokunuşuna kendimi tamamen kaptırmama izin verecektim. *Tekrar*temize çıkmadan.

Ve şimdi yine yalnızız ve bahanelerim tükendi.

Ruh halimdeki değişikliği fark ederse hemen söylemedi, cebinden telefonunu çıkarıp saate bakarken gülümsemem soldu.

Bu arada Aiden, ben... Kahretsin, diye mırıldandı. Acele etsem iyi olur. göz kırpyorum. "Ne?"

"Çağrılan iş buydu," diye iç çekiyor. "Hazırlık sırasında fırınla ilgili bir tür felaket oldu. Gidip hasarın ne olduğuna bakmam gerekiyor."

"Ah . . . yuh."

Daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalış. Rahatladığınızı bu kadar belli etmeyin.

"Biliyorum." Eğilmek için ayaklarını sürüdü, dudaklarını alnına bastırmadan önce saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kariyer yolumdan pişmanlık duymaya başlıyorum."

Ama aşçı olmayı seviyorsun, dedim ciddi bir şekilde.

Bu sadece onun daha geniş gülümsemesine neden olur. "Bir gün seni tüm alaylarına pişman edeceğim."

"Daha az söyle," diye güldüm.

Hâlâ orada, midemde şu anda içimdekileri dökmem gerektiğini bilmenin verdiği o endişe hâlâ orada, ama o bir ayağını dışarıdayken bu konuşmayı açmanın kötü bir fikir olacağı gerekçesiyle suçluluk duygumu yatıştırıyorum. Böyle bir şeyi ortaya çıkarmak daha çok zaman alır, dedim kendi kendime. Beklemek daha iyi.

Gerçi bu onun yararına mı yoksa benim yararına mı, emin olamıyorum. "Ah. Ne diyecektin?"

"Hiçbir şey," dedim bir vuruştan sonra, sonsuz bir endişe havuzuna geri dönmüyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. "Sadece bu gece ne zaman evde olabileceğini merak ediyordum."

"Umarım çok geç değildir." Eğildi, beni öpmeden hemen önce dudakları dudaklarıma değdi. "Beni beklediğini bilmek geceyi daha katlanılır kılacak."

olmaz, Bence. Üzerine atacağım bombayı bilseydin hayır.

"Burada olacağım," diye mırıldandım.

Sanki kendine hakim olamıyormuş gibi ağzıma bir hızlı gagalama daha. "Üstümü değiştireceğim."

"Tamam aşkım."

Şimdimizin, geçmişimizin ve aradaki her şeyin eşit parçaları olan duyguların eridiği bir potada bırakılan merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duyana kadar nefes vermiyorum. Aiden'a her şeyi anlatmak için ne kadar çok beklersem, yalnızca bunun getirdiği kaygıyla daha fazla güreşmek anlamına geldiğini anlıyorum, Aiden'ın ne söylemem gerektiğini öğrendiğinde beni duyup duymayacağını veya beni evden atacağını öğrenmeden önce bu şekilde hissetmek için önümde saatler olduğunu biliyorum. Ve şimdi sadece teyzeyle uzun bir ziyaret ekledim. *Sadece* bana ısınmaya başladı, o gidene kadar tüm bunları bir şişeye sığdırmam gerektiğini fark etti.

İç çekerek koltuğa çöktüm.

Daha sabahın onu bile olmadı ve şimdiden bir içki içebilirim.

@alacarte ile sohbet

GERÇEKTEN çılgınca bir şey duymak istiyorsan... . Bazen seni izleyen herkesi kıskanıyorum.

Sence bu, sadece sen ve ben olduğumuz her seferinde benim heyecanlanmamdan daha mı tuhaf?

Önyargılı olabilirim ama bunun hiç de garip olduğunu düşünmüyorum.

Yaramı gösterdiğim tek kişinin sen olduğunu biliyor muydun? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?

Bu bir başlangıç. Seni çıplak gören tek kişi olmak başka bir şey olurdu.

BÖLÜM 19

cassie

PBu akşam Sophie ve Iris ile sorun yaşamadığımı söylemek gerçek bir mücadele olmuştu. Neyse ki Sophie, bugün Sophie'nin Disney doğum günü gezisiyle ilgilenen bir kızla bir bağ kurma deneyimi yaşadı, bu yüzden gecenin çoğunda Sophie'nin ana odak noktası bu konuşmanın her yönünü gözden geçirmek olmuştu. Potansiyel olarak bir arkadaş edinebileceğini duyduğuma gerçekten sevindim ve babası eve geldiğinde ne yapmam gerektiği konusunda bu kadar gergin olmasaydım, onu kutlamak için dışarı çıkarmayı bile önerebilirdim. Sonra resimler vardı ve her fotoğrafa iliştirilmiş tüm anıları anlatan Iris olduğu için, çoğunlukla sadece yakınımnda oturup Iris'in hepsini hatırlayışını dinleyebildim.

İç kargaşamın dışında güzel bir geceydi. Iris'i ele alarak kendimi daha çok şey yaparken görebildiğim bir şey.

Tabi bundan sonra gelirsem. Tek bildiğim, buradaki son gecem olabilir.

Böyle düşünme. Bunun işe yaraması için hala bir şans var.

Sophie yatağa girdiğinden beri kendimi meşgul etmek için ödevler yapıyorum ve portala giriş yaptıktan sonra geçen hafta kastettiğimden çok daha fazlasını geride bıraktığımı fark ettim. Ve sanki bugün yeterince stres yaşamamış gibi, son teslim tarihini bile tamamen kaçırdım, bu da şu anda ilk başarısız notumu aldığım anlamına geliyor. Başarısız bir ödevin beni programdan attırmayacağını biliyorum ama şu anki ruh halime kesinlikle yardımcı olmuyor.

O içeceği aldım; Onu almak için Sophie'nin tamamen bayılmasını beklemek zorunda kaldım, ama şişeden çıkan, telaffuz edemediğim, tadı bir haftada aldığımından daha değerli gibi görünen çok büyük bir kadeh şarap, avantajımı sağlıyor. Aiden'ın şarap dolabından aşırıdım, yani bu gece kötüye giderse tabutuma bir çivi daha çakılmış olabilir. Yine de içmeme engel değil.

Son bir saattir, dizüstü bilgisayarımınla uzandığım merdivenlerin yanındaki kanepeden ön kapıyı izliyordum, dışarıdan geçen her araba Aiden'ın ne zaman eve döneceğini merak ederken beni neşelendiriyordu.

Başımızı birkaç kez belaya sokan aynı pembe gömleği giyiyorum; hatıralarını uyandırmaya çalışmak muhtemelen hile yapmaktır, şey, *uyarılma* böyle bir zamanda - ama benim lehime yapabileceğim her açıdan çalışmanın zarar vermeyeceğini düşündüm. Sanki Aiden bir şekilde memelerimden o kadar rahatsız olacak ki ona haftalardır yalan söylediğimi unutacak.

Yalan söylemiyorum, beynim düzeltiyor Bu sadece bir ihmâl.

Çünkü bu çok büyük bir fark.

Şarabımdan yavaşça bir yudum daha alıyorum ve yutmadan önce bir saniye ağzımda çalkalamasına izin veriyorum. Kuru ve biraz acı ama tadı beni uyanık tutuyor. Gözlerim yorgunluktan yanarken dizüstü bilgisayarımın ekranı bulanıklaşmaya başlıyor ve esnememe engel olurken parmaklarımla onları ovma için uzanıyorum. Tüm kaygıyla uyanık olacağımı düşünürsünüz, ama bu tam tersi bir etki yapıyor gibi görünüyor. Bugün endişeyle o kadar inişli çıkışlıydım ki vücudum isyan ediyor gibi görünüyor. Son zamanlarda Aiden'la geçirdiğim onca geç gecenin de duruma tam olarak yardımcı olmadığını tahmin ediyorum ama bundan şikayet edecek halim yok.

Bardağımı yakındaki küçük yan sehpa koymak için uzanmadan önce dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanıma koydum. Daha sonra kollarımı başımın üzerinde gerdim, bir o yana bir bu yana döndürdükçe boynum çatırdadı. Telefonum saati on biri gösteriyor ve Aiden'ın her an kapıdan içeri girebileceğini biliyorum.

Tanrım, belki ben*meli*Wanda'yı aradık.

Muhtemelen söylenecek en mükemmel şeyi biliyordu. Öyle, yoksa daha çok dikkatimi dağıtmak için gömleğimi çıkarmamı söylerdi. Her iki şekilde de gidebilirdi. Bu gece sahip olduğum en ince sütyeni giydiğim için muhtemelen benimle gurur duyardı. Öte yandan ben. . . Evet. Hala hile yapıyormuş gibi hissediyorum.

Bardağıma tekrar uzanıp, merdivenleri çevreleyen tırabzana bakarken, kendi düşüncelerimde kaybolup olası en kötü sonucu düşünürken iç çekiyorum. Her zaman aklımdaydım, eğer sen**beklemek**hayal kırıklığı asla hayal kırıklığına uğramazsın, bu yüzden belki de bu yüzden kafamda en kötü sonun neye benzediğini oynuyorum.

Aiden, beni dadı olarak tutmak şöyle dursun, beni dadı olarak tutmaktan çekindiğini söyledi. . . onun için ne isem. (Daha şimdi ne olduğumuzu bile tanımlamamış olmamız ne kadar acınası.) Daha da kötüye gidiyor - Aiden bana yarın eşyalarımı toplamam gerektiğini söyleyecek, bana güzel bir kıdem çeki kesecek (tipe benziyor) ve sonra beni evinden ve hayatından çıkaracak. İçin*ikincizaman*.

Dramatik olma. O zamanlar senin adını bile bilmiyordu.

Bardağı tekrar dudaklarıma götürürken başımı salladım ve son kırmızı sıvıyı da içmeye çalışırken gözlerimi kapattım. Şimdi, aslında sarhoş değilim; neredeyse hiç değilim*çekili*- bu yüzden beceriksiz olmak için neden bu anı seçtiğimi söyleyemem. Belki sinirlerimdendir, belki de sadece son birkaç gündür ruhumu ezen strestendir. . . Bilmiyorum. Ne olursa olsun, kadehim ağzımı kaçırmak için bu anı seçti, alt dudağımdan damlayan ve gömleğimin ön tarafına dökülen son şarap.

"Bok."

Hasar verildi; Görünüşe göre bardakta fark ettiğimden çok daha fazla şarap kalmış. (Neden dolaptaki en büyüğünü seçmek zorunda kaldım?) Gömleğim

memelerimden göbeğime kadar sırlıklam olmuştu ve kanepeye herhangi bir şey bulaştırmamak için hızla ayağa kalktığımda, tüm karoya damladığımı fark ettim.

"Harika," diye mırılandım ve bardağımı yan sehpaye geri koymak için döndüm.

"Mükemmel."

İkinci bir tahminde bulunmadan önce gömleğimi kafamın üzerine çıkardım ve bu durumun tüm neşesi beni vurduğunda, yere damlayan şarabı biraz silmek için dizlerimin üstüne çökene kadar değil. Onu beklediğim gece Aiden'ı tam olarak böyle bulmamış mıydım? O zaman buna aptal demişti. Ne lanet olası bir çiftiz.

Göğüslerim ve göbeğim hâlâ şarap damlalarıyla nemliken, sırlıklam bezi fayansın üzerinde döndürüyorum, Aiden eve gelmeden acele edip üstümü değiştirebilmek için dağınıklığımı temizlerken şansına lanet okuyorum.

Ama Aiden'la herhangi bir şekilde tanışma şansım geçmişte çoğunlukla baktandı ve bu bir istisna değil. O anda kapıda anahtarların sesini duymak beni hareket edemeyecek kadar sersemletti, ağzım açık ve elimde şarap lekeli bir gömlekle ellerim ve dizlerimin üzerinde donakaldım. Her zaman yaptığı gibi içeri girdi, anahtarlarını askıya astı ve kapıda ayakkabılarını çıkardı ve orada, ona şaşkın şaşkın baktığımı fark etmesi bir saniye sürdü.

Cassie?

Hala ona bakmayı sürdürürken aniden nasıl konuşacağımı unutuyorum. Sırtımdaki soğuk hava şimdi korkutucu bir şey gibi geliyor.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Şarabımı döktüm," dedim ve sırtımı ondan gizlemek için dizlerimin üzerine yaslandım. "Gömleğimi ıslattım."

"Vay canına," diye gülüyor. "Ve ilk içgüdünüz onu yırtmak mı oldu? Benimle çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyorum."

Yaklaştıkça paniğe kapıldım ve o aramızdaki mesafeyi kapatırken elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayakta durmaya çabaladım. Parmağını göğüslerimin nemli cildinde gezdirirken hâlâ bana gülümsüyordu ve kaçmaktan başka bir şey düşünmediğim için sesim boğazımda takılı kaldı.

Ona böyle söylemek istemedim.

"Gidip başka bir gömlek almalıyım," diyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Aiden'ın kolları beni çevreledi ve ona doğru çekti. "Sırf onu tekrar üzerinden alabilmem için mi?"

Ah, ben...

Kalbim kaburgalarımda öyle güm güm atıyor ki, kendimi onun duyup duymadığını merak ederken buldum. Onunla ilk kez üstsüz olduğumda, sırtımda ya da üstünde değildim - tamamen kontrol altındaydım. Şu anda olduğum gibi hissetmediğim bir şey. Kontrol altında. Parmakları daha yükseğe tırmanmak için omurgamda yukarı kayıyor ve her santim nefes almakta zorlanıyorum.

"Aiden, seninle konuşmam gerekiyor."

Hafifçe mırıldandı ve dudaklarının çenem boyunca kıvrılmasına izin vermek için eğildi. "Hakkında?"

"Sadece" - boynumu öyle öptüğünde düşünmemi zorlaştırıyor

"Sana söylemek istediğim bir şey var."

Elleri şimdi çok yakında ve bunu her an hissedeceğini biliyorum ve o zaman onu planladığım gibi rahatlatma şansım olmayacak. Ellerimi göğsüne hafifçe bastırmak için aramıza soktum, onu daha yakına getirmek istemekle onu uzaklaştırmam gerektiğini bilmek arasında gidip geliyordum.

"Aiden, ben..."

Kahretsin.

Hareketsiz kaldığında bunu hissedebiliyorum. Dokunuşu ilk başta ilginçti - parmak uçları, ne olduğunu tam olarak anlamamış gibi yara izimin kenarlarında geziniyordu. Elinin tüm şekli üzerinde düzleştiğini hissediyorum, şüphesiz yaramla cildimin geri kalanı arasındaki doku farkını hissediyorum.

"Cassie, ne-?"

O zaman ondan uzaklaştım ve ona bakmakta zorlandığım için ayaklarıma baktım. Bunun olabileceğini biliyorum, bundan sonra bana bir daha asla gülümsemeyebilir ve bu neden birdenbire bu kadar yıkıcı hissettiriyor? Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz, bu dürtülere sadece birkaç kez teslim olduk.*haftalar*-Öyleyse neden bu önemli bir şeyin sonu olabilir mi gibi geliyor?

"Anlar anlamaz sana söylemeliydim," diye mırıldandım yerde sessizce. "Yapmadım... ilk başta nasıl yapacağımı bilemedim ve işimi kaybetmekten korktum ve ben de *Bilmek* seviştikten sonra bir şeyler söylemem gerekirdi ama ben sadece... . . Korkunç, biliyorum ama tekrar ortadan kaybolacağından çok korktum ve ilk seferinde çok boktan hissettim ve tüm bunların kulağa acıklı geldiğinin farkındayım, ama—"

"Hey."

Sonunda ona baktım, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirirken ellerini omuzlarımda hissettim.

Cassie, neden bahsediyorsun?

Gözlerinde gerçek endişeyle karışan gerçek bir kafa karışıklığı var, sanki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Ve neden yapsın ki? Neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyorum. Olacaklardan gerçek bir korku duyduğum için gözlerimin yaşlandığını hissedebiliyorum ama yine de yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bildiğim için derin bir nefes alıyorum.

Yavaşça dönüyorum, hissettiğim kadar acınası görünmemek için sırtımı düz tutmaya çalışıyorum, bir şeyler söylemesini beklerken merdivenlerin yanındaki oyuğun duvarına bakıyorum. Saniyeler ya da belki saatler sürüyor, emin olamıyorum ama sonra ellerini tenimde hissediyorum, tekrar izliyorum. Belki de yerleştirmeye çalışıyor. Belki o bile değil *Unutma*o ve şu anda neredeyse daha kötü olabilir mi gibi geliyor. Radarında öyle bir sinyal var ki, o bile *Unutma*.

Sonunda bir şey söylediğinde sesi inanılmayacak kadar yumuşaktı. "Akşam yemeği yapıyordun."

O hatırlar. Hatırladığı için heyecanlanmamalıyım.

"Çünkü evde yalnızdım," diye fısıldadım.

"Ve yanlışlıkla kaynar su kabını kendine çektin."

"Zamanında yoldan çıkamadım. Sırtımla yakaladım."

"BEN . . ."

Titriyorum ama klimadan olduğunu sanmıyorum. "Cassie, sen...?"

Sadece başımı sallayabilirim.

Bundan sonra tekrar sessiz, inanılmaz derecede sessiz. Ona bakmak istiyorum ama bakmaya çok korkuyorum. Giydiğimde nasıl bir görünüm giyeceğini öğrenmekten çok korkuyorum. Hayal kırıklığı? Kızgınlık? Hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum.

"Ne zamandır biliyorsun?"

Ben yutarım. "Yara izini gördüğümde beri."

"Yani, bulunduğumuz süre boyunca... ."

Tekrar başımı salladım.

"İsa, Cassie. Nasıl bana söylemezsin?"

gözlerimi sımsıkı kapattım. Sesi kesinlikle kızgın.

"Korkmuştum." "Ne'den korkuyorsun?"

"Bu sadece . . . o zamanlar aniden ortadan kayboldun ve ben Tanrı'yı düşündüm. Sanırım saftım. Benden gerçekten hoşlandığını ve gerçekten tanışmak istediğini sanmıştım. Yani sen sadece . . . gitmiş, ben sadece..." Titrek bir nefes verdim. "Bunu tekrar yaşamak istemedim. Özellikle şimdi ben . . . seni tanıyorum. Şimdi çok daha baktan olurdu."

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve o an kendimi tutamayıp yüzümdeki samimiyeti görebilmesini ummak için ona döndüm. "Evet! Bu gece sana söyleyecektim. sana söyleyecektim *Bugün*, aslında, ama sonra sen . . . um, dikkatimi dağıttı ve Iris'le ilgili tüm o baktan şeyler vardı ve senin işe gitmen gerekiyordu ve ben de bunun hakkında gerçek bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm ve-"

Sessiz kaldım, sonunda yüzündeki ifadeyi fark ettim. Elbette kızgın ve kafası karışık ama görmekten en çok korktuğum duyguların hiçbirinin olmadığını fark ettim.

Hayal kırıklığı.

Aiden tiksinişmiş ya da bitkin görünmüyor; Tabii, ona gerçeği söylemeden defalarca yatağıma girmesine izin verdiğim için kızgın gibi görünüyor, ama nedense düşündüğüm kadar korkunç gelmiyor.

"Üzgünüm," diyorum sessizce. "Sana daha önce söylemeliydim."

Gözleri hala sert. "Evet. Sahip olmalıdır. Hala yapmadığına inanamıyorum.

"Biliyorum." Tekrar ayaklarıma bakıyorum. Hâlâ yarı çıplakım ve lanet şarapla kaplıyım. Bu daha kötü olamaz. "Biliyorum. Üzgünüm."

Bir şey söylemesini beklerken hâlâ ayak parmaklarıma bakıyorum, Aiden'ın bu konuyu benimle konuşmayı mı deneyeceğini yoksa benden gitmemi mi isteyeceğini görmek için beklerken nabzımın kulaklarımda attığını hissediyorum. Geçmişimden utanmıyorum ve birinin bana olmam gerektiği gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim, Aiden bile - ama kahretsin, bana böyle hissettirmeye çalışarak düşündüğüm kişi olmadığı ortaya çıkarsa canımı yakmaz. Sonra yine, ondan bir şeyler sakladım, böylece belki haklı çıkar? Bilmiyorum. Başımı ağrıtıyor ve bu noktada keşke işini bitirse.

Her ne ise.

@lovecici ile sohbet

Sana gerçekten dokunabilseydim sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok.

Bir fikrim var.

Yapıyor musun? Senin o güzel küçük amcığını nasıl kullanacağım hakkında bir fikrin var mı?

Siktir, A.

Başka ne?

BÖLÜM 20

Aiden

BEN Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Eve gelmeyi hayal edebileceğim onca şey arasında, bu olasılıkların yakınında bile değildi.

Ağzımı açıp bir şey söylememi beklediğini biliyorum - sanki onu bu konuda uzaklaştıracağıma çoktan karar vermiş gibi, boyun eğmiş bir yenilgiyle yere bakıyordu. Bunu benden sakladığı için kızgın olmadığımı iddia edemem ama muhtemelen düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Bana karşı dürüst olabilecekken kendini endişeyle cehenneme atması fikrinden nefret ediyorum. Hatta neden anlamadığının tüm nedenlerini anlıyorum. Nereye gittiğini bu kadar uzun süre merak ettikten sonra, şimdi bile, onun tekrar ortadan kaybolması ihtimalini göze almakta tereddüt eder miydim?

Benden gerçekten hoşlandığını ve gerçekten tanışmak istediğini sanmıştım.

Bana takılan kısım bu. Tüm bu zaman boyunca öyle olduğunu varsaydım *Ben* Kim bazı şeyleri yanlış anlamıştı. Bunca zamanı aynı şeyi düşünerek mi geçirmişti?

Bunları tekrar yaşamak istemiyordum. Özellikle şimdi ben . . . seni tanıyorum.

Geri çekildiğimde de, benim onun da aynısını yaptığını düşündüğüm zamanki kadar hayal kırıklığına uğramış mıydı?

Cassie, ben. . . ” Şimdi biraz daha sakın hissediyorum ama daha az şaşkın değilim. Senden hoşlandım.

BEN *yaptı* tanışmak istiyorum.”

Sonunda bana baktı ve gözlerinin benim yüzümden ıslak olmasından nefret ediyorum. "Ne?" "Kaybolmak istemedim," diye açıkladım. "Olduğu zaman . . .

Rebecca'nın öldüğünü yeni öğrenmişim. O ay çılgıncaydı. Sophie için endişeleniyor, düzenlemeler yapıyor ve tüm hayatımı nasıl yeniden yapılandıracağımı bulmaya çalışıyordum.

Kafamı sudan çıkarıp tekrar nefes aldığımda, ben farkında olmadan haftalar geçmişti. Ve özür dilemek için geri döndüğümde. . . ”

Hesabımı sildim, diye fısıldadı.

Ciddiyetle başımı salladım. "Yanlış anlayanın ben olduğumu sanıyordum."

Şaşkınlıkla ağzını izliyorum, tüm parçaları birbirine tıklıyor ve bu andan önce bunların hiçbirinin aklına gelmediğini fark ediyorum. Aslında bir yılın daha iyi bir bölümünü söylediğimiz her şeyden sonra her şeyin işlemsel olduğunu düşünerek geçirdiğini. Onu asla inandırdığım kadar umursamadığımı. O kadar korkmuştu ki, şimdi bile, ona dokunmadan veya ona yakın olmadan bir gün geçiremesem bile, onu bir kenara fırlatırdım.

elimde değil; hesabının temizlendiğini görmek için tekrar giriş yaptığımdan beri aklımdaki soru bu. "Nereye gittin?"

"BEN . . ."

Yanakları kızarken dişlerinin dudağında endişesini izledim. Gözleri sanki utanmış gibi uzağa fırlıyor.

"Artık yapamadım. Kaybolduktan sonra. Muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama... . . Seni özledim ve yeryüzünden düştüğünü düşündüm ve ben sadece... . ."

Derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ ıslaktı. "Artık yapamadım."

Her şey gerçeküstü hissettiriyor. Her an yatağında uyanacağım ve bunların hiçbiri olmayacak. Bu şehirdeki ilanımı cevaplayabilecek onca insan arasından onun o olması nasıl mümkün olabilir? Sophie'nin en çok ihtiyaç duyduğu tek kişinin aynı zamanda *BEN* farkına bile varmadan en çok ihtiyaç duyulan?

Gitmeme ihtiyacın olursa anlarım, dedi Cassie soğukkanlılıkla, dudağı titriyordu. "Ama bunu senden böyle saklamak istemedim. Ben sadece . . . sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Belki ondan gitmesini istemek *dır-dirmantıklı* hareket tarzı. Belki daha mantıklı bir adam bu düşünceyi düşünmediğim için beni azarlardı. Ama garip geçmişimiz, yabancı şimdiki zamanımız ve aradaki her şey bir yana, beni en çok rahatsız eden düşünce Cassie'nin kapımdan çıkıp gitmesi ve bir daha geri dönmemesi. Muhtemelen böyle hissetmek benim için mantıklı değil; biliyoruz *Hiçbir şey* birbirimiz hakkında, sanki gitmesine izin veremezmişim gibi, onu çok sahiplenici hissetmeme izin verebilirdi ama... . .

Böyle hissetmeme engel değil.

Sonunda ona, "Bilmiyorum," dedim, sesim kalındı. "Gitmeni istiyorum." Benimkileri tekrar bulduklarında gözleri kocaman açıldı. "Kızmadın mı?"

"Hayır, öyleyim," diyorum ve tekrar üzgün görünmeye başlayınca ekliyorum, "ama bunu bir sır olarak sakladığın için değil."

"Ne?"

"Bunu tek başına hallettiğin için kızgınım. Tüm bu zamanı, bana kesinlikle böyle bir şey olduğunu söyleme şansı vermeden seni uzaklaştıracığım konusunda endişelenerek geçirdiğin için kızgınım. *HAYIR* Bu şekilde tekrar kaçmana izin veriyorum.

Nefesi kesiliyor ve o anda çok tatlı görünüyor; saçları dağınık topuzundan yüzünün etrafına parça parça dökülüyor, ağzı yumuşak, sessiz bir şekilde onu öpmem için yalvarıyor ve gözleri - gözleri o kadar rahatlamış ki göğsümde bir yerin ağırmasına neden oluyor.

Ona uzandığımda dikkatli davranıyorum, ona kaçabilecek korkmuş bir hayvan gibi yaklaşıyorum ve ne amaçla olursa olsun, bunu yine de yapabilirdi. Ellerim çenesini kavradığında hâlâ hafifçe titrediğini fark ettim, parmakları bileğimi sararken kirpikleri uçuşarak kapandı. Belki de benim kadar sevinmem tedbirsizliktir.

olduğunu bilmek istiyorum- bugün için tüm duyularımı kaybettiğimi bulduğum kişi, o zamanlar beni deli eden kişiyle aynı kişi. Eğildiğimde gözleri kapalıydı ve dudaklarım onunkilere değdiğinde kirpiklerindeki o hafif ıslaklığı yanağımda hissedebiliyordum.

Tadı tatlı. Şarap ve Cassie'nin özünde olan bir şey gibi ve kendimi daha fazla tatmak için onu kendime çekerken buluyorum, ona ne zaman dokunsam alışkanlık haline gelen bir şey. Sanki ondan ne kadar sahip olursam olayım, bir şekilde asla yeterli değil.

Parmaklarının gömleğimin altına gizlice girdiğini, yara izimle dalga geçerken göbeğimin yakınındaki kabarık deriyi bulduğunu hissediyorum. Dokunuşu, vücudumdaki bu izlere bağlı her şeyin bilgisiyle birleştiğinde -ona söylediğim her şeyin ve onun bir dalga gibi üzerime düştüğüne dair gördüğüm her şeyin farkına varmak beni ürpertiyor. Ona böyle dokunabilmeyi kaç kez diledim? Dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmeyi kaç kez diledim?

Nasıl oluyor da bunca zamandan sonra tüm bu soruların cevabını bu kadar beklenmedik bir şekilde bulabiliyorum?

Onu odasına götürmeliyim, bunu biliyorum ama bunu yapacak kadar ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Sanki ona bir santim verirsem parmaklarımın arasından kayıp gidebilir. Ellerimi beline, kalçalarına ve ulaşabildiğim her yere koyarak onu merdivenlerin arkasındaki girintiye doğru ittim ve dili benimkine değdiğinde beni biraz çığına çevirdi.

Onu dönmesi için zorlarken dudaklarımı omzuna yaslamak için başımı eğdim ve elleri duvara yaslanırken bana sırtını vererek buna mecbur kaldığında sadece bir tereddüt belirtisi vardı. Henüz yapma fırsatı bulamadığım bir şekilde kürek kemiklerinin arasındaki kabarık deriyi kurcalayarak ağzımın gezinmesine izin verdim. Dilim yara izinde gezinirken ürperdiğini hissediyorum, parmaklarım sutyeninin çitçitlerini açıp açarken bile, omurgası ağzımın ısrarlı baskısıyla kıvrılmak için kıvrılıyor. Sırtının çıplak olması sadece keşfetmeyi kolaylaştırıyor ve şu anda kendimi o kadar huzursuz hissetmeseydim, bütün geceyi yaparak geçirebileceğim bir şey bile olabilirdi. Kendime daha sonra zamanım olacağını söylüyorum.

Yüzünü tekrar bana çevirdiğimde nefesi kesilmiş gibi görünüyor, sutyenini çıkarıp yere düşmesine izin verdiğimde bana yardım ediyor. Nefesi ağırdı ve sanki onlara dokunmam için bana yalvarırcasına göğüslerinin inip çıkması beni bir an büyüledi. Gözlerimi kapatıp nabzının ağzıma çarpmasına odaklanarak dudaklarımı şişkinliğe karşı kaydırmak için eğildiğimde bakışlarını tuttum.

"Kalbin çok hızlı atıyor."

Dudağını ısırdı, parmaklarını saçlarımın arasından iterek alnımdan uzaklaştırdı.

Ortalama olarak kadınların kalbinin erkeklerden daha hızlı attığını biliyor muydunuz? "Ah?" Oraya başka bir öpücük bırakırken dudaklarım göğsüne doğru kıvrıldı, bu sefer onun tadını alabilmek için daha dağınıktı. "Snapple dokunduğumda benimkini hiç duymadı

Sen."

Ağzımı meme ucunun çevresine doladığımda nefesi kesildi ve dudaklarının kıvrılma şekli beni büyüledi - bana kapüşonlu gözleriyle bakma şekli. Fark etmem gereken işaretler olup olmadığını merak ediyorum; Monitörümün güvenliğinden onun gelişini kaç kez izledim? Bütün o geceler onu mümkün olan her şekilde görmüşüm gibi geliyor ama birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili bir şeyler o zamanlar olduğundan farklı hissettiriyor ve bunun sebebinin ondan mı kaynaklandığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben kendine değil ona dokunmak. Böyle düşünerek kendimi kandırmak istiyorum.

Cildinin tadı da tatlıydı, döktüğü şarabın kalıcı aroması, gergin bir zirvenin etrafında dönmesine izin verirken dilimi kapladı. Ne kadar ıslak olduğunu görebilmek için bir elimi göbeğinden aşağı kaydırıp şortunun arasından geçirip iç çamaşırının içine sokarken diğer elimi parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

Kahretsin, o zaten sırılsıklam.

"Tuhaf mı?"

Onu ıslak bir şekilde serbest bırakıyorum *pop*, onu daha net görebilmek için başımı kaldırdım. "Ne?" "Bilmiyorum . . . olan her şeyle. . ." O bir sinir salıyor gülmek. "Yani, var. . . benden yapmamı istediğin pek çok şey var."

Parmaklarımı bacaklarının arasına daha derin bastırırken dudaklarım kıvrıldı ve ağzı sessiz bir ifade oluştururken içine kaymalarına izin vermek için onları kıvırdım. Ö. Senden yapmanı istediğim her şeyi hatırlıyorum Cassie.

"Mmm." Gözleri kapalıyken kalçaları elime doğru eğiliyor. "Bunu sevdim." "Sana ne yapman gerektiğini söylediğimde hoşuna gitti mi?"

Tembelce başını salladı. "Mm-hmm."

"Bunu yapabilirim," diye gürlüyorum. "Neden bunları çıkarmakla başlamıyorsun?"

Şortunun önünü kavrayıp çekiştirmek için parmaklarımın üzerinden kaymasına izin verdim. İtaat edip etmeyeceğini görmek için elimi tamamen uzattığımda, içimden tanıdık bir heyecanın geçtiğini hissediyorum. Ondan ne istersem onu yaparken ekranın diğer tarafından izlemek başka bir şeydi ama bu farklı. Bu, düşüncesizce aşık olduğum yüzü olmayan bir kadın değil, *bucassie*-sıcak, yumuşak, *gerçek*. Her geçen gün düşüncelerimi daha çok işgal eden bir kadın.

Şortunu kalçalarından aşağı yuvarlamak için uzanışını izliyorum, iç çamaşırı da onları tekmeleyip fayansa inene kadar onlarla birlikte gidiyor. Bu küçük köşe daha karanlık, ön kapının üzerindeki ışık onu tam olarak aydınlatmaya yetmiyor ama göğüslerinin dolgunluğundan göbeğinin hafif eğimine ve kalçalarının yuvarlaklığına kadar her yumuşak kıvrımı ve yumuşak kıvrımı seçebiliyorum, bu da avuç içlerimi dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Dudaklarının pembe rengi meme uçlarının dar noktalarıyla uyumlu ve her ikisinin de bacaklarının arasındaki güzel pembeyi tamamladığını deneyimlerime dayanarak biliyorum.

*Her şey*Cassie hakkındakiler beni çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünüyor.

"Bunca zamanı merak ederek geçirdiğime inanamıyorum" -o titrerken parmaklarım kalçalarının üst kısmına değiyor ve elimi kıvrıp daha yükseğe çekerek parmaklarımı aralarında kaydırıyorum - "sana dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğime inanamıyorum." Parmaklarım ıslak kıvrımları arasında ileri geri kaydırdığında dudakları sessiz bir solukla aralanıyor ve sıkımın ısrarla fermuarıma bastırdığını hissedebiliyorum. "Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktuda**ha** iyigerçek şey olurdu.

Aiden, diye içini çekti, ince parmakları kot pantolonumun ön tarafıyla dalga geçiyordu. "Çıkar şunları."

"Burada?" Daha derine ittim, parmaklarımı sıkıldığını hissettim. "Seni burada becermemi mi istiyorsun?"

Parmağını belime soktu, ısrarla çekiştirdi. "*Aiden.*"

Sanki zamanda farklı bir andaymışız gibi, ona bir ipucu vermemi beklediği bir anda, sanki önemli olan tek şey ondan sormak üzere olduğum şeymiş gibi. Başım dönüyor ve biraz aklımı kaçırmış gibi hissediyorum.

Beni kottan sıkıştırıyor ve dişlerimin arasından tıslıyorum.

"*Kahretsin.*" Küfür etmen hoşuma gidiyor, dedi nefes nefese bir kahkahayla.

"Siz

yapıyorsa

nuz?"

Başını

sallıyor.

"Gerçekten mi." Bana dokunmasını izlerken diğer elimi kafasından destekleyerek parmaklarımı içine ve dışına pompalamaya devam ediyorum. "Aletimi istiyor musun, Cassie?"

İçinden gözle görülür bir ürperti geçti ve titrek başını sallamayı zar zor başardı.

Kalçamı eline daha çok yasladım. "Kuyu."

Fermuarımı açarken dudağını ısırды ve boxer külotumun içinden vücudumla dalga geçmeden önce iki eliyle pantolonumu aşağı indirmek için uzandı. Yumruğunu dipten uca sürüklerken elleri sıcak ve yumuşak bir şekilde beni çekip çıkardığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Dudaklarının benimkilere değmesine izin vermek için parmak uçlarında yükseldi ve beni çılgına çeviren yavaş bir ileri geri okşadı.

"Bana ne yapmamı istediğini söyle," diye mırıldandı ağzıma. "Ne istersen yapacağımı biliyorsun."

Şimdi benimle birlikte geçmişe doğru kayıyor, karanlık bir odada yüzünü gizleyerek söylediğinden beri duymadığım şeyleri fısıldıyor. Sadece onları duymak, elinin her yerine gelmem için neredeyse yeterli, ama istediğim bu değil.

"Kollarını boynuma dola," diye ısrar ediyorum. Hemen itaat ettiğinde elini aletimde kaybetmesine üzıldüm, ama içinde çok daha iyi hissedeceğini biliyorum. "Bana tutun."

İstediğimi yapıyor ve kalçalarını tutmak için elimi kalçalarının arasından

kaydırıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını belime dolarken onu duvara bastırıyorum. O kadar yakınız ki aletim bacaklarının arasına girip onu kaplıyor.

Kalçalarını onu hissedecek kadar eğerken, kaygan sıcaklığında beni. Onu duvara sabitledim ve sıkıca tutmasını fısıldadım, yere düşürmeden önce tişörtümü yukarı ve aşağı çekmek için sırtıma uzandı. Kolları hemen boynumu tutmak için geri döndü ve kendimi onun içine girecek kadar açılındırmam neredeyse hiçbir şey gerektirmiyor.

İnleme ile inleme arası bir ses çıkardı ve dudaklarımın kulağına fısıldamasına izin vermek için biraz daha yaklaştım: "Şşş.Daha derine itebilmek için onu ayarlıyorum. "Sessiz olmalısın, unuttun mu? İyi ol."

"Evet-ah" Topukları kıcıma giriyor, parmakları saçlarıma giriyor. "Söz veriyorum." Şimdi fikrini kanıtlamak ister gibi fısıldıyor. "Devam etmek."

İçine kök salması için sadece biraz hareket etmesi yeterli, kalçaları benimkilerle aynı hizada ve onunla birlikte titriyor. Ellerimi kalçalarında sabitlerken alnımın omzuna düşmesine izin vermemek için -ne kadar iyi hissetse de bu her zaman bir tehlikedir- içine girmemek için kendimi toparlamak için biraz zaman ayırmam gerekiyor.

"Bunu ne kadar düşündüğüme inanamazsın," diye homurdandım. "Sana dokunmayı o kadar çok istiyordum ki Cassie. Daha sonra . . . Şimdi . . . her zaman lanet olsun.

Boğazımı öpüyor, ardından dilini orayı yalıyor. "Bana istediğin zaman dokunabilirsin."

"Evet?" Ona bakmak için başımı geriye doğru çeviriyorum. Ellerim kıcını kavramak için kayıyor, sadece biraz dışarı çıkıp tekrar içeri itmek için kayıyor. "Ne zaman istersem?"

"Evet," tıslıyor.

Onu üzerimden çekmek için kaldırdım, öyle ki, tekrar yere düşmesine izin vermeden önce sadece biraz içinde kalabileyim. "Aynen böyle?"

"Ah" Başı duvara geri düşüyor. "Ne istersen."

"Ben sadece," -onu daha güçlü bir şekilde yukarı çekip aşağı indirirken homurdanıyorum- "seni istiyorum."

"Bunun gibi," Cassie nefes nefese. "Mmm."

"Böyle gelebilir misin? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Sanırım - eğer sen..."

Sırtını duvara yaslamak için eğildi, öyle ki onu dik tutmak için kalçalarını daha sıkı tutmam gerekti. Bu, onu her ittiğimde nefesinin kesilmesine neden olan o yere çarptığım, kalçalarıma her tokat attığımda vücudunun sarsıldığı ve bacaklarının belime dolanması imkansız bir şekilde daha da sıkılaştığı anlamına geliyor.

"Tam orada," şimdi sesini alçaltmaya çalışarak inliyor. "AhDurma.

Sanki bu şu anda gerçekten bir seçenekmiş gibi.

Tırnaklarının omuzlarıma battığını hissedebiliyorum, bir iz bırakacak kadar derin, ama acı onun gerilmeye başlamasıyla zar zor uyuyor. Ayak parmaklarındaki çitlamaları duyabiliyorum ve vücudunun titrediğini hissedebiliyorum, bu onun devrildiğinin kanıtı.

kenar. Göğüslerinin yumuşak şişkinliğini emebilmek için başımı eğmek zor ama ağzımı, uzanabileceğim her yerde ağzıma vermem gerekiyor. Onu tekrar tekrar iterken o baskının derinleştiğini hissediyorum ve *Tekrar*-bacaklarım zayıf ve nabzım derimin her santiminde atıyor.

Cassie, ben...*Kahretsin.*"

Biz titrerken onu yakınımnda tutuyorum, yüzümü boğazına gömerken nefesi kulağıma değiyor. İnememi bastırmak için dişlerimi boynunun kıvrımındaki esnek deriye gömdüm ve ben aşağı inmeye çalışırken çeneme hararetli öpücükler kondurdu. Her şeye rağmen onu sımsıkı tutuyorum, onu bırakamıyorum. O omzumu yatıştırıcı daireler çizerek okşarken, parmaklarının saçlarımı ittiğini hissettiğimde, onu hâlâ sımsıkı tuttuğumu, içine gömüldüğümü fark ettim.

Sonunda ona bakmak için geri çekildiğimde, onu ahlaksız, dalgın ve tatmin olmuş görmenin bana verdiği duygu, ona lanet bir hediye vermişim gibi bana gülümseyişi - bu tarif edilemez.

"Lütfen bir bahşiş bırakmayı düşün," diye fısıldıyor.

Bunun olduğu, onun burada olduğu ve bizi yeniden birbirimizin hayatına sokmak için pek çok şeyin bir araya geldiği fikri karşısında sersemlemiş bir halde kahkaha attım. Hala bir rüya olabiliymiş gibi geliyor ve eğer o bu kadar sıcak ve bu kadar sıcak olmasaydı belki de gerçekten endişelenirdim.*gerçek*kollarımda. Bu kadın için gitmiş olabileceğim fikrini sosyal olarak kabul edilebilir hale getirmek için birlikte kaç gün geçirmemiz gerektiğini merak ediyorum. Kesinlikle sahip olduğumuzdan daha fazla, diye düşünürdüm.

Ve daha da inanılmaz olan şu ki, şimdi bile, ona yeni sahip olmuşken bile... . . Onu tekrar istiyorum.

"Ne kadar uykuya ihtiyacın var?"

Bana kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Tekrar?"

"Bahşiş istedin," dedim ciddi bir şekilde.

Omzuma bir şaplak indirirken ağzı açık kaldı ama gözleri sekiz saatini feda etmekten fazlasıyla mutlu olduğunu söylüyor. Bir noktada makul bir şekilde biliyorum *Yapmak*uyumasına izin vermek zorunda; Farkındayım.

Ama bu yakın zamanda olmayacak.

@alacarte ile sohbet

@alacarte

sana 100\$ bahşış
gönderdi

Keşke bunu seni dışarı çıkarmak için harcasaydım. Sevimsiz için bu nasıl?

BÖLÜM 21

cassie

İÇİNDE Sabahın erken saatlerinde güneş ışığını yüzüme vurduğumda ilk tepkim panik oluyor. Yatağımda doğrulup, komodinin üzerindeki cep telefonumu almak için yaygara koparırken Aiden'in yanımda kıpırdandığını hissettim.

Yediden hemen sonra. Vay.

Sophie normalde en az sekiz buçuktan önce yataktan sürünerek çıkmazdı. Özellikle hafta sonları. Yine de bugün laboratuvarlarım var ve Aiden ve benim gece geç saatlerde yaptığımız aktiviteler alarmımı kurmayı hatırlamamı engellediğinden yirmi dakika kadar gerideyim. Telefonumu bulduğum yere koyarken esniyorum, kendimi uyandırmaya çalışırken omuzlarımı sallayıp geriniyorum. Dün gece sadece dört ya da beş saat uyuduğumuza bahse girerim ve bugüne kadar varlığından haberim bile olmayan kaslarım ağrıyor ama yine de. Aiden'ı yatağымda serilmiş, saçlarının gözlerine düştüğünü ve ağzının uykuda usulca aralandığını görünce, buna değer derdim.

Dün gece muazzam bir şaşkınlık ve rahatlama gecesi olmuştu; Aiden'in gitmemi isteyeceğine o kadar ikna olmuşum ki, anlayışı beni kıcımın üstüne indirmişti. Ve daha da dikkat çekici olan, onun görünüşü *mutluluk* kim olduğumu bilmek, kim *Biz* vardır. Aramızda artık sır kalmadığını bilmek, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi. Şimdi sanki bu şeye gerçek bir şans verebiliriz gibi geliyor. Aiden'in istediği buysa, öyle. Aiden'la dün geceki keşfinin ardından gelen çılgın heyecanımızla konuşma fırsatı bulamadığımızın gayet iyi farkındayım. Bu, bir noktada yapmamız gerektiğini düşündüğüm bir şey. Aramızdaki bu şeye sadece fiziksel yönün ötesinde yatırım yapan tek kişinin ben olmadığımı duysam çok daha iyi hissederdim.

Hala geride olduğumu ve duşa atlamam gerektiğini biliyorum ama onun gibi yanımdayken açgözlü hissediyorum. Vücudu benim kraliçe boy yatağım için fazla büyük görünüyor, kalın kollarından biri başının üzerinde, diğeri ise kalçalarının etrafına dolanan çarşafın üzerinde karnının üzerinde duruyor. Her zamanki geç karşılaşmalarımızda takdir edemediğim, sabahın parlak ışığında daha kolay fark edilen şeyler var - göğsündeki kafasından daha hafif olan yumuşak saçlar gibi şeyler. Uyandıracak kadar değil ama çarşaf belinden biraz daha kayarak onu çoğunlukla çıplak bırakacak kadar vücudunu hareket ettirecek kadar kıpırdanırken parmaklarımın dikkatlice üzerinde gezdirmesine izin verdim.

Ve bundan kesinlikle şikayetçi değilim.

Kendime kuru şampuanın bir nedeni olduğunu söylemeden önce telefonumdan saati tekrar kontrol ettim ve seçeneklerimi tarttım. Elbette, muhtemelen bunu yalnızca uzun süredir kayıp olan camgirl şövalyenizle sabahın erken saatlerinde seks yapmak amacıyla icat etmediler.

parlak zırh içinde, ama her neyse. Yanından geçerken dikkatli davranıyorum, bol dökümlü kolunun altından çıkan yara izinin alt yarısını hafifçe takip ediyorum. Daha sonra dudaklarımı oraya bastırmak için eğildim, ağzımın altındaki derisinin seğirdiğini hissettim ama hafif horlamaları durmuyordu.

Aiden uykusunda yumuşak bir ses çıkarırken, kalçasının yanındaki gevşemiş V'nin tam üzerine başka bir öpücük kondururken gülümsedim.

Aleti kalçasının üzerinde ağır bir şekilde yatıyor ve parmağımı aşağı doğru kaydırırken yüzüne bir bakış attım ve dokunuşumla hafifçe zıpladığını hissettim. Kalçaları çoktan ayrılmış, dizlerinden biri bir yana doğru açılmış, bu yüzden aralarına girip beni onun en mahrem yeriyle yakın ve kişisel hale getirmem o kadar da zor değil. Avucumu altına kaydırduğımda elimde ağır ve bununla bile seğirdiğini hissedebiliyorum.

O uyanmadan ne kadar kaçabileceğimi merak etmeme neden oluyor.

Dilime dikkat ettim, zar zor dokunarak tüm uzunluğu boyunca gezdirdim ve uyluğunun üst kısmından destek alan diğer elimin altında gergin olduğunu hissedebiliyorum. Daha fazlasını içime çekmeden önce dilimi kafamın etrafında döndürdüm ve ağzımda nasıl sertleşmeye başladığını hissedebiliyorum. Gözlerimi daha derine iterek kapattım, tamamını sığdıramadım ama tabanı kavrarken kalan inçleri yumruğumla telafi ettim.

Ben geri çekilene kadar uyanmış olduğunu fark etmedim, avucunun ağırlığını başımın arkasında hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şimdi, ağzında bir sık varken gülümsemek zor, bu yüzden gülünç görüldüğüme eminim ama onu daha fazla örtmek için dilimin düzlüğünü başımın altına sokarak bunu telafi etmeye çalışıyorum.

"Bu..." Sesi uykudan boğuktu, beni izlerken gözleri cam gibi ve yarı kapalıydı. "Bu biraz uyandırma çağrısı." Artık tamamen sertleşmiş, göğsünün altında inlerken şaftı boyunca öpmeyi kolaylaştırıyor. "Saat kaç?"

Erken, dedim ona. "Bir süre uyuyacak."

Dilimi tüm uzunluğu boyunca yukarı kaydırduğımda kirpikleri titriyordu. "Tamam aşkım."

"Ama bugün laboratuvarlarım var," dedim ona, yumruğumla tembel tembel pompalayarak. "Bu yüzden hızlı olmalıyım."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, zamanın bir sorun olacağını sanmıyorum."

Onu ağzıma aldığımda beni izlemesi, gördüğüne inanmadığı efsanevi bir yaratılmışım gibi bakması hoşuma gidiyordu. Herhangi bir kızın kendinden emin hissetmesi için yeterlidir. Alabildiğim kadarını almak için başımı salladım, yine de ağzımın ulaşamadığı şeyleri yapmak için yumruğumu kullanıyorum.

Bu sefer daha nazikti - son kez ağzıma aldığımındaki gibi çılgınca bir sertlik yoktu, ama onun bu yanından en az o yanı kadar zevk alıyorum. Boşuna merak ediyorum var mı herhangi Aiden'in sevmeyeceğim yanları. Elindeki baskı

saçlarım hafif, neredeyse orada bile değil ama bu da başımı döndürüyor. Bir kere olsun sorumlu olmayı seviyorum.

Başını yastığa dayadı, nefesi beni tahrik etmek için daha da sertleşirken ağzını araladı. Dilimdeki her seğirmeyi, parmaklarının saçlarıma yaptığı her küçük dokunuşu hissedebiliyorum - tüm bunlar bende onu daha da fazla zorlama isteği uyandırıyor. Bunun uzun sürmeyeceğini söylerken şaka yapmadığını söyleyebilirim; Onu neredeyse bir dakikadan fazla bir süredir ağzımda tutuyordum ve nefesi bir dizi yırtık pırtık pantolona indirgenmişti ve onu becerebildiğim kadar derine her aldığımda kalçaları neredeyse refleks olarak yukarı kalkıyordu.

"Cassie," diye tısladı. "Yapmalısın... ben yapacağım..."

Ne dediğini tam olarak biliyorum ve belki benim açımdan kibir ama bu hoşuma gitti. Bunu seviyorum çünkü yardım edemeyecekmiş gibi geliyor. beğendim çünkü Ohoşuna gitti Bunu o kahrolası aklını başımdan alacak kadar çok kez yapabilirim ki o yapamasın bile. *Bakmakağzımı* onun üzerinde hayal etmeden horozuna.

Her ne kadar nefes nefese kalsa da, o kadar süreceğini sanmıyorum.

Vücudu inanılmaz derecede gergindi ve parmakları aslında biraz saçlarıma dolandı ama dilimin üzerinde şişmesinden o kadar endişeliyim ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Yumruğumu ağzımla aynı hizada çalıştırdım ve boğazımın arkasında sıcak su sıçramasını hissetmeden önce kekeleyerek inlediğini duydum. Çıkardığı seslere, altımda titreyen vücuduna odaklanmaya çalıştım, bana verdiği her şeyi yutarken gözlerimi kapattım. Daha sonra kemiksiz kalması son derece tatmin edici ve ondan uzaklaştığımda sulu gözlerime ve nefessiz kalmama neden oluyor. Tavana bakarken sersemlemiş görünüyordu, ben vücudunu göğsüne sarmak için emeklerken neredeyse hiç hareket etmiyordu.

"Günaydın," diye dalga geçiyorum.

Aiden bir nefes üfler. "Çalar saatler şimdi inanılmaz derecede cansız görünecek."

"İş güvenliği," diye güldüm, yaptığım küçük şakanın tadını çıkararak. Onu öpmek için eğildim ve Aiden onu ağzıma alıp öpücüğü derinleştirmek için beni içeri çekmeme hiç de kızmış görünmüyordu. Sonra ona daha yumuşak bir gagalama yapıyorum. "Yine de buradan gitmem gerekiyor. Bana duşuma mal oldun."

"Kendimi kötü hissettiğimi söylemek isterdim ama... ."

sırıttıyorum "Evet, seni bir yalancı yapmak

istemem." "Bu iyiliğin karşılığını sonra veririm."

Ah, kesinlikle. Zihinsel bir orgazm sayım var. Merak etme."

"Vay canına, baskı falan yok."

Gülümsemem bir adım daha yükseldi ve ona son bir öpücük verdim. "Dersten sonra arabamı dükkandan almam gerekiyor, bu yüzden Sophie'yi daha sonra restorandan alırım, tamam mı?"

"Onardılar mı?"

“Görünüşe göre kontrol motoru ışığı yanıyor*Olumsuz*görmezden geldiğiniz ve ortadan kaybolmasını umduğunuz bir şey.”

"Seni gerçekten sınıfa götürebilirim, biliyorsun," diye ısrar etti.

Bu, eski küstahlığımın benden vazgeçtiğinden beri birkaç kez yaptığımız bir konuşmaydı ve her seferinde yaptığım gibi şimdi de gözlerimi deviriyorum.

"Bu evde toplu taşımaya karşı kin beslemeyen tek kişi ben olabilirim."

Kıçımı çimdikliyor ve ben havlıyorum. "En azından düzeldiğine sevindim."

"Biraz daha az kırık hurda yığının ve dersten sonra Sophie'yi almaya gayet iyi geleceğim."

"Eminim onu kurtarmanı endişeyle bekliyor olacak," diye homurdandı.

Bakışlarını üzerimde hissederek ama ilgiden nefret etmeden ondan uzaklaştım ve aceleyle hazırlanmak için banyoya gitmeden önce ona bir kez daha baktım. "Belki bugün paneklerine bir şans daha verir?"

Banyo kapısını arkamdan kapatırken gülüyorum, yol boyunca homurdandığımı duydum.

T günümün geri kalanı sabahım kadar iyi geçmiyor.

Aiden'a verdiğim uyandırma servisi evden çıkmamı resmi olarak geciktirmemişti ama her zamankinden daha geç ayrıldığım için otobüsüm bir kaza sonucu trafik sıkışıklığına saplandı.*kesinlikle*beni geciktirdi Bu hafta kaçırılan ödev ve ilk laboratuvarıma neredeyse otuz dakika gecikmiş olmam arasında, hocamın oyuna kafamı sokmak konusunda söyleyecek birkaç sözü vardı. Tüm gününe renk kattı, beni öyle bir fırlattı ki, yapmamam gereken şeyleri düşürdüm ve yanlış çizelgeler çizdim - bu kadar sarsılmasaydım normalde yapmayacağım her türlü hatayı yaptım.

Kampüsten ayrıldığımda bitkinim, San Diego'ya dönüş yolculuğum her zamankinden çok daha uzun görünüyor. Arabayı almak yardımcı olur - ancak ağır fatura kesinlikle yardımcı olmaz. Cehennem, Sophie'nin dadısı olmadan önce, aynı fatura bir veya iki hafta mikrodalgada ramen yemek anlamına geliyordu.

Restorana giderken Taylor Swift'in tüm diskografisini patlatarak kendimi kasvetli ruh halimden çıkarmaya çalışıyorum ama Spotify'ım bile bugün bana karşı gibi görünüyor, tamamen çok fazla çalışıyorum*sonsuz* *dek*ve neredeyse yeterli değil*Kırmızı*. Evren gibi*istiyor*bugün ağlayayım.

Dönek orospu, sana söylüyorum.

İlk görüşmemizden bu yana birkaç kez Sophie'yi almak için Aiden'ın restoranına gittim ve hostes vücudum hakkında bana eskisi kadar yan gözle bakmasa da

Kapıdan her adım attığımda yıpranmış Chucks'larımın bakma şekli bir göstergeyse, artık sprey, ayakkabılarım hakkında bir fikri var gibi görünüyor. Doğruca mutfığa giderken ona küçümseyen bir el sallayarak bu gece onu kabul etmedim bile. Oraya varmak için bar alanından geçmem gerekiyor, ama mutfak alanına açılan çift kapıdan geçerken barmenlerin yolundan çekilirken barmenlerin etrafında dolaşmak gibi iyi bir rutin geliştirdim.

Şimdi, şu anda pek iyi bir ruh halimde olmadığımın tamamen farkındayım ama Aiden'ı tam olarak gördüğümü iddia edemem. *yönetici şef* modu - diğer şeflere emirler yağdırmak ve muhtemelen pek etkilenmemem gereken o ceket giyerken anlayışlı bir bakışla omuzlarının üzerinden dikizlemek - biraz yardımcı oluyor. İlk başta beni fark etmedi, görüş alanımdan uzak bir tavada oturan bazı etin buğulanmasını eleştirmekle meşguldü.

Sophie lavaboların yanındaki güvenli bir köşede her zamanki taburesine tünemiş, beni görünce el sallıyor ve koltuğundan aşağı atlamadan önce Düğmesini tezgaha koyuyor. "Eve gidebilir miyiz?" Babasına temkinli bir bakış atar. "Babamın morali bozuk."

Sanki birbirimize bağlıyız ya da başka bir şey.

"Ne oldu?"

Sophie omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bazı müşteriler bir şeye kızmıştı."

"Aman Tanrım."

Aiden'a baktım, yardımcı şeflerinden biri olduğunu varsaydığım kişiyi hâlâ azarlıyor, gizlice dışarı çıkıp ona bir mesaj göndermenin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Gecesini daha da kötüleştirmekten nefret ediyorum. Ben bir karara varamadan, Aiden sonunda mutfağın diğer tarafında durduğumu fark etti ve yanına gelmeden önce şef yardımcısına son bir söz söylerken ifadesi hemen değişti.

Hey, dedi yorgun gözlerle gülümseyerek. "Günün nasıldı?"

gözlerimi deviriyorum. Kulağa seninki kadar iyi geliyor. Ne oldu?"

"Saçmalık," diye homurdandı Aiden. "Aşırı pişmiş bir biftek yakalamadım ve yıldızlarımızı hak edip etmediğimize dair güzel bir notla geri gönderildi."

"Ah." surat asıyorum "Partilerde çok eğlencelilermiş gibi geliyor."

"Gününde ne oldu?"

Bugün ona geç kaldığımı söylersem kendini suçlayacağını biliyorum ve bu sabah geride kalıp onunla eğlenmek tamamen benim seçimim olduğundan, gereksiz yere dırdır ederek gecesini daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Taahhütsüz bir şekilde omuz silkiyorum. "Yalnızca sıkıcı bir gün."

Özellikle bir şey yok." "Üzgünüm," diye sunuyor.

Onu sallıyorum. "Eh. Bu iyi."

Aiden, Sophie, diye seslendi kızına. "Neden gidip ofisten eşyalarını almıyorsun?"

"Tamam aşkım!"

Yalnız kaldığımızda, Aiden yandan bana baktı. "Şu an seni gerçekten öpmek istiyorum."

"Şefleriniz ne kadar dedikoducu?"

"Ah, sen arabana binmeden önce bütün dünya öğrenecekti." Bu beni güldürüyor. "O zaman riske atmasan iyi olur."

Aiden aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama ağzında farklı şeyler söyleyen bir ifade vardı. Devam etmekte tereddüt ederken çenesi kasılıyor, bir şeyle boğuşuyormuş gibi görünüyor.

"Biliyorsun," diye söze başlıyor. "Patronum hafta sonu bir parti veriyor." canlandım. "Bir parti?"

"Onun doğum günü için. Her yıl yapıyor."

Sanırım bana Sophie ile yakında baş başa bir gece geçireceğimizi söylüyor. "Ah." Kafamı amaçsızca sallıyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Belki birlikte gidebiliriz diye düşündüm."

Bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Ne?"

Utangaç, bu kadar iri bir adam için garip bir bakış ama çekici olmayan bir bakış değil. "Randevu gibi?"

Şaşkınlıkla ağızım aralandı. "Ancak . . . Sophie'ye ne diyeceğiz?"

"Kuyu." Aiden'ın eli serçe parmağı benimkine değecek kadar uzanıyor ve buna dokunma denilemez ama yine de beni ürpertiyor. "Sanırım ona gerçeği söyledik."

Kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyorum, Aiden'ın ifadesinin ciddiyeti karnımda ağır bir çırpınma hissi uyandırıyor. "Ve sen . . . tamam mı?"

"Eninde sonunda öğrenecek," dedi bana. "Yakında herhangi bir yere gidecekmişsin gibi değil." O zaman yüz hatlarında bir belirsizlik parıltısı var, sanki kendisinden tam olarak emin değil ama bu konuda biraz rahatlık arıyormuş gibi. "Sağ?"

Ağızım bir akvaryum balığı taklidi yapıyormuşum gibi açılıp kapanıyor; Yakında ne olduğumuz ve kendimizi nereye gittiğimiz hakkında konuşmamız gerekeceğini düşünmüştüm ama Aiden'ın hiç tereddüt etmeden konuya dalmasını beklemiyordum. Bu fikre kafa yormak için zar zor zamanım oldu ve Aiden tüm kartlarını masaya yatırmaya hazır. Biraz pervasız ve çok sevecen hissettiriyor, ama sonuçta bu kolay bir cevap.

Hayır, dedim ona. "Değilim."

Gülümsemesi harika, öyle ki neredeyse nefesimi kesecek ve yoğun bir şekilde öpme ihtiyacı hissediyorum. oŞimdi. "Bu yüzden? Gitmek ister misin?"

Süslü mü? İşe yarayan bir elbisem olduğundan şüpheliyim."

"Bırak bununla ben ilgileneyim," diye ısrar ediyor. "Geleceğini söyle."

Düşünürken dudağımı ısırđım, hâlâ Sophie'nin bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydim ama Aiden fikri beni çok mutlu etmişti. *isteyen* ona hayır deme fikrini bile eğlendirmesini söylemek. Çünkü kimi kandırıyorum? Bunu yapmamın hiçbir yolu yok. Pervasız olsun ya da olmasın, ben de onun kadar kafa kafaya dalmaya hazır olduğumu biliyorum. Nasıl olmayayım?

"Evet," dedim ona. "Gitmek istiyorum."

Sorunum için başka bir dikkat dağıtıcı gülümseme. "O zaman bu bir randevu."

Bu bir randevu.

Daha önce pek çok ilk randevum oldu, ama zaten yatmakta olduğum bir adamla çıktığımı sanmıyorum. Ve yine de, bunun için, üzerinde bulunduğum diğerlerinden bin kat daha heyecanlı hissediyorum. Neredeyse baloya davet edilmiş gibi hissediyorum. Ben başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Sophie geri döndü ama sanırım yüzümdeki aptalca sırıtiş muhtemelen fazlasıyla yeterliydi. -de en azından Aiden biraz benziyor, bu yüzden kendimi tamamen gülünç

hissetmiyorum. "izleyebilir miyiz *Cazibe* Yemekten sonra?"

Normalde inleyebilirim -bu iyi bir film ama onu onlarca kez izledik- ama garip bir şekilde kendimi tükenmiş hissetmiyorum bile. Yüzümde aynı gülümsemeyle başını okşadım. "Elbette. Onu izleyebiliriz."

"Evet!" Kollarını Aiden'a dolamak için döndü. "Hoşçakal baba. Seni seviyorum." "Hoşça kal," diye karşılık verdi ve onu kucaklamak için sıktı.

"Ben de seni seviyorum."

Sophie yanımdan hızla geçiyor ve onu takip etmeden önce Aiden'a son bir kez bakıyorum. "Sonra görüşürüz?"

"Evet." Bana verdiği bakış ağırđı, gözlerinin yeşili ve kahverengisi her zamankinden daha sıcaktı. "Olacaksın."

Gülümsemeyi bırakmam en az bir saatimi alıyor.

Kalbim çok hızlı çarpıyor. Bu korkunç bir hata olabilir. Göründüğünden tamamen farklı biri olabilir.

Ama bu beni en ufak bir şekilde caydırıyor gibi görünmüyor.

Ve hala cevabımı bekliyor.

"Ben de seni görmek istiyorum," dedim nefes nefese. "Gerçekten görüşürüz."

Sanki nefesini tutmuş gibi hızlı bir şekilde nefes verdiğini

duyabiliyorum. Maskeye uzandım ama itiraz edencesine bir ses

çıkarak beni durdurdu. "Ama sen dedin-"

"Seni ilk gördüğümde sana dokunabilmek istiyorum" diyor. Karnımdaki ısı havuzları. "Çünkü seni gördüğümde... . yapamayacağım gibi bir his var içimde durmak."

BÖLÜM 22

cassie

İÇİNDE Parti gününe kadar Sophie'ye söyleme. Ayaklarımızı böyle sürüklemek muhtemelen ikimizin de yaptığı en akıllıca şey değil ama sanırım Aiden onun tepkisi konusunda benim kadar gergindi. Kanepenin karşısındaki koltukta oturuyor, parmaklarını bir mafya babası gibi çenesinin altında kavuşturmuş, bize düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Bu yüzden . . . erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi misin?"

Aiden'la birbirimize baktık ve başımı salladım. Hepsi o. "Evet," diye yanıtlıyor boğazını temizleyerek. Çıkıyoruz.

Sophie bir bana bir babasına bakıyor. "Bunu neden bir sır olarak sakladın?"

"Biz onu bir tutmaya çalışmıyorduk *gizli* diye ısrar ediyorum. "Biz sadece-"

Aiden, Kafanı karıştırmak istemedim, diye tamamladı.

Küçük yüzü hâlâ boş bir tuval kadar boş. Bize bakışı neredeyse kıvrınmama yetiyor; babama ilk erkek arkadaşımdan bahsediyormuşum gibi geliyor, bu çok komik çünkü onun umurunda olmayacağını biliyorum. Açıkçası, Sophie'ye söylemek çok daha sinir bozucu bir deneyim.

"BEN *Bilmek* Flört nedir," diyor Sophie. "Öpüşmek falan gibi."

Aiden'ın başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görüldüğünü fark ettim. "Ve birlikte dışarı çıkıyoruz," diyor bu yorumu duymazdan gelerek. "Bu geceki gibi. Cassie'yi bir partiye götürmek istiyorum.

"Bir randevuda," diye
açıklıyor Sophie. "Evet,"
diyor. "Bir tarihte."

Gözleri kısılıyor, düşünüyormuş gibi. Lanet olası Godfather'a benziyor. 1,25 boyundaki bir suç lordu gibi. Ya da belki tahmin ediyorum.

Ama Cassie hala benim dadım. Sağ?"

"Elbette öyleyim," diye temin ederim onu. "Bunların hiçbiri değişmeyecek." Burnu kırışıyor. "Öpmek zorunda mısın?"

Öpüşmeyi minimumda tutmaya çalışabiliriz, diye karşı teklifte bulundu Aiden, bunu olabildiğince Sophie'nin görüş alanından uzakta yapmaya niyetli olduğundan oldukça emin olmama rağmen. "Eğer bu seni daha rahat ettirecekse."

"İğrenç," diyor, *çarşafses*.

Bu beni güldürüyor. "Bir gün öyle düşünmeyeceksin."

"Evet, yapacağım," diye tartışıyor.

Aiden homurdandı. "Umarım sonsuza dek." O zaman kızına dikkatle bakar. "Sen . . . Tamam? Bununla? Bütün bunlardan rahatsız olman benim için çok önemli, Soph.

"Ah. Bu iyi." Omuz silkiyor. Ama ayrılırsan, Cassie'yi dadım olarak tutarım. Aiden, "Senin önceliklerin piramidinde nerede olduğumu bildiğime sevindim," diye mırıldandı.

Gülümseyerek omzuna vurdum. "Unutma."

"Artık gidip Switch'imi oynayabilir miyim? Geçen sefer patronu neredeyse yeniordum." Aiden, Evet, gidebilirsin, dedi. "İyi olduğundan eminsen."

Ayrılmak için hareket ediyor ama şaşkın bir ifadeyle geri dönüyor. "Beklemek. Bu gece nereye gidiyorum?"

Ah, diye seslendim. "Bu yüzden. Eğer senin için uygunsa, Wanda bu gece onunla takılmak isteyip istemediğini sordu.

Gözleri parlıyor. "Geceyi burada geçirebilir miyim?"

Aiden, "Sophie," diye araya girdi. "Eminim Wanda senin için öyle demek istemedi-"

"Ona soracağım," diye sözünü kestim, Wanda'nın umursamayacağını biliyordum. Aiden'a döndüm. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen buna bayılırdı. Senin için sorun olmadığı sürece."

Kaşlarını çattı. "Bunun onu söndürmeyeceğinden eminsen."

"Öyleyse bana ilk haber veren Wanda olacak," diye güldüm.

Sophie'yi yukarı itip, başımı Aiden'ın omzuna yaslayıp ona sırtarak gitmesini bekledim. "Bu nispeten acısızdı."

"Kendimi bir röportajda gibi hisseden tek kişi ben miyim?"

"Ah, hayır, kesinlikle bir Don Corleone havası vardı."

Hala onun kayborduğu merdivenlere kaşlarını çatıyordu. "Ona söylememiz iyi oldu, değil mi? Zaten ona yalan söylemekten nefret ediyorum.

"Bence iyi olacak," diye onu temin ederim. "Sophie zeki bir çocuk. Sonunda yakalayacaktı.

"Muhtemelen haklısın."

Bir parmağımı çenesinden aşağı çekmek için uzanıyorum. "Özellikle 'asgari düzeyde öpücükler' olayının pek iyi gitmediğini gördüğüm için."

Alay ediyor. "Ellerimi kendime tutamayacağımı mı ima ediyorsun?"

Cevap vermiyorum, bunun yerine aşağı bakıp son on dakikadır parmaklarının bilinçsizce bir daire çizdiği dizimin üzerinde duran elinin arkasına hafifçe vuruyorum.

Aiden gözlerini deviriyor. "Tamam iyi."

"Umarım korsajımın elbisemle eşleştiğinden emin olmuşsundur. Bu gece tantana bekliyorum."

"Fanfare," diye yankılanıyor, gülerken başını sallıyor. "Sana bir korsaj almadım ama bir elbise aldım."

Ona tek kaşımı kaldırmak için itiyorum. "Bedenimi nasıl bildin?" "BEN . . . dolabına bakmış olabilir," dedi mahcup bir şekilde.

Dramatik bir sahte nefesle elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım, bir bakmışsın iç çamaşır çekmecemi karıştırıyorsun."

"İç çamaşırını çekmecende olmaksızın yerde görmeyi tercih ederim."

Gülümsememe engel oldum ve kızardığımı görmesin diye yüzümü kucağıma çevirdim. Hâlâ dizimin üzerinde duran elinin üzerinde kendime ait bir daire çiziyorum. "Bu yüzden . . . Bu elbiseyi merak ediyorum. Aiden Reid bana ne tür bir elbise alırdı?"

"Boyun çizgisi şüpheli bir şey." Uyararak başımı sallıyorum. "Sapık." "Belki," diye kıkırdar.

Sonra beni öpmek ister gibi eğildi ama ben elimle ağzını kapatmak için aramıza uzandım. "Hey, şimdi. Minimum öpücükler."

Avucumu yalayıp yakaladığımda ciyakladım ve eli beni daha yakına çekebilmek için bileğimi kavramak için dışarı fırladı. Ağzımı ağzıyla kapatırken bana tutundu, alaycı protestolarım, dudaklarının yumuşaklığıyla boy ölçüşemezdi. Bir an oyalanırken memnun bir şekilde mırıldandı, ancak ben tamamen onun içinde eridiğimde geri çekildi.

"Bu daha sonraya kadar devam edecek," diye mırıldandı.

Sadece tam bu anda aklıma geliyor *Daha sonra* Buraya geldiğimden beri ilk kez, ilk resmi randevumuzdan sonra bizim için bütün bir ev demek ve Aiden'in bana bakışını görünce onun da bu gerçeği düşündüğünü varsaymalıyım. Tekrar konuştuğumda bile sesimi korumak için sahip olduğum her şeye ihtiyacım var.

"Yani," dedim tamamen normal bir şekilde, bu gelecekteki sınırsız seksi düşündüğüm gerçeğini ele vermiyorum. "Bu elbiseyi görelim."

Sçok kıpır kıpır," Wanda'nın kapısının önünde dururken gülüyorum.

Aiden kravatını düzeltti (muhtemelen Aiden'in neden her gün kravat takması gerektiğine dair koca bir makale yazabilirim, çünkü kahretsin), ona her baktığımda kıkırdamak istememe neden olan aynı gergin surat ifadesiyle. "Neden ailenle tanışıyor muyum gibi geliyor?"

"Pekala, Wanda buna gerçek ailemden daha yakın, yani. Çok uzak değil."

"Sağ. Bok. Üzgünüm."

Sophie yanımdan, "Kötü söz baba," diye azarladı. "Biliyorum," diye özür diler.

"Üzgünüm."

Sophie benim tarafımdan babasına bakmak için eğildi. "Babam Wanda'dan korkuyor mu?" "Wanda'dan korkmuyorum," diye tartışıyor.

Sophie'yi dirseğimle dürttüm. "Wanda'dan tamamen korkuyor."

"Ben *Olumsuz*dan korkmak-"

Kapı nihayet açıldığında Aiden sustu, Wanda ev ayakkabıları, sabahlığı ve pembe pazen pijamasıyla kapıyı çekerek açtı. Temelde göz korkutmanın zıttı. Aiden'ın yanımda bir heykel gibi dik durmasını engellemiyor. Hemen ona sarılan Sophie'ye parlak bir şekilde gülümsüyor ve Wanda küçük kızın başını okşarken ona doğru eğiliyor. Wanda'nın Sophie ile nasıl aydınlandığını görmek, içimde tamamen bulanık hissettiriyor.

Wanda, Sophie'ye ciddi bir bakış atar. "Bu gece cin remisinde boğulmaya hazır mısın?"

"HAYIR! Bu sefer kazanacağım. Pratik yapıyordum.

Wanda ikna olmamış gibi görünerek ona bir bakış attı. "Onu benimle kumarhaneye sürüklemeye başlamadan önce kat etmesi gereken çok yol var."

Aiden tüm bunlar olurken yanımda hâlâ tamamen sessizdi ve Wanda ilk başta onu kabul etmedi. Sophie'yi iskambil destesini bulması için eve yönlendirene kadar olmaz. Sophie bize aceleyle veda ediyor ama şu anda bizden daha yüksek önceliklere sahip olduğunu söyleyebilirim.

Sonunda Aiden'a döndüğünde Wanda'nın yüzündeki nazik sıcaklık kayboluyor, ona yukarıdan aşağıya bakarken elleri kalçalarına gidiyor. "Sen misin Aiden?"

Sertçe başını salladı. "Evet hanımefendi."

Hanımefendi şeylerinden hiçbirini. Wanda iyi." "Sağ. Wanda. Üzgünüm."

Wanda ayağını yere vururken dudaklarını büzüyor. "Orada harika bir çocuk var," dedi ona.

Aiden, "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Senden övgüyle bahsediyor. Bu gece onu izlediğiniz için teşekkür ederiz."

"Eh, madem bunu kaptın," başparmağını bana doğru şaklattı, "şirketi kullanabilirim."

Aiden yerde erimek istiyor gibi görünüyor ve kendimi gülmek için zorluyorum. Bunun için üzgünüm, dedi. "Ben, ah, onu kaçırmak istemedim."

Wanda ıslık çalarak bana bakıyor. "Kendine bak," diye övüyor. "Bu elbise kışını bir milyon dolar gibi gösteriyor."

Çenemi kıvırdım, ona yan profilimi vermek için dönerken kirpiklerimi kırıştırdım. "Değil mi? Aiden seçti."

"Ah?" Aiden'a bakıp eğleniyor. "Öyle mi?"

Ellerimi beni bir eldiven gibi saran ipeksi siyah kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallarken kalçalarıma hafifçe vuruyorum. "İyi yaptı."

"Onu satın alırken senin kışını hiç düşünmediğinden eminim," diye dalga geçiyor.

Söz konusu kışa bakmak için tekrar dönüyorum. "Bunun tesadüfen olmadığına eminim."

Aiden'a gizlice bir bakış attığımda kulak uçlarının kırmızı olduğunu fark ettim ve alayı kısa kesmeye karar verdim. Dört gözle beklemesi gereken şeyin bu olduğunu düşünürse beni bir daha asla alt etmeyebilir. Wanda'ya gözlerimle kesmesini söylemeye çalışıyorum ama bir türlü olmuyor.

"Yani, Aiden." Sesini alçaltmak için eğilir. "Hâlâ o bubi kameralarına bakmıyorsun, değil mi?"

"Odiye uyarıyorum. "Aman Tanrım."

Aiden kısa devre yapmaya yaklaşık üç saniye kala görünüyor ve ipotek ile boynumun ısındığını hissedebiliyorum. Kesinlikle bir daha asla bana çıkma teklif etmeyecek. Ben sessizce ölmek için yalvarmaya başladığımda Wanda sonunda gülümsedi ve Aiden'ın göğsüne vururken ciyaklayarak güldü.

"Bacağına çekiyorum oğlum," diye kıkırdadı. "Kızıma iyi davran, tamam mı?"

Aiden mekanik bir şekilde başını salladı. "Evet. Elbette."

"Sana sahte kalçam olduğunu mu söyledi? Eğer onun kalbini kırarsan, ben--"

"Tamam," diye sözünü kestim. "Gitsek iyi olur. Numaralarımız sende var, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa. ."

Wanda hâlâ gülüyor ve ona daha sonra yeni bir deri yolacağımı söyleyen bir bakış fırlatıyorum. "Siz çocuklar, gidin eğlenin," diyerek bizi kovdu. "Küçük terörü hallettim."

Aiden, "Cidden," diye ısrar etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara." Merak etme, dedi Wanda gülümseyerek. "Bunu anladım, baba."

Kapıyı kapatırken bize el salladı ve kapı arkasından kapanmadan önce kartları karıştırmakla ilgili bir şeyler haykırdı. Aiden gitmek için hemen harekete geçmedi, gözleri benimkileri bulduğunda hâlâ sersemlemiş görünüyordu. "Benden nefret edip etmediğini anlayamıyorum."

Ah, diye güldüm. "O seni seviyor."

Başını sallıyor. "Tamam o zaman."

Haydi, dedim ona, kravatının kırmızı ipeğine uzanıp parmaklarımın arasından kaydırarak. "Hadi gidip bu elbisenin karşılığını alalım."

Aiden'in iş yeri, geveze müşterilerle ve tıklım tıklım dolu masalarla dolu olmadığında farklı görünüyor. İşletme sahibi, personel için masa grupları kurdukları ana yemek alanı dışında restoranın çoğunu kapattı. Yakındaki bir masada barmenlerden biriyle bana sürekli bakan hostesin (Aiden bana adının Laura olduğunu ve sadece yüzünün olduğunu söyledi) ve göz göze geldiğimizde bana başını salladığını fark ettim. Belki bir gülümseme bile. söyleyemem

Belki de gerçekten sadece yüzüdür.

Aydınlatma, romantik hissettiren her zamanki sessiz parıltıydı ve Aiden beni uzayda gezdirip tuhaf ilk buluşmamızdan beri oturmadığım süslü koltuklardan birine oturmama yardım ettiğinde, bunun birtarih. Sandalyeme yerleşirken kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, Aiden karşımdakini alıyor ve ona baktığımı görünce bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Ne?"

"Komik," dedim ona.

"Nedir?"

Buraya en son böyle geldiğimizde neredeyse üzerine tükürüyordum. "Çok tatlıydı" diyor bana.

"Gerçekten mi?"

"Gecenin geri kalanında senin ağzını düşünmeme neden olduğunu söylersem, bu beni ne kadar ürkütücü gösteriyor?"

"İnanılmaz derecede ürkütücü," dedim ifadesizce. "Doğrudan hapse."

Gülümsemesi genişliyor. "Oraya taşındığından beri seninle ilgili duyduğum diğer tüyler ürpertici düşüncelerin hiçbirini sana söylemeyeceğimden emin olacağım."

Ah, olamaz, diye karşı çıktım. "Her şeyi bilmek istiyorum. Zaten senin bir sapık olduğunu biliyorum."

"Ama seninle sadece bir sapık olmak istediğimi söylersem kulağa ne kadar ürkütücü geliyor?"

Sanki telefonumu arar gibi, getirdiğim küçük çantaya uzanarak derin bir nefes verdim. "Vay. Evet. Polisi arıyorum. Aiden gülüyor ve ben de ona sırtarak rolümü bırakıyorum. "Bu iyi. O ilk gecenin çoğunu ellerini düşünerek geçirdim, yani ödeşтік."

"Ellerim?" Kaşları çatık bir şekilde parmaklarına bakıyor. "Onlar hakkında ne?"

"Çok büyükler." "Bu yüzden?"

"Elleri büyük olan adamlara ne derler bilirsin." Tek kaşını kaldırıyor. "Vay. Şimdi sapık kim?"

"Sanırım biz birbirimiz için yaratılmışız," dedim şakırdatarak. İfadesi yumuşar. "Evet."

O sırada masamıza birinin yaklaştığını fark ettim, seyrelmiş kır saçlarına bakılırsa elli yaşından büyük olmayan orta yaşlı bir adam. Yaklaşırken Aiden'la göz göze gelince el sallıyor. Siyah bir takım elbise giymiş ve ona uygun bir kravat takmıştı, partiye giden diğer insanlardan daha havalı görünüyordu ve bunun Aiden'ın patronu olduğunu varsaymalıyım. Aiden! Geldiğine çok sevindim. Bu yıl bana eski 'partiler bana göre değil' sözünü tekrar vereceğinden emindim.

"Ah, peki." Aiden'ın kızardığını fark ettim. "Bir kez dışarı çıkmanın iyi olacağını düşündüm."

Sonra adam gülümsemesini bana çevirdi, dişleri ağarmak üzere olan kalın bıyığının altından görünüyordu. "Ve senin sevgili randevunun bununla hiçbir ilgisi olmayacağından eminim." Elini uzatır. "Joseph Cohen, canım. Bu eski yerin sahibi benim."

Çok güzel, dedim ona. "Ben Cassie."

"Cassie," diye yankılanıyor. "Böyle çirkin bir adam senin gibi bir yakışıklıyı nasıl buldu?"

Aiden'ın Joseph'in arkasından gözlerini devirdiğini fark ettiğimde şaka yaptığını anlayabiliyorum ve inanamayarak ellerimi havaya kaldırırken omuz silkiyorum. "Beni yıprattı. Penceremin dışındaki şiirler seviyesinde kur yapmaktan bahsediyorum.

"Hiç şüphem yok," diye gülüyor Joseph. Parmağıyla Aiden'ı işaret ediyor. "Bunu beğendim." Sonra ikimize de: "Bu gece ikiniz de eğlenin, değil mi? Biraz şarap al. Biraz dans et. Bugün benim doğum günüm, bu yüzden ısrar ediyorum."

"Bedava şarap içmeyerek seni gücendirmek istemem," diyorum ciddi bir şekilde.

Joseph bir kahkaha daha attı. "Kesinlikle." Masamızın kenarına hafifçe vuruyor. "Geri dönüş yapmam gerekiyor. Herkes tatil gecesinde patronunun ziyaretini sever, değil mi?"

Masanın üzerinden eğilmeden önce işitme mesafesinden çıkana kadar bekledim. "Tamam aşkım. Bu bir rol mü, yoksa patronun havalı mı?"

Hayır, diye kıkırdadı Aiden. "O harika. Bana bu işi verdiğinde benim için her şeyi göze aldı. Okuldan ayrıldıktan sonra birkaç yıl üç yıldızlı bir şirkette yardımcı şeflik yapmıştım ve başvurduğum diğer yerlerden herhangi bir ısırik alamıyordum. Joe bir gün bir hevesle içeri girdi ve yemeği o kadar beğendi ki, onu kim yaptıysa onunla tanışmak istedi. Bir röportaj için gelmem konusunda ısrar etti ve gerisi tarih oldu.

"Kulağa harika geliyor," dedim ona. "Bir pislik için çalışmaktansa patronunu sevmek kesinlikle daha iyidir."

Aiden'ın ağzı seğiriyor. "Ve bunu kişisel deneyimlerinden biliyorsun?" Ah, kesinlikle. Patronum gerçek bir zorbadır. Çok talepkar."

Aiden daha yakına doğru eğilirken parmaklarını kenetledi. "İstersen daha fazla talepte bulunmaktan memnuniyet duyarım."

Karnımda bir sıcaklık birikiyor ve o bu elbiseyi üzerimden çıkarmadan önce hâlâ içkilerimiz, akşam yemeğimiz ve dansımız olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Aiden'ın beklemeyi kolaylaştırmak gibi bir niyeti olduğundan değil. Şu anda bacaklarımı birbirine bastırıyor ve başımı açık bara doğru sallıyor olsam da etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum.

Bence önce bana bir içki ısmarlasan iyi olur.

Tgecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor gibi görünüyor; akşam yemeği, telaffuz edemediğim ama ağzımda eriyen harika bir et yemeği ve ana yemekten sonra, dondurucularında yaşamak istememe neden olan bir böğürtlen şerbeti getiriyorlar. Beş yıldızlı bir restoranda olmasaydık, muhtemelen kaseyi yalardım. Kurslar arasında Joseph gelir ve bir süre bizimle oturur, Aiden ve restoran hakkında hikayeler ve arada da her türden eğlenceli anekdotlar anlatır. Bir noktada bir kadın tepedeki hoparlörlerden, anlayamadığım bir Fransızca şarkı mırıldanmaya başlıyor ve insanların masalarından kalkıp odanın ortasındaki açık zemini bulmasını izliyorum.

Şimdi, bundan önce birden fazla kez flört etmiş, yemek yemiş ve dans etmiş yirmi beş yaşında bir kadını, ama Aiden sandalyesinden kalkıp bana elini uzattığında ve benden sessizce dans etmemi istediğinde, düpedüz başım dönüyor. Neredeyse ilk sefermiş gibi.

Beni yere indirdi ve yakınına çekti ve kalçalarımın konan geniş avuçları elbisemin ipeği boyunca sıcak, hoş bir ağırlık oluşturuyor. Kollarımı boynuna doladım ve beni müziğe yönlendirmeye başladığında ona utangaç bir şekilde sııttım; Bunu yapma şeklinde doğası gereği karmaşık bir şey yok, sadece ayaklarımızı yavaş bir ileri geri hareket ettiriyoruz, ama yine de çırpınıyor gibi hissediyorum.

"İlk buluşmalara gelince," dedim ona, "bu seferki çıtayı oldukça yükseltti."

Başparmağının kalçama doğru kaydığını hissediyorum. "Bunu bilmek güzel. İlk randevumdan bu yana uzun zaman geçti."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. Ve sonra biraz daha sessiz: "Bir yıldan fazla."

Gülümsemesi zayıf ve zar zor orada ama ancak anlayabiliyorum. "Ben de."

"Bazen bunların hiçbirisi gerçek gelmiyor," diye itiraf ediyorum. "Wanda'nın kanepesinde uyanmayı bekliyorum."

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Senin gibi birinin buralarda takılmak isteyeceğine her gün kendimi inandırmak zorundayım."

"Hmm. Oradaki frenleri pompalayın, Bay Reid. Seks gözleriyle 1.80'lik bir ayartma istasyonu olmadığınızı farz etmeyelim."

"Seks gözleri mi?"

"Ah, hadi ama. O kadar güzeller ki adil bile değiller."

Elinin hafifçe yan tarafımdan yukarı kaydığını, belime bastırdığını ve sanki sadece benim şeklimi hissetmek istiyormuş gibi geri aşağı kaydığını hissediyorum. Midem bulanıyor. "Bence seninki daha güzel."

"Arkadaşım sen delisin."

Kahkahası o kadar alçaktı ki, müzik yüzünden neredeyse kaçıracaktım ama sonra nefesinin sıcaklığını kulağımda hissedebilmem için eğildi ve ürpermeme neden oldu. Beni deli ediyorsun Cassie.

Çenemde dudaklarının yumuşak baskısını hissettiğimde gözlerimi kapattım, dizlerimde sadece filmlerde olduğunu düşündüğüm saçma sapan bir sallanma oluştu.

Bir saatten fazla bir süredir bu partideyiz, ikiye yaklaştık, gerçekten ve birdenbire tek düşündüğüm bu klas yerden çıkıp çok daha az klas şeyler yapmak için Aiden'ın yerine gitmek oldu. Yapmak istediğim şeyler, bazılarına düpedüz kaba bile denilebilir.

Kulağına yaklaşmak için ayak parmaklarıma basmam gerekiyor, sesimi bir fısıltıya düşürüyorum. "Daha ne kadar kalman gerekiyor?"

Tırnağım gömleğinin yakasını ensesine değdirdiğinde gergin olduğunu hissettim.

"Ne kadar istersen," diye mırıldandı ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Sanırım gitmeye hazırım, Bay Reid."

Gırtlığından alçak bir ses çıkararak dizlerimi yeniden tehlikeye attı ve iyi bir önlem olarak kalçamı sıktı. "O zaman seni eve götürelim."

Ev.

Garip bir şekilde, bu kelime beni ürpertiyor.

Çeki beklemek zorunda olmadığımız için inanılmaz derecede minnettarım.

BENAiden'ın yatak odasına iki kat merdiven çıkmak bir yana, eve nasıl gireceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok. Normalde koridorun sonunda Sophie varken buraya gizlice girecek kadar cesur olmadığımız için, bunun Aiden'ın odasına ilk kez geldiğimi düşünmesine izin verecek zamanım yok. Aklımın bir köşesinde Aiden'ın odasının genel renk düzeninin farkındayım; evin diğer tüm yönlerinde aynı siyah ve gri, ama bu birçokuzak düşünce. Şu anda onunla bu konuda dalga geçmek için tam olarak zamanım yok. Yüzümü tutma şekliyle değil, ben gömleğinin düğmelerini karıştırırken dilini benimkine sürüyor.

Saçımı tutan tokayı çoktan yırttı, parmakları kalın kütleye dolandı ve avucunu elbisemi yırtmak için kalçalarımın yukarı kaydırды. Gömleğini açtığımda inledi, ellerimi göğsünde ve omuzlarında gezdirerek kafasını çekiştirdim ve bir şekilde öpücüğü derinleştirmeye çalıştım. Bu gece hakkında her şey bir şekilde hissettiriyor *Daha* birlikte olduğumuz diğer tüm zamanlardan daha; tarihin çarpıcı bir kombinasyonu ve Sophie'ye itiraf etme tüm bunları daha iyi hissettiriyor *gerçek* bir şekilde.

Elbisemin arkasındaki fermuarı açtığını hissedene kadar öpücükle ilgili sarhoşluğumdan geri dönmedim; Aklıma geldiğimde gömleğini ve kravatını çözmeyi ve pantolonunun paçasını çözmeyi çoktan başardım.

"Bekleyin bekleyin."

Aiden benden uzaklaştığında gözleri çılgınca parlıyordu. "Beklemek?"

"Elbise," diye homurdandım. "Asmam gerekiyor."

"Elbisenin canı cehenneme," diye homurdandı, beni tekrar öpmeye çalışırken.

"Şu anda sahip olduğum en güzel elbise bu! Yerde kırış kırış olacak." "Sana başka bir elbise alacağım," diye tartışıyor.

Bu beni güldürüyor, sesindeki muhtaçlık egom için her türlü şeyi yapıyor.

"Yatağa geçin, Bay Reid. Hemen döneceğim."

"Oh hayır. Aşağıya kadar inmeyeceksin," diye homurdandı. Başını yakındaki bir kapıya doğru salladı. "Dolabıma as."

Ağzına hızlı bir öpücük bıraktım, yüzünde öfke nöbeti geçiren bir yürümeye başlayan çocuğunki gibi hüsrana uğramış bir ifade vardı - pantolonunun önü aksini söylüyordu. Aceleyle dolaba geçtim, kapıları çekip ışığı açtım ve bir askı aradım.

Tanrım, diye mırıldandım.

Aiden'in dolabı alt kattaki banyom kadar büyük. Siyah gömlekler, gri eşofmanlar ve koyu kottan oluşan bir denizin ötesinde arkada boş askılar fark ettim ve elbisemi çıkarmaya başladığımda bir tane almak için içeri adım attım. İlginç bir şey fark ettiğimde Aiden'ı zahmetten kurtarmak için sutyenimin kopçasını açıyorum ve aklıma bir fikir gelirken bir an duraksadım. Düşünürken dudağımı ısıırıyorum.

Aptalca mı yoksa seksi mi olurdu? Merak ediyorum.

Aiden sabırsızca, Buraya gelmezsen, diye seslendi. "Gelip seni dolaba sokacağım."

Ah, ne oluyor?

Askıdan dikkatimi çeken giysiyi daha fikrimi değiştirmeden kaptım ve kollarımı yeninden geçirdim. Aşçı ceketi benim için çok büyük, etek ucu kalçama kadar iniyor ve kolları neredeyse iki elimi kapatıyor, ama dolabının arka duvarındaki boy aynasına baktığımda, genel etkinin -göğüslerimi ima eden ve iç çamaşırımın siyah dantelini (bu gece için baskısız aldım, çok teşekkür ederim) tam teşhirde bırakan boşluklu kumaş- hiç de fena olmadığını itiraf etmeliyim.

Dolaptan çıktığımda en iyi Jessica Rabbit izlenimini vermeye çalıştım, içerideki ışıkla aydınlandım ve bir kolumu kapının yanından yukarı kaydırarak ona yaslandım. Aiden beni görünce yatakta doğruldu; iç çamaşırı dışında her şeyi çıkardı ve tüm bedenimi tararken gözleri kocaman açıldı.

"Kimin En İyi Giydiğinin bugünkü baskısında. . ." diyorum gergin bir gülüşle.

Aiden gülmüyor. Aslında, düpedüz gergin görünüyor. "Yarışma yok," diyor sertçe. Sonra parmağını kıvrırarak: "Buraya gel."

Düşmeden veya aradığım seksi havayı bozabilecek herhangi bir şey yapmadan odanın diğer tarafına geçmeyi başardım ve onunla buluşmak için yatakta süründüm.

(elbette) siyah yastıklara yaslandığı yatak başlığı. Beni kucağına çekti, böylece çekirdeğim doğrudan onun iç çamaşırını zorlayan uzunluğuna dayandı; bacaklarımın arasındaki her şeyi karıncalandıran sıcaklık. Aiden'ın gözleri, avucunu göbeğimin üzerine koyduğunda elinin hareketini takip ediyor ve göğsümün çıplak kalması için paltosunun önünü iterek açmasını göğüslerimin arasından yukarı kaydırışını izliyor.

"Nasıl bu kadar mükemmelsin?"

Göğüs uçlarım göğsünü sıyrarak şekilde vücudumu kavislendirdim, çenesine bir dizi yumuşak öpücük kondurmak için yüzümü çevirirken ikimiz de ürperiyorduk. "Nasıl hala bana dokunmuyorsun?"

"Önce sana nasıl dokunmak istediğime karar vermeye çalışıyorum." Kıçımı avuçlamak için eli kalçamın üzerinden kaydı ve iç çamaşırımın içine daldırdı. "Ellerimle?" Başını eğdi, böylece dili göğüs ucumun çevresinde dolaştı ve benden sessizce nefes aldı. "Ağzım?" Kıçımdaki eli beni ona yaklaştırıyor, öyle ki kalçasını çevirerek aletin bacaklarımın arasına sürmesine izin verecek kadar yaklaştırıyor. "Başka bir şey?"

Şu anda kelimeler zor, ama nefes almayı başarıyorum, "Üçü de bir seçenek var mı?" "Her zaman üç seçenek vardır," diye kıkırdar kuru bir sesle.

Parmakları ona takılmak için bir meme ucu buluyor ve ağzı benimkilerle buluştuğunda onu yavaşça yuvarlıyor. Öpüşü sessiz, hatta tembeldi - daha önceki muhtaç aciliyetiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Neredeyse zamanını alıyor gibi. Çizerek, belki. Onu acele etmesi için zorlamakla bu duygunun tadını çıkarmak arasında kaldım.

Alt dudağımı hafifçe ısırıldı ve ardından dudağımın kenarını öptü. "Seni çok uzun süre izledim." Başka bir yavaş, kalıcı öpücük. "Takıntılıydım, Cassie."

"Sonunda özel şovlar yapmayı bıraktım," diye itiraf ediyorum. "Yalnızca senindi."

Penisi bacaklarımın arasında seğiriyor. Bundan hoşlanıyor. "Çok baş döndürücüydün. Sana yapmanı söylediğim her şeyi yapıyorsun."

"Hoşuma gitti," diye fısıldadım.

Kara gözlerle bana bakmak için uzaklaştı. "Şimdi ister miydin?" "Ne?"

"Her zaman senin nasıl göründüğünü hayal ettim - nasıl olduğunuGerçektenbenziyordu - sen geldiğinde. Sana söylediğimi yapmak. Bana gösterebilir misin?"

Midem sinirden ve heyecandan titriyor ve düşünürken dudağımı ısıriyorum. İfadesindeki heves, bu fikri çok daha çekici kılıyor ve onu derinden öpmek için eğilip bir karara varmam sadece bir saniyemi alıyor.

"Bu gece nasıl bir gösteri istersin A?"

Ağzıma doğru üflerken nefesi düzensizdi. "Aslında birkaç gündür bunu düşünüyorum."

"Mmm. Senin varmi."

Eliyle yatağın yanındaki komodini kurcalıyor, çekmeceyi açıp uzun, ipek bir kese çıkarana kadar içini karıştırıyor. "Sana bir hediye aldım."

"Hediye?"

Keseyi bana uzattı ve içine uzanmak için ipi gevşetmemi hevesle izledi. Parmaklarım çok tanıdık gelen yumuşak, kadifemsi silikonla buluştu ve parlak pembe bir vibratörü çıkarırken ısı karnıma ve daha derine doğru aktı. . . çok gerçekçi.

Yapmamalıydın, diye mırıldandım.

Her şeyi görebilmesi için aramızda yeterince boşluk bırakarak bacaklarının üzerine gelene kadar geri çekildim. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu ama Aiden izlerken, yeniden içine kaymak daha kolay geliyor.

Vibratörün ucunu göğüslerimin arasına bastırıp göbeğimden aşağı inmesine izin verdim. Döndüğüne sevindim, dedim tatlı bir sesle. "Seni özledim."

Aiden üzerindeki etkisi hemen görülür. Nefesi daha sert geliyor ve tüm vücudu gerilirken burun delikleri genişliyor. "Uzak kalmayı zorlaştırıyorsun."

"Ah?" Vibratörün ucunu göbeğimin etrafında daire içine alıyorum, göz teması kurmaya özen gösteriyorum. "Tüm zorlaştırdığım bu mu?"

"Kıyafetini beğendim," diye tısladı.

Ceketinin bir omzuna gülümseyerek boşa kalan elimle onu hafifçe itmek için uzanıyorum. "Bu? Erkek arkadaşımın."

"Bu mu."

Senin için giydiğimi bilseydi çok kızardı.

Aiden'in yumruklarını iki yanında sıkıldığını fark ettim ve ben iç çamaşırlarım beline daha da yakın bir his uyandırmaya başladım ve oyuna gerçekten ne kadar ayak uydurabileceğini merak ettim. "O zaman ona söylemesek iyi olur."

"Bana ne istediğini söylemedin A," diye sıırıttım. "Ne istersen yapacağımı biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Göğsü kabaca yükselir ve alçalır. "Ya oradaki oyuncakla o küçük sevimli amcığı kızdırmanı istersem?"

"Ah, bu?" Daha yükseğe kaydırıyorum, ucunu yalamak için ağızma götürene kadar göğüs kemiğimin üzerinde tembel bir yol çiziyorum. "Bilmiyorum.

Dayanabileceğimi düşünüyor musun?" "Daha iyi olursun," diye homurdandı.

"Gideceksen kibar ve yumuşak olmalısın.

beni sonra götürmek için.

Nefesim kesiliyor. "Bunu yapacak mıyım? Aletini bana sonra verecek misin, A?"

"Bunu ister misin, Cici? Seni sikimde parçalamamı ister misin?" "Mmm." Bu sefer oyuncağı aşağı indirirken durmuyorum, yanımdan kayıp gitmesine izin veriyorum.

kalın kafamı kıvrımlarımdan kaydırıp ıslatmak için iç çamaşırı. "Kulağa bu aptal oyuncaktan çok daha iyi geliyor."

"Daha sonra," diye söz veriyor ve bu sefer orada olduğunu bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. *irade* sonra olmak "Külotunu çıkar da ne kadar ıslanmış olduğunu göreyim."

Bu pozisyonda iç çamaşırımı çıkarmak için manevra yapmak gerekiyor, ama onları bacaklarımdan aşağı doğru çalıştırmayı başardım ve ata binilir konuma dönmeden önce onları yatağın diğer tarafına düşürdüm. Artık her şeyi görebildiğini biliyorum, özellikle de dolaptan gelen ışık odanın içinde hâlâ parıldarken ve bacaklarımın arasındaki ıslak dağınıklığın içinden hâlâ dalga geçtiğim oyuncağa bakışları daha da belirginleşiyor.

Başımı eğiyorum. "Bunun gibi?"

"Aynen öyle," diyor kabaca. "Belki biraz daha yavaş."

Yavaş, abartılı hareketler yapıyorum, hiçbir şeyi kaçırmaması için bacaklarımı elimden geldiğince geniş tutuyorum. Elimin hareketi ceketinin bir omzundan kaymasına neden oldu, şimdi neredeyse üzerimden düşüyor.

Aiden, Meme uçlarına benim için dokun, diye mırıldandı. "Onlarla dalga geç."

İstedikini yaparken gözlerimi kapatıyorum, ilk andan itibaren kendimi garip bir şekilde güçlü hissediyorum. *ih*tiyaçının sesinde Sanki elini uzatıp bana dokunmamak için kendini tutuyormuş gibi. Daha önce nasıl fark etmemiştim?

"İçeri koyabilir misin? Kendini nasıl becerdiğini göreyim."

Oyuncağın kafasını girişime doğru dürttüğümde derin bir nefes aldım; ne kadar ıslak olduğumla kolayca içeri giriyor - Aiden'dan ne kadar küçük olduğundan bahsetmiyorum bile. Ondan sonra buna nasıl geri dönebileceğimi bile bilmiyorum. Yavaşça içeri ve dışarı itmeye başladım, diğer elimi meme ucumu sıkıştırmak için kullanmaya devam ederken havada çınlayan kaygan, ıslak sesler.

Utangaç bir şekilde, "Senin aletin bu oyuncaktan çok daha güzel olacağına bahse girerim," diye düşünüyorum. "Acaba hepinizi alabilir miyim?"

"Her şeyi alabilirsin," diye tısladı. "Seni sikimde tutardım *günler* Yapabilseydim, Cici."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevapladım havasızca. Oyuncağı daha derine itiyorum. "Ama şimdilik . . . İstersen bu oyuncağı senmişsin gibi yapabilirim."

"O zaman kendini bundan daha sert becermen gerekecek, Cici. Çünkü yapacağım şey buydu. Bunun için çılgılık atana kadar seni beceriyor olurdum.

Oyuna ayak uydurmak giderek zorlaşıyor, özellikle de ne kadar çok şey bildiğimden beri. *daha iyio* zaman olacak *Aslında* bana dokunuyor

"Titreşimi açabilir miyim, A? Biraz daha ihtiyacım var," diye somurttum.

"Bilmiyorum," diyor dikkatle. "Bunun için yeterince iyi olduğunu düşünüyor musun?"

"Çok iyiydim," diye nefes alıyorum. "Lütfen bir?"

"Aç," diye homurdandı. "O güzel amcığı güzelleştir ve benim için hazırla."

Titreşimi açtım ve içimde derinlerde nefesimi kesmeme neden olan sabit, uğultulu bir titreşim oluşana kadar birkaç ayarı tıklattım. "Ah."

"İyi hissettiriyor mu, Cici?"

Başımı salladım, oyuncağın içime girip çıkma şekline odaklanırken gözlerim kapanıyordu. "Mm-hmm."

"Benden daha iyi hissettirdiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Kendini çok daha iyi hissederdin."

"Çünkü onu tercih edersin, değil mi? Benimle dolu olmak. "Evet," iç çekiyorum

"Sikimi ne kadar çok istediğini söyle bana, Cici."

"Ben...Ah" İçeride beni ürperten o yere vurduğum ve adımlarımı hızlandırmaya çalışırken bileğim hafifçe ağrımaya başladı. "Keşke sen olsaydın. Keşke bu oyuncak yerine seninle dolsaydım. BEN*ih*tiyaço, A."

"Evet? Bunun için bana yalvarabilir misin? Sikim için bana yalvar, Cassie."

Gözlerim açık, ne kadar tamamen fark ettiğimi*harap*Aiden bakar. Göğsü kıpkırmızıydı ve yumruklarını o kadar sert sıkmaktan kollarında hafif damarlar şişkindi. Ağzı gevşek ve gözleri ağır ve oyuna tekrar odaklanmaya çalışarak hatasını affetmeye karar verdim.

Lütfen, A, diye fısıldadım oyuncağı biraz daha sert bir şekilde içeri sokarak. "Lütfen sikini bana ver."

"Sana inanmıyorum. Bunu istediğinden emin misin?"

O yere tekrar vurduğumda ağzım açık kaldı, orgazm oluşmaya başlarken her yerim titriyordu. "Ben bu konuda her zaman düşünüyorum. Beni doyurman ne güzel." Uyluklarım sallanırken başım geriye düşüyor, o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Bahse girerim ki..." Nefesim kesildi, ellerim titriyordu. "Bahse girerim sen-"

Aiden'ın bana verebileceğini bildiğim kadar değil ama vücudumda ince bir ter tabakası bırakacak ve beni nefes nefese bırakacak kadar gerginim. Sonunda gözlerimi tekrar açabildiğimde, Aiden'ın bana efsanevi bir şeymişim gibi baktığını görebiliyorum, yüzünde hayret ve huşu ve biraz da göğsümü acıtan başka bir şey vardı.

"*Kah*retsin, Cassie. nasılsın bu kadar-"

Cassie? Nefes almakta zorlansam da ona gülümsedim. "Kim o? Adımın Cici olduğunu biliyorsun."

Cici, dedi sertçe.

"Bana dokunabilmeyi ister miydin, A?" Oyuncağı içeriden kaydırarak, titreşimi kapattım ama sıvımın bir kısmını oraya bulaştırmak için kafamı karnıma getirdim. "Keşke bana dokunabilsen."

Çenesi gergin. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ah? Sorun ne? Beni izlemeyi sevdiğini sanıyordum?"

Beni yastıklardan uzaklaştırarak, beni sırtıma çağırana kadar beni karşılamak için sürünerek beni şaşırttı. Ben onun altına yayılmışken ellerini başımın iki yanında birleştirdi.

"Aiden?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi ciddi bir şekilde, gözleri benimkilerde. "Cassie'yi istiyorum." Daha da aşağı kaydırmak için yenini kolumdan çekiyor. "Sadece Cassie." Beni ceketinden çıkarıp bir kenara fırlatırken kalbim göğsümde ağır bir ritimle atmaya başladı. "Ve artık izlemek istemiyorum."

Bana doğru eğilip beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücüğün içine soktuğunda neredeyse nefes alamıyordum. Dili, benimkini yalamak için ağzımın içine kayd ve tenim karıncalanıp midem çırpınırken gözlerimi kapattım. Elinin kalçama doğru hareket ettiğini ve oradan sıktığını hissediyorum, sonra kaburgalarım ve göğüslerimin altına ve tekrar karnımın üzerine inip bacaklarımın arasına girene kadar geziniyor.

"Çok ıslanmışsın," diye şaşırıyor.

Parmaklarımın kalçalarına değmesine izin vererek onu daha da yakınımaya çektim.

"Senin yüzünden."

"*Kahretsin.*"

Beni öptüğünde bu aciliyet geri geldi ama vücudunun geri kalanı yavaşladı. Kalçamı tutuyor, beni altına sıkıştırıyor, bana doğru sallıyor, böylece aletin sıcaklığını merkezimde hissedebiliyorum. Boxer külotunun ince kumaşı bana çok fazla geldi ve onu tamamen hissetmeye ihtiyaç duyarak sabırsızlıkla onları çekiştirmeye başladım. İç çamaşırını benden daha az güçlükle çıkarmayı başardı ve sadece birkaç saniye içinde üzerimde tamamen çıplak kaldı.

Çekirdeğimde onu hissedebildiğimde, her vuruşta aletin başının en hassas yanıma çarpmasına neden olan o yavaş hareketini sürdürdüğünü hissedebildiğimde ağzının içine iç çektim.

Aiden, diye fısıldadım öpücüklerin arasında. "Aiden, sen-"

Ve sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, yavaşça içeri girmeden önce girişime doğru dürttüğünü, beni çentiklediğini hissediyorum. Beni santim santim uzatırken beni öpmeyi asla bırakmıyor, beni tembel, işkenceli bir şekilde dolduruyor, böylece doyana kadar sonsuza kadarmış gibi hissettiriyor. Oyuncaktan çok farklı, *çokdaha iyive* şimdi sahip olduğum bundan başka bir şeyden nasıl tamamen tatmin olabileceğimi merak ediyorum. Umarım hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmam.

Bedeni benimkinin yanında sıcak, tatmin edici bir ağırlık ve yeniden gezinmeye başlayan dudakları tenimde dokundukları her yerde küçük kıvılcımlar saçıyor. Ağzını yanağıma, çeneme ve aşağı boynuma bastırırken içimde hareket etmiyordu ve bu azaptan bir an sonra sabırsızlıkla kıvranmaya başlıyorum.

"Sakin ol," diyor, bir talep değil, bir yalvarış. "Seni hissetmeme izin ver."

Boğazıma doğru düzensiz bir nefes verirken ve eli kalçamdan aşağı kayarken orayı nazikçe öperken hareketsiz kaldım. Eli yukarı doğru itmek için dizimin arkasından kıvrıldı, bana bakmak için başını yukarı çekerken beni daha fazla açmak için yukarı itti. Beni tekrar öpmeden önce, dizimi göğsüme yaslayarak ve hülyalı bir şekilde gülümseyerek, kukuletalı gözleriyle bana bakarken boğazı yutkunarak inip kalkıyor.

Ve sonra hareket etmeye başlar.

Aynı yavaş hızda içeri geri itmek için kalçalarını geri çekiyor, dudakları ve dili, yavaş ritimden şikayet edemeyecek kadar dikkatimi dağıtıyor. İstedğimden değil. İçerideki her kayma lezzetli bir sürtüşme getiriyor, her santimi benim her parçama dokunuyor. Kendime verdiğim orgazmdan dolayı hala hassasım ve bu, her duyumun arttığı, her dokunuşun çok fazla hissettirdiği anlamına geliyor.*Daha.*

Kolunun sırtımın altına kıvrıldığını, beni kendisine doğru çektiğini ve dizimi göğsüne yasladığını hissediyorum. Diğer tarafımda dirseğinin üstüne düşüyor, ağzını benimkinden hiç ayırmıyor. O kadar yakındık ki, her itişte aletin tabanının bana sürtündüğünü, kalçalarını tekrar tekrar benimkine bastırırken bacaklarımın arasında karıncalanma baskısının oluştuğunu hissedebiliyorum.

Bacağımı mideme doğru itme şekliyle yanmaya başlıyor, ancak aç, her itişte inanılmayacak kadar derine vurduğu anlamına geliyor, zevki her türlü rahatsızlığın önüne geçiyor. Öpücükleri kesik kesik, sanki dikkatini toplamakta güçlük çekiyormuş gibi, başı sonunda inleyerek boğazıma gömüldü. Hızını artırırken omuzlarına tutundum, nefesi sıcak bir şekilde boynuma değişirdi.

"*Aiden*İçimdeki o ürpertici sıcaklığın patlama noktasına geldiğini hissederek nefesim kesildi. "Ah..*Ah*.Ben-"

"Gelecek misin?"

Başımı sallamaya çalışıyorum. "Durma."

"Asla." Atışları artık düzensiz. "Kahretsin.BEN*Asla*durdurmak istiyorum." "Sadece... sadece devam et...*tam orada*. Ben-"

Gözlerimin arkasında ve tenimin her yerinde patlayan bir havai fişek yağmuru gibi, tüm vücudum orgazmı gerilirken görüş alanımda ışıklar ve renkler yanıp sönüyor. Aiden hâlâ hareket ediyordu, pantolonu kulağında daha gürültülü ve daha pürüzlüydü ve parmaklarımı omuzlarının üzerinden kaydırarak uzanabildiğim her yere sersemlemiş öpücükler bıraktım.

Ayrıca kenardan aşağı yuvarlandığında kaskatı kesildi, koca vücudu benimkinin üzerinde titriyordu ve aleti bana karşı gevşemeden önce içten içe derinlerde seğiriyordu. Ağır ve bunun için çok büyük ama ağırlığını seviyorum. O nefesini düzenlemeye çalışırken ben de çenesine öpücükler kondurmaya devam ettim, parmaklarımın teninde her geçişinde titriyordum.

Nefesi daha az yüzeysel olana kadar beni yakınında tuttu, yüzünü buruşturup benden çekmeden önce üflemek için derin bir nefes aldı. Fazla uzağa gitmiyor, ağırlığıyla beni ezmeden beni kendisine yakın tutabilmek için hafifçe yana doğru yuvarlanıyor ve ellerimi başımın altına koymak için kaldırışımı izliyor. Böyle tükenmiş görünüyor; başı bir pazı üzerinde, diğeri kalçamın üzerinde gevşek bir şekilde örtülü, ancak yüzümü incelerken gözleri anlamlı ve parlak.

Parmak uçlarımı ağzına götürüp şeklini hafifçe çiziyorum. "Vücudunuzun en hassas bölgelerinin parmak uçlarınız ve dudaklarınız olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet?" Parmak uçlarımı öpüyor. "Bir Snapple kapağı için oldukça müstehcen görünüyor."

Eli, parmaklarını elimin etrafına dolayana ve avucuma bir öpücük kondurmak için çevirene kadar yan tarafıma doğru kaydı. Bana baktığında, sanki paylaşamayacağı bir sır tutuyormuş gibi, ağzında hayalet bir gülümseme belirdi ve ona utangaç bir şekilde sırttığım için bu gülümseme bulaşıcıydı.

"O zamanlar buluşsaydık ne olurdu hiç merak ettin mi?" Ağzı hala avucumu sıyrıyor. "Tanışsaydık?"

"Mm-hmm. Mesela, sence ne olurdu?"

Kahkahası burun deliklerinden ani bir hava akışından başka bir şey değildi ve dudaklarını parmak boğumlarıma değdirmek için tekrar elimi çevirdi. "Sanırım tam burada olacağız."

Midemde ve göğsümde kelebekler uçuşuyor ve bir an Aiden'ın eli beni yatağına bağlamasaydı uçup gidecekmişim gibi geldi. Tamamen yeni bir duygu ama sevmediğim bir duygu değil.

"Bu hâlâ bir rüya gibi geliyor," diye fısıldıyorum. "Uyanacağımı düşünmeye devam ediyorum."

Aiden gülümsüyor ve o yuvarlanıp kendini tekrar üstüme atmadan önce tam anlamıyla heyecanlanmaya vaktim bile olmadı. "Sorun değil," dedi, beni öpmek için eğilmeden önce bir anlığına gözleri ağzıma kaydı. Yavaş, tatlı ve onun her şeyi ve geri çekildiğinde kirpiklerimin sersemlemiş bir şekilde uçuştüğünü hissedebiliyorum. "Zaten bu gece uyumana izin vermeyi düşünmüyorum."

"Sapık," diye dalga geçiyorum.

Beni tekrar öptüğünde kalçalarımnda kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. Merak etme, diye mırıldandı ağzıma doğru. "Tam burada, benim yatağımda uyanacaksın."

Bu duygunun ağırlığı vücudundan daha ağır geliyordu ve ben onun içinde eriyip öpücüğüyle, dokunuşuyla ve diğer her şeyle başımı döndürmesine izin verirken onun beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim.

@alacarte ile sohbet

Belki bir gül tutabilirim. The Bachelor'da yaptıkları gibi. Böylece benim olduğumu anlarsın.

The Bachelor'u izliyor musun?

Bu sözü ne onaylayabilirim ne de reddedebilirim.

BÖLÜM 23

cassie

BENOn sekizde evden ayrıldığımdan beri onlarla konuşmadığım düşünülürse, o gece annemle babamı rüyamda görüyorum. Gittiğim günü, babamın hayal kırıklığına uğramış ifadesini ve annemin öfkeli konuşmasını hayal ediyorum - artık zar zor hatırlayabildiğim bir kavga. Annemin yüzü, babamınkiyle aynı olan bulanık bir statik ve gözlerimi kıssam bile onları seçemiyorum. Nasıl göründüklerini unuttum mu?

Rüyayla birlikte gelen bir ağrı var, uzun zamandır hissetmeme izin vermediğim bir ağrı - yalnız kalmaya dair ezici bir endişe. Aşkları kolay olması gereken iki kişi için böylesine bir hayal kırıklığı olmanın getirdiği boğucu bir endişe.

Annemin sesi azalmaya başlarken ayaklarımın evimin dışındaki çimlere battığını ve dışarı çıkmak için mücadele ederken panik pençelerinin göğsüme battığını hissediyorum. Bağırarak için ağzımı açarken kollarımı iki yana açıyorum ama hiçbir kelime gelmiyor ve ben hiçbir şey yapamadan yerin beni tam anlamıyla yutacağını anlıyorum.

Ama sonra, rüzgarda hafif bir iç çekiş gibi adımı duydum ve güçlü eller beni tekrar yukarı çekmek için elimi tuttu. Bana bakan sıcak kahverengi ve yeşil bir parıltı ve onunla birlikte gelen kör edici bir gülümseme var. Adımı tekrar tekrar fısıldıyor ve göğsümdeki panik, her yerimi karıncalandıran bir alevlenmeye dönüşüyor.

Cassie.

Cassie.

Cassie.

Cassie.

Altımda yumuşak çarşaflar ve omzumda daha yumuşak dudaklarla uyanıyorum, kollarımı kendime geldiğimde onları yastıkların altına itmek için uzatırken inliyorum. Aiden'ın eli hafifçe omurgama sürtünüyor ve dudakları, sırtımda neredeyse öpücükler bırakmaya devam ediyor.

Ne tuhaf bir rüya, Bence.

Üzerinde duracak vaktim olduğundan değil, ağzını yara izimde bir tarafı izleyerek hissettiğimde halinden memnun bir ev kedisi gibi mırıldanıyorum.

"Günaydın," diye mırıldandı tenime doğru.

Esnedim ve omzumun üzerinden ona bakabilmek için yüzümü çevirdim. "Saat kaç?"

"Erken, sanırım," diye yanıtlıyor. "Telefonum hala pantolonumun içinde."

"Benimki aşağıda." Taşınmak şu anda yapmak istediğim son şey gibi geliyor. "Bu kadar erken nasıl bu kadar neşelisin?"

Tekrar omzumu öpmek için eğilmeden önce sırttı. "Harika bir gece geçirdim." "Ama yorulmadın mı?"

"Düşük uykuda koşmaya alışkınım" diyor. "Sadece bana daha iyi bir teşvik veriyorsun."

Yanağımı yumruğuma dayarken gözlerim hâlâ uykudan ağırlaşmışken, kendi tarafıma dönmek inanılmaz bir çaba gerektiriyor. Göğüslerimin bu şekilde neredeyse tamamen ortaya çıktığını biliyorum ve Aiden'in onlara aç gözlerle baktığını görmek çok tatmin edici değilmiş gibi davranmayacağım.

Aklından bile geçirme, diye uyardım onu. "Komisyondan çıktım. Zavallı vajinam grevde. Aslında orada geçici felç geçirdiğimi düşünüyorum.

"Bundan kesinlikle şüpheliyim," diye kıkırdar. "Dün gece bu şikayetlerden herhangi birini duyduğumu hatırlamıyorum."

"Orgazm sırasında yaptığım veya söylediğim şeylerden sorumlu tutulmayacağım."

Tekrar güldü, onun yerine beni öpmek için aramızdaki mesafeyi kapattı. "Buna izin var mı?"

Uslu durduğun sürece, diye mırıldandım ona doğru eğilerek.

Aiden alnı benimkine yaslanmadan önce ağzıma doğru iç çekti. Kalkmamız gerek. Eminim Wanda şimdiye kadar Sophie'yi sokağa salmaya hazırdır."

"Şüpheliyim," dedim ona. "Dün gece eve giderken onu aradığımda, Sophie'nin onunla hâlâ kart oynadığını söyledi. Wanda muhtemelen galibiyet serisine geri dönene kadar gitmesine bile izin vermeyecektir."

"Belki Wanda kahvaltıda krep yapar, böylece Sophie onları yapanlar listesine bana tercih ettiği bir kişiyi daha ekleyebilir."

"Vay canına, biri acı."

Aiden alay eder. "Kızgın değilim."

"Tabii ki değilsin." Sırt üstü düşünüyorum, kollarımı tekrar başımın üzerine uzatıyorum. "Beni aşağıya taşımak zorunda kalabilirsin."

"Yalnızca sen çıplakken yapabilirsem."

"İyi. Kalkıyorum. Her neyse, biraz suya ihtiyacım var."

Bacaklarımı yatağın yanından sarkıttım, kalçalarımın bir yanma ve sırtımda bir ağrı hissettim - ama bunların hepsi, en başta nasıl bu kadar ağrıdığımı dair anıları canlandırdı, bu da beni o kadar da umursamamamı sağladı. Aiden, dün gece düğmesinin altına giydiği atılmış beyaz tişörtü alıp başımın üzerine çektiğimde, Aiden arkamda yatakta uzanıyordu. Beni cüce gibi gösteriyor ama biraz su için aşağı inmek için yeterli olacağını düşünüyorum.

Ben odadan çıkarken yataktan yuvarlandığımı, merdivenlere doğru ilerlerken boynumu gevşetmek için ileri geri çevirdiğini duyabiliyorum. Ev onsuz çok daha sessiz

ortalıkta dolaşan Sophie'nin sesi; genellikle Switch'inin sesini duyabiliyorum, hatta belki *Cazibe* Onlarca kez oynuyorum ve Aiden'la geçirdiğim gece ne kadar muhteşem olsa da küçük gremlin'i özlediğimi fark ediyorum.

Fırının saatine bakarken buzdolabından bir şişe su alıyorum. Sabahın sadece sekizi, normalde Sophie'nin uyandığı zamanlar bu yüzden, biz giyinip yola koyulduğumuzda, Sophie'nin Wanda'nın mutfağının duvarlarından sekiyor olacağını tahmin ediyorum. Düşünceye gülüyorum; Wanda'nın Sophie'nin enerjisiyle tükenmiş gibi davrandığını şimdiden duyabiliyorum.

Bardağımı doldurup bir şeyler içmek için ağzıma götürdüm ki merdivenlerden aşağı inen güm gümle ayak sesleri duydum - neredeyse Aiden koşuyormuş gibi ağır ve acelecî. Ve sonra onun konuştuğunu duyuyorum.

"Hayır, tabii ki," diyor gergin bir ses tonuyla. Hemen orada olacağım. Ve Sophie, o... Sağ. Evet. Evet biliyorum. Onun teyzesi? O orada mı? Bu-" Aiden merdivenlerin başında durdu, telefonunu elinde sıkıca tuttu ve diğer eli yan tarafına bir yumruk indirirken gözlerini kapattı. "Tamam aşkım. Sophie'nin yalnız olmadığına sevindim. Evet. On beş dakikaya oradayım."

Telefonu kapattığında bardağımı tezgahın üzerine koydum ve bir an için yere bakıp kaybolmuş gibi görünmesini izledim. Dikkatini çekmek için hızla yanına gittim ve bana bakmasını sağlamak için avucumu çenesine götürdüm. "Hey, sorun ne?"

Aiden sanki beni daha yeni görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı; ağzını araladı ve gözleri sanki ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalışıyormuş gibi yüzümü taradı.

Cassie, bu... Bir şey mi oldu? Bir ürperti gibi uzuvlarıma yayılan endişeyi hissedebiliyorum.

"Sophie iyi mi?"

O iyi, dedi Aiden ellerini bileklerime dolamak için uzanarak. O iyi. Onun . . "

Dudakları birbirine bastırıldı, ifadesi acı içindeydi. "Ben Wanda."

Her tarafım üşüyor. "Ne?"

"Wanda, o. . " Yutkundu ve görünüşe göre bana söylemek üzere olduğu şeyden başka bir şey söylemeyi tercih ediyor. "Wanda kalp krizi geçirdi."

Üzerimi değiştirmek için odama koşarken tek kelime etmedim.

BEN hastaneye giderken olanlarla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenin; Bu sabah erken saatlerde Wanda'nın göğüs ağrıları başladı ve Sophie'yi uyandırdı. Sophie, kaçınılmaz bir şekilde bayılmadan önce Wanda'nın talimatı üzerine 911'i aradı ve bu, dehşete kapılmış Sophie'yi tek başına bize ulaşmaya çalışırken bıraktı.

Ve telefonlarımız yerde bir yerde unutuldu.

Hissettiğim suçluluk aşikar ve Aiden'in daha kötü değilse bile aynı şekilde hissettiğini ancak hayal edebiliyorum. Hastaneye giden yol boyunca parmak boğumları direksiyonda bembeyaz kaldı ve yol boyunca tek kelime etmedi. Bize Wanda'nın durumunun iyi olduğu ve en kötüsünün geride kaldığı söylendiğini biliyorum ama yine de. Beni gerçekten seven ilk kişinin hastanede yattığı fikriyle başgösteren o korku hissini hissediyorum.

Nihayet vardığımızda, Wanda'nın bulunduğu katın koridorunda koşarken Aiden'a yetişmek için koşmam gerekiyor ve sonunda Wanda'nın odasının yanındaki köşeyi dönüp Iris teyzesine yapışmış yorgun görünen Sophie'yi gördüğümüzde, hem rahatlamış hem de korkmuş hissediyorum. Iris kızgın bir ifadeyle dümdüz karşıya bakarken, Sophie koridordaki bir bankta Iris'in yanında oturduğumuzu ilk başta fark etmedi. Bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

Iris önce bizi fark etti, ayak seslerimizi duyunca başını çevirdi ve kolunu Sophie'nin omuzlarına dolarken ikimize ters ters baktı. "Sonunda bize katılman ne güzel."

Aiden onu duymazdan gelerek doğrudan Sophie'ye gidip onun önüne çömeldi. Uzanıp onun yüzünü avuçladı ve gözlerini onunkilerle buluşmaya zorladı. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı Sophie, küçük dudağı titriyordu. "Wanda hasta. Yardım etmeye çalıştım ama o... uyuyakaldı ve onu uyandıramadım.

"Şşşt," diye yatıştırdı Aiden, Iris'in kızına olan hakimiyetini gevşetip Sophie'yi kollarının arasına çekerek. "Harika yaptın. Bu senin hatan değil. Telefona cevap vermediğimiz için üzgünüm."

Iris öfkeli görünüyor, ikimizin arasına ancak küçümseme olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakarken ifadesi şimdiye kadar gördüğümünden daha karanlıktı. "Onu yaşlı bir kadınla bırakıp sonra da bütün gece telefonunu nasıl görmezden gelirsin?"

Aiden, "Çaldığımı duymadım," diye sertçe yanıtladı. Medeni kalmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim ama şu anda ne kadar stresli olduğunu da hissedebiliyorum. "Bu bir hataydı."

"Bir hata," diye homurdandı Iris, ayağa kalkıp aramızda işaret ederken. "Neden olduğunu merak ediyorum? Sence bunun sebebi sen gitmeye karar verdiğin için mi?" -bana hiç de hoş olmayan kasıtlı bir bakış atıyor- "ve kendi başına eğlenmeye mi karar verdin?"

Şu anda azarlanmasının sebebinin ben olmamdan nefret ederek daha fazla suçluluk duygusuyla midemin burkulduğunu hissediyorum. Iris bana sanki ayakkabısını çıkarmaya çalıştığı bir şeymişim gibi bakıyor ve Aiden'ın yorgun ifadesi kendimi buna oldukça eşdeğermiş gibi hissettiriyor. Iris'in rüzgardaki toz gibi uçup gitmesiyle kazandığım her zemini, boşa giden her zaferi görebiliyorum. Bunun için Aiden kadar olmasa da beni suçluyor suratının her yerinde.

"Iris, bu onun hatası değildi, bu..."

"Yapma," diye resmen tükürdü Iris. "Biliyor musun, beni gerçekten kandırdın. Seni düşündüm *mursadım* Onun hakkında. Ama sen sadece başka bir şey elde etmeye çalışıyordun.

Sen değil miydin?

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim ve Aiden'ın derin bir nefes aldığını duydum. Sophie'ye gülümseyip cüzdanından birkaç banknot çıkarıp ona uzattı. "Neden gidip otomattan kendine bir şeyler almıyorsun? Koridorun hemen aşağısında. Koridorun sonunda bulunduğumuz büyük makineyi işaret ediyor. "Aç olduğuna eminim."

Sophie ciddiyetle başını salladı, paraları aldı ve karıştırmadan önce onu çevreleyen çok gergin üç yetiškine dikkatle baktı.

Iris yine bana çöpmüşüm gibi bakıyor ve bu yüzümü utançtan kızartıyor. İlerleme kaydettiğimizi düşünerek kendimi kandırmış gibi hissediyorum, çünkü bir hatayla her şey alt üst oluyor.

Aiden tekrar konuştuğunda sesi temkinliydi. "Hey, Sophie için burada olmana sevindim, ama..."

"Elbette Sophie için buradayım," diye tısladı Iris. "Ben*Her zaman*Burada Sophie için. İşte tam da bu yüzden benimle olması gerekiyor." Aiden'ın göğsüne parmağını dürttü. "Sophie'yi neredeyse hiç tanımadığın yaşlı bir kadınla bırakıp dadını becermek için bıraktın. Ne halt düşünüyordun?"

Ciğerlerimden fırlayan havayı hissedebiliyorum, sanki rüzgar beni uçurmuş gibi. Söyleme şekli kulağa kirli, ucuz bir şeymiş gibi geliyor - Aiden'ın hızlıca sevişmek için aldığı biriymişim gibi. Beni yapar*hissetmek*kirli, böyle söylendiğini duymak.

Aiden öfkeden kudurmuş görünüyor, Iris'i yeni bir pislik haline getirmemek için kendini tutması gerekiyormuş gibi çenesinde bir tik var. "Ne konuştuğunu bilmiyorsun..."

"Aslında, öyle sanıyorum," diye alayla gülüyor Iris. "Göz yumdum çünkü onun Sophie'yi önemsedğini sanıyordum ama onun Sophie'yi daha çok önemsedığı açık.*Sen*. Görünüşe göre, Sophie ikiniz için de sonradan akla gelen bir şey."

Iris, dedi Aiden sertçe. "Cesaret etme-"

"Yapmas*öylemek*Bana ne yapacağım, Aiden Reid," diye köpürüyor, açıkça geri dönüşü olmayan bir noktaya kilitlenmiş durumda. "Arkama yaslanıp baba olmaya çalışırken beceriksizce ilerlemeni izliyorum ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.*içinde*Sophie'nin en iyi çıkarı. Ama kendi egona o kadar kapılmışsın ki, onun için neyin en iyi olabileceğini hiç düşünmedin bile. Bu açıkça seninle yaşamak değil.

"Benim*benlik*bununla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi. "Sophie*Benim*çocuk, senin değil ve burada oturup bana bunu söylemeyeceksin..."

"Burada oturup sana bir şey söylememe gerek yok," diyor neşesiz bir kahkahayla. "Bunun yerine bir yargıca söyleyebilirim. Bence tüm bu durum son derece ilginç gelebilir.

O panik geri geldi, sanki her an içimden fırlayacakmış gibi göğsümü içeriden kaşdı. Bekle, diye araya giriyorum. "İris. Ben çok üzgünüm. Bu benim

arıza. Asla Sophie'yi incitecek bir şey yapmam. Ben öneren kişi-”

"Umurumda değil," diye araya girdi Iris, gözleri vahşi ve dökülmemiş yaşlarla ıslanmıştı. "Umursadığım tek şey, yeğenimin bu sabah bir ambulansın arkasından bana tamamen dehşet içinde seslenmesi çünkü onun**babatelefonu** açmazdı. Hepsı aletini ıslattığı içindi.”

“**Buyeterli.**"Aiden'in yüzü kırmızı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sertlik. "Defol buradan Iris. Şu anda."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin..."

"Hemen şu anda gitmezsen," dedi karanlık bir sesle, "yarın doğruca adliyeye gideceğim ve uzaklaştırma kararı çıkartacağım. Bununla savaşmak için alacağı parayı harcamak ister misin?

Gözlerini kısıyor. "Ve bunun kalıcı olacağını mı düşünüyorsun?" "Öğrenmek istiyor musun?"

Ben yol kenarında sessiz ve sersemlemiş halde dururken aralarından bir saniye geçiyor.

İyi, dedi Iris sonunda. Ama bu daha bitmedi, Aiden. Başından beri çuvallayacağını biliyordum. Sadece zamanımı beklemek ve olmasını beklemek zorunda kaldım. Doğrudan bana bakmak için yanımda duruyor, yüzünde hayal kırıklığı, incinme ve öfke karışımı bir ifade var ve hepsi bir arada. "Umarım buna değmişsindir."

Iris ayaklanarak uzaklaşırken Aiden arkasındaki duvarda bir noktaya bakıyor ve başımı çevirdiğimde onu koridorun sonunda Sophie'ye veda ederken yakalıyorum. Aiden'a uzandım, ne yapmak için, bilmiyorum -belki onu rahatlatmak için- ama tuhaf bir duyguyla mücadele ederek elimi geri çekiyorum.

Umarım buna değmişsindir.

Aniden son yirmi dört saat içinde yaşadığım tüm güzel hisler uçup gitti ve ardında endişe, suçluluk ve utançtan başka bir şey kalmadı. İkimizin birlikte olmasının Aiden için uzun vadede ne anlama gelebileceğini şu andan önce düşünmemiştim - daha iyi bir ifade olmadığı için, dadısını becerirken insanların onun hakkında ne söyleyeceği düşüncesi bile aklıma gelmemişti.

Aiden sonunda bana tepeden baktı, yüz hatlarında birçok farklı duygu canlanıyordu. Korku, öfke, pişmanlık - hepsi orada. Ama bundan daha da kötüsü bence gözlerindeki o hayal kırıklığı parıltısı. Kimin için olduğunu bilmiyorum, onun için mi, benim için mi yoksa sadece bu durum için mi, ama bu bakışa fazlasıyla aşına olduğum günlerden kalma her türlü eski duyguyu uyandırıyor. Neredeyse ailemin bana verdiği tek şey bu.

Onlara da yük olmuştum.

Üzgünüm, diye fısıldadım, hâlâ o iğrenç suçluluk duygusuyla. Aiden başını sallıyor. Bu senin hatan değil, Cassie.

Evet öyle. Bu nasıl olamaz?

Ağlamak istiyorum ama kendimi bir arada tutmaya zorluyorum.

"Bir hata yaptım," dedi yere bakarak. "Ve bununla ben ilgileneceğim."

Bir hata? Beni mi kastediyor? diye sormaktan kendimi alamıyorum. Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama yetersiz kalıyorum.

"Wanda'yı kontrol etmelisin," dedi, yüzünde bir yenilgi ve yorgunluk ifadesi vardı. "Sophie'yi eve ben götüreceğim."

Seni uzaklaştırıyor.

Bir yanım yapmayacağını düşünüyor ama o yanım şu anda çok yüksek, acıklı bir sesle susturuluyor.

"Tamam," diyorum sessizce. "Evet. Haklısın."

"Evde görüşürüz," diyor, gülümsemeye çalışıyor ama pek beceremiyor.

Omzuma hafifçe vururken başımı salladım, bu hareket onun bana bundan önce vereceğini hissettiğim sıcaklığın hiçbirini taşımıyordu. Bu sadece beni daha kötü hissettiriyor. Onun gidip koridorun ilerisindeki bir bankta oturan Sophie'ye katılmasını izledim ve zayıfça el sallayarak Aiden'la birlikte ayrılmaya başladığında bana dönüp bir bakış attı.

Gülümseyerek karşılık verdim ama Aiden'ınki gibi gözlerime bakmıyordu.

SWanda'yı makinelere bağlı olarak görmek kararan ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Hemşire verdikleri ilaçların uykusunu getireceğini söyledi ve bir saattir dışarıda ama ben uyanana kadar beklemeye kararlıyım. Daha önce ayrıldığımızdan beri telefonum, bütün gece şarjda bırakmanın bir yan ürünü olarak öldü. Son yirmi dört saatte yaptığım bir hata daha.

Başımı Wanda'nın odasının duvarına yasladım ve hastanenin soğuğuyla savaşmak için kollarımı ovuşturdum. Son bir saattir, Iris'le olan yüzleşmemi tekrar tekrar oynamaktan -onun kızgın sözlerini, Sophie'nin endişeli yüzünü ve Aiden'ın yenilmiş yorgunluğunu tekrar tekrar yaşamaktan başka yapacak bir şeyim olmadı.

Bir hata yaptım.

Belki de beni kastetmedi, diyorum kendi kendime. Belki de bu durumdan bahsediyordu. Bunun önemli olduğundan bile emin değilim. Bu sabah buraya nasıl gelmiş olursak olalım, artık Iris'in Sophie'yi alt etmek için verdiği amansız mücadelede kullanmak üzere cephaneliğine sakladığı bir şey olduğumu içten içe biliyorum. ben şimdien *büyük*Görünüşe göre sahip olduğu cephane parçası. Ve ben bununla nasıl yaşarım?

Umarım buna değmişsindir.

Ellerimi gözlerime bastırdım, gözyaşları orada birikmekle tehdit ederken nefes alıp verdim. Bir duvara yaslanmış gibi hissediyorum, istediklerim arasında sıkışıp kalmışım

ve çok önemseydiğim bu küçük aile için en iyisi ne ise. Onlar için her zaman tökezleyen bir blok mu olacağım? Aiden'a karşı kullanılacak bir şey mi? Iris onu mahkemeye verdiği ve zahmete değmediğine karar verdiği ne olur? Sophie yerine beni seçecek gibi değil ve istese de ben onu istemezdim. Onu sevmemin yarısı, Sophie'ye ne kadar bağlı olduğu.

Ellerimi gözlerimden çektim, şaşkınlıkla tavana baktım.

ben mi . . . onu sev?

Farkına varmak bana bir çuval tuğla gibi çarpıyor, ama sevinç yerine sadece daha çok korku hissediyorum. Aiden'ı seversem ve bu şekilde devam edersek, benimle bu meselede o kadar derinleşecek ki, ona ve Sophie'ye kötü davrandığımı kanıtladıktan çok sonra bile inatla dayanacak. Ya da daha kötüsü, beni bir kenara atar. Her iki seçenek de göğsümü ağrıtıyor ve ikisinden birini yaşamamanın beni paramparça edeceğini biliyorum.

Kaldıkça onlar için daha büyük bir yük olacağıma dair hastalıklı şüpheden kurtulamıyorum.

Bok gibi görünüyorsun.

Doğrudum ve Wanda'nın yatağından bana gözlerini kısarak baktığını gördüm.

"Aman Tanrım, uyanmışsın," dedim rahatlayarak, yatağının yanına gitmek için sandalyemden kalktım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Eh. En azından beni açmak zorunda değillerdi. Eminim bundan sonra diyetimi değiştirmek konusunda kıcımda olacaklar.

"Hangisi seniradeyapıyor olmak."

"Annem öleli yıllar oldu kızım. Oymuşsun gibi konuşmayı bırak."

Her şeye rağmen bu beni güldürüyor. "Beni çok korkuttun Wanda. En az yirmi yıl daha yaşamana ihtiyacım var."

Tanrım, umarım öyle değildir, diye homurdandı. "Buraya nasıl gizlice girdin?" "Onlara senin torunun olduğumu söyledim."

"Kaygan. Gerçekten kaygan."

kaşlarımı çattım. "Cidden, iyi misin?"

Bana yorgun bir gülümseme sunuyor. "Sana bir gün bana kalp krizi geçireceğini söylemiştim." Gülümsemesi benim buruşuk ifadem karşısında dağıldı. Ah, kes şunu. Yatakta doğrulmakta zorlanıyor ve ben de kalkmasına yardım etmek için elimi arkasına koyuyorum. "Henüz ölmedim." O zaman endişeli görünüyor. "Sophie nerede?"

Aiden onu eve götürdü. İkisinden bahsetmek bile göğsümü zonklatıyor. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Wanda omuz silkiyor. "Göğüs ağrılarım başladığında ona 911'i aramasını söyledim. Çok iyi yaptı. Ambulanstan parçalar ve parçalar var ama ondan sonra pek bir şey yok.

Bizimle temasa geçemedi, dedim suçlulukla. Dün gece ikimiz de telefonlarımızı takip etmeyi unuttuk.

Wanda kıkırdar. "Çarşafı sallamakla çok meşgul olduğunu hayal et."

“Komik değil! İkimiz de bok gibi hissediyoruz. Sophie, Iris teyzesini aramak zorunda kaldı.”

"Lanet etmek. Arkadaşını rahatsız edip duran orospu mu? Kulağa eğlenceli bir zaman gibi geliyor.”

"Korkunçtu, Wanda. Aiden'ı parçalama şekli. . ” Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum ve bunu durdurmak için biraz zaman ayırmam gerekiyor. "Yargıya götürmekle tehdit etti"

“Ah, bırak ona. O sadece acı çekiyor.

"Aiden'ı şu yüzden tehdit etti: *Ben*, Wanda. Dün gece yanımda olmasaydı. . ”

Wanda iddialı bir şekilde, "O zaman bildiğimiz her şey için ölmüş olabilirim," dedi. "O kız benim lanet olası hayatımı kurtardı. Kader böyle işler kızım.”

"Bunu biliyorum, ama yapmasaydım..."

"Kapa çeneni," diyor dilini şaklatarak. "Bunu sana yüklemeye çalışmaktan vazgeç. Boktan bir not almam senin suçun değil.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye sessizce kabul ediyorum, akmasını istediğim o yaşlar gözlerimin kenarlarında birikiyor ve dökülmekle tehdit ediyor. Onlarla kalırsam, bunu Aiden a karşı kullanacak.

""Kalırsam' mı demek istiyorsun? Gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Ben..." Yanağında tek bir damlama hissederek kalınca yutkundum. “Onlar için her şeyi mahveden şey olamam. Ben...” Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Birine yük olmak istemiyorum. Tekrar olmasın."

Wanda sessiz, ben başımı öne eğip gözlerimi silerken izliyor. Pek çok duygu aynı anda bana çarpıyor ve Wanda lanet bir kalp krizi geçirmişken burada oturup sorunlarım hakkında sızlanarak daha da boktan hissediyorum. Sakinleşmemi, ben dizlerime bakarken burnunun çekilmesinin durmasını bekliyordu.

"Bitirdiniz?"

Kayıtsızca omuz silkip burnumu siliyorum. "Sanırım."

"Herkesin anne baban gibi olmadığını sana kaç kez söyledim? O ikisinin aslında bir tür öfkeli alet fabrikasında bir araya getirildiğinden oldukça eminim. asla olmadı *sen* inarıza."

“Değil mi? Beni hiç istemediler. Tek yaptığım onlar için sorun yaratmaktı. beni aramadılar *bir kere*, Wanda. Yedi yılda bir değil. Gittiğimi görünce çok mutlu oldular. Bu nasıl benim hatam olamaz?"

"Çünkü onlar boktan, bencil insanlar. Annen baban anne baba olmamalıydı. Özellikle de senin kadar özel biri için. Onlar, güzel bir hediyeği takdir etmek yerine burun kıvıran, acı hayatları olan acı insanlardı."

"Bilmiyorum . . ”

“Kaçmanın işleri çözeceğini mi sanıyorsun? O hanımın o aileyi takip etmesini engellemeyecek. İnâtçı barikatlarda pes etmez, Cassie. Başka bir lanet olası yol bulur.”

"Üzgünüm," diyorum acıyarak. "Geçen geceden sonra burada oturup şikayet ettiğime inanamıyorum."

"Diğer tek seçeneğim, grenli bir pembe dizi olurdu," diyor, beni sallayarak.

"Hala."

"Kendi ayağına sıkma tatlım. İyi şeylere sahip olabilirsin, ama zorundasınızın *vermek*onlara sahipsin."

Söylediği şey mantıklı geliyor ya da daha doğrusu mantıklı bir insana öyle geliyor. Şu anda pek makul hissetmiyorum. Kızgın ve üzgün hissediyorum ve çoğunlukla sadece. . . vurmak. Sanki tek çıkış yolu olan bir köşeye hapsolmuşum gibi, ama çıkış yolu paslı demiryolu çivileriyle döşenmiş.

Odasının kapısının açıldığını ve Wanda'nın uyanmış olmasından fışkırarak ikimizi de selamlamak için içeri giren neşeli bir hemşireyi duyduğumda gözlerimi iyice sildim. Hemşire hayati değerler ve testler hakkında bir şeyler söylüyor ve Wanda söylemese de sesindeki işten çıkarılmayı duyabiliyorum.

"Daha sonra geleceğim," dedim Wanda'ya. "Hemşirelere kötü davranma." Wanda gözlerini deviriyor. "En azından henüz bir tanesini ısırmadım."

Kendimi bok gibi hissetmeseydim, hemşirenin ona attığı bakışa gülerdim.

"Ne dediğimi hatırlıyorsun," diye hatırlattı Wanda. "Aptalca bir şey yapma."

Başımı salladım ama bunu yaparken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Omuzlarımda ağır bir ağırlıkla Wanda'nın odasından çıktım ve bir taksiye binmeden önce dışarıda bir acıma partisi düzenlemek için sessiz bir yer bulana kadar gözlerime yaşları tutması için yalvardım. Çünkü *ben yapamamak* Aiden ve Sophie arasında duran şey ol. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar olursa olsun. . . onları önemse. Bunların her ikisi de.

Çok derine inmeden şimdi yaparsam daha iyi olacaklar. Geri dönemeyeceğimiz bir noktaya gelmeden önce. Aiden, en başta buna asla değmediğimi anlamadan önce. Vardığım kararın aptalca olup olmadığını söyleyemem ama... . . Cehennem gibi acıtacağını biliyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım. Yüz yüze görüşmeye karar verdiğimizden beri haftalardır bu günü bekliyordum. Bu yaşında bir randevudan bu kadar korkmam çok saçma ve yine de üç kez saçımı kontrol ettim, en az beş kez kıyafetimi değiştirdim.

Ellerim ona dokunmak için can atıyor ve sesini duymak, onu gerçekten duymak için can atıyorum.

Ve bugün nihayet yapabilirim.

Mutfak tezgahından çalan telefonumun dikkatimi dağıtmasıyla irkilerek koridordaki aynada bir kez daha görünüşüme baktım. Kimin aradığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım - Rebecca'nın kız kardeşinin beni araması için hiçbir sebep yoktu.

Korku mideme yerleşiyor. Sophie ile ilgili bir sorun olabilir mi?

Aramayı cevapladım ve nefesimi tutarak kulağıma götürdüm. "İris?"

BÖLÜM 24

Aiden

Sophie eve giderken tek kelime etmedi. Ayrıldığımızdan beri ona üç kez aramasına cevap vermediğim için ne kadar üzgün olduğumu söyledim; Onu teselli edecek kimse olmadan saatlerce tek başına geçirdiğini bildiğim için bir baba olarak ne kadar başarısız hissettiğimi tarif bile edemiyorum. Onu o koridorda hiç görmediğim kadar ıssız bir halde otururken gördüğüm andan beri midemde bir çukur oluştu.

Eve geldiğimizde de sessizdi, yorgun olduğunu iddia ederken odasına doğru iki kat merdiven çıkıyor ve ona izin vermeli miyim yoksa benimle konuşması için yalvarmalı mıyım diye kendimle savaşıyorum. Bu noktada, hangi eylem tarzının işleri daha iyi hale getireceği konusunda hiçbir fikrim yok, ama sonunda bugün kendi başına yeterince zaman geçirdiğine karar verdim.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve yatağının kenarına oturup görmeyen gözlerle bana bakarken ayakkabılarını çıkarmasına yardım ettim. Koyu halkalarını fark ederek yorganın altına yerleşmesine yardım ettikten sonra yanına oturdum.

"Sophie, çok üzgünüm," dedim ona tekrar, keşke bunu düzeltmenin bir yolu olsaydı. "Orada olmalıydım. Bunu tek başına yaşamak zorunda olduğun için kendimi korkunç hissediyorum."

Sophie omuz silkiyor. "Sorun değil."

"Değil, Soph," diye vurguladım, elimi saçlarına bastırmak için eğilerek. "Seni korumam gerekiyor. Asla böyle hissetmemeni sağlamak benim işim ve ben iyi bir iş yapmadım. Bir daha böyle bir hataya düşmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sana kızgın değilim," dedi sessizce.

Başımı sallıyorum. "Yerinde olsam bana kızardım."

"Değilim," diye beni temin ediyor. "Söz."

"Ama sen iyi değilsin," diye ısrar ettim. "Benimle konuş. Yardım etmeme izin ver."

Burnunu yastığına dayadı, gözlerini kapadı ve orada yaşlar birikirken onları sımsıkı sıktı. "Wanda yaralandı," diyor acınası bir şekilde. Ne yapacağımı bilemedim. Öleceğini sandım."

"Oh Balım." Dikkatle üzerinde sürünerek yatağında arkasına yerleştim ve onu sımsıkı tutmak için göğsüme doğru çektim. Yüzünü oraya gömmek için döndü ve ben yanağımı saçlarına yasladım. "Harika iş çıkardın, Soph. Bugün korkutucuydu. Yaşamanız gereken her şeyden çok daha korkutucu. Ama harika iş çıkardın. *Bu yüzden* Harika. Wanda'nın hayatını kurtardın. Anlıyor musunuz?"

Şimdi yüzünü göremiyorum ama başını göğsüme doğru salladığını hissediyorum.

"O iyi mi?"

"Bize biraz dinlendikten sonra iyileşeceğini söylediler," dedim ona. "Cassie şu anda onun yanında."

"Cassie'nin bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne?" Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum. Tabii ki değil. Cassie sana asla kıyamaz. O seni seviyor."

Sophie'nin sesi şimdi daha yumuşak. "Cassie'nin sinirlenip gitmesini istemiyorum."

"Sophie." Göğüs kafesimde bir sıkışma hissediyorum. "Seni bu kadar endişelendiren bu mu? Bu olmayacak."

"Söz mü?"

"Bunun asla olmaması için elimden gelenin en iyisini yapacağım." "Ben de Cassie'yi seviyorum," diye fısıldıyor gömleğimin içine.

Sırtını ovuştururken gözlerimi kapatıyorum, sakın ve rahat etmesi için orada yatıştırıcı halkalar bırakıyorum. Nefesinin düzene girmesi biraz zaman aldı ama ne zaman uykuya daldığını, sabahın gerginliği onu en sonunda ele geçirdiğinde kollarımda vücudunun gevşediğini anlayabiliyorum. Uyuyakaldıktan sonra bile kollarımı ona doladım ve bu sessiz andan yararlanarak değiş tokuşumuzu düşündüm.

Sophie'nin Wanda'yla yalnız kaldığında ne hissettiğini hayal edemiyorum - bana veya Cassie'ye ulaşamıyor ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Hissetmiş olması gereken panik, içimde onun yanında olmadığım için suçluluk ve düpedüz utançla dolu bir karmaşaya neden oluyor. Özellikle dün gecenin ne kadar muhteşem olduğu ve tüm cevapsız aramaları gördüğüm ana kadar ne kadar mutlu olduğum düşünülürse. O kısma kadar her şey mükemmel geliyordu. Şimdi bok gibi hissediyorum.

Cassie'yi hastanede bıraktığım için her şeyin üstünde bir suçluluk duygusu daha vardı ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eminim Cassie, Sophie'nin bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, olup bitenler yüzünden dikkatimin ne kadar dağıldığını anlıyor ama bu, suçluluğumu hafifletmiyor.

Ve İris. lanet *İris*.

Benden hiçbir zaman hoşlanmadı, Rebecca hamile kaldığında, işleri yoluna koymaya çalıştığımızda, ayrı olmamızın daha iyi olduğuna karar verdiğimizde, özellikle de şu anki işimi aldıktan sonra hayatım bu kadar telaşlı hale geldiğinde. Rebecca öldükten ve Sophie yanıma geldikten sonra her şey bin kat daha kötü olmuştu. Şimdi sanki İris'in tüm hayatı boyunca benim uygun olmayan bir ebeveyn olduğumu kanıtlama görevi var. Ve işte buradayım, sırtıma saplamak için aradığı bıçağı elden teslim etmiş durumdayım.

Ne kahrolası bir karmaşa.

Cassie'nin hastanedeki yüzünü düşünmeye devam ediyorum - üzgün bakışı bana İris'in yoldan çıkmasından kendini sorumlu tuttuğunu söylüyordu. Onu temin etmek için daha fazlasını yapmalıydım, bunu biliyorum ama Sophie neredeyse katatonik görünürken tek düşünebildiğim onu eve, sağ salim ve kendine geri götürmekti. Geri döndüğünde Cassie'den tamamen özür dilemeyi planlıyorum. Telefonu kapalı olduğu için bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Cassie'yi de seviyorum.

Tüm bu karmaşanın bana herhangi bir düzeyde mutluluk veren tek kısmı bu. Sophie'nin sessiz itirafı. Cassie'nin kızımı sevme şekli, Sophie'nin onun sırtını sevme şekli bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor. Birlikte geçirdiğimiz kısa süreden sonra Cassie ile hayal bile edemeyeceğim her türlü şeyi hayal etmemi sağlıyor.*ile*garip ortak tarihimiz. Hala. Hepsini aynı şekilde hayal ediyorum.

Kafamdaki uğultuları susturmak için Sophie'yi daha sıkı çektim. Tüm bunları daha sonra, tercihen hepimizin zil sesine maruz kalmadığı bir günde çözmek için zamanımız var. Gözlerimi kapatıyorum, esneyerek sessizce kendime güveniyorum.

Çok vaktimiz var.

BENne zaman uyuyakaldığımı bilmiyorum ama uyandığımda Sophie hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu, bu yüzden dinlenmeye devam etmesi için yavaşça yuvarlandım. Boynumu kaşıyarak esnedim, komodinin üzerinden saate bakmak için sakladığım telefonumu aldım. Öğle yemeğinden sonra ama Cassie'den hâlâ bir ses yok. Bunun hâlâ hastanede olduğu anlamına mı geldiğini merak ediyorum.

Ondan haber alamamış olmam hoşuma gitmeden kot pantolonumun cebine sokarken kaşlarımı çattım. Ayrıldığımızda telefonunun kapalı olduğunu biliyorum ama en azından bir güncelleme yapmak için odadan arayacağını umuyordum. Wanda ile meşgul olduğunu ve kendi kendime boş bir anı olduğunda kontrol edeceğini söylediğini hayal ediyorum. En azından bir şeyler hazırlayana kadar Sophie'nin uyumasına izin verebileceğimi düşünerek, beklerken öğle yemeği yiyerek dikkatimi dağıtmaya karar verdim.

Odasından çıkarken yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum ve ses çıkarmamak için dikkatlice koridorda ilerliyorum. Bir terslik olduğunu fark edene kadar merdivenlerin yarısına gelmiştim, sahanlığa sadece üç adım kala duraksadım ki Cassie'yi kanepemde, başı ellerinin arasında görünce şaşırdım.

Cassie?

Hemen bana baktı, gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü bitkindi, sanki ağlıyormuş gibi. Onu böyle huysuz görmek beni huzursuz ediyor ve oturma odasını geçmek için son birkaç basamağı hızla iniyorum.

"Hey," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, kanepede yanına otururken. "Ne zaman döndün? Wanda nasıl?"

Bana garip bir şekilde bakıyor, dudakları titrerken bile gözleri yüzümün çizgilerinde geziniyor. Başını sallarken bir kez burnunu çekiyor, bununla ilgili her şey katı.

O iyi, dedi bana. "Gözlem için onu birkaç gün tutacaklar."

Rahat bir nefes alıyorum. "Bu iyi haber, değil mi? Böyle bir şeyin onu alt etmesine izin vermeyecek kadar sert olduğunu biliyordun.

"Evet," diye cevaplıyor sessizce. "İkimizden de uzun yaşayacak."

Düz ses tonuyla ilgili bir şeyler rahatsız edici ve üzerinde hâlâ bir şeylerin ağırlığı olduğu açık. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var? Sorun nedir?"

"Biz..." Yutkundu ve sorun yaşıyormuş gibi boğazını temizledi. "Hastanede olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor. Iris'le."

Bok.

Sıkıntılı bir nefes verirken gözlerimi sımsıkı kapattım. "Siktir, Cassie. Üzgünüm. Seninle hiç böyle konuşmamalıydı. Daha fazlasını yapmalıydım ama her şey çok-"

"Senin hatan değil," dedi aceleyle. Elini dizime yaslamak için uzandı. "Hiçbiri Bu senin suçun."

"Bu sabahın nasıl sonuçlanacağını tahmin edemediğimi biliyorum, ama bu sana söylediği şeyler için kötü hissetmediğim anlamına gelmez. Benim saçmalığıma sürüklenmenden nefret ediyorum." O zaman gülümsemeye çalıştım, çünkü yüzünde şimdi bana verdiği melankolik hiçbir şey dışında bir ifade görmek için çaresizdim. "Harika bir gecenin garip sonu."

Gülümsemiyor; aslında, sanki tekrar ağlayacakmış gibi gözleri sulanıyor.

Cassie. Avucumla yüzünü avuçlamak için eğildim. "Lütfen benimle konuş. Bana neden ağladığını söyle."

"Ben sadece . . . Bunun ne kadar zor olacağını fark ettiğimi sanmıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Wanda'yı mı kastediyorsun? O iyi olacak. Birkaç gün içinde eve dönecek ve her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Ben onun evinde kalacağım," diyor bana.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve tam bu ana kadar onun diğer tarafında, kanepenin yanında duran spor çantasını fark etmedim.

"Tamam . . . Elbette." Cesaret verici bir şekilde başımı salladım, kendi duygularımı bir kenara ittim, şu anda onunkini ilk sıraya koymak istiyordum. "Elbette. Eminim Wanda eve geldiğinde biraz yardıma ihtiyacı olacak. İhtiyacın olan tüm zamanı onunla geçirmelisin.

Tek bir gözyaşı kirpiklerinin üzerinden yanağından aşağı süzülüyor ve o an fark ediyorum, şu ana kadar görmediğim şeyi. Beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi bana nasıl baktığını fark etmemiştim.

Göğsümde sızlayan ve keskin bir şey hissediyorum. "Ne kadar kalacağını düşünüyorsun, Cassie?"

Alt dudağı titriyor ve göğsümdeki o ağır bir ağrıya dönüşüyor, sanki nefes almam gerekiyor ama hava alamıyormuşum gibi.

Cassie, diye deniyorum, sesim yanlış çıkıyor. "Lütfen yapma-"

Bunu yapamam, Aiden, dedi çaresizce. "Seni incitmek için kullanılmış bir şey olamam. Ya da Sophie, bu konuda. Yapamam.

Cassie, Iris ne derse desin, her şey yoluna girecek. Şu anda sadece kızgın. Sakinleşecek. Bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Zaten var," diye boğuyor. "Ve daha da kötüleşecek. Her zaman bunun nasıl başladığına işaret edecekler. Beni bir koz gibi kullanacaklar. ben o olamam yapmayacaksın *istek* ben öyle olayım Sonunda ikinize de yük olacağım."

Ne dediğini anlayamıyorum. Ayrılmasının iyi bir şey olabileceğini gerçekten nasıl düşünebilir? Onun şu anda kapımdan çıkıp gitmesi bile bana, yüzeyin çok altındaki suyu yutuyormuşum, yukarı doğru yüzmeye çabalıyormuşum ama çok aşağıda asılı kalmış gibi hissettiriyor. Gibi hissettirir *boğulma*

Cassie. Bunun hakkında konuşalım. Stresli bir sabahı ve sen üzgünsün. Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilsin. Eğer

biz... Fikrimi değiştirmeyeceğim Aiden.

Aylardır otuz iki yaşına girmekten çekiniyorum ve yetişkin hayatımda hiçbir zaman şu an olduğum kadar çaresiz hissetmemiştim. Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum ve bu haksızlık gibi geliyor. *gerçek dışı* Ona neredeyse hiç sahip olmadım ve şimdi onu kaybedeceğim.

"Gerçekten gidiyorsun. değil mi?"

Başını salladı ve içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

"O çantada bazı eşyalarım var" - camdan atmak istediğim spor çantasını işaret ediyor - "ve geri kalanından sonra birini göndereceğim."

Ortadan kaybolacak. Tekrar.

Sophie, dedim şaşkınca. "O uyuyor. Gitmeliyim-"

"HAYIR." Başını sallıyor. "Hoşça kal demesem onun için daha kolay olurdu sanırım."

O sırada boynumda sıcak bir şey hissettim, üzüntüm ve hayal kırıklığım öfkeyle çarpışırken kanepeden kalktım. Kim için daha kolay, Cassie? Sen? Veya o?"

"İkisi de," diye fısıldadı, gözlerinden taze yaşlar fişkırıyordu. Sonra kanepeden kalktı, bana neredeyse hiç bakmıyordu. Benden nefret ederse onun için daha kolay olur.

"Gerçekten buna inanıyor musun? *Oseviyor* Sen. Annesi öldüğünden beri onu gördüğüm en mutlu kişi ve bu senin sayende. Ortadan kaybolursan, bu onu kesinlikle mahveder.

sadece o değil Çılgılık atmak istiyorum. *Sadece o değil.*

"Biliyorum," diye fısıldıyor üzgün bir şekilde.

"Hiçbir yere gitmediğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. Madem gidecektin, neden ona bizden bahsetmeme izin verdin?

Spor çantasına uzanırken, "Üzgünüm," diyebilirdi sadece. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Oradadır-dir." Yüzünü ellerimin arasına almadan önce omuzlarına uzandım ve onu kendime doğru çevirdim. "Kalmak. Benimle çöz. seni yeni buldum Bir şansımız bile olmadan hepsini bir kenara atma. *Lütfen*, Cassie."

Dudakları titrerken gözleri ağzıma kaydı ve kendimi dizginlememin dağıldığını hissediyorum. Eğildiğimde beni durdurmadı ve ağzım onunkine değmeden saniyeler önce yavaşça hava aldığını duydum. Gözyaşlarından ıslanan öpücüğü beni daha çaresiz hissettiriyor ve ben onu daha yakına çekmeye, aramızdaki her geçen saniye daha da genişliyormuş gibi hissettiren mesafeyi kapatmaya çalışıyorum.

Bir an bana doğru eğiliyor, belki kollarıma düşecek ve tüm bu konuşmayı unutacak diye düşünüyorum ama bu kısacık, tıpkı onun gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Gözlerini sımsıkı kapalı tutarak geri çekildi ve parmakları bileklerime dolanarak onları yüzünden nazikçe ayırdı. Benden bir adım uzaklaştı ve aramızda sadece bir adımlık bir mesafe var ama sanki kilometrelerce gibi geliyor.

"Üzgünüm."

İki kelime, ama beni paramparça etmeye yeter. Ama gözlerindeki bakıştan cahil değilim. Bunun onu ne kadar öldürdüğünü görebiliyorum. Gitmeyi ne kadar istemiyor. Bana olduğu gibi bakarken onu nasıl bırakabilirim? Onu tutmamı istiyor gibi mi?

"Gitmek istemiyorsun," dedim çaresizce. "Yapmadığını biliyorsun. Saçma sapan bir nedenden dolayı gitmene izin vermeyeceğim. BEN*ih*tiyaç*Sen*"

Derin bir nefes aldı, kararlılığı sarsılırken gözleri büyüdü. Sanki kelimeleri oluşturmaya çalışıyor ama nasıl olduğunu hatırlayamıyormuş gibi ağzı kapanıyor ve tekrar açılıyor. Bir sonraki nefesi titriyor, dudakları birbirine bastırıyor ve gözleri yere dönüyor ve bir saniyeliğine onu anladığımı sanıyorum. Ayrılmayacağına dair.

"Aiden, ben. . . bu sadece İris meselesi değil.

"Öyleyse nedir? Her ne ise, birlikte halledebiliriz. Sadece bana bir şans vermelisin..."

"Bunların hepsi benim için çok fazla," diyor düz bir sesle.

Sanki biri beni rüzgardan uzaklaştırmış gibi hissediyorum. Tüm kesinliğimin ve güvenimin boşa gittiğini hissediyorum, sadece benim için değil, benim için de ayrılma olasılığına hazırlıklı olmanın hiçbir yolu yok. *oilave* olarak.

"Ne?"

"BEN . . ." Gergin bir şekilde koluna sürüyor. Suçluluk yüzünden mi? "Bütün bunlar yüzünden dikkatim çok dağıldı. Okulda işleri karıştırıyordum ve ben sadece... . . Bununla gelen her şey için zamanım yok. Bizimle. Sophie'yi seviyorum, seviyorum ama kimsenin annesi olmaya hazır değilim. Kaydolduğumdan çok daha fazlası. Senin ihtiyacın olan şey olmaya çalışmam için hayatımda doğru zaman değil.

Niyetini anladığım andan itibaren içimde kabaran her duygu söndü ve öldü. Arkalarında soğuk, boş bir boşluk var ve bunun bir şekilde onun sadece birkaç dakika önce gitmesi fikrinden daha korkunç olduğunu düşünüyorum. Bir şeyin sonu gibi geliyor. Ya da belki de gerçekte hiç olmayan bir şey gibi hissettiriyor.

"Ah."

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buna nasıl cevap verebilirim? Cassie'nin benim ona hissettiğim kadar güçlü hissettiğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Ne kadar safım.

Kuru, içi boş bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Sağ. Ben..." Sesim artık kalın çıkıyor. "Böyle hissettiğini fark etmemiştim."

Üzgünüm, dedi tekrar.

Üzgünüm.

Ne saçma bir cümle. Anlamsız. Nasıl oluyor da milyonlarca yıldır kalbi ezilen birine sunacak daha iyi bir kelime dizisi bulamadık? Üzgünüm köpekbalığı ısırtığı için yara bandı önermek gibi hissettiriyor.

Kesinlikle. Kullanışsız.

Olma, dedim ona. Şimdi onun gözlerine bakamayan bendim. Utanıyor muyum yoksa sadece uyuşuyor mu bilmiyorum. "Benim hatamdı." Artık sallanmaya başlayan bacaklarımın baskısına dayanmak için kanepeye uzanmak üzere onun yanından geçtim. "Aynı şeyi hissettiğimizi varsaymamalıydım."

Hıçkırıklarını bastırdığını duydum ama hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordum. Korkarım yaparsam onu kaybederim.

"Aiden, ben..."

"Sophie'ye senin için vedalaşacağım," dedim boş bir sesle. "Sonunda anlayacak."

Görüş alanımda, çantasına doğru hareket eden bacaklarını görebiliyorum ve ellerinin kayışa uzandığını görebiliyorum. Titriyorlar. Sanırım yine ağlıyor. Hâlâ ona sarılmak istiyordum ama beni kanepede tutmamı istemediğini bildiğim için ellerimi iki yanımda yumruk yapmış ve gözlerim yere dikilmişti.

"Hoşçakal Aiden," dedi bana yumuşak bir sesle, neredeyse fısıltı bile değildi. "Ben çok üzgünüm."

Ona veda etmiyorum. Fiziksel olarak ağızımı kelimedden çıkarabileceğimi sanmıyorum. Neredeyse isyanla kapatılmış gibi. Sanki söylememek bir şekilde tüm bunları ortadan kaldıracakmış gibi.

Ama benden uzaklaştığını görebiliyorum ve geri gelmeyeceğinin ezici farkındalığı omuzlarıma çöken ağır, somut bir şey. Arkasından ön kapının kapandığını duyana kadar nefes almadım; Sanırım tüm aşağı yürüyüşü boyunca fikrini değiştireceğini umuyordum. Sophie'ye ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, tıpkı kendimi kanepeden kaldırıp Cassie'yi bulduktan birkaç dakika sonra kaybetmenin üstesinden nasıl geleceğimi bilmediğim gibi.

ben ağlamam Sanırım isterim ama her şey çok uyuşmuş. Bunun yerine başımı ellerimin arasına aldım, gözlerimi kapatırken omuzlarım titriyordu ve Cassie'nin beni gitmek istemiyormuş gibi öpmesini unutmaya çalışıyordum. Bana musallat olacağını bilsem bile. Onun her şeyi yapacağına dair korkunç bir his var içimde.

Bir yanım ona onu sevdiğimi söylemem gerektiğini
düşünüyor. Bir yanım bunun onun kalmasına
neden olmayacağını biliyor.

@alacarte ile sohbet

Beni ektiğine inanamıyorum.

Bir şey mi oldu?

Lütfen bana bir şey olduğunu söyle. Aksi halde kendimi gerçekten aptal hissedeceğim.

Merhaba?

25. BÖLÜM

cassie

VEbiliyorsun, sonunda üzülmeyi bırakmak zorunda kalacaksın.

Başımı Wanda'nın eski kadife kanepesinden kaldırıp oturma odasından ona ters ters bakıyorum. "Daha anlayışlı olman gerekmiyor mu?"

"Neden?" çorbasını karıştırırken benimle dalga geçiyor. "Sana git ve aptal gibi davranmanı söyleyen ben değilim."

Yüzümü son iki haftadır uyuduğum kanepeye yaslarırken inledim. En son burada yuvarlandığımdan bu yana iki aydan fazla zaman geçti ve olanlardan sonra, kendimi burada bulmam korkunç bir ironi gibi geliyor. Bazen kendimi, bir şekilde geri dönüp en baştan o işi almama engel olsam daha iyi olur mu diye düşünürken buluyorum.

En azından o zaman bu kadar mutsuz olmazdım.

Aiden'a yalan söylemek ve hayatımda ona ve Sophie'ye ayıracak zamanım olmadığını düşünmesini sağlamak bugüne kadar yaptığım en zor şey olarak tarihe geçecek. Sonunda bunun gerekli olduğunu, ikisinin de hayatlarında bensiz daha iyi durumda olacaklarını biliyorum - ama bu daha az acıtmıyor. Kalbi kırılmış ifadesini aklımdan asla çıkaracağımı sanmıyorum. Ve kesinlikle denedim.

Gittiğimi öğrendiğinde Sophie'nin nasıl tepki vermiş olabileceğini merak bile edemiyorum - bunun üzerinde çok uzun süre durmak kendimi değil, tam bir çöp gibi hissetmeme neden oluyor. *çoğunlukla* çöp. On yaşındaki bir çocuğun, daha büyük iyilik için fedakarlık yapmak gibi karmaşık saçmalıkları anlaması mümkün değil. Cehennem, kararı haftalarca takıntı haline getirdikten sonra, ben bile bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Daha iyi olan hiçbir şey seni bu kadar boktan hissettirmemeli.

"O zamandan beri onunla konuşmadın mı?"

Kafamı koltuk minderlerine yaslıyorum. "Eminim ikisi de beni bir daha asla görmemekten mutlu olacaklardır."

Ah, saçmalık. Samanlarda iyi bir boğuşma ile düzeltilemeyecek bir şey söyleyemezdim.

"Az önce söylediğin şeylerde yanlış olan çok şey var." "Söylediğim her şey harika."

gözlerimi deviriyorum. "San Diego'da samanı nerede bulacağından bile emin değilim." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benden nefret ediyor, Wanda," diye sızlandım, yüzümü buruşturarak. "Ve yapmalı. Ben gerçek bir pisliktim."

"Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapıyordun," diye teklif ediyor.
"Cehennem kadar aptalca olsa bile."

Tanrım. Teşekkürler."

"Seni vazgeçirmeye çalıştım."

"Biliyorum." Aiden'in evinden ayrıldığından beri yüzüncü kez ağlamamak için gözlerimi kapattım. "Ama böylesi daha iyi."

Wanda, bu konuda söyleyecek çok şey olduğunu ima eden bir ses çıkarır ama neyse ki hiçbir şey söylemez. Onu hastaneden eve getirdiğinden beri pek çok şey söylemediğinden değil. Kendimi okula ve daha fazla iş aramanın yararsız çabasına atmaya çalışıyorum; Wanda iyileşirken kendimi ona faydalı kıldığımı söylemek isterim, ancak eve geldikten sonra "korumak" istemediğine karar vermesi yalnızca yirmi dört saat sürdü. Bir katır kadar inatçı, şu. Yaptığım onca somurtmayla, daha çok benimle ilgileniyormuş gibi.

"Neden evden çıkmıyorsun?" Başımı sallıyorum. "İstemiyorum."

"Bu lanet yere bir hayalet gibi musallat oluyorsun. Hemen dışarı çıkmazsan örümcek ağı toplamaya başlayacaksın."

"Ben iyiyim Wanda."

"Bunu saçına söyle," diye homurdandı. "En son ne zaman fırçaladın?"

"Köşemde olman gerçekten harika," dedim ifadesizce. "Kendimi çok beslenmiş hissediyorum."

"Beslenmek mi istiyorsun, evimden defol ve o iri, güzel adama onu sevdiğini söyle. Bahse girerim sana istediğin tüm bakımı verecektir.

Kanepeden doğruldum, vücudumu yana doğru yuvarladım ve ayağa kalktım.

"Tamam aşkım. Dışarı çıkıyorum."

"Aiden'a mı?"

"İçinmağaza."

"İnatçı göt," diye homurdandı.

"Evet, ben de seni seviyorum."

Önerdiği gibi saçımı tarama zahmetine girmeden kapının yanında ayakkabılarımı giydim. Anahtarlarımı alırken ön kapının yanında asılı duran küçük aynada kendimi görüyorum ve gerçekten de bok gibi göründüğümü fark ediyorum. Kumral saçlarım her yönden dikilmiş, normalde güzel görünen cildim solgun - uykusuzluktan gözlerimin altındaki torbalar daha da kötüleşiyor. Artı, yüz hatlarımdan silemediğim genel bir sefalet görünümü var. Saçlarımı toplamak için bileğimden bir saç tokası kullanırken, dükkandan döndüğümde kendimi uzun, sıcak bir duş almaya zorlamak için zihnime not alıyorum.

"Biraz ekmek getir," diye seslendi Wanda arkamdan.

"Evet, evet," kapıyı arkamdan kapatırken omzumun üzerinden atıyorum.

BEN Geçen hafta sonu laboratuvarım dışında dışarı çıkmamıştım ve o zaman bile gerçek insanlarla, özellikle de Camila ile mümkün olduğunca sohbet etmekten kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Mağazaya olan yolculuk kısa - Wanda'nın evinden sadece birkaç blok ötede - ama bu haftalardır çıktığım eğitim dışı en uzak yolculuk, bu yüzden bunu bir galibiyet olarak değerlendireceğim.

Aslında mağazadan hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçeği söylemek gerekirse, sadece Wanda'yabenama kasiyer Wanda'nın ekmeğini çalmadan önce son saniyede taşıma bandına bir çubuk şeker (aslında iki tane) ve alelacele kaptığım bir şeftali çayı atıyorum. Belki atıştırmalıklar endorfinin nasıl hissettirdiğini hatırlamama yardımcı olur.

Son zamanlarda daha az havalı bir Çarşamba Addams gibi konuşuyorum.

Dışarı çıktığımda hava hâlâ aydınlıktı, Wanda'nın akşam yemeğini bitirmesi için yeterli zaman yoktu ve geri yürümeye başladığımda, aşağı yukarı yirmi dakika daha çömelebileceğim bir bank bulmayı düşündüm, bu da benim dışarı çıktığım yanılsamasını yarattı. Belki bu Wanda'yı sırtımdan kurtarır. Bundan şüphe duymama rağmen. Yürürken içeceğimi açıyorum, diğer yüzünde ne yazıyorsa onu okumak alışkanlığıyla kapağı çeviriyorum.

Çerofobi mutluluk korkusudur.

Saldırgan küçük daireye küçümseyerek kaşlarımı çatarak sokakta duraksadım. Bu boku gerçekten uyduramıyorum. Aiden burada olsaydı, muhtemelen beni yalan söylemekle suçlardı. Onu düşünmek sadece kalbimi daha çok acıtıyor. Kapağı agresif bir şekilde tekrar kapattım, plastik çuvalımdaki şişeyi fırlatıp Wanda'ya doğru yürümeye devam ettim ve içeceği ilk müsait çöp kutusuna atmayı planlıyordum.

Daireye dönerken sevdiğim bir kafe var, yanından geçtiğimde burnuma hücum eden ve Aiden'in evinden ayrıldığımdan beri aldığım ilk gerçek endorfin vuruşunu yapan taze pişmiş hamur işlerinin tanıdık kokusu. Seçeneklerimi tartarken kapının dışında oyalanıyorum. Peynirli bir Danimarkalı kulağa rastgele bir banktan çok daha iyi geliyor, şimdi düşünüyorum da.

Son birkaç haftadır bir mağarada yaşıyormuşum gibi görüldüğüm gerçeğini, içeri girme cesaretini bulmak için aklımdan çok uzaklaştırmalı, kendi kendime bu insanların kesinlikle her an gözyaşlarına boğulacak gibi görünen ateşli bir yüksek lisans öğrencisinden daha tuhaf şeyler görmüş olduğunu söylemeliyim. Zaten bu muhtemelen bizim için kurs için eşit. En azından içerisi çok meşgul değil ve küçük nimetler için sessizce teşekkür ediyorum.

Sıraya girerken cebimden telefonumu çıkardım ve giderek tanıdık gelen bir melankoli duygusuyla boş bildirimlere baktım. Aiden ben gittiğimden beri bana ulaşmadı ve neden yapsın ki? Neredeyse ona onu istemediğimi söyledim. Gerçeklerden o kadar uzak bir şey ki, gerçekte olabilir. *Ulusal*

sorgulayıcı. Bir pop şarkıcısının bodrumunda bir uzaylı tutmasıyla ilgili kısmın hemen yanında.

Bu noktada onu sevmekten vazgeçip vazgeçmeyeceğimi kaç kez merak ettiğimi bile bilmiyorum.

Sıra hareket ediyor ve ben de kaba görünümüne kaç kişiyi maruz bıraktığımı görmek için kafenin etrafına göz atarak ilerliyorum. Arka duvardaki birkaç masa dışında masaların çoğu çıplak; o gazete okurken kupadan bir şeyler yudumlayan yaşlı bir adam, masanın karşısında birbirleriyle hararetle sohbet eden genç bir çift ve en arka köşede öfkeyle dizüstü bilgisayarına yazı yazan ve onun hayattaki kaderi hakkında pek de hevesli görünmeyen yaşlı bir adam var...

Bakmadan edemiyorum.

Bu şehrin tam olarak ne kadar büyük olduğunu biliyorum ve bu nedenle, görmek istemediğiniz birini rastgele görme olasılığının oldukça farkındayım. Nüfus çalışması umurumda olmadığı ve Nüfus Sayımı için çalışmadığım için yüzde veya herhangi bir şey söyleyemiyorum, ancak yine de bunun bir tahmin olduğunu tahmin edebiliyorum. *çokküçük* numara

Ama Iris, her zamanki gibi yüzlerce kez gittiğim bir kafenin köşesinde oturuyor.

Dizüstü bilgisayarının ekranına bakarken beni fark etmiyor ve kendimi bu kadar dikkatle neye odaklandığını merak ederken buluyorum. Kendimi Aiden ve Sophie'den uzaklaştırmak için çaresizce çabalamama rağmen, Iris'i görmek kesinlikle hiçbir ilerleme kaydetmediğimi sert bir şekilde hatırlatıyor. Onu görmek, arkalarında bıraktıkları boşluğu sinirlendiriyor, üzerlerine yürüdüğümde onu kendi göğsüme kazıdığım günkü kadar ham ve taze hissettiriyor.

Ona gitmek bilinçli bir karar değil; Neredeyse masasına gelene kadar ona doğru yürüdüğümü fark ettiğimi bile sanmıyorum, ayaklarım beni birbiri ardına oturduğu yere taşıırken kendi kendine hareket ediyor. Küçük kabinde karşısındaki koltuğa çöküp Wanda'nın ekmeginin olduğu çuvalı yanıma düşürene kadar beni fark etmedi bile.

Merhaba, dedim.

Hala beni görmekten rahatsız görünüyor. Cassie mi? Burada ne yapıyorsun?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben de tam olarak emin değilim.

"BEN . . . Seni burada otururken gördüm ve ben sadece... ." İlk kez gözlerinin altındaki benimkinden neredeyse hiç farklı olmayan koyu halkaları fark ettim. Sophie'ye ne kadar benzediğini fark ediyorum - aynı elmacık kemikleri, aynı burun - ve bu kadın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi ve şimdi tüm hayatımı kökünden söktüğünü fark ediyorum. İşlerin neden bu hale geldiğini bilmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu o anda anlıyorum. "Aiden'dan nefret mi ediyorsun? Sophie'yi gerçekten götürmek istiyor musun?"

Kızgın görünerek geri çekildi. "Affedersin?"

"Bilmeye ihtiyacım var," diye ısrar ettim. "Başka seçeneğim olmadığını bilmem gerekiyor."

Hiçbir anlam ifade etmiyorsun, diye homurdandı dizüstü bilgisayarını çarparak kapatırken. "Ve sana ya da Aiden'a hiçbir şey borçlu değilim. Böylece ona söyleyebilirsin—"

Gözlerimde o tanıdık sızıyı hissederek, "Ona hiçbir şey söyleyemem," dedim usulca. Sessizce kuru kalmaları için yalvarıyorum. "Ayrıldım. Seni hastanede gördüğümüz gün."

Iris homurdanıyor. "Ne, ne kadar uygunsuz olduğunu anladığında eğlenceli olmaktan çıktı mı?"

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Aiden iyi bir baba olduğu için ayrıldım." "Çünkü bu gerçek bir sebep."

"Öyle," diyorum gerçekçi bir şekilde. "O harika bir baba ve kızını seviyor ve birinin onu ondan almasına sebep olmayacaktım."

"Senin gitmen, onun onu yaşlı bir yabancıyla bırakıp sonra ona ihtiyaç duyduğunda onunla birlikte olduğu için telsizi sessize aldığı gerçeğini değiştirmiyor.*Sen.*"

Ve bunu değiştiremem, dedim ona. "Biliyorum ki. Bu bir hataydı. geri alamam Ama onlara daha fazla acı vermeyeceğimden emin olabilirim. Bunu yapmak onları incitmek anlamına gelse bile."

Iris uzun bir süre bana bakıyor, sarı kaşları çatık ve beni incelerken ağzı büzülmüş.

"Bunu bana tam olarak neden anlatıyorsun?"

"Çünkü duymaya ihtiyacın var," diye ısrar ettim. "Aiden'ın programının çılgınca olduğunu biliyorum ama Sophie için bir denge bulmak için çok çalışıyor. *Otapanlar*o küçük kız Tek istediği onun için en iyisinin ne olduğu. Onu elinden almak için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum.*istiyor*onunla olmak."

Ne istediğini bilmiyor, dedi Iris biraz daha alçak sesle, gözlerini kaçırarak.

"Bence öyle," diye itiraz ediyorum. "Haftalarca her gün gördüm. o ne kadar babasıyla birlikte olmak istedi. Onları ayırmanın onu inciteceğini bilmelisin, öyleyse neden bu kadar çabalıyorsun?"

"Çünkü *bensahip olmak* için," diye homurdandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Anlamıyorsun."

"O zaman bana açıkla."

"Peki neden yapayım?"

"Çünkü dinlemeyi teklif ediyorum ve hayatında dinleyen başka kimse olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye alay etti. "Tek aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmen mümkün değil."

Ona gülümsüyorum ama içi boş. Şaşırmış olabilirsin.

"Ah? Bir gün uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun ve kız kardeşin sadece... . gitmiş? Diğer yarınız, hayatınızdaki en önemli kişi" -parmaklarını şaklattı- "gitti. Aynen böyle." Iris tavana bakıyor, gözleri parlıyor. Sahip olduğum tek şey oydu. Anne babamız öldü. Biliyor musun? Gençliğimizden beri. BEN

temel olarak *kabariko* ve ben veda bile edemedim. yapamazsın *muhtemelen*
Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Haklısın, dedim ona dürüstçe. Ne yazık ki, kurtulamadan çok uzun süre aileme maruz kaldım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Sonra yeğenim, Rebecca'nın bana kalan tek parçası birdenbire benden de kopup gitti. *gün* Rebecca'yı gömdükten sonra. Iris kaybolmuş gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kız kardeşim aniden gitti ve sonra onu ayda yalnızca bir veya iki kez gören bir adam gelip onu aldı mı? DNA'sını paylaştığı için mi? Bu nasıl adil? Sophie'nin bu dünyaya gelişini izledim. İterken Rebecca'nın elini tuttum. Sophie'nin kordonunu kestim. *Ben*. Aiden değil. *Ben*. Ve

şimdi o . . ."

Gözleri kıpkırmızı, dökülecek gibi bir ıslaklık var ve Iris'le tanıştığımndan beri ilk kez, her karşılaşmamızda olduğu gibi korunan kadını göremiyorum. Korkmuş, kederli bir kız kardeş, yalnız bir teyze görüyorum - nereye gittiğini ya da bundan sonra ne yapacağını bilmeyen biri. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez, öyle görünüyor ki... . . üzgün. Şu an olduğumdan hiçbir farkı yok, gerçekten.

"Ben de Sophie'yi kaybedemem," diye fısıldadı Iris, boğazından hafif bir hıçkırıkla. Gözlerini siliyor. "Eminim bundan zevk alıyorsundur."

Başımı sallıyorum. "Değilim. Ben sadece sen ve Aiden gerçek bir konuşma yapabilseydiniz hepimizin çok fazla kalp kırıklığı yaşamasını önleyebileceğimizi düşünüyorum.

"Denediğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Ancak *sahip olmak* Sen?" Ona keskin bir bakış atıyorum. Dinle, Aiden'i tanıyorum. O iyi bir adam. Kesinlikle mantıksız biri değil. İnadına Sophie'yi senden uzak tutamazdı. Şu son birkaç ayın nasıl geçtiğine bir bak. İkinizin de onun hayatında yer almanın yollarını bulmadık mı?

Ağzı kapandı, gözlerinde suçlu bir ifadeyle masaya bakarken. O Aiden değildi. O sendin."

"En azından bir parçanızın hâlâ Sophie'yi önemsemişime inandığını duyduğuma sevindim."

"Dinle, eminim anlıyorsundur ama anlamalısın..."

"*Sen* Aiden'in hatalar yapacağını anlamalıyım. Hayatında ben olsam da ben olmasam da. Bir ebeveynin ölçüsünün yaptıkları hatalar olduğunu düşünmüyorum. Onları düzeltmek için ne kadar çok çalıştıklarını düşünüyorum."

Iris şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve beni anlamaya çalışıyormuş gibi hafifçe başını çeviriyor. "Yardım etmeyi neden bu kadar çok istediğini anlamıyorum. ayrıldığını söyledin."

"Evet." acı acı gülüyorum "Ve şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Şimdi bunun doğru bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

"Öyleyse neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Değilim," diye düzeltiyorum. "Yardım etmeye çalışıyorum onlara. Aiden ve Sophie'nin hak ettikleri her türlü mutluluğa sahip olmalarını istiyorum. Bu, size normal bir insan gibi nasıl gerçek bir konuşma yapacağınızı hecelemek anlamına geliyorsa. . . Peki. Garip konuşmaya değer.

İris yanıp sönüyor. Sonra alnındaki kırışık yumuşar, gözleri beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakarken onu takip eder. "Onu seviyorsun. Sen değil.

"Ben..." Yutkundum, uzun süre dinmeyeceğinden şüphelendiğim yeni bir acı dalgasını uyandırdığı düşüncesi bile. "Evet." Kucağıma bakarak yavaşça başımı salladım. "Evet. Bunların her ikisi de."

İris bir şey söylemiyor ve gerçekten, ikimizin de söyleyeceği bir şey kaldığını düşünmüyorum. Masayı beceriksizce başımı salladım ve dalgın dalgın onları vurmak için parmaklarımı masanın üstüne koydum.

"Artık seni yalnız bırakacağım," dedim ona. "Sadece . . . bunu düşün. Hiçbirinizin böyle incinmeye devam etmesi için hiçbir sebep yok."

İris sersemlemiş bir şekilde başını salladı ve hâlâ boynumun yanından ikinci bir kafa çıkıyormuş gibi bana bakıyordu. Sanırım onu suçlayamam, çünkü bu hayatımda yaşadığım en garip karşılaşma. Bir işe yarayıp yaramayacağını bile söyleyemem ama en azından denediğimi söyleyebilirim.

"Cassie," diye seslendi Iris, ben kabinden çıkmak için hareket ederken. Kenarda duraklıyorum. "Evet?"

"Üzgünüm," diyor. "Söylediğim şeyler için. Canım acıyordu.

Bir başka kuru, içi boş kahkaha ağzımdan kaçtı. "Evet iyi. Etrafta dolaşacak çok şey var.

İris'i masada otururken bırakırken vedalaşmadım ve arkama bakmadım. Wanda'nın ekmek çuvalı hâlâ elimde ve Danimarkamı unutmuş olarak kafeden çıkıyorum. Yaptıklarımın bir şey çıkıp çıkmayacağını bilmemin hiçbir yolu yok ama göğsümdeki delik daha küçük, daha az çığ geliyor. Belki de hiç kapanmayacak. Belki de umut edebileceğimin en iyisi bu, Aiden ve Sophie'nin mutluluğu bulması.

Bensiz olsa bile.

@alacarte ile sohbet

@alacarte şuan çevrimdışıdır.

Son mesaj 23 gün önceydi.

BÖLÜM 26

cassie

D Aylar sonra Iris'le konuştuktan sonra kendimi garip bir şekilde daha az üzgün hissediyorum. Hala çoğunlukla sefilim ve kendime çok kızgınım ama gökyüzü düşüyormuş gibi hissetmiyorum. Çoğu zaman. Sanırım bunun nedeni, Iris'le konuşmanın geride bıraktığım küçük aile için iyi bir şeye yol açacağını hayalini kurmayı seçmemdi. Tüm acıların içinde bir yerlerde sonsuza dek mutlu olacaklarını. Kimseye yük olmayacağım diye. Bir daha asla.

Hala Wanda'nın koltuğundayım ama en azından tam bir homeostaz elde etme yolunda değilim. Duş aldım (birçok kez, teşekkür ederim) ve saçımı taradım. Hatta depresyon terlerimi bir kenara bıraktım ve biraz daha az üzücü bir tozluk ve büyük beden bir tişört seçtim, ki bu da temiz, eklemeliyim. Bu kesin bir artı.

Günün çoğunu, daha fazla ağlamak için son saniyeye kadar ertelediğim ödevler üzerinde çalışarak geçirdim ve derslerime tam anlamıyla odaklandığımda -haftalardır ilk defa laboratuvarlarımdan önceki geceden bu kadar erken yaptığımda- kendimi yeniden neredeyse kendim gibi hissediyorum. Neredeyse.

Ben dizüstü bilgisayarımı kapatırken, o gözlüğünün üzerinden bana bakarken Wanda'nın yatak odasından koridora çıktığını duyabiliyorum. "Kendine bak," diyor etkilenmiş bir ses tonuyla. "Bütün bu korkaklığın altında yaşayan gerçek bir kadın vardı."

gözlerimi deviriyorum. "Yine, köşemde olduğun için çok mutluyum."

"Sadece bacağını çekiyorum. Kendine daha çok benzemene sevindim. Bir şeytan kovucu falan çağırmayı düşünmeye başlamıştım."

"Evet, unutulmaz şakalarınız hepimizi çok eğlendiriyor."

"Bir noktada o eski Ghostbusters hattını çevirdim," diye ifadesiz bir ifadeyle konuştu. "Kentucky'de zavallı bir ahmak var."

"Tombala oynamaya hazırlanmanın zamanı gelmedi mi?"

"Zamanım var." Kendini koltuğa atıp gözlüğünün üzerinden beni inceliyor. "Çok daha iyi görünüyorsun. Bunun, söylediğin herhangi bir şeyi geniş bir şekilde duyduğu anlamına mı geldiğini düşünüyorsun?"

omuz silkiyorum "Bilmiyorum. Yine de yaptığını düşünmek istiyorum. Bunu düşünmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Gidip kendini kontrol edersen muhtemelen kendini daha iyi hissedersin." "Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım."

“Aslında başlangıçta buna sahip değildik. Her zaman tuvalete gidiyorsun ya da gerçek bir gecekondlu gibi kendini kanepeme gömüyorsun.

"Vay. Birkaç ay önce burada kalmam için bana yalvarıyordun.

"Evet iyi. Bu, senin geri gelmeni dileyen koskoca bir ailen olmadan önceydi.

Göğüs kafesimde bir sıkışma hissi var. “Yapmazlar. Güven bana.”

"Birkaç hafta sonra seni sileceklerini mi düşünüyorsun?"

Onlara ayıracak zamanım olmadığını söyledim. Ona bunların hiçbirine kaydolmadığımı söyledim.

"Evet iyi. İnsanları sevdiğimiz zaman hepimiz aptalca şeyler yaparız."

"Evet," gülüyorum. "Yaparız."

"Sonunda pişman olmanı istemiyorum."

"Belki senin gibi olurum," diye kıkırdadım. “Her hafta yeni erkek arkadaş. Bana bir rüya gibi geliyor.”

"Değil," dedi Wanda düz bir sesle. Bunun sana bir rüya gibi geldiğini mi düşünüyorsun? arkamı döndüm "Ne?"

"Bu küçük dairede tek başıma yaşamayı sevdiğimi mi sanıyorsun?" "BEN . . ." Kelimeler için kayıp hissediyorum.

"Anlamıyorum."

"Cassie," diye gülüyor Wanda. "Bu kadar aptal olamayacak kadar zekisin. Tabii ki rüyayı yaşamıyorum. Dilini şaklattı. "Rüya, seni her gün seven birinin evine gelmesidir."

"Ama madem öyle hissediyorsun, o zaman neden-"

“Çünkü o anda şansım vardı ve onu mahvettim. Tıpkı senin yapmaya çalıştığın gibi.”

Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Wanda'yı tanıdığım onca yıl boyunca, bana hayatıyla ilgili herhangi bir endişesi olduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Elbette, hiç yerleşmeden bu yaşa gelebilmesi biraz alışılmışın dışında, ama seçtiği hayatın bu olduğunu varsaydım. Farklı bir şey isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Bunu neden ilk kez duyuyorum?"

Wanda omuz silkiyor. Şimdiye kadar duymaya hiç ihtiyacın olmamıştı. Derin bir iç çekerken bir bacağını diğerinin üzerinden atıyor ve düşünürken havaya vuran ayağına bakıyor. "Henry ile tanıştığında senden çok daha büyük değildim."

"Henry?"

Wanda hatırlayarak gülümser. "Yetmişlerde La Jolla'da yaşayan tipik sörfçü plaj serserisi. Sarı saçlı, mavi gözlü. . . kendi iyiliği için fazla güzel. Ve tabii ki, ben çok yakışıklı olduğum için, tanıştıktan sonra beni düşünmeden edemediği belliydi.

"Doğal olarak," diyorum gülümseyerek.

“O günlerde ateşli bir bok olduğumu düşündüm. Sana söylüyorum Cassie, o zamanlar bubi kameraları bir şey olsaydı, adam öldürürdüm.

"Hiç şüphem yok."

"İşte bokunun kokmadığını sanan bu tıknaz küçük esmer ben de oradaydım ve Henry de geldi. Sana söylüyorum, Cassie. Beni tam kıcıma vurdu. O ilk gün kaldırımda bana bir dondurma aldı ve ben ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum ama ben sadece” -ellerini bir atış hareketiyle cırpar- “gitmiştim. Başlangıçtan sağa."

"Ne oldu?"

“O yaz her gün birlikteydik. Kumsalda uzanırdık, onun arabasında sevişirdik, yapardık... . . diğer şeyler." Suratımı buruşturuyorum ve Wanda bana homurdanıyor. "Kapa çeneni. İkimiz de biliyoruz ki ikimiz de penise yabancı değiliz."

Bir daha asla duymak istemeyeceğim sözler, çok teşekkür ederim.

"Her neyse," diye devam ediyor Wanda. "Tabii ki Henry'yi sevdim ve tabii ki o da bana takıntılıydı..."

"Elbette," diye dalga geçiyorum.

"Doğru," diye homurdandı. "Ancak . . ." Kafasını sallayarak içini çekiyor. "Ben aptaldım. Yirmi yedi yaşındayım ve hala hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Her zaman bir sonraki partiyi, bir sonraki büyük şeyi ve şaşırtıcı bir şekilde Henry'yi arıyordum. . . daha fazlasını istiyordu."

Şimdi alnındaki hafif kırıışıklığı, gözlerindeki hüznü niteliği fark ediyorum ki, bu her ne olursa olsun, bunun onun için hiç kapanmamış bir yara olmadığını söylüyor.

"Onunla evlenmemi istedi," dedi uzak bir sesle. "O yazın sonunda. Tek dizimin üzerine çöktüm ve her şey. O vardı. . ." Wanda gülümsüyor ama yine bir hüznü var. "Bu yüzüğü bile vardı. Küçük ve acınacak haldeydi ama onu satın almak için bütün yazı biriktirmiş olması gerektiğini biliyorum." Gözlerini kapatıyor ve bu anı dün gibi hatırladığını söyleyebilirim. Sanki bunu düşünmekten hiç vazgeçmemiş gibi. "San Francisco'da bir inşaat şirketinde bu işe girmişti ve benim de onunla gelmemi istedi. Eyalet genelinde hayatımıza birlikte başlamak istedim.

Ne olduğunu biliyorum, tabii ki biliyorum, çünkü Wanda burada ve Henry burada değil, ama sonra suskunluğu bana bunca zamandan sonra şimdi bile bunun hakkında konuşmakta güçlük çektiğini söylüyor ve ben de kendimi bariz olanı söylerken buluyorum.

Hayır dedin, dedim sessizce.

Başını sallıyor. "Hayır dedim."

"Neden?"

"Neden," Wanda kuru kuru gülüyor, gözlerini tavana çeviriyor ve başını sallıyor. Partiye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Yerleşip ev hanımını oynamaya hazır olmadığımı. Henry'nin sunduğu bu hayatın bir şekilde beni tutacağını düşündüm.

geri." Wanda ağızındaki aynı hüzünlü gülümsemeyi üfleme için derin bir nefes aldı. "Böylece gitti. Çantasını topladı ve o işi aldı. Tıpkı onu zorladığım gibi beni geride bıraktı."

"Wanda, ben..."

"Yapma." Beni sallıyor. "Neredeyse yarım asır önceydi. Yatağımı topladım."

"Ama hiçbir fikrim yoktu."

"Çünkü o zaman buna ihtiyacın yoktu ama şimdi ihtiyacın var. Neden biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Neden?"

"Çünkü," diyor. Henry gittikten sekiz ay sonra kendimi perişan halde buldum. Onu o kadar çok özledim ki sabahları yataktan zar zor kalkabildim. Beni aldıkizhayatımın en kötü hatasını yaptığımı ve tarafları kovalamaya devam etmek istemediğimi fark etmem için koca bir ay. Henry'yi istiyordum.

"Peki ne oldu?"

"Onun izini sürdüm." Başını sallıyor. "Evet yaptım. Onu geri kazanmak için bu büyük planla ta San Francisco'ya uçtum. Ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım. Grovel, yalvarıyorum. . . herhangi bir şey."

"Ancak?"

Wanda'nın ifadesindeki acı aşikar ve bunca zamandan sonra bile onun için hala bu kadar taze olabilmesi şaşırtıcı.

"Ama yoluna devam etti," dedi bana usulca. "Çalıştığı yerde resepsiyonist olan bu sevimli küçük şeyle evlenmişti. Onları, onu bulmaya çalışırken kaçtığım iş sitelerinden birinde gördüm. Ona beyaz bir elbise içinde bir çuval ögle yemeği veriyordu ve onlar... . . öyle görünüyorlardı*mutlu*. Onunla yüzleşmeye bile cesaret edemiyordum. Arkamı döndüm ve hemen eve gittim. Sonra, anlamamı istediği en önemli kısım burasıymış gibi, anlamlı bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Ve ben*Asla*Henry için hissettiklerime yakın bir şey hissetti. Hayatımın geri kalanında değil."

"Wanda, ben... ben çok üzgünüm. Her zaman senin hayatını sevdiğini düşündüm."

Bir nefes üfledi. "Yaparım. Eğleniyorum, eğleniyorum. Ve artık sana sahibim ve bu benim için yeterliydi. Ama senin orada oturup aynı hataları yaptığını görüyorum ve seninle oturup hayatımın yeniden başlamasını izleyemem. Güven bana Cassie. Aiden'ı bir gün beyaz elbiseli güzel sarışınıyla görmek istemezsin. Böyle acıları unutamazsın. Bir kenara itmeseydin senin olabilecek birini sevdiğini asla unutmazsın."

Kucağıma bakıp bir cevap düşünmeye çalışıyorum. Geçmişinin bu kısmı hakkında hiçbir fikrim olmadan Wanda ile bu kadar çok zaman geçirdiğim için kendimi kötü hissediyorum; neden bana bundan daha önce bahsetmemişti? Belki bu hikayeyi bilseydim, belki daha az olası olurdu. . .

HAYIR.

Burada oturup seçimlerim için başka birini suçlamaya çalışmam.*Ben*Aiden'a bunları söyleyen kişi ve onun bensiz daha iyi durumda olduğuna ikimiz adına da karar veren benim. Onunla konuşabilirdim ve birlikte bir çözüm bulmaya çalışabilirdik ama ona yalan söyleyip onu istemediğimi söyleyince bu seçeneği elinden aldım. Son haftalarda yaşadığım cehennem için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Hayatımın geri kalanı böyle mi görünecek? Aramızda olabileceklerden her zaman pişman olacak mıyım?

Bunun cevabını zaten biliyorum. Bunu biliyorum çünkü Aiden'ın adını bilmeden önce bile, onun neye benzediğini ya da nereden geldiğini ya da gülümsemelerini, öpücüklerini ve diğer her şeyi öğrenmeden önce bile onu özlemiştim. Hiçbir şey bilmediğim bir yıl boyunca onu özlemiştim. onu özleyeceğimi biliyorum*sonsuz**kadar*şimdi o kadar çok şey biliyorum ki.

"Tanrım," diye mırıldandım başımı eğerek. "Sıçtım."

"Mm-hmm," diye onayladı Wanda. "Ama düzeltmek için hâlâ vaktin var. Gidip özür dileyebilirsin. O adama onu sevdiğini ve tam bir aptal olduğunu söyle."

"Aynen öyle, ha," diye kıkırdayarak ona baktım.

Wanda başını sallıyor. "Basit." Sandalyesinden kalkmadan önce duvar saatine bakıp zamanı kontrol ediyor. "Şimdi izin verirsen gidip hazırlanmam gerekiyor."

"Bingo?"

Hayır, dedi bana. "Bir randevuya gidiyorum."

Ağzım açık kalıyor. "Ne?"

"Aynen öyle," diyor başını yukarıda tutarak. "Gerçek bir randevu."

"Kiminle?"

"Fred Wythers."

"*Ne?*Onu terk ettiğini sanıyordum."

"Evet iyi. Bunun nedeni beni daha çok görmek istemesiydi. O zamanlar böyle bir şey aramıyordum."

Hala bu yeni vahiy karşısında şaşkın hissediyorum. "Ve şimdi öylesin?"

"Kalp krizi gerçekten de her şeyi farklı bir perspektife oturtuyor, kızım. Yarın ölmüş olabilirim." Omuz silkiyor. "Belki de tek başıma kovayı tekmelemek istemeyeceğime karar verdim."

"Bu. . ." Hâlâ son yirmi dakikada öğrendiğim her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum. "Bu harika, Wanda."

"Göreceğiz," diye homurdandı. "En azından bedava bir yemek yiyeceğim." Elimde değil, bu çok klasik Wanda bakış açısına sırtıtıyorum. "Sağ." "Şimdi, senin şu kanepede oturmanı istiyorum..."

"Sorun yok," diye homurdandım.

"—ve söylediklerimi düşünüyorsun. Belki benim gibi olmak istemediğini anlarsın, sonuçta." O zaman bana göz kırptıyor. "Cehennem kadar havalı olsam bile."

Randevusuna hazırlanmak için koridora geri döndüğünde -buna alışmam biraz zaman alacak- beni bulduğu yerde ama düşünecek daha çok şeyle bırakarak gülümsüyorum.

İÇİNDEve bir saat önce ayrıldı ve onu daha güzel pantolon takımlarından biriyle ve baloya gidiyormuş gibi ön kapıdan alındığını görmek tuhaf olsa da, heyecanlı görünmemeye çalışarak ne kadar tatlı olduğunu sevdim. Fred gitmeden önce bir eliyle sallayarak, diğer elinde bir buketle bana dostça merhaba demişti ve çiçekleri uzatırken Wanda'nın yanaklarındaki kızarmayı gözden kaçırmamıştım. Kesinlikle yeni ama ona çok yakıştığını düşünüyorum.

Yine de, omzunun üzerinden fırlattığı "bekleme" kendimi bir ezik gibi hissettirdi. Yetmiş iki yaşında ve hala benden daha fazla oyunu var.

Wanda gittiğinden beri pek bir şey yapmadım, kimse şaşırmadı ama çok düşündüm. Wanda'nın hikayesi hakkında, kendi çıkmazım hakkında. . . ama daha çok Aiden ve Sophie hakkında. Nasıl özür dileyebileceğime veya özür dilemem gerektiğine dair aklıma gelen her olası senaryoyu gözden geçirdim ve her sarmal beni yalnızca aynı suçluluk duygusuna ve onlara söyleyebileceğim hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağına dair ezici korkuya geri getiriyor. Gittiğim yoldan sonra ikisi de beni nasıl affedebilirdi? Sanki onların hiç önemi yokmuş gibi.

Bir noktada kendimi bu kanepeden zorla indirmem ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlamam gerekeceğini biliyorum, eğer yavaş yavaş iyileşiyormuşum gibi görünmeye devam edeceksem, ama yaptığım onca düşünceden sonra beynim lapa gibi ve ışıkları kapatıp saate bakıp inleyerek erkenden yatmanın saat yedide çok daha çekici bir seçenek gibi görüldüğünü iddia etmeyeceğim.

Kapı çalındığında hala sürükleyici seçeneklerim arasında gidip geliyordum ve burada kim olabilir diye merak ederek kapının diğer tarafına kaşlarımı çattım. Wanda'nın bu kadar erken dönmesine imkan yok ve bildiğim kadarıyla onun tek gerçek arkadaşı benim, başka kim olabilir ki? Şans eseri, “yanlışlıkla kendisine teslim ettikten sonra yanlışlıkla açtığım” paketimle yine 2B'deki yaşlı adam olacak. Sağ. Orada iyi bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğradı. Yuva yaptığım hüzünlü kadife tahttan ayrılmak zorunda kaldığımda ofladım, Wanda'nın ön kapısına doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktım ama koridor boş görünüyordu. Tekrar baktığımda kaşlarımı çattım, hayır, orada kimsenin olmadığını doğruladım. 2023'te hala ding-dong'u terk ediyor muyuz?

Zincirin kilidini açtım, sonra sinirle kilidi karıştırdım ve sonunda her şeyi çözmeyi başardım, böylece ben daha yarımken bana bok atmaya cüret eden küçük piç kurusunu yakalayabilirim umuduyla kapıyı anahtarla açabilirim.

yuvarlanmak Gözetleme deliğinden kimseyi göremediğim için, tam olarak yanılmadığımı hemen anladım, ama haklı da değildim.

Çünkü kapının diğer tarafında biri var, gözetleme deliğinden görülemeyecek kadar kısa ve burada işi olmayan biri, özellikle de tek başına. Kestane rengi saçlara, çillere ve kalbimi sızlatan küçücük bir yüze bakakaldım, onun burada olmasına anlam vermeye çalışırken bir an afalladım. Evet, gerçekten yalnız olduğunu doğrulamak için başımı koridora çevirdim, hafif hayal kırıklığını bastırdım ve kapıdaki küçük kıza odaklandım, bu da beni hem mutlu hem de inanılmaz derecede suçlu hissettiriyor.

"Sophie?"

*Sanırım kendimi her şeyden daha aptal
hissediyorum. Ben aptal bir kız değilim. Ben
böyle şeyler yapmam.*

*Ama adını bilmediğim ve yüzünü hiç görmediğim birine aşık olmanın yarısı. . .
Peki. Davama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor.*

*Aptal bir kız olup olmadığımı merak ederek, son haftalarda onlarca kez
yaptığım gibi ayarlar sayfasına bakıyorum. Bir şey için çok incinir miydim?
Aksi takdirde tüm hesabımı silmeyi düşündüğüm görelî yabancı?*

Ama onu özliyorum.

*Ve bunu artık her oturum açtığımda onu düşünmeden yapamayacakmışım gibi
geliyor.*

Sil düğmesine bastığımda derin bir nefes alıyorum.

Hesabınızı silmek istediğinizden emin misiniz?

Yalan söyledim.

Kesinlikle aptaldan çok incinmiş hissediyorum.

BÖLÜM 27

cassie

İÇİNDEburada ne yapıyorsun?"

Sophie hâlâ apartman koridorunun solmuş halısının üzerinde duruyor. Sanırım ilk başta onu içeri davet edemeyecek kadar sersemlemiştim, o suçluluk duygusuyla kolunu ovuştururken kapı eşiğine sıkışıp kalmıştım.

"Sophie," diye bastırdım ve kapıyı kapatmadan önce yavaşça kolundan tutup dairenin içine çektim. "Buraya nasıl geldin?"

"Bir Uber," dedi gerçekçi bir şekilde.

"Bir Uber," diye aptalca tekrarladım. "Uber mi aldın?" "Evet."

"Tamamen kendi başına?"

Tanıdığım bir cep telefonunu tutuyor. "Babamın telefonunu kullandım."

"Babaninkini kullandın. . " Gözlerimi kırıştıtararak söylediklerini kafamda canlandırmaya çalışıyorum. "Baban nerede?"

"Çalışıyorum" diyor bana. "Ofisten gizlice çıktım."

"Sophie, *buaşırı boyuttatehlikeli*. Beni anlıyor musun? Ubers'e atlayıp şehrin diğer ucuna gitmek için çok gençsiniz. Adresi nasıl buldun?"

"Babamın telefonunda vardı."

Söylediği her şey kulağa son derece makul ve mantıklı geliyor, ancak hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sophie'nin inanılmaz zeki küçük bir kız olduğunu biliyorum ama bu ona bile imkansız geliyor.

"Burada ne yapıyorsun, Sophie?"

Yere bakıyor. "Seni görmem gerekiyordu." "Beni görmen gerekiyordu."

"Evet. Babam seni aramama izin vermedi."

Midem bulanıyor. Beni aramak mı istedi? Ona veda edemediğim için hissettiğim suçluluk, yepyeni bir şeymiş gibi alevleniyor. Sophie. . . baban muhtemelen çıldırıyor."

Hayır, o değil, diye mırıldandı. "Beni ele verecek." "Ne?"

Bana çaresiz bir ifadeyle bakıyor. "Beni ele verecek! İris Teyzeye!"

"Buraya gel." Elini çekerek onu kanepeye götürdüm ve oturabilmesi için yanımdaki boşluğa hafifçe vurdum. "Neden bahsediyorsun?"

Onunla konuşurken duydum, dedi Sophie. "Telefonda. Onun evine gitmemden bahsediyordu. Seni kaçırdığım için artık beni tutmak istemiyor.

Ah, Sophie. Kalbim biraz daha kırılıyor. "Beni kaçırmadın."

"Ama her zaman dadıdan kaçırım. BEN . . ." Gözleri yaşlarla iyi. "Wanda'ya yardım edemedim. Bu yüzden mi ayrıldın? Babam bana söylemezdi ama bu yüzden gitmiş olmalısın, değil mi?

"Oh Balım." Karpuz şampuanının tanıdık kokusu burun deliklerime çarparken onu kendime doğru çektim ve kollarımda ezdim. Nefes alıyorum, duygularım boğazımda kalıyor. Bir daha asla koklamayacağımı düşündüm. "Bu yüzden ayrılmadım. Yanlış bir şey yapmadın.*Hiç bir şey.*"

Yüzünü göğsüme daha çok bastırmak için çevirdi, kollarını belime doladı. "Öyleyse neden gittin?"

"Onun . . . karmaşık."

"Babama kızdın mı?"

"HAYIR.*HAYIR.*ben değildim Kimseye kızmadım."

"Babam seni özlüyor," diye mırıldandı gömleğimin içine. "Senin hakkında hiç konuşmuyor ama her zaman çok üzgün görünüyor."

Tekrar ağlamamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ben de onu özlüyorum, diye itiraf ettim sessizce. "İkinizi de özledim."

"Sonra geri gel! Belki geri dönersen, babam beni ele vermez!"

Sof. . ." Gözlerinin içine bakarak onu geriye doğru ittim. "Baban seni ele vermeyecek. Bunu yapmasına imkan yok. O seni seviyor."

"O zaman neden Iris Teyze'yle onun evine gitmem hakkında konuşuyordu?"

Iris'le yaptığım konuşma düşüncelerimin arasında gidip geliyor ve Iris ile Aiden arasında olup biten her ne ise ilerleme anlamına geldiğinden emin olamıyorum ama durumun böyle olmasını ummalıyım. Aiden'ın Sophie'den asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Hiçbir koşulda değil.

"Düşündüğün gibi olmadığından eminim," dedim ona. "Belki de çok fazla kavga etmeyi bırakmaya çalışıyorlardır. Eminim ikisi de seni mutlu etmek isterler."

"Babamın evinden ayrılmak istemiyorum," diyor acınası bir şekilde. "Onunla kalmak istiyorum."

"Elbette biliyorsun," diye yatıştırıyorum. "Ve senin de orada kalmanı istediğini biliyorum. Seni çok seviyor Sophie, bu yüzden eminim şu anda endişeden aklını kaçırmıştır.

Belki, diye mırıldandı.

"Bundan eminim," diye ısrar ediyorum, "bu yüzden seni geri almamız gerekiyor."

"Ama ben babamla kalsam bile," diye devam etti Sophie, "geri dönmeyeceksin."

Göğsümdeki her şey çok sıkı sıkıyormuş gibi geliyor, delici bakışları benimkileri tutarken gözlerim yanıyor. Yeşil gözleri o kadar benziyor ki

Aiden'in sağı gözünün yeşili ve ifadesi artık onun daha küçük bir versiyonuna bakıyormuş gibi hissettiriyor. Onu daha çok özlememe neden oluyor.

"Babanın geri dönmeme isteyeceğini sanmıyorum, Sophie. Söyledim . . . ayrıldığımda birçok korkunç şey oldu.

"Neden?"

"Çünkü . . . zorunda olduğumu düşündüm. Sizi korumak için gitmem gerektiğini düşündüm çocuklar.

Sophie'nin burnu kırılıyor. "Bu aptalca. bizi koruyamazsınız. çok küçüksün Babamınyo/Senden daha büyük. Bizi korumasına izin vermelisin."

Gülmekten kendimi alamıyorum; on yıllık mantığı çok basit ama yine de dolambaçlı bir şekilde tamamen yerinde. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzandım ve yanağını avuçlamadan önce yüzünden fırçaladım.

"O kadar basit mi bilmiyorum," dedim ona. "Eminim babanın görmek isteyeceği son kişi benim."

"Ama onu sevmiyor musun?"

Bu beni tamamen gafil avlıyor. "Ne?"

Randevulara gittin, diye ısrar ediyor. "Ve sen," - yüzünü buruşturuyor - "öpüyor falan. Bu onu sevdiğin anlamına geliyor, değil mi?"

"BEN . . . Vay. Birini olay yerine nasıl koyacağını gerçekten biliyorsun." "Bu ne anlama gelir?"

Burnumun kemerini çimdikleyip iç çekiyorum. "Boş ver. Onu sevip sevmemem önemli değil bence."

"Evet öyle. Annem her zaman sevgiyle her şeyi düzeltebileceğini söylerdi." Dudaklarım birbirine bastırıyor, bir şey kalbimi çekiştiriyor. "O yaptı?"

"Evet." Sophie coşkuyla başını salladı. "Yani onu seviyorsan, düzeltebiliriz! Geri gelebilirsin ve o zaman beni göndermeyecek ve her şey tekrar yoluna girecek!"

"Sophie, bu o kadar basit değil." "Ama eğer sen-"

"Sadece güven bana," diye homurdanarak sözünü kestim. "Keşke her şey farklı olsaydı, ama değiller."

Sophie başını eğiyor ve göğsümdeki o deliğin -iyileşmeye başladığından o kadar emin olduğum o delik- sanki birkaç dakika önce açılmış gibi taze bir acıyla zonkladığını hissediyorum. Her şeyin onun düşündüğü kadar basit olması için her şeyimi verirdim; Onu geri alıp özür dilemeyi ve kendimi Aiden'in kollarına, hatta ayaklarının dibine atmayı çok isterdim ama dünyanın böyle olmadığını biliyorum. Kaydolduğumdan daha fazlası olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmedi. Orada geçirdiğim süre boyunca birlikte geçirdiğimiz her sıcak anı alıp yüzüne geri fırlattım. Bundan geri dönmek için söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Ama seni ona geri götürmem gerekiyor," dedim teslimiyetle. "O yüzden restoranı arayıp hâlâ orada mı yoksa eve mi gitti ona bakmanı istiyorum."

Aiden'in şu anda içinde bulunduğu panik seviyesini hayal bile edemiyorum; muhtemelen şu anda tüm San Diego polis teşkilatını sokaklara dökmüştür. Sophie üzgün görünüyor ve duymak istediğinin bunların hiçbirini olmadığını biliyorum ve keşke onun için daha iyi cevaplar bulabilseydim. Keşke onun için her şeyi yoluna koyabilseydim ama bunun ihtimal dahilinde olduğunu düşünmüyorum. Benim için değil, bizim için değil.

Sophie'nin restoranın numarasını çevirmesine yardım ettim ve telefonu teslim ettim çünkü kendi kendime arama yapamayacak kadar korkağım. O numarayı çevirirken nefesimi tuttum ve çok kısa bir süre sonra Aiden'ı tekrar görmek zorunda kalacağımı fark ettim. Aiden, Sophie'ye döndüğünde onun için nasıl bir konuşma yapacağını hayal edemiyorum ve yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum ama sanırım korkacak daha çok şeyim var.

Çünkü Aiden'ın benimle konuşacağından bile şüpheliyim.

Aiden restorandan çoktan ayrılmıştı - iş arkadaşları, Sophie'nin dışarı çıktığını öğrendikten hemen sonra ayrıldığını ve onu orada aramaya çalışmak için evine geri döndüğünü söylediler. Panik düzeyi konusunda haklıydım; sokağın kenarına geldiğimizde şehir evinin dışında karşılaştığımız yanıp sönen ışıklardan belli oluyor. Kapının önüne park ettiğimde Sophie bana gözlerinde korkuyla bakıyor, kararından tamamen pişman olduğu açık, çünkü içeri girdiğinde babasının onu nasıl karşılayacağı konusunda hiç şüphesiz endişeli.

Benimle gelir misin?

Kaşlarımı çattım, yolcu koltuğumda oturan ondan kırmızı-mavi ışıklarla dolu ön kapıya baktım. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. . "

"Ama seni görmek istiyor," diye ısrar ediyor. "Ve belki benimle gelersen, o kadar kızmaz."

Ah, sanırım yine kızacak, diye uyardım onu. "Aptalca bir şey yaptın, Soph."

Başını sallıyor. "Biliyorum."

Aiden'ı tekrar görme fikri, çok istemekle kaçınmayı çok istemek arasında gidip geldiğim bir şey ama Sophie'nin yüzündeki çaresiz ifade kalbimi sızlatıyor ve rahatsızlığıma rağmen ona çok şey borçlu olduğumu biliyorum. Muhtemelen daha fazla.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Seninle gideceğim. Sadece seni içeri almak için, tamam mı? O zaman gitmeliyim."

Hevesle başını salladı, biraz rahatlamış görünüyordu. "Tamam aşkım."

gibi hissediyorum Ben Arkasından kapıdan geçtiğimde, on yaşındaki çocuğun başı büyük belada, elim hafifçe kürek kemiklerinin arasından onu yukarı doğru iterken.

yol. Ön kapı aralık, evin bütün ışıkları yanıyor ama içeri girdiğimizde birinci kat boş. Üst kattan gelen sesleri duyabiliyorum, farklı insanların birbirleriyle konuşmalarından oluşan bir kakofoni ama hepsinden önemlisi, tanıdığım birini duyabiliyorum. Şu an bile midemi bulandıran.

Sophie merdivenlerin dibindeki elime uzandı ve ben elimi onunkine dolarken bana bir kez daha endişeli bir bakış attı. Yukarı çıkarken elimden bırakmıyorum ve ilk başta zirveye ulaştığımızda kimse bizi fark etmiyor. Not almak ve arama yapmakla çok meşguller ve tüm bunların ortasında çılgın görünen bir Aiden Reid var. Hâlâ şef ceketini giymişti, bir subayla hararetli bir şekilde konuşurken kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu ve saçlarının, parmaklarını defalarca dolaştırıyormuş gibi dağınık olduğunu görebiliyordum. Endişeyle aklını kaçırmış görünüyor.

Sonunda bizi ne zaman gördüğünü söyleyebilirim; cümlesini yarıda kesiyor ve sanki ne söyleyeceğini tamamen unutmuş gibi kocaman gözleri ve açık ağzıyla yüzünü çeviriyor. Sophie'nin bir bana bir Sophie'ye bakışını izliyorum, onun geri döndüğünü anlamlandırmaya çalışıyorum, özellikle de benimle.

"Sophie," diye soludu, halının üzerinde tepiniyor ve onu kendine çekmek için dizlerinin üstüne düşüyor. "Neredeydin? Senin için ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı? Böyle ortadan kaybolamazsın." Vücuduna bakarak onu geri itiyor. "Yaralandın mı? İyi misin?"

Zayıfça başını salladı.

"İyiyim." "Nereye gittin?"

"Wanda'ya," dedim sessizce.

Aiden o zaman bana baktı ve bu haliyle bile -yıpranmış, kafası karışmış ve biraz sersemlemiş halde- ona bakmak kalbimi kırıyor. Her öpücüğü ve her dokunuşu aynı anda hissedebiliyorum, hepsi bir bakışla geri geliyor. Ayağa kalkıp sanki bir hayaletmişim gibi bana bakarken zorlukla yutkundu.

"Wanda'nın mı?"

Başımınla onayladım. "Bir Uber aldı."

"Bir Uber," diye tekrarlıyor düz bir sesle. Kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Uber mi aldın?"

Cebinden telefonunu çıkarıp mahcup bir şekilde ona geri verdi. "Telefonunda adresi buldum."

. . . Tanrı aşkına, Sophie. Bütün şehir bu kadar. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ağırlığını birinden diğerine vererek ayaklarına bakıyor. "Üzgünüm."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü . . . Beni ele vereceğini sanmıştım."

Bu onu gözle görülür bir şekilde şaşırtıyor. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bu sabah seni Iris Teyzeyle konuşurken duydum," diye mırıldandı. "Beni onun evine götüreceğini söylemiştin."

Aiden iç çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. "*İleziyaret etmek*, Sof. Kalmak değil. Teyzen ve ben. . . sizinle ortak bir zemin bulmaya çalışıyoruz. Çok fazla kavga etmemeye çalışıyoruz." Çenesini nazikçe avuçlamak için eğilir. "İsterim *Asla* seni ele vermek Anlıyor musunuz? Asla."

Sophie, "Cassie öyle dedi," diye yanıtladı, sesi titriyordu. "Ama korkmuştum."

Aiden yorgun bir şekilde, Özür dilerim, dedi. "Yarın seninle bu konuyu konuşacaktım. Konuşmayı duyduğunu bile bilmiyordum. Ama şunu anlamalısın ki yapabileceğin ya da söyleyeceğin hiçbir şey seni göndermeme neden olmayacak. Tamam aşkım?"

Beni kabul etmesinin zor olduğunu söyleyebilirim. Bir iki saniyeliğine Sophie'nin kafasına bakıp sonunda kaskatı bir şekilde bana dönmesinden bunu görebiliyorum. "Teşekkür ederim" diyor. "Onu geri getirdiğin için."

"Elbette," diyorum beceriksizce. "Eve sağ salım vardığından emin olmak istedim." "Sağ." Çenesi ince çalışıyor. "Elbette."

Kolumu ovuşturuyorum, hâlâ garip hissediyorum. "Tamam aşkım. Kuyu. Sanırım o zaman sizle baş başa bıraksam daha iyi olacak."

Ona bakmaya devam etmenin inanılmaz derecede zor olduğunu fark ederek merdivenlere doğru geri dönmeye başladım. Umarım zamanla beynim en azından yüzünün anısını lekeleyebilir, çünkü her gün onun mükemmel yüzünü hatırlamam gerekirse delirebilirim.

Aiden eli bileğimi kapmak için dışarı fırlayıp beni geri çektiğinde beni şaşırttı. "Tek söylemek istediğin gerçekten bu mu?"

"Ne?" Gözleriyle buluşmadan önce beni tutan eline baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri benimkini tutarken yanıyor gibi görünüyor, kahverengi koyu, ılık bir bal ve yeşil, zengin, parlak bir deniz köpüğü. Ne yazık ki deneseler beynimin onları unutabileceğini sanmıyorum.

"Iris'le bu sabah uzun uzun konuştuk," diyor. "Söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı."

"O-oh." Nabzım hızlanıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten mi. Görünüşe göre birisi bir kafede karşısına geçip onu beni arayıp işleri halletmeye ikna etmiş."

"Oh iyi . . . Yapabileceğimin en azından bu olduğunu düşündüm. "Ama anlamadığım şey... . .

Neden?"

"Ne demek istiyorsun, neden?"

"Yani, bizi bir kenara atmak isteseydin, kaydolduğundan daha fazlası olsaydık. Iris ile aramızda geçenleri neden umursuyorsun ki? neden yapasın ki

Benimle işleri yoluna koymas1 konusunda ısrar ediyor musun? "BEN-"

"Peki neden ona Sophie ile ne kadar harika olduğumu ve mutluluğu ne kadar hak ettiğimizi anlattın?"

"Ah, şey, ben..."

"Bizi bir kenara itmek isteyen biri neden bunlarla ilgilensin ki?" "Aiden, bu sadece-"

"Çünkü o seviyorsen," diye seslendi Sophie.

İkimiz de şaşkınlıkla ona bakıyoruz, ifadesi kayıtsız ve açıkçası rahatsız. Sanki bu tartışmayı bitirmiş gibi.

Aiden umutlu bir ifadeyle bana baktı ve gözlerindeki bu küçücük ihtiyaç parıltısı bile midemin beklentiyle dolmasına yetti. İkimiz de bir şey söylemiyoruz ve sanırım bunu onaylamamı ya da reddetmemi bekliyor olabilir ama sesimi bulamıyor gibiyim. Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzımın açılmasına izin verdim ama Sophie bir kez daha bize yardım etmeye karar verdi.

Endişelenme, dedi aynı sıkılmış ses tonuyla. "Babam da seni seviyor."

Bakışlarımız yeniden buluştuğunda benim yüz ifadem de onunki kadar şaşkın göründüğünü hayal ediyorum ve gözlerinde herhangi bir yalan belirtisi bulmak için benimkileri nasıl araştırdığını fark ediyorum. "Bu doğru mu?"

"Ben..." Yutkundum, ağzım kurumuştı. "Evet."

"Beni seviyorsun?"

Hissettiğimden daha emin görünmeye çalışıyorum. "Evet ediyorum."

Beni kendisine doğru çektiğinde beni şaşırttı, ağzı ağzımı kapattığı anda şokum dağıldı. Öpüşünde rahatlamayla karışan çaresizlik vardı ve kollarımı sanki içgüdüsel olarak boynuna doladım ve kendimi ona olabildiğince yakınlaştırmaya çalıştım. Elleri beni daha sıkı çekmek için omurgama doğru kıvrılırken parmaklarım saçlarının arasından geçti ve ancak arkamızda bir gırtlak temizliği duyana kadar ikimiz de içinde bulunduğumuz durumu hatırlıyor gibiydi.

Polis memurunun beceriksizce yakınlarda oyalandığını, dikkatimizi çekerken bizden başka herhangi bir yere bakmaya çalıştığını fark ettiğimde yanaklarımın kızardığını hissettim. "Sanırım o zaman bu konuyu kapatabiliriz, değil mi?"

"Ah." Aiden, ağzından kahkahalar yükselmeden önce, bana ve kızına şaşkın gözlerle baktı. "Sanırım yapabiliriz. Üzgünüm, Memur."

"Şey, şey. Biz senin başını belaya sokacağız." Polis, Sophie'ye keskin bir bakış atmadan önce parmağını bir daire çizerek diğer memurları topladı. "Bir dahaki sefere belki birine nereye gittiğini söylersin, küçük hanım."

Sophie'nin rengi atıyor. "Evet efendim."

"Sağ." Biz merdivenlerden çıkarken memurun ağzı bir gülümsemeyle yana kıvrıldı ve ikimize de başını salladı. "Size iyi geceler millet."

Alt katta ön kapının kapandığını duyana kadar hiçbirimizin kıpırdamadığını düşünüyorum, Aiden hâlâ bana, o dikkatini kızına vermeden önce her an ortadan kaybolabilirmişim gibi bakıyordu. "Konuşacak çok şeyimiz var Sophie."

"Evet." Başını sallıyor. "Biliyorum."

Ardından beni bıraktı ve dudaklarını Sophie'nin saçlarına bastırmak için eğildi. "Ama iyi olmana sevindim."

Üzgünüm, dedi tekrar.

Neden odana çıkmıyorsun, dedi ona. "Bir dakika içinde orada olacağım." Sophie yüzünü buruşturur. "Tekrar öpüşecek misin?"

Evet, diyor Aiden. "Biz." Dilini çıkardığında gülümsüyor. "Ama bence bunu bize borçlusun."

"İyi," inliyor.

Odasına çıkan merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerliyor ve Aiden bana tekrar bakmadan önce yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekliyor.

Bana yalan söylememen gerektiğini biliyorsun, diye azarladı. "Boktan bir kaç hafta oldu."

"Biliyorum." Yüzümü yere çeviriyorum. "Ben de."

Çenemi yukarı kaldırmak için uzandı, beni ona bakmaya zorlarken parmak eklemi çenemin altında kaldı. Seni özledim, diye itiraf ediyor. "Çok fazla, Cassie." Başını sallarken alay ediyor. "Sizin lanet olası Snapple gerçekleriniz bile."

Ağzımın bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "İki dudak izinin aynı olmadığını biliyor muydun?"

"Test etmek isteyeceğim bir şey gibi geliyor."

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı onunkine değdirirken gözlerimi kapatıyorum. "Ben de seni özledim."

"Eğer bunu telafi etmek istiyorsan," diyor beni kendine çekerken, "geri çekil."

Dudaklarım sırtarak kıvrılırken kalbimin atmadığını bile iddia edemiyorum. "Bana başka bir iş mi teklif ediyorsun?"

"HAYIR." Başını salladı ve dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta kalacak şekilde eğildi. "İstersen sana tüm lanet olası hayatımı teklif ediyorum."

İçimdeki her şey, alev alan bir maytap bombası gibi parlıyor, benim karıncalanıyor, kalbim çarpıyor ve yalnızca saf mutluluk olarak tanımlayabileceğim bir şey içinde tüm duyularım aşırı hızlanıyor. Konuşacak daha çok şey olduğunu biliyorum, söylenecek daha çok şey var ama sanırım bunun için daha sonra zaman olacak. Sanırım şu anda burada olduğumuz ve her şeyden sonra bile beni hâlâ istediği gerçeğinin tadını çıkarabiliyorum. Şu anda, bu fazlasıyla yeterli.

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Krep mi yapacaksın?" "Krep yapmayacağım."

"Hmm. Bu durumda iyi . . ."

Beni başka bir öpücük için kendine çekerken gülümsüyor ve göğsümdeki o deliğin sanki hiç orada olmamış gibi sessizce kapandığını hissederken kalbim mutlu bir dans ederken ben de onun içinde eridim. O zaman bunun çok büyük bir delik olmadığını, eksik bir parça olduğunu fark ettim ve tam burada, onlarla birlikte, onu geri almamı bekliyordu.

"Ah," diye mırıldandı, beni hâlâ yarı yarıya öpüyordu. "Belirsiz olması durumunda . . ." Dudakları ağzımın kenarına değdi ve gülümsemesini orada hissedebiliyorum, sanki tenime kazınmış gibi. "Ben de seni seviyorum."

Sophie gelip bizi azarlayana kadar aşağıda sevişerek daha ne kadar kaçabileceğimizi aklımdan yeniden öpücüğüne kaptırdım ve bu düşünceyle içimde hafif bir panik kıpırtısı hissettim. Ona ciddi bir şekilde bakarak Aiden'ı ittim. "Asla yapamayız,*durmadan* Sophie'ye nasıl tanıştığımızı anlat."

Aiden gülerek beni tekrar kendine çekiyor. "Ne dersen de, Cici."

Eminim daha sonra tüm bu öpüşme olayını çözmemiz gerekecek; Sophie'nin her zamanki gibi bunu minimumda tutmakta ısrar edeceğini biliyorum ama sanırım bu gece bedava bir geçiş hakkımız var. Bir bubi kamerası yüzünden aşkı bulduğunuz her gün değil. Sanırım bu birkaç kutlama öpücüğünü hak ediyor. Wanda'nın yapacağı şakaları şimdiden duyabiliyorum. Yapmasına imkan yok*durmadan* bunun hakkında konuşmayı bırak.

Garip bir şekilde. . . Kesinlikle umursamıyorum.

Sayfayı binlerce kez yeniledim. Kulağa

abartılı geliyor, ama doğru olmalı.

*Ama beynim onun sadece olduğu fikrini anlayamıyor. . . gitmiş.
İz bırakmadan.*

*Bu gün ile en son geldiğim gün arasındaki gün sayısını zihinsel olarak
hesaplarım.*

*onunla konuştum - ve kaç tane olduğunu fark etmek göğsümü acıtıyor.
Hepsi bu geçen ay ve olan her şeyle bir araya geldi. . .*

Bir şey söylemeliydim.

*Onu ekmek istemediğimi anlamasını sağlayacak her şeyi, her şeyi
söyleyebilirdim.*

Ama yapmadım ve şimdi o gitti.

Gerçek adını bile bilmiyorum.

SON SÖZ

Aiden

BİR YIL SONRA

Scanlandırıcı," diye güldüm. "Beş saniyede değişmeyecek."

Cassie mutfak tezgahından bana bir bakış attı, yeniden dizüstü bilgisayar ekranına bakarken ağzını sevimli bir şekilde somurttu. Sonuçların bugün açıklanacağını söylediler.

"Doğru ama saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Saplantılı bir şekilde kontrol ederek kendini delirteceksin. Endişeyle tırnağını ısırarak için başparmağını ağzına götürüyor, ben de yanımdaki kanepeye vuruyorum. "Buraya gel ve yanıma otur."

Yönetim kurullarının bekleyen sonuçları üzerinde kendini perişan halde koşturuyor; uzun mezuniyet yolculuğunda aşması gereken son engel. Bu testin tüm sıkı çalışmasının işe yarayıp yaramadığını ve tam lisanslı bir meslek terapisti olup olmayacağını söyleyeceği göz önüne alındığında, endişesini tamamen anlıyorum, ancak onun bu kadar stresli olduğunu görmekten nefret ediyorum. Mutfaktan gelirken ayaklarını sürüdü ve yanımdan geçmeden onu bileğinden tuttum ve onu kucağıma çektim.

"İyi olacak," diye onu temin ettim, yüzünü göğsüme doğru çekerek. "Geçeceksin."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor. "Ya yapmazsam?"

"Sonra tekrar dene. Dünyanın sonu olmayacak. Ancak . . . önemli değil çünkü *seniradekesinlikle* geçer."

"Başarısız olmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyor sessizce. "Senden şimdiden çok yardım aldım ve eğer yakında katkıda bulunamazsam, o zaman..."

"Katkıda bulunmak zorunda değilsin," diye kıkırdadım. "Ne yaptığın umurumda değil. Burada benimle olduğun sürece."

"Bu kulağa neden sapıkça geliyor?"

"Bence tahmin yürütüyorsun."

Alay ediyor. "Tabii ki."

"Endişelenmeyi bırak yoksa Wanda'yı ararım."

İnliyor. "Bunu yapma. O gelecek. "Bu yüzden?"

"Fred'i yanında getirecek."

Güldüm. "Eh, artık evliler."

"Sağ. Ama çok hassaslar. Düğünden bu yana üç ay geçti. Bir noktada her zaman öpüşmeyi bırakmaları gerekiyor, değil mi?"

"Sophie gibi konuşuyorsun," diye takıldım.

Yüzünü buruşturuyor. "Bizi öpüşürken yakaladığında böyle hissediyor olmalı."

"Wanda sana saçmalamayı bırakmanı söyledim."

"Evet iyi. Wanda, öğrendiği her şeyi sorgulayan süreli bir sınava girmek zorunda kalmadı."

"seniyi, Cassie." saçlarından öpüyorum. "Her şey düzelecek." "Kız arkadaşın onun geleceğini mahvettikten sonra bunu söylemiyor olabilirsin."

Yüzünü yukarı çevirmek için çenesini avuçladım, hoşnutsuz ifadesine gülümsedim. Baş parmağımı alt dudağına sürüyorum. Burada bir yıl geçirdikten sonra hala ondan bu kadar etkilenmiş olmam inanılmaz. Parlak mavi gözleri, içinde kaybolabileceğim berrak bir gökyüzü gibi ve ben de sık sık kayboluyorum - ve bininci kez olsa gerek, burada olduğu için minnettirim.

Onu öpmek için eğildim ve vücudundaki gerginliğin bir kısmının gitmesinin tadını çıkardım. "Geleceğin için ne istiyorsan onu yap. Ben onun bir parçası olduğum sürece."

"Allah Allah." Ağzıma karşı gülümsüyor. "Sevimsiz oldun."

"Peynirli seviyorsun."

"Belki biraz."

Endişelenmeyi bırak, diye ısrar ediyorum. "Ama ya..."

Onu tekrar öpüyorum.

"Durmak." "Ama yapabiliirdim-"

Onu daha sert öpüyorum.

"Durmak." "Aiden, ama ne-"

"Hey," diye bir ses geliyor mutfaktan. "Geçtin."

On bir yaşındaki çok sinirli bir çocuğun bizi yargıladığını fark ederek ikimiz de birbirimizden irkildik. Bilgisayarı işaret ederken başını sallıyor. Sophie tekrar, "Geçtin," dedi.

"Ne?" Cassie, bir Sophie'ye, bir bana, bir Sophie'ye bakıyor. "Geçtim?"

Sophie ekranı tekrar kontrol ediyor. "Öyle yazıyor."

"Aman Tanrım." Kollarını boynuma dolarken Cassie'nin yüzü aydınlandı. "Geçtim!"

Gözlerimi kapatmama ve yalnız kalmamızı çok dilememe neden olan bir öpücük için beni kendine çekiyor ve onu bana karşı tutmak için kollarımı vücuduna sıkıca sarıyorum.

"Ah, Sophie homurdandı. "Bu kadar çok öpüşmeyi bırakacağına söz vermiştin." Cassie'nin ağzına doğru gülümsedim. "Kutlama yapıyoruz."

Sophie, "Pekala, kutlamak için daha az kaba bir şey yap," diye homurdandı.

"Aslında bu harika bir fikir," diyorum, ona sırtıtmak için arkama yaslanıyorum. "Bu yüzden bu gece için rezervasyon yaptırdım."

Sophie canlanır. "Dışarı çıkıyoruz?"

"Mm-hmm." Cassie'nin sırtında yavaşça daireler çiziyorum. "Iris ve yeni kız arkadaşını davet ettim. Wanda ve Fred de."

Cassie hâlâ şaşkın görünüyor. "Rezervasyon yaptırdın mı?" "Evet."

"Ama ya geçemezsem?"

Parmaklarımı şakağına değdirip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için süpürdüm. Avucum yanağında asılı duruyor ve gözlerinin o berrak mavi gökyüzünde tüm hayatımın bana baktığını görebiliyorum.

"Kutlayacak bir şeyimiz olacağını biliyordum," dedim sessizce.

Gülümsemesi yavaştı, dudakları ısıldayana kadar bir yana, sonra diğer yana kıvrıldı ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde, Sophie'nin gönülsüz inlemesini zar zor duyabiliyorum. Bence büyük olasılıkla bunu almamıza izin verecek. Elimi küçük kadife kutunun durduğu cebime götürdüm ve Cassie'nin ağzına sırttım. *Yapmak* kutlayacak çok şey var.

Ve daha yeni başlıyoruz.

Muhtemelen aptalca bir fikir.

*Marco incelememi önerdiğinde, sanırım bunu bir şaka olarak kastetmişti.
Çıkmadığım için beni alay etmenin başka bir yolu.*

*Öyleyse neden OnlyFans için yeni yapılmış bir hesapla burada oturmuş
bilgisayarına bakıyorum?*

*Hızlı bir kaydırma yapıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bununla diğer
herhangi bir porno sitesi arasındaki farkı anlayamıyorum. Bu beni şu soruya
geri getiriyor: Neden buradayım?*

*Oturumu kapatmak ve bunun olduğunu unutmak üzereyim çünkü Marco asla
bilemez. . . ama sonra onun hesabını bir öneri olarak görüyorum.*

*Onun hakkında ne olduğunu bilmiyorum; yüzü örtülü, saçları bir tür peruk
olması gereken parlak eflatun rengi ama resminde beni çeken bir şey var.*

Sırf meraktan ücretsiz içerikte gezinerek profiline tıklıyorum.

Cici.

Belki de hiç oturumu kapatmayacağım. . .

TEŞEKKÜRLER

Lütfen her şeyden önce şunu göğsümden çıkarmama izin verin:*kutsal aptal Took, bir kitap yayınladım.*

Ve "Bir kitap yayınladım" derken, minnettarlığımı hak etmediğim ve hiçbir zaman tam olarak ifade edemeyeceğim harika bir insan ekibini kastediyorum, saçımı okşarken ve "buna sahip olduklarına" dair güvence verirken, sözlerimi dünyaya yaymak için anlayamayacağım kadar zeki olmadığım milyonlarca şey yaptı. Gerçek kahramanları kabul edelim, ha?

Belirli bir sırada değil:

Cindy Hwang, harika editörüm, beni neredeyse oluklardan çekip çıkardı ve elime mecazi bir kalem tutuşturdu ve şöyle dedi:*ileri git ve kirli ol.* Onunla tanışmak hayatımı en iyi şekilde değiştirdi ve maskaralıklarına ve sürekli muhtaç e-posta yağmuruna nasıl katlanmaya devam ettiği beni aşıyor, ama bunun için sonsuza kadar minnettarım; Temsilci formunda gerçek bir melek olan Jessica Watterson, bir kişinin katlanması gerekenden daha fazla endişeli metinlere ve e-postalara dayanacak kadar kibar, bu sırada (birinin benimle uğraşırken yaptığı gibi) saçımı okşarken ve bana her şeyin harika olacağını söylerken; The Real Ones™: Çoğunlukla şunlardan oluşan birkaç uzun söylentiye katlanacak kadar kibar olan bir grup hanımefendi:*Aman tanrım bunu yapamam bu çok korkunç dolabıma mı saklasambu* arada (tahmin ettin) saçımı okşarken ve bana her şeyin harika olacağını söylerken; her zaman için uzun kız arkadaşım, her zaman,*Her zaman*İnanmadığım zamanlarda bile (nadiren asla) bana ne kadar harika olduğum konusunda bağırarak için orada olmak ve bazen kasvetli bir alanda sürekli parlak bir nokta olmak; bu kitabı en az dört düzine kez çeşitli parçalar ve parçalar halinde okuyan meemawım (benden çok büyük değil, ama ruhu bir miyavın ruhu ve onu bunun için seviyoruz) bu arada (*Bu şaka eski mi?*) saçımı okşamak ve kendimden şüphe ettiğim için aptal olduğumu söylemek; yaklaşan bir erimeyi fark etmekte o kadar başarılı olan nikahsız karım, şimdi yüzüme bakıp şöyle diyebiliyor:*ofise gidip konuşmamız gerekiyor mu?* Saçını okşayan biri değildi ama mantıklı sesi, itiraf etmek istediğimden daha fazla gün aklımı başımdan almamı sağladı; En kötü zamanlarda bile, bunu hak ettiğimden emin olmadığım zamanlarda bile yanımda olan, her zaman tam olarak ne duymam gerektiğini bilen ve o aziz gibi korkunç kelime oyunlarım için beni henüz terk etmeyen duygusal destek kız arkadaşım ve onlar*cezalandırıcı derecede kötü*;Benim*gerçek*bir yaz elime bir Johanna Lindsey kitabı veren ve anneme orada olduğunu söylemeyecek kadar soğukkanlı olan büyükanne (meemaw olmayan tip) (nefes nefese)*seksonsuz* burada olmazdım; dinleyecek herkese bu seksi kitap hakkında gururla bağırarak için ailemin geri kalanına, çünkü *buonların*bu müstehcen yazıyı yazan kızı/kardeşi/kuzeni/yeğeni, çok teşekkür ederim; Jessica Mangicaro ve Kristin Cipolla, baba şakaları ve Taylor Swift (sırasıyla) konusundaki üstün zevkleri ve insanların bu kitabı gerçekten okumak isteyebileceklerini düşündürdükleri için (ve ikna etmede harika oldukları için)*diğerleri*okumak istediklerini

bu kitap); Angela Kim, stresli felaket sırasında isimsiz kalacak olan belirli bir yazardan gelen bir e-posta yağmuruna katlandığı için (ve Batman tasvirlerindeki şüpheli zevkine rağmen her zaman inanılmaz derecede yardımcı ve genellikle sevimli olduğu için); terapistim (evet, terapistime teşekkür ediyorum) son birkaç yıldır beni diktiği ve tekrar bir araya getirdiği için. Sadece nezaketi, bilgeliği ve saatlerce oturup saçımı okşarken ve bana-(*tamam anladın*); Harika kapak için Monica Roe ve Penguin Creative'deki herkes (mavinin kapak rengi için bariz seçim olduğunu bana gösterdiği için harika Sanat Yönetmeni Rita Frangie'ye özel not, biz vizyon sahibi bir dehayız); Alaina Christensen, Alissa Theodor ve Kristin del Rosario, tasarım ve grafiklerde harika bir iş çıkardıkları ve bu mesaj alışverişlerini gerçekten yaptıkları için *pop*(kitabı *şefin öpücüğü* yaptılar); Berkley'de bu kitabı mümkün kılan milyonlarca şeyi yapan herkes; DM'lerime giren ve beni sosyal medya denen garip diyarda yönlendiren, beni küçük topluluklarına benimseyen, bu kitabın konsepti, alıntılar hakkında bağırان ama çoğunlukla saçmalamalarım ve gündelik konuşmalar yapamamama katlandığı için her bir kişiye; ve için *Sen*, sevgili okuyucu, bu kitabı aldığın için, gevezelik minnettarlığımı gözden geçirdiğin için (eğer buraya kadar geldiysen), bunu yaptığın için *gerçek*.

Geriye dönüp on beş yaşındaki halime baktığımda - odasında hantal bir Gateway masaüstüyle oturuyor - Microsoft Word'ü gagalıyor ve büyükannesinin rafından çekip aldığı kitaplara doyamadığı için tuhaf (ve gerçekten berbat) bir aşk romanı yazmaya çalışıyor. . . Dürüstçe söyleyebilirim ki, o kızın bir gün ona sahip olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. *kendi kitabı* raflarda oturuyor (büyükannesininki bile, çünkü açıkçası o en havalı ve bunu yazarken bir kopya ön sipariş vermiş). Bu yolculuğun her adımı gerçeküstü, eğlenceli, ürkütücü ve *inanılmaz*. İleride ne olursa olsun, o huysuz, parlak gözlü gence dönüp baktığımda ve yapabileceğini hiç düşünmediği zamanlarda bile bunu yaptığını bildiğim için mutluyum.

Oh, ve kapaklarını çaldığım o kişiye. . . Bunca zamandan sonra beni açık gözlü tuttuğun için teşekkür ederim.

BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Sahte Eş

*LANA FERGUSON'DAN BİR SONRAKİ BERKLEY AŞK
ROMANI*

Mackenzie

BEN biriyle görüşüyorum.”

Geriye dönüp baktığımda, yalan düşündüğümünden çok daha kolay geliyor. On iki yaşımdan beri beni büyüten kadına yalan söylemek midemi bulandırıyor ama üç aydaki yedinci kötü randevum karşısında (ya da şimdi sekiz mi oldu? Dürüst olmak gerekirse sayımı unuttum) aynı zamanda gerekli hissettiriyor.

Büyükannem Moira'nın beklendiği kadar ani bir tepkisi var. “Ne? DSÖ? İşten biri mi? Tanıdığım biri mi?”

Bu sorgulama hattını hızlı bir şekilde kapatmazsam, tam gelişmiş bir sorgulamaya dönüşeceğini biliyorum.

Hayır, dedim hızla telefona. "Onu tanımıyorsun."

Ben de onu tanımadığım için bu kısmın en azından o kadar yalan olmadığını düşünüyorum.

beri, ah. . . o yok

Büyükannem iyi niyetli ama erkek zevki - insan olsunlarveyadeğiştiren - düpedüz korkunç. İlk buluşmada beni koklamak isteyen vites değiştiren model tren uzmanlarıyla filmlere gittim. Bir şekilde kuyruğumu insan formunda tutup tutamayacağımı soran insan veri analistleriyle kahve içtim (oradaki düşünce sürecini keşfetmek bile istemiyorum); her kötü randevu, büyükannemin iyi bir adam bulup ona bir torun torun vereceğine dair hüsnükuruntularından ziyade işime odaklanmamın daha iyi olduğu fikrini sağlamlaştırdı. Sanki uğraşacak kadar şeyim yokmuş gibi. Bazen büyükannemin omega durumum söz konusu olduğunda beni yolladığı tarihlerden daha iyi olmadığını düşünüyorum.

Ne olduğum nadirdir, ama bu beni her şey yapmazOdiğer vites değiştiricilerden farklı. Belki geçmişte öyleydi, değiştiriciler hala herkesin haberi olmadan gizli yeraltı hiyerarşi sistemlerinde yaşarken, ama şimdi bu sadece, yatakta diğer değiştiricilerden bir şekilde daha iyi olduğuma dair beni takip eden can sıkıcı bir lekem olduğu anlamına geliyor. İşçi sınıfına katılmaktansa yalınayak ve hamile olmamın daha iyi olduğunu. Yemin ederim, şimdiye kadar söylediğim herkes benden kendiliğinden bir kaprisle kızışmamı bekliyordu.

Bu yüzden bugünlerde çoğunlukla kendime saklıyorum.

"Onu ne zamandır görüyorsun? Kaç yaşında? O bir değiştirici mi? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum hayatım ama ben daha gençleşmiyorum ve bir şeyin pıtırısını duymak çok güzel olurdu-”

“Büyükanne, *buyolo* kadar ilerisini düşünmek için çok erken.” Bebeklerin ağladığını düşündükçe ürperiyorum. “O kadar uzun zaman olmadı. Hala yeni. Çok yeni gibi. Pratik olarak hala üzerinde plastik sargı var.

Ah, Mackenzie, neden bana söylemedin? Kalbimi kırmaya mı çalışıyorsun?”

“İşin çılgınca olduğunu biliyorsun. Geçen ay dört bar kavgası yaşadık - aldığımız kara buz yığınlarından bahsetmiyorum bile. . . Acil serviste tam bir kabus oldu. Sanırım son zamanlarda attığım tüm dikişlerden karpal tünel alıyorum.

“Çok çalışıyorsun canım, seni öyle olmayan bir yere transfer edemezler mi?” . . hızlı tempolu?”

Bu sık sık sorduğu bir soru ama cevabımı zaten biliyor. Acil serviste çalışmayı seviyorum. En üzücü günlerden sonra bile, geceleri hayat kurtardığımı bilerek yatağa giriyorum.

“Harika . . .”

“Doğru doğru. Öyleyse bana gizemli adamından bahset. En azından bana bir tür ver canım.

İnsan daha güvenli olurdu - çünkü türler arası çiftlerin üremesi daha zor, ama onu yatıştırmak için en bariz seçeneği biliyorum.

“O bir şekil değiştiren,” diyorum, yalan söylediğim için hâlâ tiksiniyorum. “Ona bayılırsın.” Gizemli erkeğimle başka bir yerde tanıştığımı söylemeye çalışırsam, büyükanneimin benim içimi anlayacağını bilmeye dayanarak hızlı bir karar veriyorum, çünkü gerçekten bilmiyorum. *Gitmek* başka herhangi bir yer. “Onunla işte tanıştım.”

Topuklarını birbirine şaklattığını neredeyse duyabiliyorum. Muhtemelen biz konuşurken mutfağında biraz dans ediyor, torununun sonunda ona ve büyükbabamın torunlarını verecek olan güzel bir kurtla yerleşeceğini düşünüyor. Bu beni çok daha fazla suçlu hissettiriyor. Yine de maket trenleri düşünmek kararlılığımı güçlendiriyor.

“Onunla tanışmalıyım. Onunla ne zaman buluşabilirim? Onu yemeğe getirebilirsin. . . Uzun zamandır ziyarete gelmiyorsun tatlım. Seni ve yeni arkadaşını görmek çok güzel olurdu.”

“Hayır, hayır,” diyorum hızla. “Sana yeni olduğunu söyledim. İşleri ağırdan alıyoruz. Uğursuzluk yapmak istemiyorum, biliyor musun? O olabilir . . . iş yerinde işleri tuhaflaştırıyor, anlıyor musun?”

“En azından bana bir isim ver, olur mu?”

Panikliyorum, tek bir isim düşünemiyorum. Tam şu anda katımda çalışan düzinelerce uygun sahte erkek arkadaş var ve ben tek bir isim hatırlayamıyorum. Büyükanne yalan söylemenin cezası mı bu? Kötü bir torun olduğum için evren beni lanetliyor mu? Hipokampüsümün kafamın içinde neredeyse bir yapışkan su birikintisine dönüştüğünü hissedebiliyorum, kötü planlanmış yalanımı düzgün bir şekilde küçük bir selamla tamamlayabilecek tek bir heceyi bile unutuyorum.

"Oh iyi . . ." Bir şeyler için çırpınırken ağzımın kuruduğunu hissedebiliyorum.
herhangi bir şey. "Onun adı? Onun adı-"

Şimdi, bir yandan Denver Memorial'da heyecan duymadığım hastane personelinin sayısına güvenebilirim. En genç acil servis doktorlarından biri (yirmi dokuz yaşında) olmanın faydalarından biri, personeldeki herkesin size bebek gibi davranması *veolabilmek* bazen can sıkıcı oluyor, bu geçen yıl burada çalışırken çok az düşman edindiğim anlamına geliyor. Hatta daha da ileri giderek tanıştığım çoğu insanın burada çalışırken *beğenmek* Ben. Ancak bu, istisnalar olmadığı anlamına gelmez. Demek istediğim, sevimliyim, sanırım. Söz konusu diğer taraf boynumu koklamaya çalışmadığı sürece.

Ancak bu, iş ilişkilerimin her birinin tamamen güneş ışığı ve gül olduğu anlamına gelmez. Ve tabii ki, bu düşünceyle, dinlenme odasının kapısı odanın diğer tarafından açılıyor ve kapı çerçevesinin üstünü neredeyse sıyıran kalın, gece yarısı saçlarını ortaya çıkarıyor ve "ile titreşim yapma" kategorisine giren birkaç doktordan birinin devasa formuna bağlı. Geniş pembe ağzındaki sürekli kaşlarını çatıp bana döndü, onu tanıdığım zamandan beri bana hep aynı şekilde bakan delici mavi gözlerinin altına yerleşti - girdiği aynı odada yaşayan, nefes alan başka birine sahip olmaktan mutsuz olduğunu söyleyen sert bir bakış. Ve tabii ki, beyaz yalanlarım yüzünden evren beni cezalandırıyor gibi görüldüğü için, daha onları ağzımdan çıkarmayı bitiremeden...*onun* isim, ne yazık ki, beynimin formüle edebildiği ilk isim bu.

Noah, dedim büyükanneme beni duymaması için kısık bir sesle. "Adı Noah Taylor."

Şimdiye kadar tanıştığım en huysuz vites değiştiricinin cezveyi doldurmak için bana sırtını vermesini, kafamın içinde çarkların dönmesini izlerken, büyükannem fişkırıyor, sesi kısılıyor. bu *değilen kötüsü* Şimdiye kadar sahip olduğum fikir, sanırım. Demek istediğim, kesinlikle en iyisi değil ama daha korkunç seçenekler var. Muhtemelen. Ayrıca, onunla gerçekten tanışmak zorunda falan da değil. Belki benimle bir fotoğraf çeker ve hayatında ilk kez gülümser. Bu bana en azından birkaç haftalık bir rahatlama sağlayabilir, değil mi? Masum bir küçük resmin ne zararı olabilir ki? Elbette Noah Taylor bile özçekim yapıyor.

Aslında, şimdi düşününce buna para yatırmazdım.

"Büyükanne, işime dönmem gerek," dedim, zaten artık duymadığım bitmek bilmez sorularını keserek. "Seni yarın arayacağım, tamam mı?"

"Pekala, ama yaptığında daha fazla ayrıntı istiyorum. Bunun bu konuşmanın sonuncusu olduğunu sanma."

Öyle olmadığını kesinlikle bilerek, "Doğru," dedim. "Tabi ki."

Bardağa kahve doldururken, uzun bir gece geçirmiş olması gereken bir iç çekişle geniş omuzlarının inip çıkmasını izlerken hâlâ Noah'ın sırtına bakıyorum. Noah, hastane personelinde girişimsel bir kardiyologdur.

bölümünün başkanı ve oldukça yüksek talep görüyor. Kapımızdan kötü bir notla giren herkes anında yönlendiriliyor ve anladığım kadarıyla adam gerçekten burada uyuyor olabilir. Bodrumda bir tür sığınak (özellikle bizim türümüz yaklaşık bir asırdır yuvalarda uyumadığından beri) yapmadığına ikna olmadım. Burada benden çok daha uzun süredir, hatta yıllarca çalışıyor ama onun ne kadar aşağılık biri olduğunu anlamam için yalnızca bir görüşmem gerekti. Özellikle de ilk görüşmemizde "bir dikiş atacak kadar bile zar zor göründüğümü" söylediğinden beri. Sadece dostluk uğruna şekil değiştiren arkadaşlarıyla dirsek temasında bulunacak biri olmadığını söyleyelim.

Sonunda bardağından bir yudum almak için döndüğünde, beni fark ettiğinde tek kaşını sorgularcasına kaldırırken beni ona bakarken yakaladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki," diyorum dürüstçe. "Nasıl bir gece geçirdin?"

Bu soruyu neden soracağımı ya da en başta neden umursayacağımı bilemiyor gibi görünüyor, bir an duraksadıktan sonra nefesini dışarı verdi.

"İğrenç, eğer bilmen gerekiyorsa," dedi bana. "İki kalp krizi. Arka arkaya. Son beş saat içinde yedi stent yerleştirdim. Ve bu yeterli değilse, şimdi lanet yönetim kuruluyla ve onların cahilleriyle uğraşmak zorundayım..." Gözlerini kıstı, aslında bir çalışan arkadaşıyla ters ters bakmayı içermeyen bir sohbet yürüttüğünü fark ediyor gibiydi. "Neden soruyorsun?"

"Ah, çünkü . . . profesyonel nezaket? Baktın . . . yorgun. Anlaşılan berbat bir gece geçirmişsin."

Noah, dostça sohbet etme girişimimden etkilenmemiş görünüyor. Bence boş yere, muhtemelen ilk kez birisi onunla bunu denedi. "Kesinlikle. O yüzden sohbet etmeye hazır değilsem beni bağışlayın."

gözlerimi deviriyorum. "Sanki bu yeni bir şeymiş gibi."

"Doğru," dedi düz bir sesle, kupasını kaldırarak. "Sanırım bunu ofisimde alacağım." "Hayır bekle!"

Noah döndü, o şaşkın ifade hâlâ yüz hatlarına kazınmıştı, çünkü muhtemelen bunun onunla en azından son altı aydır yaptığımız en uzun konuşma olduğunun farkındaydı; Kibarlığıma en son ne zaman karşılık verdiğini gerçekten hatırlayamıyorum *Merhabakoridorda* yanından geçtiğimde, şimdi düşünüyorum da. Sanırım en son konuştuğumuzda hızını bile düşürmeden ayakkabımın bağlarının çözüldüğünü söyledi. Bunun sohbet olarak sayıldığından bile emin değilim.

Sanki değerli zamanını harcıyormuşum gibi şimdi bana kızgınlıkla bakıyordu. "Evet?"

Colorado'nun İğrenç Kışından bana yardım etmesini istediğime inanamıyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikir olabilir, ama şimdi onun içindeyim.

"Merak ediyordum" -buna pişman olacağımı biliyorum- "benimle bir fotoğraf çeker misin?"

Noah tamamen kafası karışmış görünüyor. "Bağışlamak?"

"Bir resim. Belki sen de gülümseyebilirsin? ödemeye hazırım Daha iyi kahvede ya da atıştırmalıklarda..." Sözcüğün tanımını bilmiyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu izler. "Tamam, o zaman atıştırmalık yok. Ne istersen. Sadece bir resme ihtiyacım var."

"Benimle fotoğraf çekmenin sana bir şekilde yardımcı olduğu bir durumu bana açıkla." "Eh, görüyorsun, bu karmaşık." Noah, görünüşe göre konuşmayı bitirmiş gibi gitmek üzere arkasını dönmeden önce bana üç saniye kadar göz kırptı ve arkasından tekrar seslendim. "Tamam, tamam," iç çekiyorum. "Bakmak. Bunun saçma geleceğini biliyorum ama ben

seni kullanmam gerekiyor.”

Kaşları neredeyse saçlarının içine fırlayacak. "Affedersin?"

"Önemli bir şey değil, sadece, işten birine ihtiyacım vardı ve o sorduğunda sanki aklım başımdan gitti ve sen orada olduğun için adın ağzımdan döküldü.*tam orada*, ve tek ihtiyacım olan bir resim, gerçekten. Sanırım bu bana biraz zaman kazandırır, en azından..."

“Nesin sen?*konusmak* hakkında?”

Şimdiden pişman olarak derin bir nefes alıyorum. Sahte erkek arkadaşım olmana ihtiyacım var.

Midemin utançtan çalkalandığını hissettiğim çok sayıda saniye kapı eşiğinde oyalandı. BEN*Bilmek*Büyükanne rastgele bir isim vermeliydim. BEN*Bilmek*Ona rastgele bir erkek hemşireyi düzdüğümü söyleyebilirdim ve onu kızarak düzgün bir şekilde susturabilirdim, ama bunların hiçbirini yapmadım ve kendime biraz zaman kazandıramazsam, bana kripto para birimini açıklayan bir çılgın Cuma gecesine bakıyorum. (Bazı yerlerde bulunduğumdan bahsetmiş miydim?*Gerçekten*kötü tarihler?)

[illegible]

"Açıklamak."

SÖ." Noah'ın bardağı neredeyse boştu, ifadesi on dakika önce korkunç flört geçmişimi ve bir kötü randevu daha yaşamaktan hoşlanmadığımı açıklamaya başladığımda olduğundan neredeyse hiç farklı değildi - hepsi benim yalanıma varıyordu. "Erkek arkadaşın gibi davranmamı istiyorsun. . . Bir erkek arkadaş edinmek zorunda kalmamak için mi?"

"Hiçbir şey yapmana gerek yok."

"O zaman bana olan ihtiyacı hiç göremiyorum."

Noah'a hiç bu kadar yakın olmadığımı eminim. En azından bu kadar uzun süre değil. Üzerinden yuvarlanan keskin bir baskılayıcı tonu hissedebiliyorum ki bunu tuhaf buluyorum; Erkek değiştiricilerin çoğu onlardan vazgeçmeyi seçer, erkek egolarına fazla takılıp bir kadın değiştiricinin koşarak geleceği umuduyla bir odayı kokularıyla bulandırmayı kaçırmazlar. Belki de profesyonel bir karardır? Kokusu hoş olmayabilir. Yine de, saklama girişimlerine rağmen, baskılayıcılarının kimyasal keskinliği altında bile belli belirsiz anlayabildiğim ve bu da bana onun daha güçlü bir doza ihtiyacı olduğunu düşündürdüğü için, bu teoriyi gözden düşürebilirim. Güzel bir koku olabileceğini düşündüğüm için şikayet ettiğimden değil. Bu odunsu. Çam iğneleri ve berrak hava gibi. Bana karda dört ayak üzerinde koşmayı hatırlatıyor.

Ama odaklanmam gereken şey bu değil.

"Pekala, belki bir resim. Böylece senin gerçek olduğunu kanıtlayabilirim. Bu onu en azından birkaç hafta oyalar, benim programıma göre. Elbette nasıl gülümseyeceğini biliyorsun, değil mi? Küçük çocuklara ters ters bakmak veya Starbucks'ta baristaları eleştirmek gibi hoşunuza giden bir şey düşünebilirsiniz.

"Bunların hiçbirini yapmıyorum," diye homurdandı. "Çok teşekkür ederim."

omuz silkiyorum "Bu bir tahmindir. Hadi ama, sana hiçbir maliyeti olmayacak ve sen de bana yardım etmiş olacaksın."

"Sana yardım ediyorum." Noah bardağına bakıp kahvesinin son yudumunu içmek için ağzına götürürken dalgın görünüyor. "Ve bana bunu neden yapacağımı tekrar söyle?"

Kaşlarımı çattım. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar temas kurduğum en yakışıklı adamlardan biri olması çok sinir bozucu - şekil değiştiren ya da başka türlü. Yüz hatları köşeli ve mavi gözleri sanki senin görmesini istediğinden fazlasını görüyormuş gibi keskin ve kartal burnunun benim düşünmemem gereken bir yerde olmasıyla ilgili fikirler uyandırmadığını iddia etmeyeceğim. . . keşke kişiliği bu kadar ekşi olmasaydı.

"Türler arası dostluk mu?" Noah kayıtsız görünüyor ve ben inliyorum. "Cidden, bir kez olsun güzel bir şey yapsan ölür müsün? Bu, güzel bir şey yapmanın neye benzediğini anladığınız ve görevi nasıl düzgün bir şekilde yerine getireceğinizi bildiğiniz varsayımına dayanmaktadır."

Noah yine beni inceliyor, gözleri kum sarısı saçlarımda, kehribar rengi gözlerimde ve hatta şu anda neredeyse düşünüyormuş gibi somurtkan ağzımda geziniyor. Ne, emin olamıyorum. Bana yardım etmeyi mi düşünüyor yoksa battığımı söylemenin en tatmin edici yolunu mu bulmaya çalışıyor anlayamıyorum.

"Türler arası dostluktan hiç hoşlanmadım," dedi sonunda ve bunun şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikir olduğunu bildiğim için midemin bulandığını hissettim.

"Ancak . . ."

canlandım. "Ancak?"

"Karşılıklı olarak daha faydalı olacak bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum."

Şimdi şaşkın görünme sırası bende. Noah Taylor'ın benden veya bu konuda başka herhangi birinden ihtiyaç duyacağı tek bir şey düşünemiyorum, çünkü onun benimle bir noktada emirler yağdırmadan konuştuğu zamanın çok küçük bir kısmında bile kimseyle konuştuğunu görmedim.

"Peki senin için ne yapabilirim?"

Dürüst olmak gerekirse, en kötüsüne hazırlanıyorum. Muhtemelen benden diğer kardiyologlardan birine konsültasyonlarının parasını vermemi isteyecektir ki bu, en çok talep edilen kişi olduğunu bildiği düşünülürse, tam bir baş belası olacaktır. Belki de beni izlemenin saf keyfi için benden ofisini temizlememi isteyecektir. Bu, Noah'ın içinde olabileceği sadist bir işkence gibi geliyor. Ofisinin nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum. Bahse girerim temizlemeye bile ihtiyacı yoktur. Muhtemelen tüm sandalyelerde ve yüzeylerde plastik örtüler vardır. Kararlaştırılan bir süre için onun için kabul emirleri vermeyi teklif edebilirim. Bu can sıkıcı olurdu ama en azından yapılabilirdi. Görünüşe göre büyükannemin yavru köpek gözlerine "hayır" diyemeyecek kadar omurgasız olduğum için kesinlikle birkaç korkunç randevuyu daha ertelemeye değer.

Aman Tanrım. Ya benden seks isterse? Onu, hafta sonları öfkeli mastürbasyonla geçinen, bekar, huysuz bir herif olarak belirledim, ama ya Noah karşılaştığım diğer tüm azgın köpekler gibiyse? Bu kesinlikle masanın dışında olan tek şey ve eğer bunu önerecek kadar aptalsa, onu aptalca büyük baldırlarına tekmeleyeceğim. Benim bir omega olduğumu bildiğinden değil; Yapabilmesinin hiçbir yolu yok, bu yüzden kesinlikle peşinde olduğu garip bir şey olmayacak.

Noah sandalyesinde öne doğru eğilip elleri masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş halde parmaklarını birbirine kenetlediğinde ve delici gözleri, onunla yolum kesişecek kadar şanssız olduğumda asla kaybetmeyecekleri o parlak yoğunlukla benimkilerle buluştuğunda gerildim. En azından benden seks isteyecek birinin gözlerine benzemiyorlar. Ya da belki de bağlam göz önüne alındığında yaparlar. Bilmiyorum. Bana öylece bakarken düşünmek zor. Ama görünen o ki, Noah'ın benden herhangi bir lütuf istemeye niyeti yok. Noah'ın önerdiği şey çok daha kötü ve en çılgın kısmı, ifadesinin kesinlikle değişmemesi, hatta bir an bile değişmemesi.*minik*biraz dediğinde:

"Bir eşe ihtiyacım var."

Şimdi ona göz kırpması sırası bende. Aptalca, tahmin etmem gerekirse. "İhtiyacın var. . . Bir arkadaşı?"

Noah, söylediği son derece makul bir şeymiş gibi başını salladı. Sanki sadece evliliğin değiştirici eşdeğerini önermemiş gibi - *veson*İlgilendiğim bir şey - gerçek bir yabancıya, kötü bir hastane salonu kahvesinden hoşlanmadığını bile düşünüyorum (bunu kişisel olarak falan almıyorum; kimseyi sevmiyor gibi görünüyor).

"Ve hızlı," diye ekliyor.

Ben gerçekten, GerçektenBüyükanneme bir hemşireyle yattığımı söylemeliydim.

Lana Fergusonalışmalarında baharat veya küstahlıktan asla çekinmeyen, seks pozitif bir inek. On beşinde solmuş bir Fabio rtüsü eline geçti ve o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. Yazmadığı zamanlarda, rastgele dizi şarkıları söylerken, hangi Batman'in üstün olduğunu tartışırken ve arkadaşlarını oyunun genişletilmiş sürümlerine maruz bırakırken bulabilirsiniz.*Yüzüklerin Efendisi*. Lana çoğunlukla kendi kafasının içinde yaşıyor ama bazen açık havada harika Amerikan korularında corgi'sini kovalarken bulunabilir.

ÇEVRİMİÇİ BAğLAN

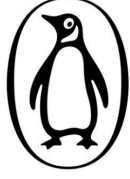
LanaFerGuson.com

[Lana-FerGuson-104378392171803](https://www.facebook.com/Lana-FerGuson-104378392171803)

[lanaferGusonwrites](https://www.facebook.com/lanaferGusonwrites)

[lanaferGusonwrites](https://www.facebook.com/lanaferGusonwrites)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

Keşfetmek Vesiradaki
Gtekrar oku!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel haberler alın.

Üye olmak Şimdi.

143149737